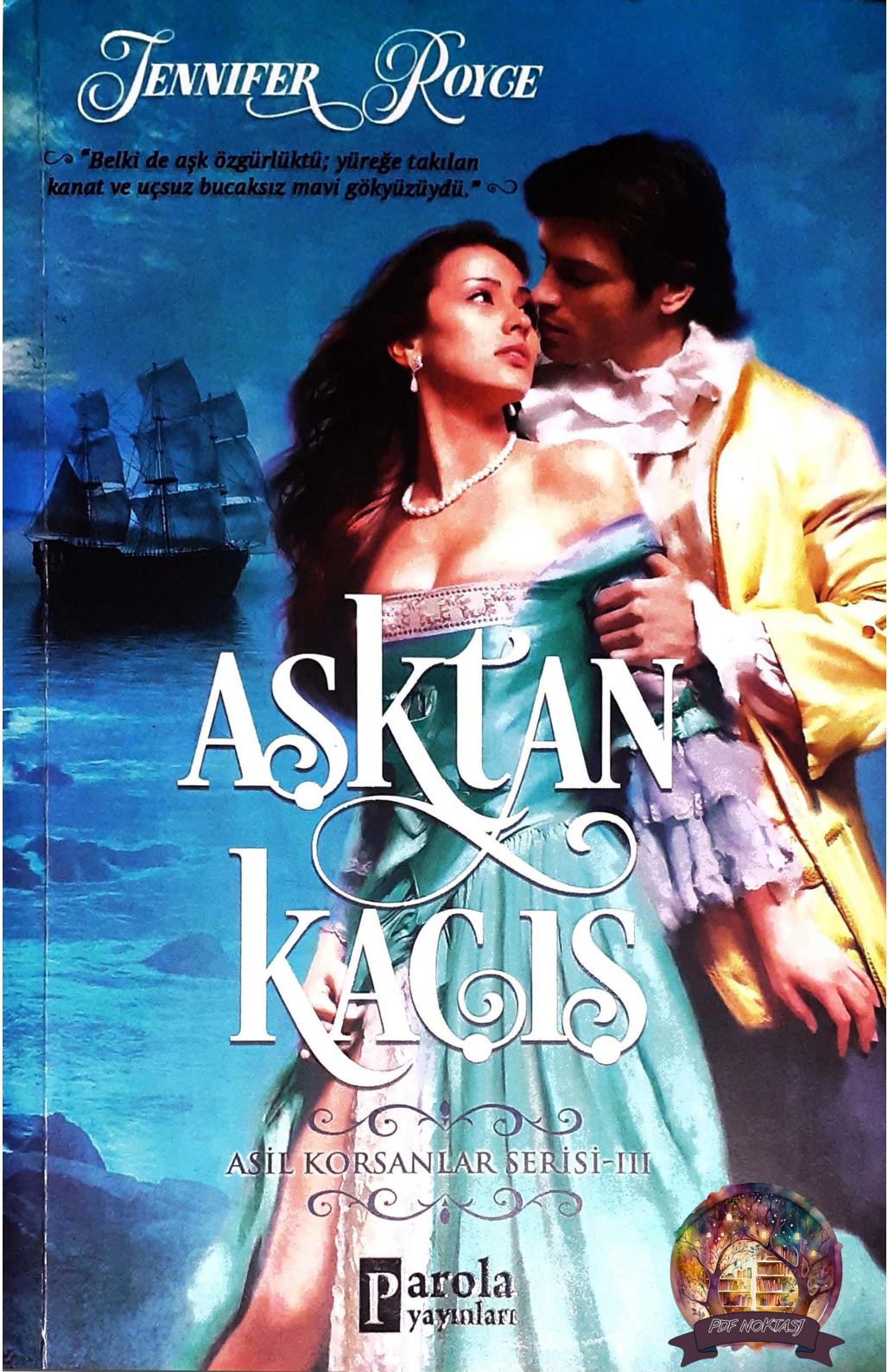

JENNIFER ROYCE
"Belki de aşk özgürlüktü; yüreğe takılan kanat ve uçsuz bucaksız mavi gökyüzüydü."
AŞKTAN KAÇIŞ
ASİL KORSANLAR SERİSİ-III
Parola yayınları
PDF NOKTASI

Toplum kurallarına başkaldıran asi ve sıra dışı bir genç kız...

Cemiyet kurallarına başkaldıran Beatrice Conner, iffetli bir genç kızın gitmemesi gereken mekânlarda bulunarak özgürlüğünü kısıtlayan prangalardan kurtulmaya çalışmaktadır. Ağabeyinin en yakın arkadaşı Leinster Dükü Sean O'Sullivan, namıdiğer İspiyoncu Dük, gittiği her yerde karşısına çıkmaya başlayıncaya kadar hayatını bu ufak tefek kaçışlarla renklendirmektedir.

Geçmişe olan kırgınlığını uslanmaz, hovarda ve serserilik maskesi ardına saklayan bir adam...

Gizemli, hayatı hafife alan, serseri bir adam olan Sean O'Sullivan'ın Asil Korsanlar'a katılmasına ve Majestelerinden aldığı unvana rağmen, tek bildiği yaşam tarzı Londra'nın batakhaneleri ve denizlerdir. Gittiği berbat mekânlarda en yakın arkadaşının kız kardeşiyle karşılaşmaya başladığında dış kabuğunun altında saklanan duyarlı adam ortaya çıkar.

Geçmişe yapılan yolculuk...

İrlanda'ya bir daha dönmemeye yemin etmiş olan genç adam, bu yemini bozması gerektiğinde geçmişle son hesaplaşması için gerekli olan her önlemi almıştır. Tek şey hariç... Korumaya takıntılı olduğu ve bütün zaaflarını ortaya çıkartan Beatrice Conner'in son yaptığı davranışla bu yolculuk, genç kıza duyduğu tutku ve geçmişine olan nefret arasında sıkışıp kalacaktır.

İkisini de içinden çıkılması güç bir duruma düşüren olayların mimarı olan Yeraltı Cadısı'na vereceği dersi hayatı boyunca unutmamasını sağlayacak olan genç adam, aynı zamanda kendi tutkusunun da dizginlenemez olduğunu öğrenmek üzeredir.

twitter.com/parolayayinlari facebook.com/ParolaYayinevi
instagram.com/parolayayinlari

Sevmenin en büyük hediye olduğunu öğreten eşime... Gitsen de daima benimlesin. Varlığını hissetmediğim tek bir an bile yok. Her zaman iyikim olacaksın.

Editörüm ve can dostum Zeynep Alkanat'a, her konuda yanımda olan canım Büşra Elmas Bucak'a, en büyük destekçim olan yüreğimin sahibi çocuklarım Alihan ve İrem Ceren'e...

Bu kitabın okurlarıma ulaşmasını sağlayan Yayınevim Parola Yayınlarına...

Asil Korsanlar Serisi'nin son kitabıyla macera sona ererken umarım özleyeceğiniz karakterler yazabilmişimdir. Ve sayfalara dökülen bu kurgunun heyecanını paylaşan, benimle olan ve desteklerini asla esirgemeyen sevgili okurlarıma çok ama çok teşekkür ederim.

Yeni kitaplarda buluşmak dileğiyle, düşlerimi paylaştığınız için teşekkürler...

Jennifer ROYCE

Kadın, sabaha kadar çektiği doğum sancılarından sonra bayılmıştı. Kendine geldiğinde ve bebeğini gördüğünde çığlık çığlığa bağırdı. Kocası yeni doğan bebeğinin öldüğünü düşünerek korkuyla odaya girdi. Karısının kucağında olan bebeği gördüğünde dizlerinin üzerine çöktü. "Yüce Tanrım, sen bizi koru!"

"Periler bebeğimizi değiştirmiş!" dedi kadın sesinde gizleyemediği dehşetle.

İrlanda Efsanelerinden yararlanılmıştır- Özgün Masal

BÖLÜM 1

Bir nedime olarak katedralin kapısından giren Beatrice, en az arkasında yürüyen Jessica kadar heyecanlıydı. Mihrapta duran Dante'nin gözlerinin arkasından gelen Düşes'ten bir an bile ayrılmadığını görünce gülümsedi. Birbirlerini bu kadar seven iki insanın barışmasında ufacık da olsa kendi payının bulunduğunu bilmek harikaydı.

Jess, ağabeyi tarafından özenle hazırlatılan beyaz gelinlik içinde çok güzel görünüyordu. Dante'nin bu kadar zevkli olacağı ve kadınların giysileri hakkında bilgi sahibi olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Kabarık pembe elbisesiyle tam bir nedime görünümünde olduğunun farkındaydı. Elinde taşıdığı sepetten gül yaprakları serperek Dante'ye doğru yaklaştı. İki basamağı çıkıp arkasından yürümekte olan genç kadına baktı. Sadece kocasına odaklanmış Jess'in gözlerindeki pırıltı bütün dünyayı aydınlatmaya yeterdi.

Sessiz kalabalık birbirine yaklaşan muhteşem çifti izlerken, Beatrice tüm dedikodulara rağmen cemiyetin bu skandal nikâhı görmek için katedrale akmasına memnun olmuştu.

Çünkü böylece onların birbirini ne kadar sevdiklerini görerek bazı aptalca kurallardan ve dedikodulardan vazgeçebilirlerdi.

Annesinin dışında...

İnatçı ve huysuz kadın, bütün yalvarmalarına rağmen gelmemekte diretmişti. Bu reddediş cemiyet tarafından yeni bir dedikodu malzemesi olarak kullanılacak olsa da şu an merdiven dibinde kocasının kendisini karşılamasını bekleyen genç kadın ve ağabeyi tarafından çok da umursanıyormuş gibi görünmüyordu.

Jess'e yaklaşan Dante elini kaldırıp dudaklarına bastırdı. "Yeniden yüreğime hoş geldin," diye mırıldanınca sanki mümkünmüş gibi Jessica'nın yüzü aydınlanarak daha da güzelleşti.

Seremoni aynıydı. Jessica'nın gözleri Dante'nin gözlerinde, sadece kendilerinin olduğu bir dünyanın içindeydiler. Geriye kalan kâinat unutulmuş, yok olmuştu. İkinci kez *evet* demek ve sonsuzluk için yemin etmek sevgilerini pekiştirmiş, iki yürek tek hâle gelmişti.

Rahibin gelini öpebilirsin sözü üzerine Jessica'nın ince belini kavrayan Dante, bu kadın için yaratıldığını ve ona sahip olmaktan ne kadar gururlu olduğunu gösteren bir tutkuyla karısını öptü.

Sıkıca tutunduğu güçlü omuzlara asılarak ayakta durmaya çalışan Jessica ise tüm dünyaya bu adama sahip olduğunu ilan etmenin mutluluğunu yaşıyordu.

Nemlenen gözlerini kırpıştıran Beatrice, ağlamamak için bakışlarını ön sıralarda oturan misafirlere çevirince İspiyoncu Dük'le göz göze geldi. Gözlerinde gördüğü sahiplenici ifadeyi yanlış anladığını düşünerek bakışlarını yeniden ağabeyi ve Jessica'ya çevirdi. Üzerinde gezinen bakışların etkisiyle yanaklarının yanmaya başladığını hissediyor, bir an önce kurtulabilmek için evlenen çifti iteklemeyi bile düşünüyordu.

Beatrice'nin İspiyoncu Dük diye hitap ettiği genç adam Leinster Dükü Sean O'Sullivan'dı. Lord Anderson ve Dante ile birlikte denizlerdeki korsanları avlamak gibi bir misyon üstlenmişlerdi. Majesteleri Kral tarafından unvanla ödüllendirilen adamlar birdenbire ülkenin en ünlü ve asil bekârlarına dönüşmüşlerdi. Unvandan önce ne kadar serseri ve uslanmaz bir çapkınsa unvandan sonra da hayatına aynı umursamazlıkla devam etmiş olan Dük, Beatrice'nin baş belasıydı. Genç kızın gittiği her yerde karşısına çıkıyor ve sanki kendi yaşantısı daha düzgünmüş gibi kınayan gözlerle izlediği kızın yerini ağabeyine ispiyonluyordu.

Birbirinden ayrılan mutlu çift, rahibe teşekkür edip, bir koridor oluşturmuş kalabalığın içinden geçerek çıkışa yürüdüler. Kutlayanların önlerini kesmesiyle sık sık durmak zorunda kalarak ilerliyorlardı.

Rahatlatıcı derin bir nefesi içine çeken genç kız, dağılmaya başlayan kalabalığa doğru iki adım atmıştı ki, önünde dikilen bedenle durmak zorunda kaldı. Siyah çizmelerden ve kaslı bacakları sarmış krem rengi pantolondan kurtardığı bakışlarını, şık toprak rengi ceketin sardığı geniş göğüsten adamın erkeksi çizgilere sahip yüzüne kaldırdı. Etkileyici gri bakışlarını kızın pembeleşmiş yanaklarında ve öfkeyle yanan gözlerinde dolaştırması Beatrice'nin tepkisine neden olmuştu.

Kısık bir sesle sadece kızın duyabileceği "Yeraltı Cadısı..." sözlerini mırıldanınca, çatılmış kaşlarının altından parlayan huysuz bakışlarını onun erkeksi dudaklarından ayıran Beatrice, "İspiyoncu Dük!" diye cevapladı. Genç kız ona nasıl *İspiyoncu Dük* lakabını takmışsa genç adam da ona *Yeraltı Cadısı* diyordu. Birbirlerinden hoşlanmayan iki kişi olarak bu kadar çok karşılaşmaları çok sıkıcıydı.

Sean, kızın asi güzelliğiyle çarpılmıştı. Pembe nedime giysileri içinde bir leydi gibi görünen Yeraltı Cadısı'nın içten dışa doğru artan inatçı asiliğini ve topluma başkaldırısını görebiliyordu. Bir de kendisine *"İspiyoncu Dük"* diyerek hitap etmesi üzerine küstah bir gülümsemenin dudaklarında şekil-

lenmesine karşı koyamadı. Kendisine yalan söyleyemezdi. Bu kız, fazlasıyla ilgi çekici ve tahrik ediciydi.

Elbisesinin rengindeki pembe dudaklarına yapışma isteğiyle istem dışı yaklaştığı kız, onun bu hareketine geri çekilerek cevap verdi. Bu davranışı kaçırmayan genç adam zalim bir sertlikle, "Sözümü dinlediğini görüyorum, akıllıca bir davranış," derken çevreden duyulup duyulmadığını anlamak için kısa bir bakış attı.

Bütün hevesi ve heyecanı kaçmış olan Beatrice, "Kendinize pay çıkarmayın, sizden korktuğum için değil, ağabeyimin nikâh hazırlığı nedeniyle dışarı çıkamıyorum!" dedi.

"O zaman tekrar dışarıya çıkacağında, sana verdiğim sözü hatırla!"

Kulaklarına kadar kızaran Beatrice, üzerine eğilerek fısıldadığı cümleleri daha şehvetli bir hâle getirmeyi başarmış olan adama gözlerinde öfke kıvılcımlarıyla baktı. "Beni bu şekilde tehdit etmenizden pişman olmanızı sağlayacağıma emin olabilirsiniz, Ekselansları!"

Sean alayla kaşlarını kaldırdı. Gözlerinde bu tehdidin gerçekleşmesini beklediğini gösteren bir heyecan ve tahrik olmuşluk vardı. "İnan bana gözümün önüne gelen hayalin verdiği zevkle, evden kaçman için seni teşvik etmek istiyorum."

Beatrice onun ahlaksız ve sınır tanımayan konuşmasına daha fazla dayanamayacaktı. "Benden uzak durmanızı tavsiye ederim." Sean'ı ittirerek, yanından geçerken arkasında, adamın hayallere dalmasına sebep olan nefis bir koku bıraktı. Bu büyüleyici kokuyu derin derin içine çeken Sean şehvet yüklü bakışlarla kalabalığa karışan kızı izliyordu.

Savrulan tehditlerden çok, adama bu kadar yakın olmaktan dolayı nefes nefese kalan genç kız, kapı girişine yakın sütunlardan birinin arkasına geçerek yaslandı. Çılgınca çarpan kalbinin üzerine elini koyarak, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Önünden geçen kalabalığın uğultusunu dinleyerek sakinleşmeye çalışıyordu. Bu adam ona ne yapıyordu böyle?

Dante ve Jessica'nın nikâhına katılan kalabalığın kiliseyi boşaltmasını beklerken, genç adamın birisiyle konuştuğunu işiterek yaslandığı yerden doğruldu. Başını uzatarak önünden geçmekte olan İspiyoncu Dük'le konuşan ince uzun adama baktı.

"Durumu kötü, gelmen gerekiyor, çok zamanı kalmadı." Adamın sesi üzgün çıkıyordu.

Dük ise duygularından arınmış ve donuk bir sesle, "Oraya geri dönmeyeceğimi biliyorsun," dedi.

"Seni görmek istiyor, gelinceye kadar ruhunu Azrail'e teslim etmeyeceğini söylüyor."

"Neden? Azrail'i olarak beni mi istiyor?"

Genç adamın kaba kahkahası Beatrice'yi ürpertti. Bu konuşmalardan ona yakın ama hiç hoşlanmadığı birinin ölüm döşeğinde olduğu çıkarımını yapmıştı.

Konuşarak uzaklaşan adamların ardından baktı. Genç adamın ölümünü bile umursamadığı bu kişi kim olabilirdi? Annesi mi babası mı yoksa eski bir metres mi?

Saklandığı sütunun arkasından çıkıp kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdü. Kalabalık oldukça azalmış, Dante ve Jessica vedalaşıp ayrılmıştı. Merdivenlerin son basamağında durarak onların yöneldiği arabayı inceledi. Güneşin altında parlayan tüyleriyle, simsiyah iki asil atın çektiği dukalık arması taşıyan araba, geriye kalan arabaların silik görünmesine neden oluyordu. Kararsız bakışlarla takip ettiği adamlar arabaya binince, "Düşün!" diye mırıldandı kendi kendine. "Ne yapacağına karar ver!" İçinden geçen onları izleme ve bu gizemi çözme isteğiyle heyecanlanan ayakları kıpır kıpırdı.

Genç kızın merdivenlerde durduğunu gören arabacısı Forester arabayı hareket ettirdi. Bahçedeki kalabalığın içinde, birlikte geldiği Leydi Champbell'in mor tüylü şapkasını seçti. Yeni bir heyecana atılırken yaşlı kadını yanında sürükleyemezdi. Ona yakalanmadan bir an önce harekete geçmesi gere-

kiyordu. Zaten uzun bir süreliğine ortadan kaybolmayacaktı ki...

Verdiği karara uygun hızlı adımlarla yaklaşan arabaya yürüdü. Arabacısı Forester'e, "Şu arabayı takip et!" derken kiliseden uzaklaşmakta olan siyah iki atın çektiği altın sarısı ve kırmızı dukalık armasını taşıyan landoyu işaret etti. Sözünü bitirir bitirmez aceleyle arabaya bindi.

Forester, "Ama hanımım..." diyerek itiraza yeltenince sert bir sesle, "Sana ne diyorsam onu yap Forester!" diyerek kapıyı çekti. Çaresiz kalan adam yerine çıkarak atları kırbaçladı.

Ayağı sabırsızca arabanın döşemesini döverken, alt dudağını ısırarak düşünüyordu. Gözleri olası ihtimalleri değerlendiren bir ifadeyle kısılmıştı. Kısık sesle yapılan bu konuşma oldukça ilgisini çekmişti. Özellikle hakkında hiçbir şey bilmediği adamın geçmişine dair öğrenebilecekleri için heyecanlanmıştı. Sonra ihtiyatla başını salladı. Belki de çok önemsiz bir konuydu. Geçmişiyle ilgili bir sır olduğunu da nereden çıkarmıştı? Yine de meraklı bir vızıltı hâlinde içini tırtıklayan sese ayak uydurmanın bir sakıncası yoktu. Sadece kim olduğunu öğrenecek ve geri dönecekti.

Gizemli davranan Dük'le ilgili aklında çelişkili sorular dönüp duruyordu. Zavallı ölüm döşeğindeki biri için nasıl bu kadar duyarsız davranabiliyordu? Kalbi merhametten ve şefkatten bu kadar mı uzaktı?

Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. Onu neden bu kadar önemsiyordu? Kendisini hiç ilgilendirmeyen bir adamı saplantı hâline mi getirmişti? Kendini ikna etmek için başını salladı. Hayır, genç adamı saplantı hâline getirdiğini düşünmüyordu. Tek amacı genç kızı utanç verici bir şekilde sürekli aşağılayan adamdan intikam almaktı. Elinde tutabileceği küçük bir koza ihtiyacı vardı. Bilmediği ve zayıf noktalarını gizleyen birini tanımak için uyanık olmak zorundaydı. Bundan sonraki karşılaşmalarında onun alaycılığına maruz kaldı-

ğında ortaya atacağı ve onun geri çekilmesini sağlayabileceği minik bir sır çok işine yarayacaktı.

Bulduğu bütün bahaneleri sıralarken gözünün önüne gelen görüntülerle utanç içinde gözlerini yumdu. Unutamadığı o anları hatırlamasıyla kanı sıcak bir lava dönüştü. Yakıcı duygular o kadar tazeydi ki gözlerini kapatsa o dakikaları yeniden yaşayabilirdi. "Yapma!" diye sızlandı. Dudaklarında dolaşan sert ve ılık dudaklarını düşünmemeliydi ya da belini kavrayan güçlü kollarını, sert erkeksi bedene doğru çekilişini...

Söylemek yapmaktan daha kolaydı. Utançla dudağını ısırdı. Aldığı derin nefes yanan yüzünü ve hareketlenen bedenini rahatlatmamıştı. Kahretsin! Adam her yerde karşısına çıkıp hem kınayan hem de sahiplenen gözlerle kendisini taciz etmeye başladığında, onu elleriyle boğma güdüsünü tetikleyen bir kızgınlığa kapılıyordu. Hislerini inciten adamı acımasızca yaralama isteğine engel olamıyordu. Ağabeyinin arkadaşı olması ona hoşgörü gösterebileceği anlamına gelmiyordu.

Sıkıcı ve tekdüze hayatının cemiyetin katı kurallarıyla bir zindana dönüşmesi genç kızın hatası değildi. Ruhunu bu esaretten kurtarmak için yaptıkları da olmasa aklını kaçırabilirdi. Onun amacı sadece hayatını renklendirmekti. Bu nedenle geceleri gizlice evden kaçtığında yaşadığı heyecanla nefes alabildiğini hissediyordu. Ta ki, İspiyoncu Dük her yerde karşısına çıkmaya başlayıncaya ve bütün eğlencesini yerle bir edinceye kadar bu hissi yaşamaya devam edecekti. Gittiği her yerde ona yakalanmaktan bıkmıştı. Dante'ye haber uçuruyor ve küçük bir çocuk gibi eve dönmek zorunda kalıyordu. Sonra günlerce süren ev cezası ve annesinin bitmek bilmeyen söylemleri genç kızı hayattan bıktırıyordu.

Dük'e son yakalandığında, olanlar aklına gelince öfkeyle dudaklarını sıktı.

Ev cezası almıştı çünkü Jess'le birlikte bir partiden kaçıp asillerin uğrak yeri olan gizli bir kulüpte eğlenmeye gitmişlerdi. Her yerde karşısına çıkması gerekiyormuş gibi Dük de oradaydı elbette! Yine Dante'ye haber göndermiş, suçlu ve sarhoş bir şekilde eve dönmek zorunda kalmıştı. Her kaçış sonrası olduğu gibi yine cezalandırılmıştı. Genç kız, ne kadar bu kaçışlardan hoşlanıyorsa annesinin de bu cezalardan inanılmaz bir zevk aldığından şüphelenmeye başlamıştı. Kadının hayatını renklendiren kişinin kendisi ve bu kaçışlar olduğunu düşünmesi hiç de saçma değildi.

Aklı geçmişte dolaşmaya başlayınca içinde, hiç hoşlanmadığı adamın olduğu anılar üzerine yağmaya başladı. Gözünün önüne gelenlerle utançla somurttu.

Dante ve Dük'ün zaman geçirmeyi sevdiği bir kulübe erkek kılığında girmek çok dâhiyane bir fikirdi. Bu konuda Leydi Ayrin'den cesaret aldığı bir gerçekti. Ayrin zorla evlendirilmek istenen ve eve kapatılan birkaç arkadaşının erkek kılığında evden kaçmalarını sağlamıştı. Bu da Beatrice'ye ihtiyaç duyduğu fikri vermişti.

Büyük bir tartışma yaşadığı karısıyla ilgili sıkıntıları nedeniyle dalgın olan Dante, oynadıkları bilardoya odaklanmaya çalışıyordu ve Beatrice'yi tanımamıştı. Kadınların olmadığı bir mekânda erkeklerin bu kadar utanç verici konuşabilecekleri asla aklına gelmemişti. Bir masaya oturan genç kız etrafı gözlemlerken, onların erkeksi şakalarını dinleyerek eğleniyordu. Müstehcen şakalara kızarmamak için gayret sarf ederken utangaç bakışları bir ara kendisine bakan Dük'le karşılaşmıştı. Korkuyla yutkunup yüzünü çeviren genç kız onun kendisini tanıdığını anlamıştı.

Yerinden fırlayıp gitmeye kalktığında ise koluna yapışan güçlü parmakların sıkıştırmasıyla irkilmiş, saklanma ihtiyacıyla çevresine bakmıştı. Adamın pençelerinden kurtulmanın hiçbir yolu yoktu! Çevredekilerin fark etmemesi için sıkıca tuttuğu kolu çekiştiren Sean, dışarıya sürüklediği kızı tenha olan arka sokağa kadar götürmüştü. Beatrice, sürüklendiği tehlikeli ve karanlık sokağa girmemek

için bütün gücüyle karşı koymasına rağmen, kendisinden kat kat iri ve güçlü olan adamı durduramadı. Nihayet kolunu tutan parmaklar kızı savurur gibi ittirerek bıraktı.

"Evet, bana bu son çılgınlığının sebebini açıkla!"

Öğrenmiş olsa Dante de en az bu kadar öfkeli olurdu ama onun neden böyle tepki verdiğini anlamıyordu. Genç adamda bir hata yaptığı yanılgısı oluşturmak için sesini kabalaştırarak, "Ne demek istediğinizi anlamıyorum, bayım! Şimdi izin verirseniz gitmek istiyorum!" dedi.

Kendisini aptal yerine koymaya çalışan kıza iyice yaklaşan Sean, hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan gözleriyle baktı. "Demek oyun oynayacağız, öyle mi?" Kızgınlığı gri gözlerinden taşan yakıcı pırıltılardan ve sesinde işittiği kaba hırıltıdan belli oluyordu.

Plan yaparken ve evden erkek kılığında kaçarken gecenin böyle sonlanacağını beklememişti. Onu tanıyan lanet ispiyoncunun geri dönüp, Dante'yi bu durumla ilgili haberdar edip etmeyeceğini de bilemiyordu.

Son derece ürkütücü görünen adamla, bu karanlık ve tekin olmayan sokakta, baş başa olmalarının verdiği tedirginlikle yutkundu. "Sizi ilgilendirmeyen işlere neden burnunuzu sokuyorsunuz?" Diyen genç kız, genç adamı geçmeye çalıştı. Ancak korkutucu bir gölge gibi dikilen adamın gözleri, avını yakalamış kurt gibi karanlıkta parlayınca titreyen dizleri bir adım daha ilerlemeyi reddetti. O, pervasız Beatrice, asla korku nedir bilmeyen ve her işe aptalca burnunu sokan kız, ilk defa korktuğunu kabullenmek istemeyerek diklendi. "Şimdi bayım, yolumdan çekilin, gideceğim!"

"Ancak ben izin verirsem..."

"Ne demek ben izin verirsem? Beni durdurabileceğinizden şüpheliyim, efendim!" Hâlâ inkâr ediyor ve kurtulabileceğini düşünüyordu.

Onun sesindeki titreşimleri duyunca zaferle sırıtan Sean için bu cadıya iyi bir ders vermek kaçınılmaz olmuştu. Ayrıca vereceği bu dersten kendi alacağı zevki düşünmek bile tahrik olmasına yetiyordu. Karanlık sokağı kontrol ettikten sonra genç kıza doğru eğildi.

"Pekâlâ denemek mi istiyorsun? Hadi bana ne kadar güçlü, pervasız ve cesur olduğunu göster, küçük kız!"

Beatrice, alaycı bir ton yüklediği sesindeki gizli eğlenmeyi seçebiliyordu. Lanet pislik! Bu gece hangi şeytanları kızdırmıştı ki, bu adamla karşılaşmıştı? Kendi kendisine ondan çekinmediğini ve korkmadığını söyleyerek birkaç adımla yanından geçmeye çalıştı. Geriye doğru savrulan bedeni duvar ve genç adamın bedeni arasında sıkışıncaya kadar geçip gidebileceğinden emindi Beatrice. Nefesinin kesildiği kısa bir andan sonra sıkıştırıldığı bu cendereden kurtulmaya çalıştı. Özgürlüğe kavuşmak için yaptığı her hareket onun tarafından acımasızca engelleniyor, erkeksi sert bedenini, ciğerlerine dolan kokusunu ve hızlı nefes alışverişlerini daha çok hissediyordu.

"Bırak beni seni domuz!"

"Sana bir ders vermeden olmaz, Yeraltı Cadısı!" Genç adamın sesi kesik kesik ve hırıltılı çıkıyordu.

Beatrice duyduğu tehditle daha fazla korkuya kapılarak onu tekmelemeye çalıştı. Bacakları onun tarafından kıstırılınca bu defa tam ağzının seviyesinde olan kaslı göğsüne dişlerini geçirdi. Genç adamın inlemesinin acıdan dolayı olmadığını anlayabilecek kadar zekâya sahipti. Bu farkındalıkla daha fazla çabalamaya başladı. Kollarını bedenleri arasından çıkarmaya çalıştıkça çember daha da daraldı ve bir süre sonra hiç kıpırdayamaz duruma geldi. Çelikten bir kafesin içinde bütün hareketleri kısıtlanmıştı.

Boş ve karanlık sokakta duyabildikleri tek şey ikisinin gürültülü nefesiydi. Öyle ki nefes seslerinin duvarlarda yankılandığını düşündü Beatrice. Yankılanan belki de deli gibi atan kalp atışları da olabilirdi.

Kızın üzerindeki bol ve kaba kıyafetlere rağmen bütün kıvrımlarını hissedebiliyordu. Kollarının arasında tuttuğu hazineye hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bu kıvrımları hayal etmediğini söylese yalan olurdu. Kokusu düşündüğü kadar baştan çıkarıcı, burnunu sürttüğü boynu bir erkeği kıvrandıracak kadar ipeksiydi. Bedenini içine girebilecekmiş gibi ona doğru bastırdı. Kahretsin, bu çok yanlış aynı zamanda da o kadar doğru geliyordu ki!

Daha fazlasına ihtiyaç duyan Sean, içini dolduran vahşi arzuyu serbest bırakarak kızın dudaklarına kapandı. Bu baskıdan kurtulmaya çalışan genç kızın ensesini kavrayarak olduğu yere sabitledi. Aylardır uzaktan hayalini kurduğu dudakların kendi dudakları altında olduğuna inanamayarak inledi. Daha önce tattığı hiçbir şeye benzemiyordu. Daha fazla ve daha da bağımlılık yapıcıydı. Öyle lezzetliydi ki bir daha hiçbir tat aynı zevki vermeyecekti. Hırsla yapıştığı dudaklar daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

Uğradığı istiladan kurtulmaya çalıştıkça daha fazla mahkûm olan Beatrice mücadeleyi bırakarak hareketsiz kaldı. Bu davranışının adamı vazgeçireceğini düşünüyordu.

Sean ise ipeksi bir dolgunluğa sahip bu dudakların cazibesine kapılmış, açlık içinde kıvranan bedenindeki susuzluğu daha da arttırdığını umursamadan daha yoğun ve talepkâr olmaya başlamıştı. Dudaklarıyla yoğurup yeniden şekillenmesini sağladığı dudaklardan aldığı haz nedeniyle kendinden geçmişti. Örselediği dudakları okşarcasına yalayarak o tadın diline yayılmasını sağladı. Yüce Tanrım! Bir adam bu tat için cinayet işleyebilir, sadece bu kadına ait olan bu lezzet için gözünü kırpmadan ölüme koşabilirdi.

Bitmek tükenmek bilmeyen öpücük, içinde bir yerlerde farkındalığa dönüştüğünde ve sıcak bir his bedenine yayılmaya başladığında, genç adamın ağzına doğru inledi Beatrice. Uzaklardan duyduğu sesin kendisinden çıktığını anladığında ise yeniden kurtulmak için kıvranmaya başladı. Bu yakınlaşmanın çok tehlikeli bir noktaya doğru ilerleyişini durdurmak zorundaydı. Bir çığ gibi önüne geleni yutarak büyüyordu. Sonunda, tecrübeli ellere ve dudaklara sahip bu adamı değil, kendisini yok edeceğini bildiği bu kayboluştan kurtulmalıydı.

Sean, kendisini kaybetme noktasına hızla yaklaşırken, sağduyusunu devreye sokarak kızdan uzaklaştı. Son on dakikadır ortalarda olmayan bu sağduyuya küfürlerini göndererek kollarını çözdü. Alev alev yanan bedeni rahatlamak için ölüyordu. Karanlığa alışan gözleri, karşısında duran erkek görünümlü kızın perişan hâlini görmüştü.

"Sanırım bu ders seni bir müddet idare eder. Bir daha seni gece, herhangi bir mekânda görürsem -ki bu ister kadın gibi istersen erkek gibi giyin, fark etmez- Dante'nin kız kardeşi olduğuna bakmadan başladığım işi bitiririm!"

Bu zalimce ve tehdit kokan sözlerden sonra afallamış olan kızı kolundan tutup, sürükleyerek fenerlerle aydınlatılmış caddeye çıkardı. Durdurduğu arabanın sürücüsüne, "Bu delikanlıyı evine bırakın, herhangi bir yerde inmeye niyetlenirse izin vermeyin! Çok sarhoş, ne yaptığını bilmiyor," dedi. Adamın eline yüklüce bir para sıkıştırdıktan sonra açtığı kapıdan içeriye ittiği kıza, "Umarım dediklerimi anlamışsındır!" diyerek arkasına bakmadan uzaklaştı.

Başına gelenlere inanamayan Beatrice, hareket eden arabanın içinde dolu gözlerle oturuyordu. "Seni lanet piç, bu yaptığına pişman olacaksın! İnan bana ödeyeceksin!" Öfke dolu hırçın söylemlerini sadece kendisi duysa da bir gün bu sözlerin gerçeğe nasıl döndüğünü Ekselansları görecekti. Kendini kaptırdığı öfkenin asıl nedeninin ona duyduğu karşı konulmaz çekimden dolayı olduğunu ise görmemekte diretiyordu. Daha önce farkında bile olmadığı duyguları uyandıran adam, nasıl mücadele edileceğini bilmediği bir girdabın içine genç kızı bırakıvermişti.

Arabanın durmasıyla pişmanlık dolu mahcubiyetin sardığı düşüncelerden kurtularak pencereden dışarı baktı. Biçimli kahverengi kaşları düşünceli bir ifadeyle çatılmıştı. Limanda ne işleri olabilirdi ki? Tayfalarından biri mi hastaydı acaba? Ama konuşmalardan daha yakın birileri olduğunu düşünmüştü.

Forester, kapıyı açıp kızın inmesine yardımcı oldu. Az ileride duran arabadan Dük ve diğer adam inmiş, hızlı adımlarla limana demirlemiş bir gemiye yönelmişlerdi.

Beatrice, Forester'e dönmeden, "Bana eşlik et!" diyerek yürümeye başladı. Arabacı, kızın tahmin edilemez davranışlarına alışmıştı. Peşinden yürüdüğü kızla birlikte önlerinde ilerleyen adamlara adımlarını uydurdular.

Sean içinde kaynayan geçmişin karanlık bataklığını yüzüne aksettirmeden, iskeleyi geçip gemiye bindi. Arkasından gelen O'Donel'e dönüp, bakmadan kaptan köşküne çıkan merdivenleri seri hareketlerle çıktı. Gitmek istemediği bir noktaya çekiştiren bu vicdan azabından kaçmak istiyordu. Geçmişi peşinden sürüklemenin bir gereği yoktu. Ama geçmiş acımasız pençelerini sırtına geçirmiş, onu bırakmıyordu.

"Geride bıraktıkların için endişelenme!" diyerek kendini azarladı. Bu noktaya gelmelerinin tek sorumlusu onlardı. Yine de bu gerçek, uzaklardan ona fısıldayan geçmişin hayaletlerinin üzerine gelmesine engel değildi.

Kararsızlığı, ikilemleri ve çelişkileri arasında kaptan köşkünde bir ileri iki geri dönüp duruyordu. Nikâh için bağladığı boyun bağını sıkıntıyla çekiştirip çözdü. Ceketiyle birlikte kaptan köşkünün bir köşesine fırlattı.

"Dönmeyeceğim!" diye homurdandı.

Tiksintiyle söylenen bu söze rağmen gideceğini biliyordu. Gidecekti, bir zamanlar topraklarını terk etmesine neden olan o büyük reddedişi yapanların karşısına çıkacak ve ne kadar yanıldıklarını söyleyecekti. Onların yarattığı enkazın altında kalmadığını, daha da güçlenmiş olarak ayağa kalktığını bizzat görmelerini sağlayacaktı.

O'Sullivan ailesinin yanında çalışan O'Donel, Sean'ın peşinden kaptan köşküne girerken, yıllardır görmediği genç adamı ikna edip edemeyeceğini bilmiyordu. Bir zamanlar İrlanda'yı terk eden asabi, isyankâr ve hayal kırıklığına boğulmuş delikanlının sahip olduğu topraklara son kez bakarak gemiye binişini daha dünmüş gibi hatırlıyordu. *"Bir daha onların nefes alıp verdiği bu topraklara ayak basmayacağım!"* demişti. Şimdi o büyük sözleri etmiş olan genç adamı bu yeminini bozması için ikna etmeye çalışıyordu. Ölümün bile söylenen büyük sözleri geri aldıramayacağından korkuyordu.

Kaptan köşkünde asabi adımlarla dönüp duran Sean, içeri giren adama katı bir tavırla baktı. "Ne kadar zamanı var?"

Adam sıkıntıyla omuzlarını düşürürken aynı zamanda kalbinde ufacık da olsa bir umut ışığı yanmıştı. "Doktor direndiğini söylüyor."

Unutmaya çalıştığı nefret ve sevgisizliğin bir gün yeniden uyanıp karşısına çıkmayacağını ummuştu. Lanet olsun, yeni bir yaşam kurmaya çalışıyordu! Her şeyi boşuna mı geride bırakmıştı? Yeniden hortlayıp, karşısına çıkmasının hıncını adımlarından çıkararak asabice dolaşmaya devam etti.

Beatrice, Forester'i beklemesi için uyararak acele adımlarla tahta köprüden güverteye adım atmış, telaşla çevresine bakmıştı. Güvertenin diğer ucunda arkası dönük adamların meşgul olmalarını fırsat bilip, koşarak halat yığının arkasına saklandı. Şimdi ne yapacaktı? Dük nereye gitmişti? Acaba alt kattaki kamaralardan birinde miydi? Başını çıkartıp çevresini gözlemledi ve eğilerek aşağıya giden merdivenlere doğru yürüdü.

Kaptan köşkündeki Sean kendi içindeki hesaplaşmaya devam ediyordu.

Suçlamalar, aşağılamalar, nefretle bakan gözler, alaycı ve kınayan fısıltılar... *İstemiyorum* diyen yüreğine rağmen içindeki cılız ses gitmesini söylüyordu. Derin bir nefes alıp, saçlarını sıkıntıyla çekiştirip karıştırdı.

Artık o dışlanan adam olmadığını ve arkasına bakmadan kendisine yeni bir yaşam kurduğunu göstermenin zamanı gelmişti. Geriye döndüğünde ise rahatsız eden geçmişini ta-

mamen arkasında bırakmanın verdiği iç huzuruyla yaşayabilirdi.

Sean, kendisini izleyen O'Donel'in meraklı bakışları altında verdiği kararı uygulamak üzere harekete geçti. Sert adımlarla yürüyen genç adam aşağıda görünen mürettebata, "Demir alın, ayrılıyoruz!" diye gürledi. O ana kadar sakin ve sessiz olan güverte aniden hareketlendi. Çapaların bağlı olduğu zincirler büyük bir gürültüyle çekilmeye başlandı.

Loş basamakları inerken duyduğu gürlemeden sonra gelen uğultu ve zincir sesleri Beatrice'nin donmasına neden oldu. Hayır! Yanlış anlamış olmalıydı! Ancak ayaklarının altında sallanan zeminde dengesini kaybedip, son beş basamaktan aşağıya yuvarlanınca duyduğu gürültünün tam da düşündüğü şey olduğunu anladı. Gemi harekete geçmişti...

Düştüğü yerden panikle kalkmaya çalışırken, yaptığı bu çılgınlığın hayatına mal olabileceğini düşünerek dudağını ısırdı. Kendisini elleriyle boğabilecek en az üç kişi biliyordu. İspiyoncu Dük, Dante ve annesi... Belki Dük onu boğduktan sonra denize atarsa sonunu kimse öğrenemezdi.

Duvarları kaplayan lambriye tutunarak ayağa kalktı. "Harika! Ne muhteşem bir gün!" diye sızlanarak gizlenecek bir yer bulma ümidiyle, iki tarafında kamaraların sıralandığı koridorda ilerlemeye başladı. Sağ taraftaki kapılar tayfalara aitti. Açtığı kapıdan dışarıya ter, sidik ve uzun süredir kapalı kalmış olmaktan doğan boğucu bir hava sızıyordu. Yüzünü ekşiterek diğer kapıları denedi. Bazıları kilitliydi. Bazıları depo olarak kullanılıyordu. Son kapıyı da gördüğü diğer kamaralar gibi olacağını düşünerek ittirdi.

Burnuna çarpan tanıdık erkeksi koku, genç kızı bir mıknatıs gibi kamaraya çekti. Bu çekişe birkaç adım atarak cevap verdi. Sağlam, parlak ve koyu renk ahşap bütün duvarları kaplamıştı. Aynı ahşaptan kamaranın ortasında büyük bir yatak vardı. Sağ taraftaki büyük boşluğa uzun bir masa yer-

leştirilmişti ve üzerinde bir kaptana ait olduğunu belli eden haritalar, pusula, kâğıtlar dağınık bir şekilde duruyordu. Sanki son anda yazmaktan vazgeçilmiş gibi beyaz bir kâğıdın üzerine tüy kalem bırakılmıştı.

Beatrice, bu kamaranın kime ait olduğunu tahmin etmekte zorlanmadı. Eşyalar yabancı olsa da koku tanıdıktı. Merakla yaklaştığı masadan kuş tüyünü alarak kaygan yüzeyinde parmağını gezdirdi. Geniş masaya yayılmış dünya haritası oldukça eskiydi. Eğilip İngiltere'yi ve yaşadığı şehri aradı. Bulduğunda sevinçle parmağını üzerine bastırıp gülümsedi. Sonra karşı duvara dayanmış olan dolaba doğru yürüdü. Dolabın parlak yüzeyinde sinsi adımlarla yürüyen kendi görüntüsünü seçebiliyordu.

Tedirgin bir şekilde kapağı aralayıp iri bir erkeğe ait olan kıyafetleri inceledi. Tanıdık koku daha da yoğunlaşmıştı. Deniz, yosun, baharat ve tütün kokusu burun deliklerine doldu. Parmakları tam dokunmak üzereyken kendine gelerek hızla geri çekildi. Burada ne yapıyordu böyle? Telaşla çevresine bakıp, burada saklanamayacağını anlayarak, kamaradan çıkarken masada duran meyvelerden birkaç tanesini aldı.

Diğer kapıları denemesi de sonuç vermemişti. Arada kalmış dar bir kapı o zaman dikkatini çekti. Açtığı kapıdan içerideki dar alanı inceledi. Başka çaresi yoktu. Girerek kapıyı çekti.

Kıyıda hanımını bekleyen Forester, demir alan gemiyi hayretler içinde ağzı açık izliyordu. Genç kızın gemide olduğunu bilmek kanını donduruyordu. Yaşlı dudakları yardım istemek için açılıp kapandı. Bakışı çevresinden gelip geçen gürültücü kalabalık arasında tanıdık bir yüz aradı. "Aptalaşma!" diyerek kendini azarladı yaşlı adam. Hanımının o ge-

miye kaçak bindiğini kimseye söyleyemezdi. Çaresiz ihtiyar gözleri gittikçe uzaklaşan gemiye takılıp kalmıştı. Bu kızın çılgınlıkları kendisini bile bu kadar bıktırdıysa ailesinin hislerini tahmin bile edemiyordu.

Zavallı adam, bir o yana bir bu yana gidiyor, ne yapacağını bilmez bir hâlde limandaki kalabalığın farkında olmadan kendi kendine söyleniyordu. "Ekselanslarına ne diyeceğim, nasıl açıklarım? Yeni evlenmiş bir adamı nasıl rahatsız ederim? Haber vermezsem bu defa beni öldürür! Belki de Kaptan Ekselansları fark ederek geri döner ve onu kıyıya bırakır!" diyerek son umuda sarıldı.

Giden geminin arkasından endişeyle bakakalan adamın omuzları düşmüş, hareketleri sarsaklaşmıştı. Bir süre geminin geriye döneceği umuduyla kıyıda bekledi. Ancak gemi ufukta kaybolduğunda, olduğu yere çökerek, şapkasını çıkarıp kucakladı.

Girdiği küçük bölmede saklanan Beatrice, ne yapacağını düşünürken elindeki meyveyi kemiriyor, bir yandan da uyuşan ayaklarını hareket ettirecek kadar geniş olmayan bölmeye söyleniyordu. Bu yaptığı gerçekten de çılgınlıklarında son noktaydı.

Nereye gittikleri hakkında bir fikri olmaması, Sean'ın onu burada yakaladığında yapacaklarıyla birleşince korkuyla içini çekti. Bu duygu Beatrice'ye çok fazla tanıdık değildi. Korku duygusu her zaman kıza saçma gelmişti. Dük'ü tanıyıncaya kadar... Dante'den bile korkmayan biri için bu adamın tehditlerinden sinmesinin sebebi; gümüşi gözlerinde gördüğü, söylediğini yapan ifadeydi.

Sırtını dayadığı yerde kıpırdanıp ayaklarındaki uyuşmanın geçmesi için karşısındaki bölme duvarına dayadı. Bede-

ninin aldığı bardak şeklinin komikliğine kıkırdarken eliyle ağzını kapattı. Birilerine yakalanma ihtimalini göz ardı etmemesi gerekiyordu. *Şimdi ne yapacaksın, Beatrice?*

Tırnaklarını kemirirken, karanlıkta çevresini görmeye çalışarak gözlerini kıstı. Burası temizlik malzemelerinin olduğu küçük bir dolaba benziyordu. Ayaklarını aşağıya indirip kendine doğru çekti ve dizlerine sarılıp çenesini dayadı.

Dante ve annesinin haberi olmuş muydu acaba? Forester kesinlikle haber vermiş olmalıydı. Gemi limana demir attığı anda kimseye görünmeden inip geriye dönecek bir gemi bulması gerekiyordu. Bileğinde sallanan minik çantasında fazla para yoktu. Bu nedenle güvenebileceği bir kaptan bulabilirse Dante'nin adını vererek geri dönecek bir gemi ayarlayabilirdi.

Gelecek günlerin neler getireceğini adı gibi biliyordu. Bu defa daha uzun bir oda cezası gelecekti. Annesinin hırçın ve öfkeli suratını çekmek zorunda kalacaktı. Aklına gelenle olduğu yerde dikildi. Annesinin en son tehdidi aklına geldi.

"Aklını başına toplamadığın takdirde Bayan Lauren'in Leydiler Okulu'na gönderileceksin!"

Ah hayır! Hayır... Bir an önce geri dönmesi gerekiyordu. Belki Forester söylememiştir. Belki Dante annesinde, annesi de Dante'de kaldığını düşünebilirdi. Belki atlar uçabilir, balıklar da ağaca çıkabilirdi...

Ömründe hiç olmadığı kadar içten bir şekilde Tanrı'ya yalvarmaya başladı.

Zaman geçmek bilmiyordu. Rahatsız bir pozisyonda, kıpırdama imkânının olmadığı bir alanda ise akrep ve yelkovanın olduğu yere yapıştığından emindi. Sıkıntıyla geçen bir süre sonra uyuyakalan Beatrice, kapının aniden açılmasıyla

irkilerek uyandı. Kapının önünde uzun boylu, iri yarı bir tayfa duruyordu. Düz ve kırlaşmaya başlamış uzun saçlarının döküldüğü yüzü, güneş ve denizin yıprattığı bir kırışıklığa sahipti. Gördüklerine inanamamış, çukura kaçmış iki siyah göz bir süre yerde oturan genç kıza kilitli kaldı. Gerçek olduğuna kanaat getirince de ince dudakları hazine bulmuş bir korsan gibi genişledi. Gözlerindeki aç bakış niyeti konusunda genç kıza bir fikir veriyordu. Toparlanan Beatrice kaçacak yeri olmayan zavallı bir kurban gibi geriye gitmeye çalıştı. Ama kıpırdaması mümkün olmayan bu dar alanda sadece büzülebildi.

Ne kadar zamandır uyuyordu? Geminin artık hareket etmediği düşünülürse demir atmış olmalıydılar. Yere dayadığı elleri girebileceği bir delik bulma umuduyla arkasını yasladığı duvara gitti.

"Bakın burada ne varmış?" Adamın kaba ve hırıltılı sesi tütün çiğnemekten ve romdan dolayı kalındı. Sararmış dişleri bu konuşma esnasında görünüp kaybolmuştu.

Tayfa, sessiz kalan ve yok olmaya çalışan kıza doğru eğilip bileğinden yakaladı. "Demek kaçak bir yolcumuz var. Yukarıdaki adamlar seni görünce en az benim kadar sevinecekler."

Olduğu yerde büzülürse görünmeyebileceği düşüncesindeydi. Ne kadar yanıldığı adam bileğinden çekerek, bölmeden çıkardığında ortaya çıktı. Kurtulmaya çalışsa da devasa bir gemiciye karşı hiçbir şansı yoktu. Tırnaklarını ve dişlerini onun sararmış tüylerle kaplı bileğine geçirdi. Adamın dudaklarından Beatrice'nin daha önce hiç duymadığı ve yanaklarının elbisesinden daha da koyu renge dönüşmesine neden olan küfürler döküldü.

İsteği dışında kabaca çekiştirilen Beatrice, karşı koymak için yanından geçtikleri kamara kapılarından birinin pervazına yapıştı. Haşin bir ifadeyle çekilince, kırılan tırnağının

acısıyla inleyerek pervazı bıraktı. Uzun koridor ve merdivenler boyunca sürüklenerek güverteye fırlatıldı.

Kesinlikle sonu gelmişti. Tek umudu İspiyoncu Dük'ün görüp müdahale etmesiydi. Kahretsin! Kötünün daha da kötüsüyle karşılaşınca elinde olan en iyi kötüye sığınmak zorundaydı.

Fırlatıldığı güvertede, güneş nedeniyle, bir an geçici körlük yaşadı. Gözlerini kahkahalar ve açık saçık sözcüklerin kulaklarına dolmasıyla açmak zorunda kaldı. Devasa denizciler, çevresine etten bir duvar örmüştü. Ortalarında durduğu bu adamlar kaba saba, pis ve çok büyüktüler. Öyle ki nefesi kokan ve aç gözlerle bakan bu adamların gölgesinde kaldığı için parlak gün ışıkları gözlerini artık rahatsız etmiyordu. Ensesinden süzülen korkudan kaynaklı ter, bir karınca gibi sırtına, oradan da omurgası boyunca kuyruk sokumuna doğru ilerledi. Kaşıntı hissi giderek artıyordu.

Seni kutlarım, Beatrice! Gerçek korkuyla tanışmak mı istiyordun? Buyur al, hepsi senin! Nihayet gerçek korkuyla tanışmış bulunuyordu. Geminin durmuş olması, Dük'ün müdahale edebileceği ihtimalini de eledi. Adam limana çıkmış olabilirdi.

Gemicilerden biri uzanıp, nasırlı elleriyle elbisesinin omuz askısını çekip, parçaladığında korkuyla çığlık attı. Çevresindeki açgözlü adamların gür kahkahaları arasında boğulan çığlığını kimseye duyurma imkânı yoktu. Gözlerinden kayan yaşlarla görüşü bulanıklaşırken göğsünden düşmek üzere olan elbisesini tuttu.

"Lütfen Tanrım! Beni buradan kurtarırsan bir daha evden kaçmayacağım. Kumarhanelere gitmeyeceğim, erkek kılığına girmeyeceğim. Dante ve annemi gizli gizli dinlemeyeceğim. Oda cezamı gönüllü çekeceğim. Lütfen lütfen..."

Sean, yıllar sonra yeniden doğduğu topraklarda olmanın yaşattığı garip duygularla, kaptan köşkünden görünen manzaraya bakıyordu. Güneş, battığını haber veren bir kızıllıkla

ufukta ateş topuna dönüşmüştü. Liman ve arkasındaki şehir, daha da uzaklardaki tanıdık uçsuz bucaksız dağlık topraklar kıpkızıl bir tablonun içine hapsolmuştu. Dudaklarından, Fianna Klanı'ndan öykü ustası bir ozan olan Fergus MacCoul'un sözleri döküldü.

"Over the sea, there lay a realm of glory, a skyline so bewitchingly clear that men set sail, futilely, to find this eternal place..."[1]

Rüzgâr, omuzlarına kadar dökülen uzun, siyah saçlarını hafif hafif okşayarak içindeki huzursuz adamı yatıştırmaya çalışıyordu.

Buradan giderken gençlik heyecanı sönmüş, hayal kırıklığı ve öfke doluydu. Geçmişinde olan herkese karşı kırgınlık ve nefret duyguları arasında bocalıyordu. Şimdi ise ne hissetmesi gerektiği konusunda kararsızdı. Çocukluğundaki mutsuz anılardan, gençlik hayal kırıklıklarından ve genç bir adama dönüşürken kaybettiği güvenden geriye ne kalmışsa içinde taşıyordu. Hepsinin birlikte oluşturduğu bir müsveddeden ibaretmiş gibi geliyordu. Olduğu durumdan hoşnut muydu? Bundan pek emin değildi.

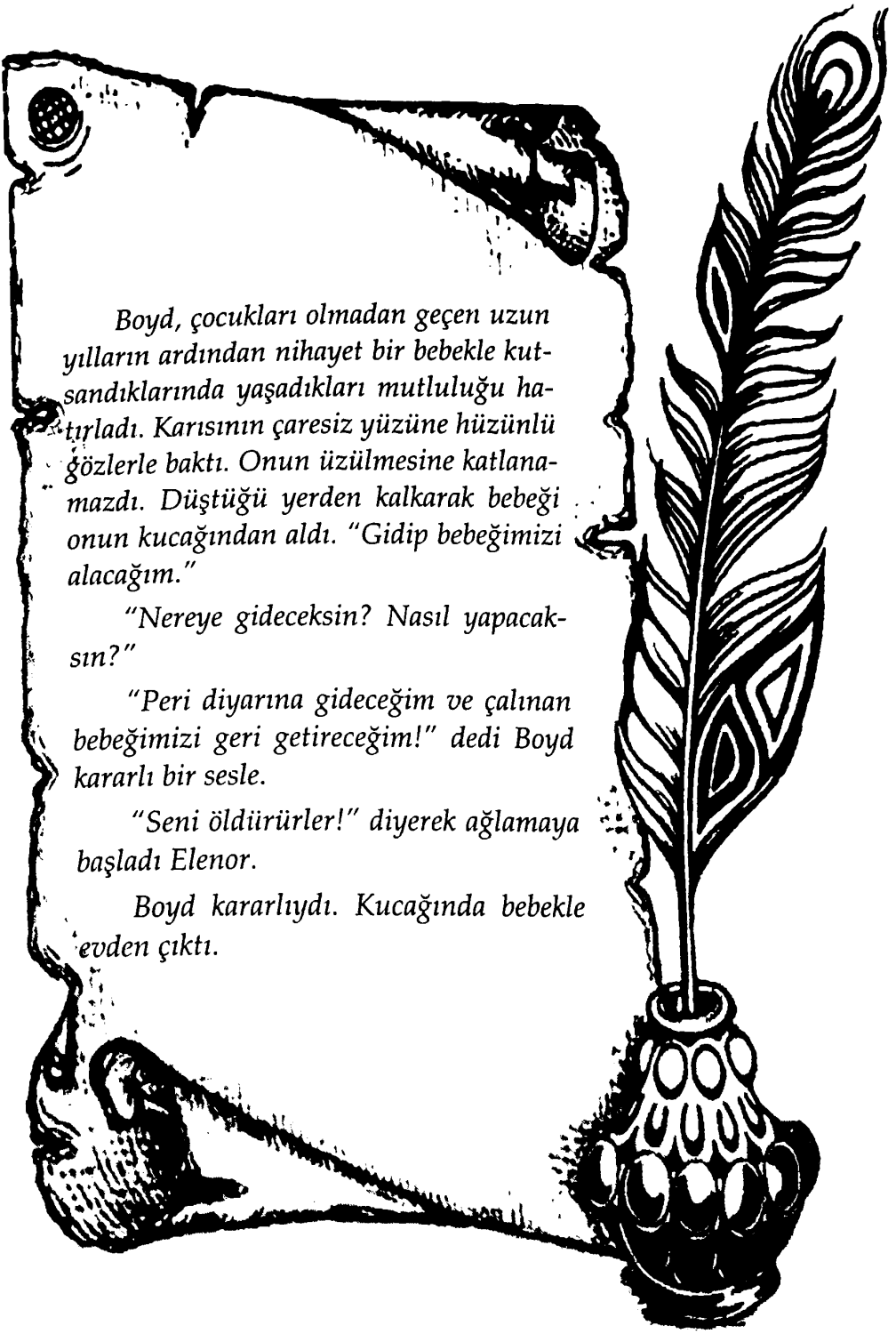
Saçlarını dağıtan rüzgârın verdiği rahatlama hissini, ciğerlerine çektiği havayla iliklerine kadar hissederken gözünün önüne düşen uzun, siyah saçlarını parmaklarıyla geriye itti. Gri gözlerinden değişen duyguları belli değildi. Çehresine sert bir ifade yerleştirmişti. Çoğunlukla yüzüne yerleştirdiği duygusuzluk maskesi, vurdumduymaz, çapkın, serseri tavırları sadece ve sadece insanlara olan güvensizliğini saklamak içindi. Bunu başkalarının bilmesine gerek yoktu. Güven duygusunun bireysel olduğunu öğrenmişti. Kendinden başkasına asla güvenmemeliydin. İnsan kendini kandıramaz ve arkadan vuramazdı.

Yüzüne uçuşan saçlarını cebinden çıkardığı deri bir bağcıkla toplarken aşağıdan gelen kahkahalar, açık saçık sözcük-

1 Denizler ötesinde, gökyüzünün öyle efsunlu bir silüeti vardı ki, insanlar beyhude bir şekilde, bu ebedî ihtişamlı diyara doğru yelken açarlar.

ler ve küfürler dikkatini çekti. Limana demir atan geminin güvertesine toplanmış denizciler bir kargaşa yaratmışlardı. Sean gözlerini kısarak daha dikkatli baktı. Topluluk ortada olan birini hırpalıyordu. Ne zaman uzun süre denizde kalsalar tayfalar eğlenecek bir şeyler bulurlardı ancak bu sefer uzun değildi. Bu kısa yolculuk onların zıvanadan çıkması için geçerli bir mazeret değildi. Ne olursa olsun buna müsaade edemezdi. Bugün yaşayacaklarına gemide olan bir huzursuzlukla başlama taraftarı değildi. Çünkü çocukluğunun geçtiği yerlerde fazlasıyla huzursuz ve asabi olacaktı.

Sakin ama hızlı adımlarla kaptan köşkünün merdivenlerini indi.

Boyd, çocukları olmadan geçen uzun yılların ardından nihayet bir bebekle kutsandıklarında yaşadıkları mutluluğu hatırladı. Karısının çaresiz yüzüne hüzünlü gözlerle baktı. Onun üzülmesine katlanamazdı. Düştüğü yerden kalkarak bebeği onun kucağından aldı. "Gidip bebeğimizi alacağım."

"Nereye gideceksin? Nasıl yapacaksın?"

"Peri diyarına gideceğim ve çalınan bebeğimizi geri getireceğim!" dedi Boyd kararlı bir sesle.

"Seni öldürürler!" diyerek ağlamaya başladı Elenor.

Boyd kararlıydı. Kucağında bebekle evden çıktı.

BÖLÜM 2

"Neler dönüyor burada?" Neler olduğunu görebilmesi için yaklaşması gerekiyordu ancak en az kendisi kadar uzun ve iri adamların oluşturduğu seti yarması imkânsızdı. Bu nedenle Sean yüksek sesle, orada bulunduğunu ve bir açıklama beklediğini belirten soruyu sormuştu.

Birden sessizleşen ortamda gemiciler dönüp kaptanlarına baktılar. Sakladıkları küçük eğlenceyi görünce Kaptan da en az onlar kadar keyif alacaktı. Sean, yüzlerindeki zevkli sırıtışın kaynağına yaklaşmak için yürürken adamlar buldukları ganimeti görmesi için Kaptan'a yol açtılar.

Adamları geçip küpeşteye dayanmış, daha doğrusu zemine büzülmüş narin figürü gören Sean'ın atmak üzere olduğu adımı havada kalmıştı. Bu gördüğü uzun ve uykusuz geçen gecenin onda yarattığı bir halüsinasyondu. Bundan kesinlikle emindi genç adam. Gergin yolculuğu boyunca yaşadığı sıkıntı onu ayakta gördüğü kâbusla cezalandırıyordu. İşte bu nedenle, şu an karşısında pembe elbisesi içindeki Beatrice'yi görüyordu. Küfrederek yorgun gözlerine parmaklarını bastırdı. Gözlerini yeniden açtığında görüntünün kaybolaca-

ğından emindi. Korkarak açtığı gözlerinin gördüğü ise kafasını kolları arasına saklamış ve büzülmüş kızın hırpalanmış bir güle benzediğiydi. Öyle yorgundu ki ne kadar gözlerini kırpıştırırsa kırpıştırsın ortadan kaybolmuyordu.

"Bakın Kaptan, ne bulduk?"

İkinci Kaptan Corben'in söylediğiyle gördüğünün bir kâbus olmadığı anlaşılmıştı. Onun sesini duyan genç kız yavaşça başını kaldırırken kumral saçları omuzlarına döküldü. Ağladığı belli olan gözlerle ve sarkmış dudaklarla suçlu bir şekilde genç adama baktı.

Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!

Sean, sürekli içinden saydığı küfürleri çevresindeki gemicilere salladığı yumruklar eşliğinde kükreyerek söylemek istiyordu. Kızın parçalanmış ve göğsünden düşmekte olan elbisesini gördüğünde ise hepsini öldürmenin bile kendisini tatmin etmeyeceğinin bilinciyle dişlerini sıktı.

"Elbisesini kim parçaladı?"

Soruyu soruş tarzında gizli olan ölüm tehdidi öylesine barizdi ki, gemiciler genç adamdan gözlerini kaçırdılar.

"Elbisesini kim parçaladı?" Bu defaki keskin hırlama kuyruğuna basılmış bir aslanın öldürücü tonuna sahipti.

Gemicilerin gözleri aynı anda istemsizce Beatrice'nin elbisesinin askısını parçalayan adama dönmüştü. Bütün bakışların dikildiği denizciye dönen Sean'ın gözlerinden ateş fışkırıyordu. Adam, gelen balyoz gibi yumruğu beklemiyor olmalıydı ki geriye doğru savrularak tok bir gürültüyle yere düştü. Bir kadın için Kaptan'ın bu kadar sinirlendiğini görmeyen diğer adamları yüzlerinde önce şok, sonra kınayan bir ifadeyle geri çekildiler.

Genç adamın olaya müdahalesini bulanık bakışları nedeniyle seçemeyen Beatrice elinin tersiyle gözlerini sildi. Yere düşmüş olan tayfayı -bu Beatrice'nin elbisesine asılan adamdı- yakasından kavrayan İspiyoncu Dük acımasızca indirdiği yumruklarıyla korkutucuydu. Öfke bir adamı an-

cak bu kadar güçlü ve otoriter gösterebilirdi ya da korkunç... Çevresinde kendi boyunda belki kendisinden daha da uzun olan, kaslı yapısına rağmen onu ikiye bölebilecek güçte görünen gemicilerin arasında duruşu, bakışı ve gözleriyle hepsine hükmeden bir ifadesi vardı. Bu duruşu ve ifadeyi sadece iki kişide görmüştü. Biri Dante diğeri de Dante'nin işvereni Lord Fahid.

Bu adamlar belki de bu özellikleriyle birbirlerini bulmuşlardı. Ama genç kız her zaman şakacı, hayatı hafife alan, hovarda tavırlarıyla Sean'ı onlardan farklı bir yere koymuştu. Diğer ikisi kadar işine hükmeden ve insanları böylesine avucuna alabileceği bir otoriteye sahip olabileceğini tahmin edememişti. Şimdi karşısında gördüğü genç adam kendisinden iri bir adamı kız için bir yumrukta yere sermişti. Bu yumruklara daha da devam etme niyetindeydi ancak diğer adamlardan ikisi, Kaptan'ın adamın üzerine yağan yumruklarını engelleyerek uzaklaştırdılar.

Sean, için için kaynayan bir volkana dönmüştü. Neden her bela kendisini bulmak zorundaydı? Bütün hıncını çıkarmaya niyetli, sert adımlarla yaklaştığı Beatrice'nin tepesine dikildi. Ne onun yanında küçücük kalışı ne de korkuyla açılan kahverengi gözlerindeki kırılganlık umurundaydı. Bütün bela bu Yeraltı Cadısı'nın başının altından çıkıyordu. Lanet kadın, bir yerde durma ve hanımefendi gibi davranma özelliğine sahip değildi. Tanrı aşkına! Lekelenecek adını da mı umursamıyordu? Burada Sean olmasa tecavüze uğrayabilirdi ki, görünen kesinlikle bu davranışa az kaldığıydı.

Elini bıkkınlıkla yüzünden geçirdi. Dante kesinlikle kendisini öldürecek, parçalara bölecek ve Londra'ya giriş yollarının her birine, her parçasını ibret olsun diye asacaktı. Neden? On yedi yaşında deli dolu bir kızın macera hevesi sebebiyle... *O zaman ölmeye değecek bir şeyler yapmalıydı, değil mi?*

"Burada ne arıyorsun?" Ses tonu sakin ve bütün bu olanları umursamayan tonda, kayıtsızca çıkmıştı.

Beatrice, bu aldatıcı sakinliğe kanmayı reddederek, burnunu çekerken bakışını kucağına çevirdi. Elbisenin omuzunu tutmakta olan ellerinin eklemleri bembeyazdı. Bu onun iç dünyasıyla ilgili gereken ipucunu vermişti genç adama.

Bir adım daha yaklaşarak eğildi. "Burada olduğunu bilen var mı?"

Genç kız başını olumsuz anlamında sallarken, bakışını kucağından çekip genç adama kaldırdı. Sonra hatırlayarak, "Sadece arabacım Forester..." diye fısıldadı.

Sean patlamak üzere olan öfkesinden kendisi bile ürkmeye başlamıştı. Doğrulurken bileğinden yakaladığı kızı da çekerek ayağa kaldırdı. En yakın arkadaşının elinde silahla peşine düşmesi an meselesiydi. Bu küçük cadı sayesinde hayatının son günlerini yaşıyor olabilirdi.

Kolundan çektiği kız, "Nereye?" diyerek diklenmeye kalkınca, dönüp öldüren bakışlarıyla onu susturdu.

Bileğini sıkan pençe gibi parmakların baskısıyla canı yanan Beatrice, yeniden koşar adım bu defa genç adamın peşinden sürükleniyordu. Tamam, hak etmişti fakat bu ona böyle eziyet etme hakkını vermezdi. Biraz önce yaşadığı suçluluk, pişmanlık ve korkunun yerini genç adama duyduğu sebepsiz öfke almıştı. Adamın yaptığı her hareket sinir bozucuydu. Suçluluğunu bastıran bir inatçılıkla bu sürüklenmeye karşı koymaya çalıştı.

"Bırak bileğimi! Yürümeyi biliyorum!"

"Kapa çeneni!" Sean, suçlu olmayan bir tonda konuşan kızın ağzını, verdiği buz gibi ve keskin cevapla kapatmıştı.

Dudaklarını sımsıkı kapatarak merdivenleri koşar adım indiler. Genç adam, önünde durduğu ve açtığı kapıdan içeriye fırlattığı kızın ardından kendisi de girip, ahşabı büyük bir gürültüyle çarparak kapattı. Bu ses Beatrice'ye sürüklenme ve çekiştirmeye konan son noktaymış gibi geldi.

Öfkeyle çarptığı kapının önünde duran Sean'ın siyah gömleğinin altından belli olan geniş omuzları öylesine ge-

rilmişti ki, biraz daha gerilse gömlek dikişlerinden atacak gibi görünüyordu. Göğsü derin nefeslerle inip kalkıyor, öfke kontrolünü sağlamaya çalışıyordu. Dudaklarını öyle sıkmıştı ki arasından fırlayacak her sözcük bir bıçak gibi kızda derin kesikler bırakacaktı. Gerilen çenesi ve genç kıza kadar gelen diş gıcırtıları Beatrice'ye onun öfkesi hakkında bir fikir vermeliydi.

"Ulu Tanrım... Kadın! Senin duracağın ya da korkacağın bir sınır yok mu? Lanet olası başını her belaya soktuğun yerde bulunmaktan bıktım! Kuyruğunu kurtarmak günlük rutinim hâline geldi! Senin kadar bıktırıcı bir kadın görmedim!"

Kamara duvarlarına çarpıp top etkisi yaratan bu yüksek tondaki azarlamayla genç kız saklanabileceği bir yer aradı. Ne yazık ki bu kamarada saklanma umudu olmadığını daha önceki girişinden hatırlıyordu. Kulaklarını rahatsız eden bu gürlemeyle yüzünü buruşturdu.

Genç adam soluklanmak için bir an duraksayınca Beatrice, "Her yerde karşıma çıkmaktan vazgeç o zaman!" diyerek genç adamın zaten üzerinde olan ve hiddetle dolup taşan gri bakışlarını daha da alevlendirdi. *Belki de hiç konuşmamalıydı!* İçindeki cılız ve korkak ses, Beatrice'yi daha önceden uyarsaydı aptal dilini tutabilirdi. Genç kız tarafından söylenen soğuk ve bıkkın sözler bir anda genç adamın yüzündeki ifadeyi değiştirdi. *Ah hayır! Lanet dilini ne zaman tutmayı becerecekti?*

Burnunun dibinde biten genç adamın alev alev öfkeli nefesi yüzünü yaladı. "Her yerde karşına çıkmak mı? Şu an nerede olduğunla ilgili bir fikrin var mı?"

Tıslama şeklinde çıkan sözcükler kızın sinirlerini törpülerken, gözünü kaçırıp geri çekilmeye çalıştı. "Tamam, bu defa ben senin karşına çıktım. Gemine binmekle hata ettim. Hemen geri dönecektim."

"Lanet gemiyi sormuyorum! Gerçekten nerede olduğunla ilgili bir fikrin var mı?"

"Elbette İngiltere'de herhangi bir limanda olmalıyız. Bir arabayla veya bir gemiyle geriye dönebilirim."

Sean'ın gür kahkahası kamarayı doldurdu. "Ah Tanrım, bu gerçekten de trajik bir ölüm olacak!"

Beatrice, onun bu sözlerinden bir şey anlamamış bir şekilde dudaklarını sarkıtıp kaşlarını çattı. "Söylediklerin çok anlamsız... Ne ölümünden bahsediyorsun?"

"Benim ölümümden bahsediyorum!" diye bağırdı Sean. "Dante senin benim gemimle kaçtığını ve İrlanda'da olduğunu öğrendiği zaman bedenimi parçalara ayırıp köpeklere verecek!"

"İrlanda mı?"

Beatrice'nin inanamaz çığlığı kulak zarlarını zorladığında yüzünü buruşturdu. Sean, kollarını göğsünde kavuşturarak, yüzü bembeyaz olan genç kızı korkusundan zevk alan bir ifadeyle izlemeye başladı. Doğrusu şu an izlediği bu manzara içini büyük bir tatminle dolduruyordu. Gözleri kocaman açılmış, dudakları dışında bütün rengi kaçmıştı. Pembe dudakları aklına gelmeyen itiraz sözcükleri nedeniyle şaşkın bir şekilde aralanmıştı. Onu böyle cevap vermekten âciz ve şaşkın görmek, hangi erkeğin şansı olabilirdi ki?

Bir de bu şaşkınlık anında tutmayı bıraktığı yırtık omzu vardı. Pembe nedime elbisesinin büst kısmı neredeyse o dolgun göğüslerinden düşmek üzereydi. Sean kumaşın bu minik hareketi yapması için resmen gözleriyle yalvarıyordu. Ya da o küçük hareketi ufak bir dokunuşla kendisi yapabilir, sonra da ortaya çıkacak görsel şöleni açlıkla izleyebilirdi. Kıpırdanan kollarını daha sıkı kenetleyerek bu baştan çıkarıcı eyleme geçmek isteyen ellerini kontrol etmeye çalıştı.

Beatrice donmuşluğu çözülünceye kadar, genç adama, onu tanıdığına lanet eden gözlerle bakmaya devam etti. Karşısında duran adamın onun içine düştüğü durumu büyük bir tatminle izlediğini görünce, almayı unuttuğu nefesi içine çekerek uzun süredir havasız kalmış ciğerlerinin acısına son

verdi. Düşen askısını çekiştirirken, açık ağzını kapatarak gözlerini kırpıştırdı. "Bu bana ders vermek için söyleyebileceğin türde bir yalan!"

Sean'ın kaşları onunla alay eder gibi yükseldi. Dudağının ucu tatminkâr bir ifadeyle kıvrıldı. "Kendini böyle kandırmak istiyorsan durma devam et!"

Ağzından fırlayacak en ağır küfrün bile adamı etkilemeyeceğini biliyordu. Denizcilerin küfür dağarcığının bir örneğini biraz önce onu yukarıya sürükleyen adamdan duymuştu. Yine de küfretti Beatrice. Onun gerçeği söyleyip söylemediğini araştıran gözleri sessiz bir kabullenişle kapandı. Gerçekten de İrlanda'daydı. Bunu anlamak için İspiyoncu Dük'ün zevkten aydınlanmış yüzüne bakması yeterliydi.

Arkasını dönüp, ahşap lambriye görmeyen gözlerle bakarken bir çıkar yol bulmaya çalışıyordu. *"Birileri kaybolduğumu fark etmiş olmalı,"* diye düşünürken kamarada kısa ve çabuk adımlarla dolaşmaya başladı.

Dante... Tanrım! Sean'ın da dediği gibi ağabeyi küçük bir katliam için çoktan peşine düşmüş olabilirdi. Sonra aklına gelen düşünceyle rahatladı. Biraz önce korkuyla titreyen dizleri şimdi gevşeyerek bir yere oturma ihtiyacı duymasına neden oldu. Yatağa çökerken, "Dante'nin haberi olmayabilir, bu sabah küçük aşk yuvasına doğru yola çıkacaklardı. İkinci nikâhlarını baş başa kutlamak istiyorlar. Annem belki benim Dante'de kaldığımı zannedebilir. Ama arabacı, ona haber verdiyse büyük kıyamet çoktan Londra'nın altını üstüne getirmiştir. İlmeği boynumda şimdiden hissedebiliyorum," diyerek kendi kendine mırıldandı.

Kendisini büyük bir dikkatle izleyen Sean'a dönerek, "Bir gemi bulmalı ve geri dönmeliyim," deyince genç adamın kaşları kızgınlıkla çatıldı. "Tabii seni tek başına bir gemiye bindirip göndereyim. Dante başına geleceklerden beni sorumlu tutsun. Unut bunu!"

"O zaman beni karşıya, İngiltere topraklarına bırak! Bir araba bulur ve dönerim."

"Günlerce sürecek bir yolculukla İngiltere'yi baştan başa geçerken, eminim, çok güvende olacaksın. Tek parça hâlinde Londra'ya ulaşabileceğini düşünüyor musun gerçekten?"

"O zaman sen bir çıkar yol bul!"

"Neden? Ben nasıl olsa öleceğim. Seni neden kurtarmak isteyeyim ki?"

"Centilmenlik bunu gerektirir."

"Centilmen olduğumu sana düşündüren hangi davranışım? Söyle de bir an önce düzelteyim."

"Sen kaba bir domuzsun! Ben de bir aptal gibi kimden yardım istiyorum!"

"Onu başını derde sokmadan önce düşünecektin."

"Pekâlâ, yardım etme! Ben başımın çaresine bakarım."

Kapıya doğru atılan genç kızın önünde dağ gibi dikilen beden hedefine ulaşmasına engel oldu. Kapıya yaslanan Sean, "Seni öylece bırakabileceğime inanıyorsan gerçekten de göründüğün kadar aptal olmalısın," diye mırıldandı.

"Aptallıkta seninle yarışamayacağıma eminim! Çekil önümden, benden sorumlu değilsin!"

Genç adam gözlerini yukarıda bilinmeyen bir noktaya dikip döndürdü. "Bu sözleri içimi tırtıklayan iç sesime söyle!" diye homurdandı.

Onu itip geçmeye çalışan kızın hırçın davranışları ve "İç sesin ve sen cehenneme gidebilirsiniz!" diyen azarlamalarına rağmen yerinde kalmaya devam etti.

Mücadelesine ara vermeyen inatçı kızın kapıdan çıkmaya çalışmasına sabrı taşmış bir sesle, "Ben zaten o cehennemdeyim de senin benimle ne işin var? Niçin gemimdesin?" diye tısladı.

"Senin denize açılacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Sana neden gemimde olduğunu sordum?"

"Merak etmiştim."

"Merak ettiğin nedir, Yeraltı Cadısı?"

"Gemiyi merak etmiştim."

"Ağabeyinin düğününden apar topar çıkarak buraya geldin ve bu saçma davranışın sadece meraktan, öyle mi? Söyleseydin daha uygun bir zamanda gemiyi gezmeni sağlardım." Genç kızın geri geri gitmesine neden olan bir hışımla üzerine yürüdü. "Neden burada olduğunu söylemeden benden, gitmen konusunda yardım alamazsın!"

Neden mazeretini kısaca kabul edip yolundan çekilmiyordu ki? Çelişkide kalmış olan Beatrice, köşeye sıkışmış bir kedi gibi, "Tamam!" diyerek bıkkınlıkla yüzünü astı. "Seni takip ettim!"

"Neden?" Gerçekten de bütün merak duygusu ayaktaydı genç adamın.

"Kilisedeki adamla olan sohbetiniz merakımı uyandırdı."

"Benim herhangi biriyle sohbetim neden seni ilgilendirsin ki?"

Gerçekten de neden ilgilendiriyordu kızın da bir fikri yoktu. Hayır, bir fikri vardı. Kendince adamın gizemini çözecek, kötü bir adam olduğunu ispatlayacak delillerle geri dönecek ve onun önünde mağlup olmuş olarak eğilişini görecekti. *Hah, çok komik bir plan!* Buna kargalar bile gülerdi. Kendisiyle alay eden ve küçümseyen bir sesle, "Çok gizemliydi. Ben de ne dümenler çevirdiğini merak ettim," dedi.

Sean burada olmaktan, daha doğrusu geri dönmeye zorlanmaktan, üzerine bir de onunla uğraşmaktan bıkkınlıkla alnını sıvazladı. "Bundan sana ne?"

Sonra aklına gelen düşünceyle yüz ifadesi değişti. Gözleri erimiş gümüşün aleve dönüşmesi gibi parlayarak bakarken, dudaklarındaki eğreti, çapkın ifade keşfettiği gerçek karşı-

sında genişlemişti. "İtiraf et, sen de benim kadar istiyorsun!" Sesi hevesli ve kesin çıkmıştı.

Beatrice birdenbire değişen konudan kuşkulu, "Neyi istiyorum?" diye sordu.

"Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun. Bu nedenle peşimden geldin."

"Ah!" Bu suçlama kesinlikle aşırı derecede küstahlık barındırıyordu. "Erkeklik egonuza darbe indirmek istemem ama Ekselansları, sizden hiç hoşlanmıyorum."

Sean kendinden emin bir tavırla sırıttı. "Ben de senden hoşlanmıyorum fakat bu seni istememe engel değil."

Onun o biçimli dudaklarından dökülen bu müstehcen gerçekle yanakları yanmaya başlayan Beatrice, "Üzülerek söylemeliyim ki, bu karşılıksız duygularınızı tek başınıza yaşamak zorundasınız," derken bir adım geri çekilmişti.

"Bundan gerçekten emin misin?"

"El... Elbette eminim!" *Emin miydi gerçekten?* Bu kesinlikle iddiaya gireceği bir konu değildi. Bu nedenle sesi kararsız ve kesik kesikti. Dudaklarından dökülen bölünmüş sözcükler de adama istediği ispatı sunuyordu. Genç adam hâliyle konunun peşini bırakmayacak ve kendisini köşeye sıkıştırmak için gerekli hamleyi büyük bir zevkle yapacaktı.

"O zaman seni öpersem etkilenmeyeceksin, bedenin alev almayacak, kalbin çatlayacakmış gibi atmayacak, bu tatlı, pembe dudakların istekle açılmayacak ve kendini benim kollarıma atmayacaksın."

Sesi yatak odasında pek çok kadını iliklerine kadar ürperten bir tonda çıkmış, zavallı Beatrice'nin daha deneyimsiz olan bedenini sarıp sarmalamış ve kadife gibi tenine sürünüp geçmişti. Yine de bu adamın karşısında gardını indirecek değildi. "Asla! Ben de bedenim de senden hiç hoşlanmıyoruz!"

"Bunu test etmekten büyük zevk alacağım." Sean için önce oyunla başlayan ve genç kıza ders mahiyetinde olan

köşeye sıkıştırma ve korkutma amaçlı çaba birden gerçeğe dönmüş, bu lanet cadının pembe dudaklarından kendisini istediğini duymak ihtiyaç hâline gelmişti. İkisinin arasından yükselen ve odada dolanıp duran şehvet, kamaranın duvarlarına çarpıp geliyor ve bedenlerini sarıyordu. Ciğerlerine aldığı hava yetmiyordu. Sean, istekli hatta yakıp kavuran bir sesle, "Aslında, ölmekte olan bir adamın son isteği yerine getirilmelidir, değil mi?" diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şöyle düşünüyorum, Dante eninde sonunda beni öldürecekse o zaman bu dünyadan gitmeden önce son isteğimi yerine getirmelisin."

"Ne... Ne isteğiymiş o?" Kocaman gözlerle genç adama bakıyordu.

"Seni istiyorum, bedenimin en kuytularında zevkten delirmesini, dudaklarının bal tadını sonuna kadar emmeyi, ipek teninin her noktasına parmaklarımın dokunmasını istiyorum."

Kulak uçlarına kadar kızaran genç kız, adamın edepsizliği karşısında şaşkın bir şekilde, "Benden uzak dur!" diye tısladı.

Sean, kendisini kaptırdığı kedi fare oyununun bir anda gerçek duygulara dönüşmesi üzerine, *"Neden olmasın?"* diye düşünmeye başlamıştı. Genç kızın kaçmak için planlar kuran yüz ifadesini görünce, kapıya yaklaşıp anahtarı üzerinde döndürdü. Daha sonra da cebine attı. Geri döndüğünde Beatrice'nin korkusunu saklayan bir öfkeyle saçlarının diken diken olduğunu gördü.

Ürkütmekten korktuğu bir hayvana nasıl yaklaşırsa, aynen öyle, tembel ve ağır adımlarla kıza doğru yürüdü. Yüzünde de avını köşeye sıkıştıran bir avcının tehlikeli ve sakin gülümsemesinin olduğundan emindi. Tam olarak da böyle hissediyordu genç adam. Onun duvara kadar gerileyip, sonra

duvar boyunca ilerleyerek ondan uzaklaşma çabalarına gülümsedi.

"Ben senden uzak durdum sevgilim, peşimden gelen sensin. Sonuçlarına katlanmak zorundasın. Hatırlarsan son karşılaşmamızda bir daha hata yaparsan başladığım işi bitiririm demiştim."

"Dante seni öldürecek!"

"Ben de aynı konudan bahsediyorum zaten. Mademki beni öldürecek, bu en azından geçerli bir sebeple olsun. Ölen bir adamın son arzusu olarak kabul et!"

"Ağabeyim öldürmeden önce ben seni erkek olmaktan kurtarabilirim!"

Sean'ın kahkahası gür ve toktu. Uzun zamandır bu kadar eğlenmiş miydi hiç hatırlamıyordu. Özellikle bu, şu an hiç olmak istemediği bir yer ve zamanda gerçekleşirken sıkıntılarından da uzaklaştığını fark ediyordu.

Aniden durdu. *Burada ne halt ediyordu, Tanrı aşkına?*

Birden tüm gerçekler yüzüne çarparak unuttuğu kâbusun içine yeniden düşmesiyle tüm bedeni yay gibi gerildi. Bir an önce işini bitirip gitmek için buraya gelmişken şimdi aklı şehvet oyunlarındaydı.

Çatılmış kaşlarla olduğu yerde dikilen genç adamın ifadesinin değişmesiyle artık oyun oynamadığını gören Beatrice daha fazla korkuya kapıldı. Buradan kesinlikle masumiyetini koruyarak çıkamayacaktı. Kendisini vahşi bir kaplanın eline düşmüş ceylan kadar âciz hissediyordu. Kan gövdeyi götürecekti.

Duruşunu dikleştirip, kendini savunmaya hazırlarken, Sean'ın topukları üzerinde sertçe dönerek cebinden çıkardığı anahtarla açtığı kapıdan çıkışını hayretle izledi. Neler olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Ardına kadar açık olan kapıdan isterse çıkıp gidebilir ya da onun kendisine kurduğu tuzağın tam ortasına düşebilirdi. Belki de bu daha fazla eğlenme amacıyla yaptığı bir oyundu.

BÖLÜM 3

Geri dönen Sean, masum ve kaybetmiş bir tavırla sandalyede uslu uslu oturan kızı görünce gözlerine inanamadı. Omuzlarına ve yüzüne düşen, topuzundan kurtulmuş kahverengi bukleler ne düşündüğünü gizliyordu. Çökmüş omuzları ve önüne düşmüş başının hâli suçluluk ve pişmanlık görüntüsü çiziyordu. Bir an onun için üzülürken diğer taraftan, *"Çok iyi, en azından bu pişmanlıkla daha fazla belaya neden olmaz,"* diye düşünüyordu. Genç kıza doğru ilerleyip elindekileri kıza doğru attı.

Onun ayak seslerini duymasına rağmen başını kaldırmayan Beatrice kucağına fırlatılan kıyafetlerle irkildi. Kollarındaki kumaş yığınını incelerken kaşları kızgınlıkla çatıldı. "Bu bir şaka mı?"

"Beni bıraktığın bu sıkıntılı durumda şaka yapmak en son düşüneceğim şey!" Gerçekten de ifadesi çok ciddi ve soğuktu.

"O zaman bu erkek kıyafetleriyle ne yapmamı bekliyorsun?"

Alayla kaldırdığı tek kaşına ve meydan okur gibi kollarını göğsünde kavuşturmasına bakarak onun tahmin etmesini

beklediği belliydi. Genç kızdan ses çıkmayınca, "Erkek kılığına girmekte tecrübelisin. Seni gemide bırakamam, buradan Londra'ya olan uzun yolu düşünürsek seni tek başına gönderemem. Seni götürüp geri dönecek zamanım da yok!" Durup nefes aldı. Sonra eliyle genç kızı işaret etti. "Bu kılıktaki bir kadınla eve döndüğümü görenlerin ne düşüneceğini biliyorum." Beatrice'nin anlamsız bakışlarını görünce, "Metresimle ziyarete geldiğimi düşünecekler. Geriye kalan tek seçenek senin erkek kılığına girmen... Özel uşağım olarak benimle geliyorsun," diye açıkladı.

Beatrice'nin içine düştüğü şaşkınlık görülmeye değerdi. Böyle bir durumda konuşmayı da unuttuğu bir gerçekti. Suskun havanın hâkim olduğu kamarada ikisi de kıpırdamadan birbirlerine bakıyorlardı. Sean itiraz etmesini beklerken Beatrice onun söylediklerinde mantık arıyordu ve itiraf etmesi gerekiyordu ki haklıydı. Genç kız ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilirdi. Ancak erkek kılığına girerek onun oda hizmetçisi olması... *İşte bu mümkün değildi!* Kırpıştırdığı gözlerini genç adamdan ayırmadan dudakları kıvrıldı. Yüzüne tatlı bir gülüş yayılırken, "Kesinlikle şaka yapıyor olmalısın!" dedi.

Tepki vermeyen Sean, onun anlamasını bekleyen beden diliyle kapı önünde dikiliyordu. Ciddi olduğunu anladığı anda vereceği pek çok tepkiye kendini hazırlasa da genç kızdan beklediği kesinlikle yerlere yatarak gülmesi değildi. İki büklüm olmuş ve karnını tutarak gülerken elindeki kıyafetler yere düşmüştü. Onun bu ciddiye almayan gülüşüne kızsa da gülerken açılan dudakları, gözlerindeki neşe ve melodik kahkahası taş tablete kazınan bir yazı gibi hafızasına kazındı.

"İçinde bulunduğun durumu düşünürsek eğlenebilmen güzel! O kıyafetleri giy ve güverteye gel. On beş dakika içinde üst güvertede olmazsan seni burada bırakır giderim." Kızdan gelecek cevabı beklemeden arkasını dönüp çıktı.

Sean çıktıktan sonra bir süre yerde duran giysilere bakan genç kızın yapabileceği başka bir şey yoktu. Yerden aldığı kıyafetlerle kamaranın köşesinde bulunan paravanın arkasına

geçti. Korseyi çıkarmak başlı başına yorucu bir işti. İç gömleğine kadar soyunduktan sonra bu kez üzerinde eğreti duran erkek kıyafetlerini giymek için savaş verdi. Genç adamın bulabildiği çizmeler ayağına büyüktü. Aynada kendine baktı. Kesinlikle bir soytarıya benzemişti. Son olarak başına geçirdiği peruğun altından sarkan saçlarını düzelterek kamaradan çıktı.

Sabırsızca kendisini bekleyen adamın yanına ulaştığında onun tepeden tırnağa incelemesine maruz kaldı.

"Ne düşünüyorsun?" Sorusuna ise cevap vermeden, üzerindeki kıyafetlerle alay bile etmeden gemiden inmişti.

"Kaba pislik!" diyerek söylenen Beatrice, onun peşinden koştu. Genç adama ulaştığında o çoktan onları bekleyen arabaya binmişti. Araba hareket etmeden önce kendini güçlükle içeriye atan genç kız kayan peruğunu düzeltirken, onun rahat oturuşuna ters bir bakış atarak, "Bir hanımefendiden önce arabaya binilmez ve ona yardımcı olunur, Ekselansları!" diye söylendi.

"Uşağıma kapıyı açtığımı ve binmesine yardım ettiğimi görenlerin ne düşüneceğini çok merak ediyorum," dedikten sonra arkasına yaslanarak çatılmış kaşlarla ve buz gibi bir ciddiyetle pencereden dışarıyı izlemeye başladı.

İnsanlar korkaktı. Ölmekten korkarlar, yaşamaktan korkarlar, birbirlerinden korkarlar ama en çok gerçeklerden korkarlardı. Bu yüzden kendi gerçeklerini bulmak yerine başkalarının onlara sunduklarına, düşünmeden körü körüne inanırlardı. Saflığın güvenli uykusunu, farkındalığın acı veren uyanıklığına tercih ederlerdi. Güvenli dünyalarına ait olmayan her şeyden nefret ederler ve bağnaz inançlarına sıkı sıkıya sarılırlardı. Çünkü bildiklerine dair şeylerden şüphe

etmeye başladıklarında gerçek uyanışa doğru bir adım atmışlardır.

O uyanışın farkındalığına buradan ayrıldığı yedi yıldan çok öncesinde varmıştı. Tam da bu nedenle ayrılmak en iyi çözüm gibi gelmişti genç adama. Başladığı noktaya geri dönüş ise hayatının yeniden sıfırlanmasıydı. Sanki hiç gelişme göstermemiş, yeni bir hayat kurmamış, gerçek başarılara imza atmamış gibi varoluş sancıları çektiği noktaya geri dönmüştü. Üzerindeki ölü topraktan kurtulduktan sonra diri diri yeniden gömülmekten korktuğunu itiraf etmekten çekinmiyordu. Kazandıklarını kaybetmek, onların istediği kalıba yeniden çekilmek düşüncesinden nefret ediyordu. Bu kendine karşı dürüst olabileceği son anlar olabilirdi.

Kendi düşüncelerine dalan adamın konuşmayacağını anlayan Beatrice de onu taklit ederek, kollarını kavuşturup yüzünü pencereye döndü. Akıp giden manzaranın içinde İrlanda'nın gerçekten de çok güzel olduğunun ayırdına vardı. Uçsuz bucaksız çayırlıklara dağılmış koyun sürüleri, bu düzlükleri bölen sivri kayalıklar, gökyüzüne uzanan zirveleriyle dağlar, yeşilin canlı bir maviyle buluştuğu ufuklar genç kızı kendine hayran bırakmıştı.

İstilalar kitabı der ki: İrlanda'ya ilk gelenler, Büyük Tufan'dan kurtulan Fintan isimli bir adamın soyundanmış. Fintan, sahip olduğu sihir gücüyle kendini bir somona çevirmiş ve sulardan kurtarmış. Sular çekilmeye başladığında bu sefer kendini bir kartala çevirmiş ve adanın kıyılarına ayak basmış.

Bir sonraki ziyaretçiler "Partholon'nun Irkı" diye bilinir. Başlarında Partholon ve karısı Delgnat olan yirmi dört erkek ve yirmi dört kadın, bilinmeyen uzak bir ülkeden okyanusu aşarak gelmiş. Partholon'un ırkı İrlanda'ya ayak bastıkları zaman adada sadece bir ova, üç göl ve dokuz nehir varmış. Hemen çalışmaya başlamışlar. Ağaçları temizlemişler, nehirlere

yeni yataklar kazmışlar ve azimle geçen üç yüz seneden sonra mucizevi bir şekilde adaya üç ova ve yedi göl daha eklemişler.

İrlanda Tanrılarının oluşturduğu bu ovalardan, ırmaklardan ve göl kıyılarından geçerken ilk defa ayak bastığı bu toprakların mistik havasını soluyor, her ayrıntıyı özümseyerek gözleriyle içiyordu Beatrice.

Suskun ve suratsız bir adamla, üç saat bir arabaya tıkılıp kalınca bir süre sonra bu manzaradan zevk almamaya başladı. Sean arabaya yerleştiği andaki oturduğu pozisyonu ve yüz ifadesini korumuştu. Mesafeleri katettikçe donukluğunun biraz daha arttığını görüyordu Beatrice.

"Nereye gidiyoruz?" diyerek suskunluğunu bölmeye çalıştı. Ayrıca kımıldamadan oturmaktan sıkılmıştı.

"Wexford'a..." Dudaklarını bile kıpırdatmadan cevap vermişti.

"Aileni mi ziyaret edeceksin?"

"..."

"Hasta olan kim? Annen mi? Baban mı?"

"..."

"Gittiğimiz yerde sana nasıl hitap edeceğim? Sadece Ekselansları demem yeterli olur mu? Ama sürekli Ekselansları demek de sıkıcı olacak."

Beatrice, onun kendisini duyduğunu kaşlarının daha da çatılmasından görüyor ve cevap vermemesiyle kızgınlığı artıyordu.

"Tanrı aşkına, nereye gittiğimizi söylemiyorsun! Sana nasıl hitap edeceğimi söylemiyorsun, konuşmuyorsun! Çok sıkıcı bir adamsın!" Cevap olarak arabanın içinde patlayan öfke dolu ses karşısında korkuyla bir köşeye büzüldü.

"Tanrı aşkına kadın! Sadece çeneden ibaret tanımının karşılığı sen olmalısın!" Sonra kıza doğru eğilip korkutucu bir sesle konuşmasına devam etti. "Burada benim sözüm

geçer, çeneni tutacaksın, ne dersem yapacaksın, emirlerime karşı gelirsen ağabeyinin bu zamana kadar yapması gereken şeyi ben yapar, dizime yatırır bir güzel döverim! Oraya gittiğimizde görünmez ol, göze çarpma! Ekselansları ifadesini biz yalnızken kullanabilirsin ama başkalarının yanında lordum demen yeterli! Adım yok, soyadım yok! Oda hizmetçim, özel uşağımsın! Anlaşıldı mı?"

Kafası karışan Beatrice yutkunarak başını salladı.

Sean içindekileri dökmüş ve rahatlamış olarak arkasına yaslandı. Onun bu tür bir tehdidi hak ettiğini düşündü. Yüzündeki ifadeyi görünce içinden geçen gülme isteğini bastırdı.

Bazı insanlar kendilerine sunulanla yetinmez. Tıpkı karşısında oturan genç kız gibi... İçlerinden onlara seslenen farklı dünyanın çağrısına doğru koşmaktan kendilerini alamazlar. İnsan ruhunda saklı olan saf güçten oluşmuş o diğer dünyanın cazibesine doğru çekilirler. Çağrıyı başlatan o farkındalığı hissettiklerinde artık kurtuluş mümkün değil. Sean kendinden örneklediği bu yaşanmışlığı Beatrice'nin ruhunda da görebiliyordu. O çağrıyı duyanlar ruhlarını yakan açlığı gidermek için umutsuzca bilimin, sanatın ya da gizemlerin peşine düşerlerdi. İçlerinden fışkıran yaratıcılığı akıtabilecekleri bir dünya bulmaya çalışırlardı. Birçokları bunlarla yetinir ama bazıları için bu yeterli olmaz. Onlar merak eder, görmek ister, daha da önemlisi anlamak ister. Yeraltı Cadısı da merak ediyor, görmek istiyor, gerçekten de anlamak istiyordu. Bunun için onu kim suçlayabilirdi?

Ama öylesine pervasız ve korkusuzdu ki bu uyanışı yaşarken kendine ve çevresine verdiği zarardan haberi yoktu ya da çok geç fark ediyordu. Onu dizginlemekten ve içindeki merakı öldürmekten nefret etse de burada kaldığı süre boyunca ona gereken dersi verecekti. Peşine takıldığına öyle pişman olacaktı ki, geri döndüklerinde annesinin eteği dibinden ayrılmaya cesaret edemeyecekti.

Beatrice çekildiği köşede genç adama öldürücü gözlerle bakıyordu. *Kendini beğenmiş, küstah pislik!* Geri döndüğünde

bu yaptıklarının hesabını soracaktı. Dişlerini gıcırdatarak çenesini sıktı. Yüzünü pencereye çevirip bir daha onunla asla konuşmayacağına yemin etti.

Tanrıların, Banshee gibi ölümü çağıran perilerin, insanları zenginleştirdiğine inanılan Leprikon gibi cüce perilerin, üç yapraklı yoncanın, savaşçı bir Tanrı olan Finn McCool'un, birayı mayalamayı başardığı söylenen Aziz Patrick'in, lir ve arpın, fani dünyasında felakete yol açan Pookaların, büyücü rahip olan Druidlerin ülkesiydi İrlanda. Her köşesinden mitolojik bir canavar veya sizi aldatan, alay eden bir peri çıkmasını beklediğiniz bu topraklar; karşısında derin düşüncelere dalmış olan adamın şekillenmesini sağlamıştı.

"Mitolojiden bir kahraman olmak isteseydin hangisini seçerdin?"

Kızın uzun süre suskun kalmayacağını zaten biliyordu. Cevap vermediği sürece de bu sorular devam edecekti. Tekdüze bir sesle, "Cu Chulainn..." dedi.

"Neden?"

"Savaşta tam bir canavardı, öyle ki derisinin içinde dönebiliyor, saçının üzerinde ayakta durabiliyor ve saçlarından ateş çıkarabiliyordu. Savaş alanında yenilmezdi."

Aynı zamanda kadınların gözdesi, çapkınlığıyla ün yapmış zampara bir Tanrı'ydı. Beatrice bildiklerini kendine saklayarak, "Abartılı güçleri ve acımasızlığı nedeniyle mi onu seçtin?" diye sordu.

Genç adam omzunu silkti. "Yaşıtım olan bütün arkadaşlarım savaşçı bir Tanrı olan Finn McCool'a taparlardı. Ben Cu Chulainn'e Tanrı ve kahraman olmanın daha çok yakıştığını düşünürdüm. İmkânsızların Tanrısıydı. Hatta saçlarımdan ateş çıkarmanın bir yolu olduğunu keşfetmiştim. Gazyağı sürüp, tutuşturmaya çalışırken dadım tarafından yakalandım. Daha sonra evdeki yanıcı ve tutuşturucu her şey ortadan yok edildi. Saçlarımın üzerinde durabilme çalışmalarının sonucunda ise kafama pek çok dikiş atıldı. Kendi derimin içinde

dönme kısmı küçük bir oğlanken de bana mantıklı gelmemişti, denemeye bile çalışmadım."

Anlattıklarıyla neşe dolu bir kahkaha atan genç kızın gözünün önüne haylaz, gri gözleriyle yaramaz bir çocuk belirdi.

Sean'ın bakışı onun gülümseyen dudaklarından neşeyle parlayan gözlerine gitti. "Bence sen mitolojik bir karakter olsaydın..." Gözlerini arabanın tavanına dikip düşünüyormuş gibi yaptı.

Beatrice heyecanla onun insanları etkileyen ve gözlerini kamaştıran bir tanrıçaya benzetmesini bekliyordu. *Umut etmekten kimse ölmemiştir, değil mi?* "Ben kim olurdum?" derken sesindeki hevesi saklayamamıştı. Sean, kurnaz bakışlarını yeniden ona döndürdüğünde söyleyeceklerinden pek hoşlanmayacağına dair bir izlenim edinmişti genç kız.

"Bence sen bir peri olurdun!"

Bir peri mi? Gülümsedi. Tanrıça kadar olmasa da bir peri olmak da fena değildi. Onun kendisini daha berbat bir varlığa benzetmemesinden memnun olan Beatrice'nin mutluluğu uzun sürmedi.

"Kelt mitolojisinde bir peri dilediği herhangi bir şekle girebilir, genellikle de insan formunu seçer. Güzel ve güçlü oldukları söylenir ki bu talihsiz bir durumdur çünkü inanışımıza göre bir peri ona yaklaşanlara felaket ve kötü şans getirmeye bayılırlar." Genç kızın yüzünün aldığı şekle kahkaha attı genç adam.

Felaket ve kötü şans, öyle mi? Bütün suç onu konuşmaya teşvik eden Beatrice'deydi. Dilini tutmayı becerebilseydi benzetmesinden memnun bir sırıtışla kendisine bakan adama bu kadar öfkeli olmazdı. Belki güzel olduğunu söylediği için kendini teselli edebilirdi. Zavallı acınası bu teselliye ihtiyacı olmadığını düşünerek, çenesini kaldırıp yeniden pencereye döndü.

Daha ne kadar gideceklerini düşünürken arabanın durmasıyla rahatladı. Tanrılara şükürler olsun, bu gergin ve kısıtlayıcı ortamdan sonunda kurtulabilecekti. Araba durmasına rağmen sessiz bir bekleyişle karşılıklı oturuyorlardı. Genç kız, Sean'ın neden arabadan inmediğini ve kendisine kapıyı açmadığını düşünürken, kollarını göğsüne bağlamış olan genç adamın beklentiyle dolu bakışlarına soran gözlerle baktı. Aralarında geçen bu sözsüz konuşma Sean'ın da kaşlarını kaldırmasıyla devam etti. Konuşmamakta inat eden Beatrice, anlamadığı ne gibi bir durum olduğu konusunda akıl yorarken sonunda patladı. "Ne? Akşama kadar kaş göz oynatma oyunu mu oynayacağız?"

Bakışları kapıya kayan Sean, "Bekliyorum Bay Rice Conner," dedi.

"O da kim?"

"Sizsiniz Bay Conner."

Beatrice tam itiraz edeceği anda adının son harflerini kullanarak yeni bir isim oluşturduğunu fark edince çenesini kapattı. "Zekice oldu, Ekselansları. Şimdi kapıyı açmak yerine neden beklediğinizi sorabilir miyim?"

"Özel uşağımın kapımı açmasını bekliyorum."

"Burada yalnızız ve ben bir kadınım, kapıyı sizin açmanızı bekliyorum. Ayrıca arabacın neden kapıyı açmıyor?"

"Yanımda özel uşağım olduğu için olabilir mi acaba?"

Genç kız bıkkın bir şekilde uzanıp kapıyı açtı. Dışarı çıkıp merdiveni çekerek Sean'ın inmesini bekledi. Pis züppe aldığı keyfi saklamayan bir sırıtışla ve yavaş hareketlerle arabadan indi. Bu anlardan keyif aldığı her hâlinden belliydi. Ne kadar eğlendiğini genç kızın da bilmesini isteyerek, "Teşekkür ederim, Bay Rice!" dedi.

Evin kapısının açılması ve içeriden bir hizmetçi ordusunun çıkmasıyla yalnızlıkları sona erdi. Beklenmedik misafirin teşrifinden mutlu görünen grup, genç adamı selamlamaya ve arabanın arkasındaki eşyalarını indirmeye başladılar.

Geriye çekilip, uşakların hummalı çalışmasını izleyen Beatrice duyduğu bir çığlıkla yerinde sıçrayarak arkasını döndü. Kısa boylu, şişman, yaşlı, neredeyse yuvarlanarak onlara doğru koşan kadına hayretle baktı.

"Efendi Sean, sizi bir kez daha görmeden öleceğimi düşünmeye başlamıştım!" diyen kadın, tombul kollarıyla genç adama sarıldı. Sesi ağladığından dolayı boğuk çıkıyordu. Genç adamın güçlü kolları da kadının tombul bedenini sarmıştı. Yaşına bakılırsa büyük ihtimalle emektar hizmetçilerden biri ya da dadısı olabilirdi.

"Neilla! Gençlik iksirini bulmuşsun. Bıraktığım günkü kadar genç görünüyorsun!" Genç adamın sesindeki uslanmaz çapkın havası aynı zamanda sevgi ve şefkat içeriyordu.

Cilveli bir şekilde kıkırdayarak geri çekilen Neilla, sesinden taşan memnuniyetle, "Efendi Sean hâlâ aynısınız, uslanmaz hovarda seni!" diyerek içini çekti ve gözlerini önlüğüne kuruladı.

Beatrice geride durmuş, olanları ve çevreyi inceliyordu. Eski taş malikâne yılların yaşanmışlığını ve acımasız hava şartlarını yansıtan kararmış duvarlarıyla gökyüzüne yükseliyordu. Sivri çıkıntılarıyla bir kule, evi korumaya niyetli bir asker gibi taş duvara yaslanmıştı. Üst katlardaki pencerelerde küçük çıkma balkonlar vardı. Evi çevreleyen balkona L şeklinde mermer bir merdivenle çıkılıyordu. Bahçe ise yol boyunca gördüğü yeşil ve renkli doğanın bir uzantısıymış gibi evi çevreliyordu. Bahçenin dış duvarı olmadığı için ufka kadar uzanan sarp kayalıklar, çayırlıklar ve ağaçlıklar bu bahçeye dâhilmiş izlenimi veriyordu. Geldikleri yolu düşünecek olursa burada yalnızlık ve dış dünyadan soyutlanmışlık vardı. En yakın yerleşim birimi ne kadar uzaktı acaba?

Uşaklar kıyafet sandıklarını çıkarırken, Sean geriye dönüp Beatrice'yi işaret etti. "Bu delikanlı benim özel uşağım Rice Conner," diyerek tanıştırdı. "Bay Conner, uşakları takip edin ve eşyalarımı odama yerleştirin!"

Genç kız verilen emirle gözlerini kırpıştırarak, "Ne yapacağım?" diye sordu. Yükselen ses çok kadınsıydı.

Duyduğu sesle tüyleri diken diken olan Sean geri dönüp burnunun dibinde bitti. "Bir kız gibi konuşmayı kes, sen bir erkeksin, Bay Conner!" diye tıslarken sesini diğerleri duymasın diye iyice alçaltmıştı.

Genç kız her şeyi berbat edecekti. Daha ilk yarım saatte kız olduğu anlaşılacak ve ortaya çıkan skandal sadece burada değil, İngiltere'de de bir bomba gibi patlayacaktı. Aslında onu gören hiç kimse erkek olduğuna inanmazdı. Aklı dağınık olmasa daha en başında bunun kötü bir fikir olduğunu fark eder ve başka bir çözüm yolu bulurdu. Ama artık her şey için çok geçti! Kızın kızgınlıkla gıcırdayan sesiyle düşüncelerinden ayrıldı ve dikkatini onun alev almış kahverengi gözlerine dikti.

"Senin eşyalarını yerleştirmemi mi istiyorsun?"

"Özel uşağın görevi budur, Bay Conner! Eşyalarımı yerleştir, kırışık olanların ütülenmesini sağla! Yolculuktan geldiğim zaman banyo yapmayı severim. Odamda sıcak su dolu bir küvet bulmak istiyorum!"

Her söylediğiyle yüzü renkten renge giren kızın öfkeli, şaşkın, mahcup ifadelerini keyifle izlemeyi bırakarak döndü ve Neilla'nın koluna girerek merdivenleri çıkmaya başladı.

Yumruklarını sıkan Beatrice avucunda hissettiği acıyla gevşemeye çalıştı. Lanet olası adam bu durumdan fazlasıyla keyif alıyordu. Burnundan soluyarak, kafasını kaşındıran peruğunu çekiştirip sandıkları taşıyan iki uşağın peşine takıldı.

Evin içi de dışı kadar kasvetliydi. Küçük pencerelerden içeriye çok az aydınlık giriyordu. Yerdeki halılar uzun süredir kullanıldığına işaret eden solgunluktaydı. Bir zamanlar ihtişamlı olduğu belli olan evin çok da bakımlı göründüğü söylenemezdi. Geniş antreden yukarıya çıkan merdivenler mavi halılarla kaplıydı ve antredeki halılar kadar yıl görmüştü. Tırabzanların iyi bir cilaya ihtiyacı vardı.

Koridor ve merdiven boyunca asılı tablolardaki Dük'e benzeyen ve benzemeyen ciddi adamları incelemeye vakit bulamadan uşakların peşinden koşturdu. Dük'ün nereye kaybolduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Demek burası onun doğduğu ve büyüdüğü evdi. Belki burada olduğu sürece onun gizemlerini çözebilir, genç adam hakkında merak ettikleri konusunda tatminkâr cevaplara ulaşabilirdi.

İki uşak kalın, ahşap ve oymalarla süslü çift kanatlı kapıyı açıp içeri girdiler. Sandıkları bırakıp, Beatrice'ye tepeden bakarak, yanından geçip gittiler.

Genç kızın girdiği geniş oda kesinlikle erkeksiydi. Ortadaki kocaman yatak tam da genç adamın cüssesine uygundu. İşlemeli ahşap direklere kahverengi perdeler tutturulmuştu. Yatak kahverengi ve bej bir örtüyle örtülmüş ve açık renk birkaç yastıkla çekici bir hâle getirilmişti. Yumuşak yatak ne kadar yorgun olduğunu hatırlatırcasına genç kızı kendine doğru çekiyordu.

Odadaki her ayrıntı ve renk erkeksi bir görüntü sunarken, gözü odanın ortasında duran sandığa takılınca öfkesi yeniden alevlendi. Yanaklarındaki yanma sadece kızgınlıktandı yoksa neden kızarsındı ki? Tanrı aşkına, o bir kadındı, bir erkeğin eşyalarına elini süremezdi! Öfkesi burnundan alev alev nefesler hâlinde çıkarken, ilerleyip kızgınlıkla sandığa bir tekme attı. Genç adama atmak istediği tekmenin acısı ayak parmaklarından bileğine doğru yayılırken, çığlık atarak tek ayağının üzerine sekmeye başladı. *Pislik, alçak, cehennemde yanması gereken zampara!* Utanmadan bir genç kıza eşyalarını yerleştirmesini söyleyebiliyordu.

Yatağa oturup acıyan ayağını ovuşturdu. "Sakin ol!" diyerek öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. Burada bulunuşu için suçlayabileceği birisi varsa o da kendisiydi. Sean'ın kızgın olmasını anlayabiliyordu çünkü Beatrice de kendine kızgındı. Yapabileceği tek şey onun emirlerini yerine getirmek ve bu arada işinin erken bitmesi için dua etmekti. *Emirlerini*

yerine getirmek cümlesinden hoşlanmadığı buruşan yüzünden belliydi.

İlk emir banyo için sıcak su taşımaktı. O zaman bir an önce işe koyulması gerekiyordu. Acıyan ayağıyla sekerek fırladığı odadan çok uzaklaşamadı. Kapı önünde çarptığı bedenle geriye doğru sendeleyerek duvara çarptı. Homurdanarak başını kaldırdığında, karşısında züppe Ekselanslarını bulunca, öfkeyle burnundan soluyarak, "Sürekli önüme çıkmaktan vazgeçersen emrettiğin gibi sıcak suyunu getireceğim!" dedi.

"Sen de kimsin, yer cücesi?"

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?" Duvardan doğrulup eski ve bol ceketi düzeltti. Kaşlarına kadar düşen peruğu geri itti. Genç adam yolculuk kıyafetlerinden kurtulmuştu. "Gördüğüm kadarıyla banyo yapmadan kıyafetlerinizi değiştirebilmişsiniz. Hâlâ ısrarcıysanız gidip sıcak su getireceğim."

Genç adamın şaşkın yüz ifadesi oldukça komik olsa da Beatrice hiç de eğlenmiyordu.

"Sen sahiden erkek misin? Kız gibi dırdırlanıyorsun da..."

"Bu şaka fazla uzadı, Ekselansları!" Adamı itip yanından geçti. Antreye indiğinde ayağındaki acıyı unutmuş, koridorda karşılaştığı adamdaki tuhaflığı düşünüyordu. Eşyaları kendi odasındaysa nasıl kıyafetlerini değiştirebilmişti? Beatrice'nin bilmediği bir başka odası mı vardı? Yüzünde gerçekten de genç kızı tanımıyormuş gibi bir ifade vardı. Omzunu silkti. Onun yine bir oyun peşinde olduğundan emindi. Aklını bir de Dük'ün anlaşılmaz hareketlerini irdeleyerek yormayacaktı.

Antrede birkaç kapı açıp kapattıktan sonra bulduğu mutfak, yakın olan yemek saati nedeniyle bunaltıcı bir kargaşaya sahipti. Genç kızı gören mutfak çalışanları bir süre bu karmaşaya ara vererek kızı incelediler. Aşçı olduğu verdiği talimatlardan belli olan kadın, önlüğüne elini silerek Beatrice'ye

yaklaştı. "İçeriye gel delikanlı, kapıda dikilip durma öyle!" deyince birkaç adımla mutfağın ortasına kadar geldi.

"Evet, ne istemiştin?"

Beatrice bulaşık yıkayan kızların ona bakıp, kıkırdamalarından bakışını çekip, "Efendim banyo için sıcak su istemişti," dedi.

"Senin kadar cılız bir çocuk nasıl o kovaları taşıyacak? Kaç yaşındasın sen bakalım?"

Gerçek yaşını söylemesi imkânsızdı. Sakalları olmadığına göre yaşını küçük göstererek bu kapandan kurtulabilirdi. Tereddütlü bir sesle, "On beş!" diye cevapladı.

"Efendi Sean seni nasıl işe aldı? Çok küçük ve tecrübesiz görünüyorsun. Bu arada adın ne senin?"

"Rice Conner, efendim!"

"Benim adım da Maria, gel otur şöyle, kızlar sıcak suyu hazırlasın."

Masanın çevresindeki çok sayıda sandalyelerden birine oturan genç kız, pişen yemeklerin kokusu ciğerlerine dolunca, ne kadar acıkmış olduğunu anlayarak yutkundu. Onun yemeklere bakışını gören Maria bir tabağı yahniyle doldurarak önüne bıraktı. Görgü kurallarını hiçe sayacak kadar aç olan Beatrice, uzatılan ekmeği ve kaşığı kaptığı gibi nefes almadan yemeye başladı.

"Yemek bir yere kaçmıyor, boğulacaksın!" diyen kadının ikazıyla utanarak, daha küçük parçaları daha yavaş olarak ağzına götürmeye başladı. Bir yandan karnını doyuran Beatrice bir taraftan da kadının sorgulamasına cevap veriyordu.

"İngiliz misin çocuk?"

Ağzındaki lokmayı yutamamıştı, başını sallayarak onayladı.

"Ailen Londra'da mı?" Bir yandan soru soran bir yandan da sürekli mutfakta dolanıp iş yapan kadının sorgusu bitmiyordu.

"Evet, Londra'da..."

"Seni nasıl böyle uzak bir yere gönderdiler peki?

Hadi Beatrice, bir yalan uydurabilirsin! Bu kadarını becerebilirsin. "Şey... İstemediler ancak Lord Sean emredince gelmek zorunda kaldım."

"Efendinin yanında çalışmaya nasıl başladın?"

İşte şimdi züppe Dük'e gününü gösterebilirdi. "Babam iflah olmaz bir kumarbazdır. Bir gece Lord'a karşı oynamış ve elimizde ne var ne yok hepsini kaybetmiş. Ona olan borcumuzu ödeyemeyince zavallı annem ve iki küçük kız kardeşimi evden çıkardı. Şu an bir barakada yaşıyorlar. Beni de borçların karşılığında ona hizmet etmem için yanına aldı. O zamandan beri Lord'un yanında çalışıyorum."

Anlatılan hikâyeyi ağlamaklı bir ifadeyle dinleyen Maria, genç kızı geniş göğsüne çekip, teselli ederek sırtını okşadı. Yemek ve kadının bütün gün sıcak bir mutfakta çalışmasından dolayı terlemiş bedeninden yükselen ağır koku, burnunun bastırıldığı göğüste, katlanılabilecek gibi değildi. Tombul kolların sarmaladığı bedenini kurtarmaya çalıştı.

Çabalamasını aniden çöken sessizlik nedeniyle kesti. Başını kaldırdığında bütün bakışların kapıya döndüğünü gördü. Yavaşça arkasına baktığında kapıda, kollarını göğsünde birleştirmiş ve korkutucu bir duruşla kendisini dinleyen Dük vardı. Bütün hikâyesini duymuş olmalıydı ki yüzünün her çizgisine öfke sinmişti. Üstelik koridorda karşılaştığında üzerinde olan toprak rengi ceket ve kahverengi pantolon yerine, yolda giydiği siyah gömleği ve siyah pantolonu vardı. *Ne yapıyordu bu adam bir anlayabilseydi!* Bakışlarını yeniden yüzüne çevirdiğinde genç kızı boğmamak için kendisini güçlükle tutuyor gibi görünüyordu.

"Bay Conner, benimle ve zalimliğimle ilgili dedikodularınız bittiyse odamda sizi bekleyen pek çok iş var. Aylaklık ederek borcunuzu ödeyemezsiniz."

Kahretsin, sesi çok kızgın çıkıyordu! Beatrice yalanının yakalanmasından birazcık da olsa kızarmış bir hâlde ayağa fırladı. Uşakların kaptığı kovalar dolusu suyla çıkışlarının ardından genç adamın yanından geçmek istedi. Fakat yolu kapatan Sean ona geçecek öyle dar bir alan bırakmıştı ki çenesini sıkarak yol vermesini bekledi. Demek intikam almaya çalışıyordu? *"Kendisi bilir!"* diyerek omzunu silkip, onun bu tavrını görmezden gelerek yürüdü. Bütün bedeni onun kaslı bedenine sürtünerek geçerken ensesindeki tüyler ayağa kalktı.

Yumruğunu sıkıp, dişlerini gıcırdatırken genç adam arsız bir sırıtışla kaşlarını kaldırdı. Varlığına alışmış olması ve ondan böyle etkilenmemesi gerekirdi. Onun bedenine sürtünen noktalarındaki karıncalanma ve sıklaşan nefesi alışmaktan çok daha fazla etkisi altına girdiğini söylüyordu. Burada geçireceği sürece nasıl tahammül edeceğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Ensesinde onun nefesini hissederek ve hafif ayak seslerinden etkilenmediğini kendi kendine söyleyerek merdivenleri tırmandı.

Biraz önce kızın anlattıklarını duyan Sean'ın hissettiği öfkenin yerini, kapıdan geçerken bedenine sürtünen yumuşak kıvrımların ayağa kaldırdığı arzuya bırakmıştı. Yaptığı her hamle gerisin geriye genç adama dönüyor, ona ders vermeye çalışırken şehvetle cezalandırılıyordu. Erkek kıyafetlerinin altındaki kıvrımların delirtici ipeksiliğini düşündükçe kanı kaynıyor, bedeni zonkluyordu. Parmakları okşamak için karıncalanırken aslında onu buraya getirmenin kendisine bir ceza olduğunu düşünüyordu. Ama diğer yandan neden ülkesine geri döndüğünü, buraya bir daha hiç uğramayı bile düşünmediğini, yeniden eski anıların tacizine uğrayacağını bile unutturmuştu. Biraz düşününce onun buradaki varlığına teşekkür etmesi gerektiğini fark etti. Dikkatini dağıtan Yeraltı Cadısı iç karartıcı birkaç günü daha kolay atlatmasını sağlayabilirdi.

Peşinden odaya girdiği kızın şöminenin önüne çekilmiş küvetten yükselen buhara baktığını gördü. Ne yapacağını bil-

meyen şaşkın bir hâli vardı. Kapıyı kapatınca çıkan sese dönüp baktı ve odadaki mahremiyeti fark etmiş gibi kızararak geri çekildi.

Sean, yavaş adımlarla yaklaşırken onun ürkek ve acemi tavırlarından hoşnut bir gülümseme yüzünü kapladı. Bu anları kolay kolay bir daha yakalayamayacağından emindi. Yeraltı Cadısı tamamen silahlarını indirmiş ve kaybolmuş görünüyordu.

Kaçacak bir yeri olmayan kıza yaklaşıp tam önünde durdu. Bakışlarını yakasından görünen bronz teninden kaçırmaya çalışan kıza, "Evet, Bay Conner," dedi.

Beatrice onun ne beklediğini bilemeyerek, "Evet ne Ekselansları?" diye sordu. Terlemiş olmasının suçu yanan şömine ve küvetten yükselen sıcak buhardı. Yakın varlığı, yüzüne çarpan nefesi ya da boğuk bir şehvetle söylenen adı değildi.

"Gömleğim Bay Conner..."

Masum bakışları genç adamın geniş omuzlarını saran siyah gömleğe gitti. "Ne olmuş gömleğinize?"

"Gömleğin düğmeleri..."

İncelediği düğmelerin noksan olup olmadığını saydı. "Düğmeniz mi kopmuş? Ben dikiş bilmem ama aşağıda kızlardan birine diktirebilirim."

"Gördüğün gibi düğmelerim tam. Su soğuyor ve banyo yapabilmek için soyunmam gerekiyor."

Genç kız kulaklarına kadar kızardı. "Ah ben gideyim o zaman..."

"Gitmeni değil, soyunmama yardımcı olmanı bekliyorum."

Beatrice şaşkınlıktan ve utançtan ağzı açık bir şekilde ona baktı. Yanakları artık pembe değil, kırmızıya dönmüştü. "Soyunmanıza yardım mı edeceğim? Bu... Bu... Bu şakaysa eğer hiç hoş değil!"

Sean geniş omuzlarını silkerek ona bir adım daha yaklaştı. Bedeninin sıcaklığı kızın bedenini yakmaya başlarken alev almış nefesi zaten yanmakta olan yanaklarına çarpıyordu. Boğuk ve erkeksi bir sesle, "Şaka yapmıyorum, uşağımın beni banyo için hazırlamasını bekliyorum," diye mırıldandı.

Beatrice dörtnala giden kalbini görmezden gelemeyecek kadar uyarılmıştı. Nefes almakta zorlanıyor, kan akışı damarlarını zorluyordu. Neden bu kadar yaklaşması gerekiyordu ki? Bakışlarını genç adamın gömleğinin aralığından görünen göğsünden alamazken, uzaklaşması ve nefes alması gerektiğinin farkında olarak yutkundu.

"Bunu benden istediğine inanamıyorum!"

"Neden? Her şeyin bir bedeli var, küçük cadı. Tüm yaptıklarına bakacak olursak bu zamana kadar yaramazlıkların karşılığında bir bedel ödememişsin. Senin adını ve namusunu kurtarmamın karşılığında özel uşağım olacaktın, hatırlıyor musun?"

"Ah güldürme beni! Şu an benden istediğin şey adımı ve namusumu kirletmeyi bırak, yerlerde sürünmesine neden olur!"

"Ama bunu sadece biz bileceğiz, değil mi küçük cadım? Sen ve ben!"

Beatrice bu ortamdan uzaklaşmalıydı. Onun kendisini ayartmasına izin vermemeliydi fakat lanet olası ayakları yerine yapışmıştı. Parmak uçları gömleğe uzanıp bir bir çözerek altında belirecek kaslı ve güçlü göğse dokunmak için çıldırıyordu. Ayrıca onu gömleksiz görmek için öldüğünü kendine itiraf etmektense gidip uçurumdan atlamayı tercih ederdi. Nihayet nefes almayı en azından daha derin nefes almayı aklına getirdiğinde ondan bir adım uzaklaşmayı da düşünebilmişti.

"Sen aklını kaçırmışsın! Buraya senin baştan çıkarma oyunlarına eşlik etmek için gelmedim. Mecbur olmasaydım adım bile atmazdım. Kendi kendinize soyunabilirsiniz. Ben de bu arada gidip eşyalarınızı yerleştireyim, Ekselansları."

Sean, beklentiyle gerilen bedeninin açlıkla inlediğini ve karşısında aynı hisleri taşıdığına emin olduğu kızın o güzel dudaklarından *evet* alıncaya kadar da bu şehvetin durulmayacağını bilerek uzandı. Kızı bileğinden yakalayıp çekti. Göğsüne bastırdığı küçük ve zarif eli düğmelerin üzerine getirdi. Onun irileşen bakışlarından gözlerini alamayarak, "Gömleğimi çıkar," dedi boğuk bir sesle.

Bileğini kurtarmaya çalışan Beatrice'nin telaşlı tavırları nedense fazlasıyla ayartıcıydı. Bu kızda ne olduğunu bir türlü anlayamamıştı fakat bedeni başka bir kadına ilgi duyamayacak kadar ona saplanıp kalmıştı. Onu ilk gördüğü gün başına bela olacağını anlamalıydı. Arkadaşının kız kardeşini Londra'nın batakhanelerinde görünce gözlerine inanamamıştı. Kızın kendisini tanımıyor olması onu koruma altına almasına engel olmamıştı. Çılgınca son gününü yaşayan bir kelebek gibi oradan oraya uçarak her anın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Öylesine bir yaşam enerjisiyle doluydu ki yanında olan arkadaşları büyük ihtimalle onun bu özelliğinin çekiciliğine bağlanıp kalıyorlardı. Kendisi de gözlerini ondan bir an bile ayırmadan bakmış ve daha sonra gittiği her yerde onu izlemeye başlamıştı. Bu, en yakın arkadaşının kız kardeşini korumak adına yapılan bir davranıştı. Başka bir nedeni yoktu!

İşler iyice çığırından çıkmaya başladığında ise mecburen Dante'ye haber vermek zorunda kalmıştı. İşte o gün Beatrice onunla tanışmış ve hiç hoşlanmamıştı. Genç adamı özgürlüğünü yaşamasına engel olan bir duvar gibi görmüş, alaycı ve aşağılayan sözlerle bu duvarı yıkmaya çalışmıştı.

Sean içinse erkek kıyafetiyle önünde duran bu genç kız avuçlarında tutmaya özendiği ve yakacağını bildiği bir avuç közdü. Yaklaşması hâlinde yara almadan kurtulması imkânsızdı. Bir pervane gibi bile bile ona doğru çekiliyor ve o yakıcılığın kendisini kavurmasına razı olduğu bir an yaşamak için ölüyordu.

Göğsünde duran eller avucunun içinde kıpırtısız beklerken ona, "Hadi küçük cadı, bana ne kadar cesur ve korkusuz

olduğunu göster! Aradığın hep bu değil miydi? Başkaları ne derse desin düşündüklerini yapmak, hayatını onların yargılarına göre değil; kendi istediğin şekilde yönlendirmek, heyecandan başın dönünceye kadar maceradan maceraya koşmak... İşte sana bunu sunuyorum. Gömleğimin düğmelerini çözerek bunu bana kanıtla!" diyerek avuçlarındaki elleri sıktı.

Beatrice onun seksi bir şekilde kendisini ayartmaya çalışan sesinden hipnotize olmuş, gözüne gelen ışıkla donmuş bir tavşan gibi kalakalmıştı. Bu zamana kadar yaptıklarını hiç kimse sorgulamamış, neden yaptığını anlamamıştı. Karşısında duran adam içini okurmuş gibi konuşurken neden saklanacak bir yer arıyordu? Gizli saklı ruhu ortaya dökülmüş gibi tedirgin ve utangaç hissetmekten kendini alamıyordu. O gri gözlerden kendisini daha iyi saklamayı bilseydi bu kadar savunmasız olmazdı.

Kızın düşündüklerini daha iyi okumak isteyen Sean tüm dikkatiyle yüzüne odaklanmıştı. Göğsünde duran parmakların kıvrılması ve gömleği avuçlarında buruşturması dışında bir tepki göstermesini beklerken onu fazlasıyla zorladığının farkındaydı. Fakat içinden taşan istek ve ihtiyaç ona sahip olmadan dinmeyecekti. Sonucu her ne olursa olsun genç kızı istiyordu ve ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Onu zorlamak ve kışkırtmak da buna dâhildi.

Burada uzun süre kalamazdı. Bu fırsat bir daha eline geçmeyeceği için harekete geçti. "Korktun mu? Macerayı istemekle eyleme geçmek arasındaki o ince çizgiye *cesaret* denir. Önünde duran aşılmaz duvar ise korkudur. O duvarın arkasından istediğin gibi atıp tutabilirsin ancak aşmak için gayret göstermedikçe, önünden geçip giden hayatla aranda hep korkuların olacak."

Beatrice onun kışkırtan sözleri karşısında çözülerek gözlerini kırpıştırdı. *Tamam, oyun mu istiyordu?* Kendisini bir aptal olarak görüyor olmalıydı. Atla deyince atlayan, uzan deyince uzanan bir sirk köpeği... Zekice sözlerle ruhunu deşip saklandığı köşeye ulaşabildiğini mi sanıyordu? *Pekâlâ, züppe,*

bu oyun iki kişiyle oynanıyorsa karşındaki zekâyı küçümsemeyeceksin!

Genç kızın açılan parmakları üzerindeki elini kaldıran Sean yanlarına serbest bıraktı. Onun ne yapacağını kestiremeyerek merakla bekliyordu. Yarıya kadar indirdiği uzun kirpiklerinin altından gözlerindeki ifadeyi göremese de bedeni beklentinin etkisiyle gerilmiş ve sızlıyordu. Narin ince parmaklar hareket ederek ilk düğmenin üzerinde durdu. Titreyen fakat becerikli hareketlerle çözülen ilk düğmeyi diğerleri takip etti. Göğsünde kelebek gibi okşayarak hareket eden parmaklardan hipnotize olma sırası Sean'daydı. Kanını uyuşturan bu hareketten gözlerini alamıyor, nabzı delice damarlarında çağlıyor ve kalbi her düğmeyle biraz daha ritmini hızlandırıyordu. Son düğme de çözüldükten sonra genç kızın elleri, gömleği yavaş ve erotik bir sakinlikle genç adamın geniş omuzlarından sıyırarak düşmesini sağladı. Sean körük gibi inip kalkan göğüs hizasındaki kızın bakışlarının dokunduğu yeri yakışını gerçekmiş gibi hissetti. Uzun kirpikler titreşerek yukarıya doğru kalktı. Karşısındaki bronzlaşmış kaslı göğsün her noktasını alev alev yakan bakışlarla tutuşturarak inceledi. Oradan köşeli çenesi ve çıkık elmacık kemiklerine ve gri gözlerine ulaştı. Gözlerini genç adamın bakışlarından çekmeden, elleri pantolonuna uzandığında titrek nefesi ve hızla yayılmaya başlayan yüzündeki kızarma olmasa Sean onun ne kadar etkilendiğini fark edemeyecekti. Pantolonunun beline ulaşan parmakların üzerine büyük nasırlı avuçlarını kapatarak sıkıca tuttu.

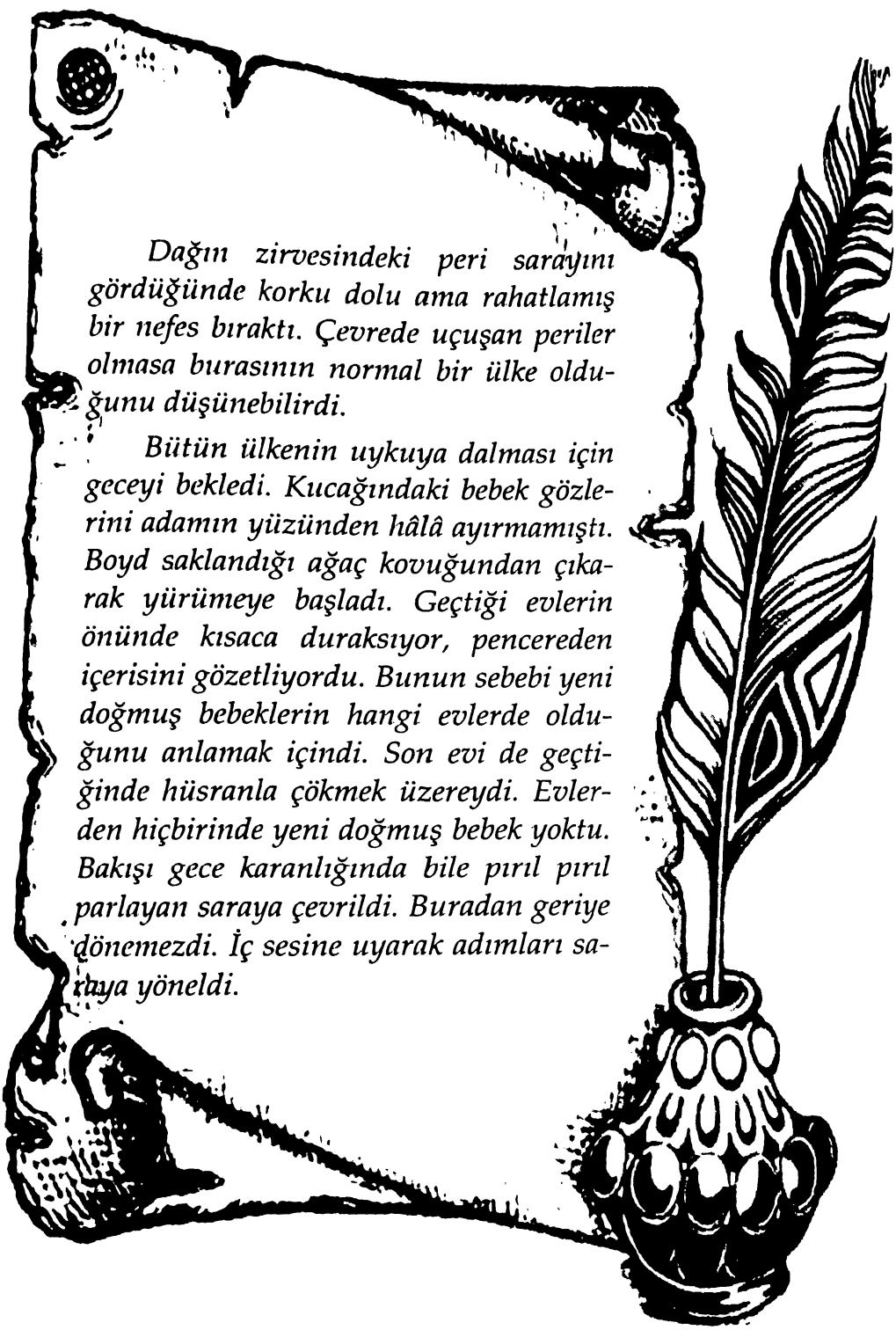
Beatrice soran gözlerini ondan ayırmadan kaşlarını kaldırdı. Bileklerine yapışan ellere yeniden bakarken, Sean'ın etkilenmişliğinin kanıtına ne kadar yakın olduğunu görerek ve heyecandan daha da kızararak ellerini çekmeye çalıştı.

Kendi kurduğu tuzağa yakalanan genç adam sıkılmış dişlerinin arasından, "Büyüklerin dünyasındaki oyunlara katılmaya hevesli küçük bir kızın, oyunun sonunda yanacağını ve sobeleneceğini bilmesi gerekir. Sen tecrübesizliğinle

bu oyunu kazanabileceğini sanıyorsan bir daha düşün derim. Elinde koz yoksa çok değer verdiğin her şeyi riske attığını bile fark edemeden kaybedebilirsin. Şimdi, ben seni şu yatağa fırlatıp, masumiyetini çalmadan uzaklaş benden!" derken sesi bastırmaya çalıştığı şehvetin etkisiyle boğuklaşmıştı.

Kendisine inanamayan Sean, daha az önce ona sahip olmak için her şeyi yapacağını düşünerek hareket etmişti. Ancak yatağına kışkırtılarak değil, kendi isteğiyle gelmesini daha çok istediğini anlayarak son anda kendine hâkim olmaya çalışmıştı. İnişli çıkışlı duygularından serseme dönmüştü. Teneffüs ettiği havada olan kokusuna daha fazla katlanamayarak, aniden arkasını dönüp küvete yaklaştı.

Pantolonunun beline elini götürdüğünü gören Beatrice, utançla arkasını dönerek giyinme odasına kendini attı. Sandığı açıp genç adam kokan kıyafetleri yerleştirmeye başladı. İçeriden gelen su seslerini ve genç adamın şu an ne yapıyor olduğunu tahmin etmemeye ve gözünün önüne gelen görüntüleri düşünmemeye çalışarak başını salladı. O, işini bitirinceye kadar oyalanmak için kıyafetleri yerleştirme işini ağırdan aldı. İşini büyük ölçüde bitirdiğinde odaya kıyafet koymayı unuttuğunu fark etti. Onun bunu umursamayacağını ve çırılçıplak yanına gelebilecek kadar öz güvene sahip olduğunu bilerek, giyeceği kıyafetleri küvetteki adamdan gözlerini kaçırarak yatağın üzerine bıraktı.

Dağın zirvesindeki peri sarayını gördüğünde korku dolu ama rahatlamış bir nefes bıraktı. Çevrede uçuşan periler olmasa burasının normal bir ülke olduğunu düşünebilirdi.

Bütün ülkenin uykuya dalması için geceyi bekledi. Kucağındaki bebek gözlerini adamın yüzünden hâlâ ayırmamıştı. Boyd saklandığı ağaç kovuğundan çıkarak yürümeye başladı. Geçtiği evlerin önünde kısaca duraksıyor, pencereden içerisini gözetliyordu. Bunun sebebi yeni doğmuş bebeklerin hangi evlerde olduğunu anlamak içindi. Son evi de geçtiğinde hüsranla çökmek üzereydi. Evlerden hiçbirinde yeni doğmuş bebek yoktu. Bakışı gece karanlığında bile pırıl pırıl parlayan saraya çevrildi. Buradan geriye dönemezdi. İç sesine uyarak adımları saraya yöneldi.

BÖLÜM 4

Gerginlikten kopma sınırına gelen kaslarını küvetteki sıcak suya bırakarak başını geriye yasladı. Gelmek istemediği bu evin her yerine ölümün o çürümüş kokusu sinmişti. Duvarlardan sızan nefret ve sevgisizlik ise genç adamı çarpmıştı. Geride bıraktıklarının değişmediğini görmek güzeldi(!) Ev, çalışanlar dışında kimse yaşamıyormuş gibi terk edilmiş bir görüntüye sahipti. Onların varlığını hissediyor ama göremiyordu. Gece çıkan yarasalar gibi akşam yemeğinde ortaya çıkacaklarından emindi. Babasının dışında...

Neilla, onun yatağından çıkamayacak kadar hâlsiz ve hasta olduğunu söylemişti. Beklediği karşılaşmanın ötelenmiş olmasından ferahlık mı duyuyordu yoksa rahatsız mı olmuştu emin değildi. Bu gecikmenin verdiği ikilemi, Yeraltı Cadısı'nı kullanarak atlatmaya çalışıyordu. Dikkatini karamsar düşüncelere yöneltmektense daha renkli bir konu üzerinde eğlenmeyi seçmişti.

Arkasında kalan kapının açılma sesini umursamayacaktı eğer ensesindeki tüyler uyarırcasına dikilmeseydi... Yıllar önce de bu tepkiyi sadece babasına ve erkek kardeşine ve-

rirdi. Babası hasta yatağından çıkamadığına göre geriye tek ihtimal kalıyordu ve onun varlığını yakınında hissetmeden ya da adını yüksek sesle söylemeden önce de günü zaten boktan geçiyordu. Dediği gibi bazı şeylerin değişmediğini görmek güzeldi(!)

"Kaçak kardeşim nihayet evine dönmüş." Kırıcı sesi kendi sesinden bir ton daha inceydi.

Kardeşinin sesiyle geçmişte yaşadıkları ve paylaştıkları ağır bir toprak gibi üzerine atıldı. Islak ellerini uzun saçlarından geçirip geriye attı. Uçları omuzlarına dökülmüş ve ıslanmıştı. Henüz yüzünü görmeye hazır hissetmiyordu. Bu nedenle cevap vermedi.

"Beni görmezden gelmek kendini iyi hissettiriyor olmalı."

Buraya gelmeye mecbur bırakıldığı için babasından ve ondan, en çok da vicdanının sesini bastıramadığı için kendinden nefret ediyordu. Küvetin içinde dönerek kapının önünde duran genç adama baktı. Bağlamaya zahmet etmediği uzun siyah saçlar, baktığı hâlde görmeyen altları çökmüş gri gözler, gülmekten çok iğnelemeyi seven katılaşmış dudaklar, mutsuzluğun keskinleştirdiği yüz hatları... Giderken geride kalan adamdan çok onun silik bir yansımasına benziyordu. Ona bakarken aynaya bakıyormuş hissini asla içinden atamayacaktı. Özellikle aradan geçen yedi yıldan sonra ne kadar birbirlerine benzediklerini unutmuştu.

"Yemeğe kadar sabredemeyecek kadar beni özlemenden mutlu oldum." Sevgi tınılarından yoksun sesi kuru ve uzak çıkıyordu.

Odanın ortasına doğru yürüyen Dean, alaycı bir tavırla sırıtarak, "Yedi yıldır görmediğim ikizimin ne kadar değiştiğini merak ettim diyelim. Gördüğüm kadarıyla hiç değişmemişsin," dedi.

Suları sıçratarak, küvetten kalkan Sean yan tarafında duran havlulardan birini alıp beline sardı. Halıda ıslak izler bırakmasına aldırış etmeden, küvetten çıkıp Dean'ın tam kar-

şısında durdu. "Benim değişip değişmediğimi önemsediğini hiç sanmıyorum. Neden buradasın? Burayı terk edinceye kadar benden uzak duracağını umuyordum."

"Asıl soru sen neden buradasın? Babamın ölüm döşeğinde oluşu, sana vasiyetinde bırakacakları konusunda umut vermesin." Sean'ın alaycı ve küçümseyen kahkahası her zaman olduğu gibi Dean'ın kendine olan birazcık güvenini de alıp götürmüştü. Daha ilk dakikadan üzerine saldırmak ve onun tepkisini çekmek istememişti. Ama her zaman olduğu gibi karşı karşıya geldikleri anda bastırdıkları bütün olumsuz duygular ortaya çıkıyordu.

Ona daha da yaklaşan Sean, "Buraya vasiyet için geldiğimi sanıyorsan sen bir aptalsın!" diye hırladı.

"O zaman neden buradasın? Çok sevdiğin aileni özlediğin için mi?"

"Duydum ki bizim ihtiyar vicdan azabıyla ruhunu teslim etmekte zorlanıyormuş. Yardımcı olmaya geldim."

Dean'ın yüzü öfkeyle karardı. "Seni acımasız piç! Zavallı, yaşlı bir adamın acı çekerek ölmesini izlemek ancak senin gibi duygudan yoksun bir adama yakışır!"

Suçlama karşısında yüzündeki buz gibi ifadeyi değiştirmeyen Sean, "Beni suçlarken dikkat etsen iyi olur. Aynı anda doğmuş olmamız benimle birlikte seni de piç yapar," derken dudaklarındaki sırıtışa engel olamadı. "Duygusuz bir piç olmaya gelince..." Yatağa doğru ilerleyip, Beatrice'nin bıraktığı kıyafetlerin içinden gömleğini alarak giyinmeye başladı. Bacağına geçirdiği pantolonunu çekerken, "Herkes bilir ki ikizlerin biri kötü diğeri iyidir. Bu durumda sanırım içimizde iyi olan sensin. Saygılı evlat, vefakâr eş, sevgi dolu kardeş, acıma duygusu olan, ihanet etmeyen, paylaşımcı... Tanrım! Sen bir melek olmalısın. Bu durumda şeytan da ben oluyorum," dedi alaycı bir sesle.

Giyinmesini karanlık bir suratla izleyen Dean'a dönüp acımasız bir ifadeyle sırıttı. "Ben kendimin nasıl bir piç ol-

duğunu biliyorum da asıl sen kendini tanıyor musun? Ya da şöyle diyeyim, bir halta benzemeyen kişiliğini daha ne kadar saklayacaksın?"

Dean dudaklarını sıkmış ve dişlerini birbirine geçirmişti. "Burada istenmiyorsun, ait olduğun bataklığa dön!" Son söylediklerinden sonra topukları üzerinde dönerek kapıyı kırarcasına açtı. Çıktıktan sonra da kapıyı çarptı.

Sean kararmış bakışlarını bir süre kapıya diktikten sonra döndü ve giyinme odasının kapısında donup kalmış olan Beatrice'yi gördü. Kahverengi gözleri kocaman olmuş, ağzı şaşkınlıkla açık kalmış olan kızın burada olduğunu unutmuştu. Yatağında istediği kadının önünde, geçmiş pisliklerinin ortaya dökülmesinden rahatsız bir şekilde hıncını genç kızdan çıkarır gibi konuştu. "Benim nasıl bir piç olduğumu öğrendin! Rahatladın mı?"

"Ben..."

"Ne o ilk defa söyleyecek söz bulamıyorsun? Demek ki seni muhteşem akrabalık bağlarımla şoka uğrattım!"

"Konuşmama izin verirsen söyleyeceklerimi bitirmedim. Bir ikizin olduğunu neden söylemedin?"

"Neden söyleyecektim? Seni ilgilendiren bir konu değil." Genç kızın yanından geçip dolaptan bir çift pırıl pırıl çizme aldı. Yatağa oturarak ayağına geçirdi.

Bir ikizi olduğunu neden söyleyecekti? Ayrıca genç kız kim oluyordu? Sadece meraklı küçük bir kız... Kaçak bir yolcu... İstenmeyen bir baş belası...

Onunla ilgili ulaşabileceği ya da edinebileceği hiçbir bilgiyi genç adamdan öğrenemeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Peşine takıldığı için zaten kızgın olan Sean, en doğal bilgileri bile kıza verme konusunda ketumdu. Ayrıca Beatrice'ye hiçbir açıklama borçlu değildi.

Duydukları ve gördüklerinin etkisiyle hâlâ giyinme odasının kapısında duruyordu. *Yüce Tanrım! İspiyoncu Dük'ün bir ikizi varmış.* Dünyaya bir Sean fazlayken bir de ikincisinin ol-

duğunu görmek dengesini şaşırmasına yetmişti. Sürekli farklı kıyafetlerle karşısına çıkan genç adamın gizemi de böylece çözülmüş, ayrıca yaşadıklarından dolayı aklını kaçırmadığını anlamak genç kızı rahatlatmıştı.

Karışmış yüzünde yaşadıklarını sindirmeye çalıştığı belli olan Beatrice'yi bir süre izledi genç adam. Sonra, "Çizmelerim çamur içinde, temizle ve cilala!" diye emredip, üzerine geçirdiği gri ceketin kuyruğunu havalandırarak odadan çıktı.

Beatrice arkasından yumruklarını sıkarak çığlık attı. "Burada babanın uşağı var tabii!"

Genç adam odayı terk ettikten sonra bir süre oyalandı. İspiyoncu Dük'ün emrettiği gibi çizmelerini parlatmaya hiç niyeti yoktu. Kendi aptallığına kızarak onun her söylediğini yapmak zorunda olmadığını hatırlamıştı. Sonuçta bu kimliğini gizlemek için yapılan bir oyundu. Onun kendisini ezmek amacıyla yaptığı davranışlara izin vermeyecekti.

Kendine yeni kararlar almasını öğütlerken kapı açıldı. İçeriye başını uzatan orta yaşlı uşak, çatılmış kaşlarının altından ona bakarak, "Neden hâlâ buradasın?" diye çıkıştı.

"Nerede olmalıydım?"

Uşak, gözlerini döndürerek *zamane gençleri* hakkında hiç de iyi olmayan bir şeyler mırıldandı. "Elbette efendinin yanında... Özel bir uşak her an efendisinin arkasında durmalı ve onun emirlerini beklemeli! Sen de şu anda yemek odasında olmalı ve onun isteklerini yerine getirmelisin!" Söylediklerini bitirdikten sonra geri çekilen adamın uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Beatrice odada sıkılarak oturmaktansa aşağıda neler olduğunu bizzat görmekten memnun olacaktı. Üzerine çekidüzen verip, peruğunu düzelterek odadan çıktı.

Yemek için biraz daha zamanı olduğunu düşünen Sean, babasının odasına yöneldi. Ayakları geri geri giderken yüreği bu karşılaşma konusunda ayaklarının düşüncesine katılır gibi isteksizdi. Büyük maun kapının önünde durarak bir süre cilalı ahşabın üzerindeki oymaları inceledi. Genç bir adamken yaptığı gibi yine bu kapının önünden duraksamadan ve hızlı adımlarla geçip gitmek istedi. İçeride nefes aldığını bildiği sert adamdan olabildiğince uzaklaşmak her zaman öncelikli amacı olmuştu. Tereddüdünün sadece olabilecek karşılaşmayı geciktirdiğinin farkında olarak kapıyı tıklattı.

Açılan kapıdan babasının emektar uşağı Cross göründü. Dökülen ve azalan beyaz saçları, yorgun çizgilerle dolu yüzü ve feri kaçmış gözleriyle önce genç adamı Dean zannetmişti. Sean olduğunu anladığında, yaşlı gözleri sevinçle parlarken, "Lordum!" diyerek selamladı. Kapıyı ardına kadar açıp, ağır hastalık havasını taşıyan loş odaya onu davet ederken kendi kendine mırıldandığı sözcükler anlaşılmazdı.

Sean odanın ortasındaki perdeleri çekilmiş büyük yatağa yaklaştı. Başucundaki komodinin üzeri değişik ilaç şişeleriyle doluydu ve havaya ağır bir koku yayıyordu. Günün son ışıkları yarı aralık perdelerden içeriye süzülse de odayı aydınlatmaya yetmiyordu.

Yaklaştığı tül perdeyi aralayan genç adam, babasının görünüşünde olan değişimle irkildi. İri yarı ve güçlü kuvvetli adam çökmüş, erimiş, geriye sadece bir deri ve bir kemik kalmıştı. Sandalyeyi çekip oturdu. Gözlerini alamadığı insan yığınından geriye kalanlara bakarken içinde babasına dair hatırladıkları yeniden ve yeniden o günlere dönmesine sebep oluyordu.

Sekiz yaşındayken Dean'la beraber ata binmek istemişlerdi. Padoktaki atlara ulaşmak için çit kapısını açıp içeri girmişler, kapatmayı unuttukları açık kapıyı gören hayvanlar aralarında dolaşan çocuklardan ürküp çıkışa doğru doludizgin koşmaya başlamışlardı. Hayvanlardan kaçma konusunda daha atik olan Sean, kendini çitlerin tepesinden diğer tarafa

attığında Dean'ın çığlıklarına dönmek zorunda kalmıştı. Küçük çocuk üzerine gelen atlardan korunmak için yere çökerek başını elleri arasına almıştı. Sean'ın tek düşünebildiği kardeşine ulaşıp onu kurtarmaktı. Yerdeki uzun sopayı kaptığı gibi çitleri yeniden geçip hayvanların önüne atlamıştı.

Öfkeyle üzerilerine gelen atların yönünü elindeki sopayla değiştirmeye çalışırken, korumaya çalıştığı Dean, olduğu yerden doğrularak çite koşmaya başlamıştı. Sean kardeşinin arkasında olmadığını çok geç fark etmiş, Dean yön değiştiren atların önünde kalmıştı. Sean'ın yapacak hiçbir şeyi yoktu. Üzerine gelen atın ayakları altında kalan Dean'ın çığlıkları ev ahalisini topladığında, dışarıdan babasının ve diğerlerinin gördüğü, Dean'a doğru atları süren eli sopalı Sean olmuştu. Kardeşinin ölümle pençeleştiği o günlerde babası, Sean'ı kardeşini öldürmeye çalışmakla suçlamış ve yediği acı verici dayaktan sonra odasına kapatılmıştı. Bu yaşlı adam onu asla dinlememişti.

Bu olay babasının gözünde Sean'ı kıskanç, asi ve saygısız bir konuma düşürmüştü. Sonraki zamanlarda olan olaylarda suçlu arandığında hep ilk olarak Sean gösterilmişti. Bir süre sonra her durumda suçlanacağına, gerçekten o söylenen şeyleri yapmak, suçlanacaksa ve ceza alacaksa hakkıyla almak için aklına esen ne varsa yapmıştı. Sabaha kadar içiyor, kadınlarla düşüp kalkıyor ve kumar oynuyordu. Bazen Dean'ın suçlarını da üstlenmek artık onu gücendirmiyordu. Ne gariptir ki bütün serserice tavırlarına rağmen evde ve topraklarında çalışanlar Dean'ın değil, Sean'ın her söylediğini yapıyor ve ona saygı duyuyorlardı. Dadısı Neilla'nın söyledikleri onun kendine gelmesini sağlamıştı.

"Sen önce doğansın, efendisin, eğer bütün bu lordluğu hakkıyla yöneteceksen önce kendine saygı duyacaksın. Vârislerin seçim hakkı yoktur. Önce himayesindekileri düşünmek zorundadır. Senin peşinden gelmelerini istiyorsan peşinden gelinecek bir efendi olmak zorundasın."

Alaycı ve acı bir şekilde gülen genç adam, o günden sonra ne kadar değiştiğini hatırlıyordu. Kendini toparlamış, çok çalışmaya başlamış ve babasının yükünü omuzlarından almıştı. Gece geç saatlere kadar arazide çalışıyor ve eve geldiğinde yorgun bir vaziyette sızıyordu. Sean'ın kendini toparlaması Dean'ın nasıl bir insan olduğunu ortaya çıkarmıştı. Daha önce bütün dikkatler Sean'dayken diğer ikizde fark edilmeyen basiretsizlik ve zayıflık artık göze çarpmaya başlamıştı. Dean'ın nasıl bir insan olduğu Sean için fark etmiyordu. Tüm yoğunluğu geleceğe, babasına ve onun sevgi saygısını kazanmaya yönelikti.

Genç adam, oturduğu koltukta geçmişin sıkıntı verici anılarıyla kıpırdandı. Ne zaman düşünse başı ağrıyordu. Alnını ovuşturarak, rahatlamaya çalışırken yataktan gelen fısıltılı sesin, "Sean..." demesi üzerine elini yavaşça indirdi.

Yaşlı Lord, yarı araladığı göz kapaklarının arasından görünen puslu gri gözleriyle ona bakıyordu. Kırpıştırdığı gözlerinin ona oyun oynadığını düşündüğü belliydi.

"Lordum." Genç adamın sesi boğuk ve uzaktı. Ona *baba* demeyi daha çocukluğunda bırakmıştı. Babası da asla ısrar etmemişti. Aralarına örülen bu duvar yıllarla beraber yükselmiş ve artık aşılması imkânsız bir hâle gelmişti.

"Gerçekten sensin... Buradasın!"

"Evet, efendim."

"Sen... Gelmeden... Seni... Görmeden... Öleceğimi... Düşünmeye... Başlamıştım."

"Buradayım."

Lord O'Sullivan hâlsiz hırıltılı bir gülümsemeyle, "Artık öle... Ölebilirsin demek istiyorsun, öyle mi?" derken arkası arkasına gelen öksürüklerle konuşması kesildi.

Sean, yatağın başucunda duran komodinden aldığı su bardağını yaşlı adamın dudaklarına uzatarak yudumlamasını sağladı. Kalktığı koltuğa otururken bardağı yerine koydu.

Uzun sessizlik devam ederken yataktan gelen hırıltılı nefesler daha da sıklaşmıştı. Sessizliği bozmak için herhangi bir gayret göstermeyen genç adam için son dakikaya sığdırılmış pişmanlıkların bir anlamı yoktu. Yolun sonuna geldiğin zaman yolun başında neler yaptığının bir önemi kalmıyordu. Geride kalmıştı. *Yaralar bırakmış, yıpratmış ve şu anki adam hâline gelmenize neden olmuşsa, değiştirilmesi imkânsız geçmiş için vicdan azabı çekmenin mantığı yoktu.*

"Beni... Affetmedin." Genç adamın sığındığı sessizlik Lord'a cevabı vermişti. "Sana yaptığım haksızlıklar için beni asla affetmeyeceğini biliyorum. Sen güçlü ve onurlu bir adamsın. Bense yanlış ata oynamış kumarbazım."

Sean dişlerinin arasından tıslayarak çıkan acımasız sesine engel olamadan, "Yanlış ata oynamak mı? Sen her şeyi bilinçli yaptın. Beni bilerek uzaklaştırdın. Bana ait hakları elimden aldın. Sen buna tesadüf ya da ahmaklık mı diyorsun?" dedi. İçinde yanardağ gibi kaynayan öfke ve hınca birilerinden çıkarmalıydı. Olumsuz duygularının en büyük hedefi, ölüm döşeğinde de olsa yaşlı adamdı. Onun kısa bir süre sonra olmayacağını bilmek, son sözlerin söylenmeden kapanışın yapılmasına razı olmak demekti. *Ah hayır, bu kadar kolay olmamalıydı!* Küçük bir çocuktan bu yaşa kadar geçen yılların acı ve ızdırapla geçmesi içindeki kini ya da nefreti kemikleştirmişti. Şimdi o taşlaşmış tortuyu söke söke karşısındaki adama fırlatma zamanıydı.

Her ne kadar düşünceleri bu yönde olsa da içinden geçen cılız bir ses artık çok geç olduğunu ve karşısındaki adamın ölmek üzere olduğunu fısıldıyordu. *Ne önemi kalmıştı ki? Bitiyordu işte!* Çekilen acıları ve geri dönüşü olmayan yıkılmış, kırılmış yürekleri telafi etmenin bir yolu yoktu.

"Benim için bitti, konuşacak hiçbir şey kalmadı. Buraya bu sözleri söylemek için geldim. Senin ne düşündüğün ya da ne söylediğin önemli değil. Artık her şey için çok geç. Hep, seni kaybetmenin beni asıl üzen konu olduğunu sanırdım. Sevgini ve saygını kazanamamanın çocuk kalbimi kırdığını...

Şimdi anlıyorum ki asıl üzülen sen olmalıymışsın. Beni kaybettin, oğlunu..."

"Üzüldüm... Hem de çok... İnan bana. Sen benim geriye bırakacağım... Vârislerimden güçlü... Olandın. Her hâlükârda... Ayakta kalabilecek kadar güçlüydün. Ama Dean senin gibi değildi... Düşündüğüm gibi oldu, yıkıldın ama yeniden doğrulup yoluna devam ettin. Hem de daha... Daha güçlü olarak. Aynısını Dean yaşasaydı... Asla bir daha doğrulamazdı. Bu nedenle... Onu seçtim. Seni bu nedenle uzaklaştırdım... Biliyordum ki... Bir arada asla yapamazdınız. İkinizden biri ölmeden... Bu savaş bitmezdi... Ben, en başından kazananın... Kim olacağını tahmin etmiştim."

"Tanrı aşkına, ben de onun kadar küçük bir çocuktum! Sevgiye, şefkate ihtiyacım vardı! İkimizi de sevebilirdin! Senden mal mülk istemedim ki! Baba diyebileceğim bir adam istedim!"

Lord'un gözünden kayan bir damla yaş, buruşuk yanağını ıslatarak yastığa damladı. Gözlerini kapatmıştı, hırıltılı nefes alış verişlerine duygusal bir boğukluk karışmıştı. Sean daha fazla konuşmanın bir anlamı olmadığını bilerek yerinden kalktı ve pencereye yürüdü. Artık iyice çöken akşam karanlığında dışarısını değil, camda kendi yansımasını görebiliyordu. Duygularını içine gömmüş, taş kadar soğuk bir yüz ifadesi ve gerginlikten dağılmak üzere olan bir beden... Kahretsin, buraya hiç gelmemeliydi! Duygularının bocalamasına alışkındı, bir şekilde onlarla yaşamayı öğrenmişti. Şimdi eski duygularının yerine farklı ve daha yumuşak olanları koyabileceğini hiç zannetmiyordu. Sıkı sıkıya sarıldığı olumsuz hislerin kendisini terk etmesinden ve geriye kalan boşlukla ne yapacağını bilememekten korkuyordu.

Yataktan gelen cılız sese başını çevirdi.

"Ben gittiğimde... Dean'ı toparlamalısın. Ona destek olmalısın."

Sean, camda görünen aksinin acı ve alaylı bir şekilde kendine gülümsediğini görebiliyordu. Sonra omuzları sarsılmaya başladı. Gülüşü sessizken yavaş yavaş yerini aşağılayan, üzgün, alaycı kahkahalara dönüşerek odayı doldurdu. Sonsuza kadar süreceği düşünülen bu kahkahalar aniden biterek yerini buz kadar dondurucu bir sese bıraktı.

"Bu nedenle beni görmek istedin. Amacın pişmanlıklarını anlatmak değildi. Sen, Dean'ı korumak için beni buraya getirdin ve onu bana emanet etmeye çalışıyorsun. Hiç şansın yok, yaşlı adam. Ben çoktan geçmişimden vazgeçtim. Kendime kurduğum yeni hayatımda ne sana ne Dean'a ne de İrlanda'ya ait tek bir hatıram var. Bırak da böyle kalsın. Dean koskocaman bir adam, kendi hayatını yönetebilir ve ayakları üzerinde durabilir."

Genç adam, geçmişle ve babasıyla olan işini bitirmiş olarak odadan çıktı. Koridorda bir süre durup görmeyen gözlerle çevresine baktı. İki elini birden saçlarına götürüp parmaklarını hâlâ nemli olan saçlarına daldırdı. Kadınların sinir krizi anında neden saçlarını yolduklarını anlayabiliyordu. Şu an tek istediği kendinin ya da bir başkasının canını acıtmaktı. Derin nefeslerle sakinleşmeye çalışırken yumruğunu karşısındaki duvara geçirdi. Sonra dönüp seri ve kararlı adımlarla alt kata yöneldi.

Yemek odasına girdiğinde gözüne ilk çarpan, şömine önündeki koltukta oturan ve gözlerini alevlere dikmiş genç kadın oldu. Hiç değişmemişti. Kızıl saçları tepesinde toplanmış, irili ufaklı bukleleri yanaklarına, alnına ve ensesine düşmüştü. Açık kahverengi gözlerinin ne kadar duygusal baktığını görmese de biliyordu. Sessizliği karşısındakini bir battaniye gibi sarar ve rahatlatırdı. Acaba Dean da öyle mi hissediyordu?

Gözleri bu defa pencere önünde arkası dönük duran kardeşine çevrildi. Hayır, pek rahat olduğu söylenemezdi. Ak-

sine patlamaya hazır bir bomba kadar gergin görünüyordu. Bunu anlamak içten içe kendisini de rahatlatmıştı. Tek acı çekenin Sean olmaması güzeldi.

"İyi akşamlar!"

Odada bulunan suskun ikili aynı anda irkilip başını ona doğru çevirdi. Onların cılız ve gönülsüz bir sesle cevap vermelerini umursamadan ilerleyen Sean, genç kadının önünde durdu. Gözlerini gözlerinden ayırmadan, uzanıp elini tuttu. Onun kızaran yanaklarıyla daha bir güzel göründüğünü düşünerek dudaklarını bu ele dokundurdu.

"Leydi Amelia, sizi yeniden gördüğüme sevindim."

Amelia utanmış fakat özlem dolu gözlerini genç adamdan kaçırıp, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Kocasının aynadaki aksi olan -hayır, kocası bu adamın bir yansımasıydı- genç adama aradan geçen yıllar yaramıştı. Odaya girdiği anda havasını değiştirmiş, güçlü kişiliği ve çevresindekilere hükmeden cazibesiyle bir kez daha yanlış adamın yanında durduğunu hatırlatmıştı.

Beatrice yemek odasına girdiğinde boştu. Daha sonra odaya giren Sean'ın ikizi ve yanındaki ince, uzun, narin kadın sessizce birbirlerine bakmadan ve genç kızın orada olduğunu fark etmeden biri koltuğa diğeri pencerenin önüne gitmişti. Uşaklardan birinin hazırladığı bardakları aldıktan sonra da konuşmadılar. İkisi de kendi düşünceleri içinde boğuluyormuş gibi görünüyorlardı.

Yemek odası evin geri kalan bölümlerinden daha iyi durumdaydı. Kraliyet sarısı koltukları yerdeki kahverengi ve sarı desenli halılar tamamlıyordu. Kahverengi perdeler pencerelerin arasına tutturulmuştu. Yanan şöminenin üzerinde tahmininde yanılmıyorsa Sean'ın babası olan suratsız bir adamın portresi asılıydı. Kristal bardakların durduğu büyük büfe yemek masasının hemen arkasındaki duvara yaslanmıştı. Ge-

nel olarak iç karartıcı bir odaydı. İçinde yaşayanların da çok hayat dolu olduğu söylenemezdi.

Yaklaşık on beş dakika sonra kapıdan giren Sean'ın bu ruhsuz odaya hayat getirdiğini düşünen Beatrice'nin orada olduğunu fark etmemişti genç adam. İlerleyip erkeksi bir sesle kadını selamlaması ve eğilip elini öpmesini izlerken kendisine asla bu kadar nazik davranmadığını düşünüyordu. İkili arasındaki özel bağı dikildiği kapının yanından bile sezebiliyordu. Dişlerini gıcırdatarak Sean'ın gözlerini genç kadından ayırmasını bekledi ancak o bunun yerine genç kadının tam karşısına oturdu. Kadına bakışlarından hiç hoşlanmamıştı. Dudaklarını sıkıp çevresine bakındı, sonra büfede duran içki şişelerine doğru yürüdü. Bardağa doldurduğu brendiyi Dük'e götürdü. Bir süre başında beklemesine rağmen onun elindeki bardağı almaması üzerine -üstelik hâlâ kadınla bakışıyorlardı- iyice yaklaşıp çizmesinin ucuyla genç adamı dürterek öksürdü.

Tepesinde öfkeli gözlerle dikilen kızı sanki ilk defa görüyormuş gibi bakan Sean, elindeki bardağı alarak, "Teşekkürler Rice," dedi.

Beatrice geri gitmek yerine genç adamın hemen arkasına dikildi. *Pis zampara!* Leydi Amelia her kimse, Sean kadından gözünü alamıyordu. Daha önceden bu kadına âşık mıydı yoksa gördüğü her kadına -kendisi hariç- kur mu yapıyordu? Tabii ki eteği olan her kadını kovaladığını ağabeyinden duymuştu. Duruma bakılırsa eteği olan bu leydiyi daha önce kovalamış olabilirdi.

"Nasılsın Amelia?" Sesi flört eder gibi çıkmıştı. Kendisine her zaman bağırıp çağıran adam, öpmeye kalkmadığı sürece de asla böyle konuşmazdı. Beatrice neden sinirlendiğini, yüreğinin neden böyle boğuluyormuş gibi attığını anlamıyordu. Ona neydi ki? Sonuçta ondan hiç hoşlanmıyordu ve buradan ayrıldığında bir daha görmemek için elinden geleni yapacaktı.

"Teşekkür ederim! Sen nasılsın?" Sesi hüzünlü çıkan genç kadının bakışları ise kırılgan bir tebessümle aydınlanmıştı.

"Buradan ayrıldığım günkü kadar umursamaz..." diye cevap verdi genç adam.

"Sen hiçbir zaman umursamaz olmadın, Sean. Her zaman fazlasıyla duyarlıydın."

"Yanlış hatırlıyorsun, tatlım. Duyarlı olan Dean'dı. Ben daha çok işe yaramayan kaba bir heriftim."

Dean ona atılan taşı anlasa da dönüp cevap vermedi.

"Dean'la kişilik olarak birbirinizi tamamlıyordunuz," dedi Amelia.

"Yani işe yaramayan iki adam olarak ancak bir adam ediyoruz." Sean şaka yapmasına rağmen kimse gülmedi.

Yemeğin hazır olduğu duyurulduğunda soğuk ve birbirlerine uzak bir şekilde oturan evli çiftin arasına yerleşti Sean. Evliliklerinde her şeyin yolunda olmadığı belliydi. Bu, gergin olan kardeşinden ve mutsuz bir yüz ifadesiyle oturan Amelia'dan belliydi.

"Çocuğunuz yok mu?" diye sordu. Belki de farkına varmadığı bir yeğeni vardı ve ondan saklıyorlardı.

Amelia göz ucuyla kocasına baktı. Dean bu bakışın farkında değildi ya da umursamamış, yemeğine odaklanmıştı. "Bizim çocuğumuz olmadı," diyen kadın bakışını yemek tabağına dikti.

"Unvan, ben de öldüğümde sana geçecek, eğer sormak istediğin buysa..." Dean'ın hor gören bakışı yemeğinden Sean'a kilitlenmişti.

Genç adam ağzını sildiği peçeteyi yavaşça masaya bıraktı. "Baron olmak için senin ölümünü beklediğimi söylemeye çalışıyorsan..." Hafifçe kardeşine doğru eğildi. "Geldiğim yerde senin unvanının abartılacak hiçbir yönü yok. Hatta oldukça önemsiz olarak görülüyor."

Dean bu küçümseme dolu sözlerden dolayı kıpkırmızı oldu. "Geldiğin yerde önemsenmeyen belki de sensindir. Onlara ne söylüyorsun? Baron olduğunu mu?" Düşündükleri komik gelmiş olmalıydı ki itici bir sesle kahkaha attı.

"Söylediğin kadar zavallıca çabalarım olmadı. Ben sıradan bir kaptanım. Hep de öyle kalacağım." Müdahale etmek için bir adım öne çıkan Beatrice'ye, "Öyle değil mi Bay Conner?" diyerek uyardı.

Neden onlara gerçekleri açıklamıyordu? Kafası karışmış olan Beatrice, "Evet, efendim!" diye cevapladı. Bu arada genç adamın hemen arkasında durmuş, getirilen yemeklerin servisine yardımcı oluyordu.

Dean, sürekli olarak gözleri Amelia'ya takılan genç adama bunu fark ettiğini belirtmek için alaycı bir sesle, "Görüyorum ki karımın güzelliğinden gözlerini alamıyorsun, sevgili kardeşim," derken aniden hatırlamış gibi devam etti. "Ah ne kadar unutkanım, siz bir zamanlar sevgiliydiniz!" Adamın son sözleriyle Sean'a servis yapan Beatrice'nin titreyen ellerindeki çorba kâsesi sallandı. Neden genç adamın gözlerini kadından alamadığını anlamıştı. Bir zamanlar Leydi Amelia'ya âşıktı. Bakışlarını ondan ayırmaması hâlâ ona ilgisinin olduğu anlamına mı geliyordu?

Düşündükleriyle eli daha çok titremeye başlayınca kâseden sıçrayan çorba Sean'ın gri ceketine, oradan da siyah pantolonuna doğru aktı. Küfrederek geri çekilen genç adam ayağa fırladı. Sandalyesi arkaya düşerken Beatrice onun öfkesini görmemek için kaptığı peçeteyle ceketini ve pantolonunu temizlemeye çalıştı.

"Tamam, bırak Rice! Yemekten sonra değiştiririm!" Genç kız kızarmış yanaklarıyla geri çekilince Sean uşağın düzelttiği sandalyesine oturdu.

"Oda hizmetçin çok genç ve tecrübesiz!" Amelia'nın dikkatli gözleri genç kızı inceliyordu. Genç bir delikanlıya göre boyu uzundu. Ancak henüz sakal ve bıyık tıraşına başlaya-

mayacak kadar küçük olmalıydı. Bir kız kadar narin yüz hatlarına sahipti. Düşüncelerinin gittiği yöne şaşırarak omuzlarını silkti Amelia.

Kadınların nasıl işlediğini bilmediği zihinlerinin bu gibi durumları çok çabuk çözdüğünü defalarca görmüş olan genç adam tedirgin olmuştu. Şüphelenmiş olabilir miydi?

"Evet, babasının borçlarına karşılık bana hizmet ediyor." Sean'ın arkasında duran kızı iğneleyen sesi, mutfakta anlattıklarını duyduğunu ima ediyordu.

"Hâlâ kumar oynayarak zavallıları soyuyor musun?" dedi Dean alayla.

Sean dişlerini gıcırdatarak keskin gözlerini kardeşine dikti. "Evet, bildiğin gibi kumarhaneler benim yaşam alanım."

"Bilmez miyim? Sürüngenler kıyıda, köşede yaşar."

"Asalak olarak yaşamaktansa bir sürüngen gibi avımı kendim bulmayı tercih ederim."

"Yeni avın babamın mirası mı?"

Sean kalkıp haddini bildirmeyi istediği ikizinin özellikle kendisini sinirlendirmek için söylediği sözler karşısında sakin olmaya çalıştı. Dean'ın tek amacı; genç adamın değişmediğini, hâlâ o kavgacı ve huzur bozan adam olduğunu vurgulamaktı.

"Biliyor musun Dean? Şu anda babamın mirasına ihtiyaç duymayacak kadar zenginim."

"İnsanları dolandırmakta ustalaşmış olmalısın."

Amelia, kardeşler arasındaki bu aşağılayıcı konuşmalardan rahatsız olmuştu. "Yemek yerken daha hoş konular konuşabilirsiniz. Evet, Sean bize geçen bu yedi yılda neler yaptığını anlat lütfen."

Sean geniş omuzlarını silkerek umursamazca, "Konuşacak kadar kayda değer bir şey yapmadım," dedi.

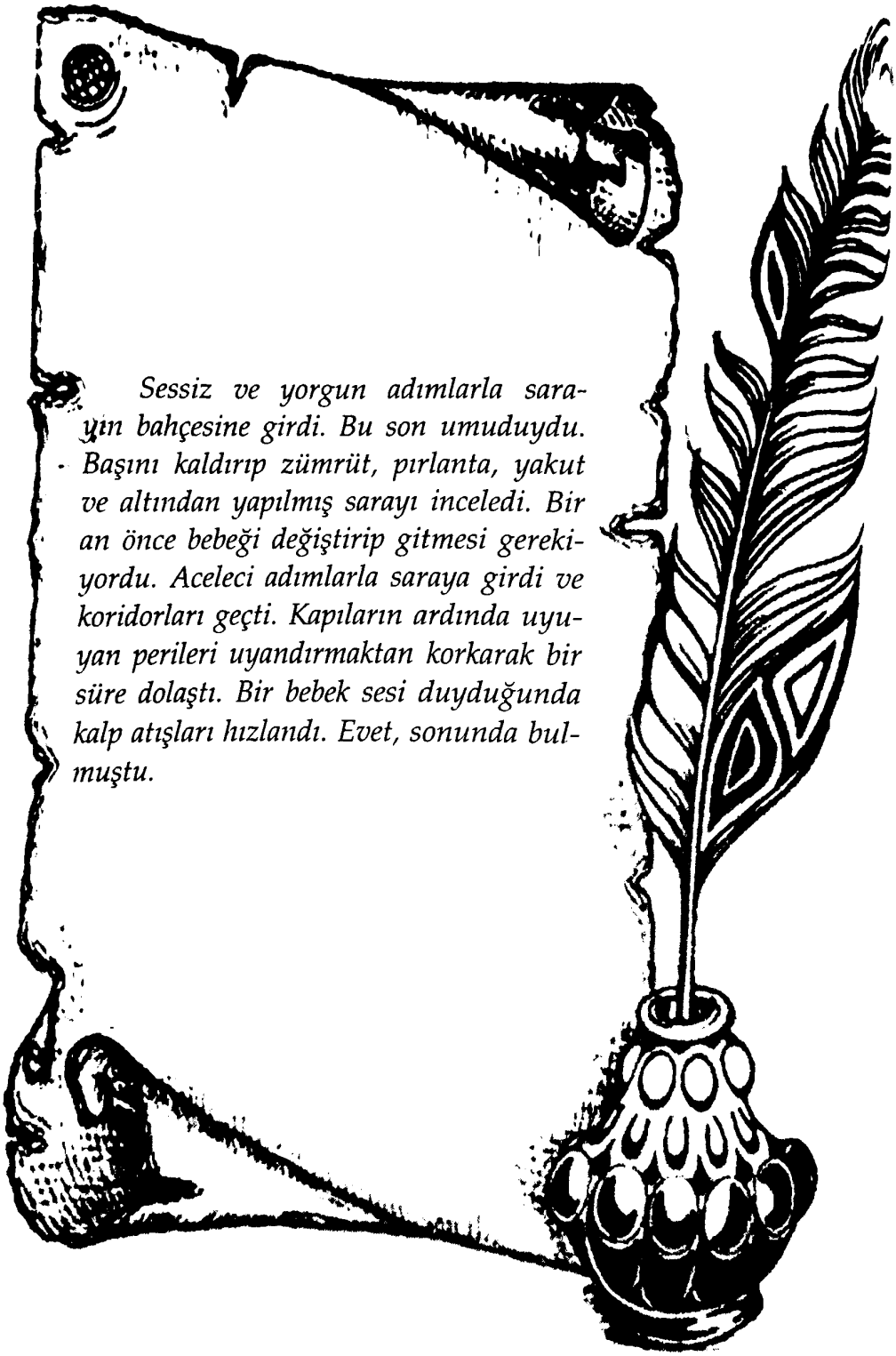
Beatrice onun bu kadar mütevazı konuşmasına kızdı. Neden kardeşi onu aşağılarken insanların hayatını nasıl kurtardığını, aldığı unvanı söylemiyordu? Yaşadıklarını anlatsa onun ağzını kapatabilir, utanmasını sağlayabilirdi.

Amelia ile konuşmaya hazırlanan adamın önüne tuzluğu uzatırken, "Çorbanıza tuz ister misiniz efendim?" diyerek engel oldu.

"Teşekkür ederim, Bay Rice!" Sean tuzluğu alıp yan tarafa koydu.

Yemeğin ilerleyen dakikalarında genç adamın dikkatini çeken, ne zaman Amelia ile konuşmaya kalksa Beatrice'nin engel olmasıydı. Bir süre sonra bu Sean'ı deli etmeye başlamıştı. Küçük cadı bunu öyle ince bir gizlilikle yapıyordu ki, diğerleri durumu anlamamıştı. Tuzluğu uzatıyor, ekmek sepetini önüne koyuyor, yemeğine biber eklemeyi isteyip istemediğini soruyordu. Sürekli çevresinde dolanması, pantolonunun ortaya serdiği uzun bacakları, kokusu, bir de sürekli kendisinin de orada olduğunu hatırlatan davranışları -ki sanki unutabilirmiş gibi- kanında dolaşan isteğin aklını başından almasına yetmişti.

Sonunda dayanamayıp, peçetesini masaya fırlatarak ayağa kalktı. "Bay Rice, kıyafetimi değiştireceğim, benimle gel!"

Sessiz ve yorgun adımlarla sarayın bahçesine girdi. Bu son umuduydu. Başını kaldırıp zümrüt, pırlanta, yakut ve altından yapılmış sarayı inceledi. Bir an önce bebeği değiştirip gitmesi gerekiyordu. Aceleci adımlarla saraya girdi ve koridorları geçti. Kapıların ardında uyuyan perileri uyandırmaktan korkarak bir süre dolaştı. Bir bebek sesi duyduğunda kalp atışları hızlandı. Evet, sonunda bulmuştu.

BÖLÜM 5

Beatrice asabi ve sert adımlarla yürüyen adamın peşine takıldı. Odaya girinceye kadar suskun kalan Sean kapıyı açıp geçmesi için yana çekildi. Genç kız girdikten sonra kapıyı çarparak kapattı.

"Şimdi konuş bakalım, derdin nedir?"

Beatrice kapının önünde kollarını göğsünde kavuşturmuş ve tehditkâr bir tavırla duran adamdan bakışlarını kaçırdı. "Bir derdim yok, sadece bana verdiğin görevi yapmaya çalışıyordum."

Sean çatılmış kaşlarla, "Yemek servisi senin görevin değil," dedi.

"Tabii ki benim görevim. Şu uşaklardan biri senin peşinden ayrılmamamı söyledi."

"Sen de benim sohbet etmeme bile izin vermedin. Beni boğmadığına teşekkür etmeliyim."

Beatrice'nin kahverengi gözleri kurnaz bir şaşkınlıkla açıldı. "Bunu nasıl yapmışım söyler misin?"

Başını sağ omzuna doğru hafifçe yatıran genç adam imalı bir tavırla, "Nasıl yaptığını çok iyi biliyorsun," derken kollarını yavaşça çözdü.

Beatrice, kızgınlıkla çatılan yay gibi kaşlarının altında parlayan kahverengi alevlerini ona yöneltti. "Ne yaparsam yapayım seni memnun edemiyorum! Yaptıklarımın altında her zaman beni suçlayacak bir şey arıyorsun! Asıl senin derdini sormak lazım! Kardeşinin karısından gözlerini ayıramadın, kur yaptın, flört ettin! Bu yaptığın ahlaksızlık!"

"Kıskanıyorsun."

"Hah! Bu çok komik! Söylediğini kulağın duyuyor mu? Seni kıskanacak kadar önemsemiyorum hatta hiç hoşlanmıyorum. Hatalarını yüzüne karşı söyleyince, konuyu saptırıp bana çevirme."

"Yemek boyunca dikkatimi senin üzerinde tutmaya çalıştın."

Ceketini çıkarıp, gömleğinin düğmelerini çözmeye başlayan genç adamın söylediği sözlerle bakışlarını uzun parmaklarının hareketinden çekip yüzüne çevirdi. "Aptalca düşüncelere kapılmışsın. Bencilce yorumların umurumda değil."

"Aksine çok umurunda..."

Pislik züppe, kendini beğenmiş! Geniş omuzlarından sıyrılan gömleğin altından çıkan bronz ve kaslı beden gözlerini alınca aklından geçirdiği hakaretler yarıda kaldı ve yutkundu. Sean gözlerindeki alaycı bakışlarla gömleği bir kenara fırlatıp attı. Beatrice koltuğun üzerine uçan gömleği göz ucuyla takip etti. Genç adamın eli pantolonuna gidince zorlukla ayırdığı gözlerini başka bir yöne çevirdi. Adam önünde soyunuyordu! Hiçbir genç kız böyle utanç verici durumda kalmamalıydı. Eğer kalırsa adı lekelenirdi.

Son günlerde yaptıkları aklına gelince duraksadı. Evden refakatçisiz ayrılmış, tek başına bir gemiye binmiş, yakalanmış, denizciler tarafından taciz edilmiş, bir adamın özel uşağı olarak erkek kılığına girmiş ve o adamın odasında, kar-

sında, soyunmasına izin vermişti. Buradan dönüşte cemiyet onu dışlayacak, yıllarca süren dedikoduların ana konusu olacak, ağabeyini ve annesini ise utanç içinde bırakacaktı.

Yaptıklarının sonunu düşünmeme gibi bir huyu vardı. Düşünmeye başladığındaysa iş işten geçmiş oluyordu. Daha önce pervasızca ve düşüncesizce yaptığı yanlışlar Dante tarafından kapatılmış ve duyulmamasını sağlamıştı. Ama artık tek başınaydı.

Durgunlaşan kızın duvara çevirdiği yüzünü göremese de onun duygusallaştığının farkındaydı. Söylediklerine mi kırılmıştı? Pantolonunu çıkarmak için uzanan elleri geri çekildi ve birkaç adımda ona yaklaştı. Daha önce hiç böyle görmediği kız, dudakları titremesin diye dudaklarını dişlerine sıkıştırmıştı. Gözleri mahcup bir ifadeyle yarı örtülüydü.

"Beatrice?"

Onun kendisini ağlarken görmesini istemeyen Beatrice birkaç adım geri giderek arkasını döndü. Sonuçta o, yaptıkları asla sorgulanmayan özgür ve pervasız bir adamdı. Bu geçen zaman zarfında bir kere olsun genç kızı düşündüğüne inanmıyordu.

"Bea, ne oldu?"

Gözyaşını akmadan yakalayarak elinin tersiyle sildi. "Hiçbir şey, ben sana kıyafet getireyim."

Daha iki adım atmıştı ki bileğine dolanan parmaklar gitmesini engelledi. Sean, kızı bırakmadan çenesini kaldırıp kendisine bakmasını sağladı.

"Problem nedir, ufaklık?"

Beatrice gözlerini inatla ondan kaçırarak, "Bir problem yok!" dedi.

"Önemsiz bir konu seni bu kadar sessiz hâle getirmez. Her durumda konuşursun sen."

"Belki de susmamın zamanı gelmiştir."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Aptalın ve düşüncesizin biriyim! Burada ne arıyorum ben?"

Sean en sonunda ne durumda olduğunu kavrayan kıza baktı. Nihayet yaptıklarının sonucunu düşünmeye başlamıştı. Ama durumu bu kadar duygusal karşılayacağını beklememişti. Onu kollarına çekip göğsüne bastırdı ve koruyucu bir tavırla sardı. Omuzları titreyen Beatrice, bu şefkat karşısında kendini tutmaktan vazgeçerek ağlamaya başladı. Koruyucu kolların sarılışı daha da sıkıştı.

"Belki birazcık düşüncesiz davranıyorsun."

Genç kız boğuk bir şekilde hıçkırarak onun beline daha sıkı sarıldı. "Belki mi?"

"Tamam. Çok düşüncesiz davranıyorsun." Sean'ın sesinde gülme izleri vardı.

"Aptalım da..."

"Sen öyle diyorsan..." Beatrice'nin burnunu gömdüğü göğüs hafif bir kıkırdamayla sarsıldı.

"Ayrıca bencil, küstah bir kızım ve kapı dinliyorum."

Sean bu defa kahkahasını tutamadı. Genç kız günah çıkarmaya karar vermişti. "Kimin kapısını dinliyorsun?"

"Annemin ve en çok Dante'nin. Sizi konuşurken dinledim. Çalışma odasında..."

"Bu nedenle kulüpteydin."

Beatrice başını salladı.

"Peki, nasıl dinliyorsun?" Sorusu ağzından çıkarken gerçekten de merak etmişti. Bildiği kadarıyla Dante'nin çalışma odasının kapısı oldukça kalındı.

"Kullanılmayan, arka bahçeye inen merdivenin köşesinde bir delik var, oradan dinledim."

"Bunları bana neden anlatıyorsun, ufaklık?"

"Senin sempatini kazanabilirsem beni Dante ve anneme karşı savunabilirsin belki."

Sean, bu çokbilmiş cadının yaptığı kurnazca hesaplamalar üzerine sırıttı. Bu kız onu şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecekti. "Ya seni savunmazsam?"

Kucağına sığınmış ufak tefek narin bedenin omuzları kasıldı. "O zaman her pazar ziyaretime gelirsin, değil mi?"

"Nereye ziyaretine geleceğim ki?"

"Mezarlığa... Çünkü kesinlikle beni öldürecekler!"

Sean artık kahkahalarını tutamıyordu. Kendini geriye doğru çekip, çenesini parmaklarına kıstırarak yüzüne bakmasını sağladı. Gözleri ve burnu ağlamaktan kızarmıştı. Bir yavru kedi gibi masumca bakarken ona hangi erkek direnebilirdi ki? Parmakları yanaklarında kalan gözyaşlarını silerken, "Merak etme seni koruyacağım," dedi. Evet, yüreği çok önceden koruma altına aldığı bu kızı kendi ailesinden bile korumaya kararlıydı. Verdiği söz karşısında odayı aydınlatan bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

Onun kendisine bu şekilde hiç gülümsemediğini hatırlayan genç adam kamaşan gözlerini kırpıştırdı. Ona neler olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. En son bir kadına güvenip kapıldığında kendini zifiri bir karanlığın en dibinde bulmuştu. Tıpkı dipsiz bir kuyu gibi çıkılması imkânsızdı. İki adım ileri bir adım geri tırmanışlarıyla gün ışığına kavuşmak yıllarını almıştı. Aptallığının en büyük kanıtı aşağıda, kardeşinin yanında dururken aynı hatayı yeniden yapmaktansa cehennemde yanmayı tercih ederdi.

"Tutamayacağın sözler vermemelisin."

Kızın mırıltı şeklindeki sesini duyunca dalan bakışlarını yeniden ona odakladı. "Ben asla tutamayacağım sözler vermem, Yeraltı Cadısı." Onun meydan okuyan bakışlarını görünce gülümsedi.

Küstah bir şekilde kıvrılan dudakları, Beatrice'nin bakışlarını bu biçimli dudaklara çekti. "Nasıl yapacaksın bunu? Kurşunların önüne mi atlayacaksın?"

"Senin yerine beni öldürmesini teklif edebilirim."

"Şaka yapıyor olmalı!" diye düşündü genç kız. Bir adam baş belası olduğunu düşündüğü bir kadın için neden böyle bir şey yapardı? Gözleri adamın zihninin en ücra köşelerini görmek ister gibi bakıyordu. Aralarında olan dalgalanma tutku dolu vahşi dalgalara dönüştüğünde nefes nefese, "Benim için neden kendini feda etmek istiyorsun?" diye sordu. Adamın önerisinde ciddi olduğunu düşünmek bile, içinde var olan cadının kanat takıp uçması için yeterli olmuştu.

Soruyu sorduğu anda bakışları binlerce cam kırığının aynı anda ışığı yansıtması gibi ışıldadı. Hiç bu kadar çabuk ve aynı zamanda tutuşturan bir değişim görmemişti Beatrice. Karşısındakini yakalayan, dizlerinin üzerine çökmesini sağlayan bu büyüleyici bağ kesinlikle bir sihirdi. Bu tecrübeli adam onun gibi masum bir kızı tek bir bakışıyla kölesi durumuna getirebilirdi.

Onun büyülenmiş gözlerine bakan Sean, "Biraz sonra yapacağım şeyi öğrendiğinde zaten öldürmek için başka bir neden aramayacak!" diyerek kızı cevapladı. Beatrice bir girdabın içindeydi. Ona ne sorduğunu bile unutmuştu. Genç kızın hatırlamadığı sorusunu cevaplayan genç adam yavaşça başını eğdi. Beatrice'nin beklenti içindeki bedeni saniyeleri sanki bir saatmiş gibi saydı. Sonunda ilk teması hissettiğinde damarlarına yayılan ihtirasla dizleri büküldü.

Tanrım, bu yasak olanın çekiciliği ve vazgeçilmezliğiydi! Dünyayı karşısına almaya değecek bütün günahların cezbedici boyutuna adım atmıştı. Bu dokunuş, özgürlüğün ipine tutunup yeni düşlere doğru uçmaktı. Öpücüğün bu etkileyiciliği kazanması için kaç yıl geçmesi ve ne kadar tecrübeli olması gerekirdi? Bütün kadınların bu öpücük için ölmesini sağlayacak kadar iyiydi. *İyi mi? En iyisiydi!* Daha önce dudağından çalınan birkaç öpücük bunun yanında bir sürüngenin dokunuşu kadar itici kalıyordu. Ömür boyu bu kollarda kalmak için ne yapması gerektiğini bilse ona ulaşmak için elinde kılıçla denizlere açılabilirdi.

Kollarındaki kızın inleyerek ellerini göğsünden boynuna doğru kaydırışı Sean'ın dizginlemesi imkânsız şehvetinin kapılarını açmıştı. Beline sarıldığı kızı sertleşmiş bedenine doğru çekti. Bu küçük cadının içindeki vahşi ve cezbedici ruhun ayartmasına kapıldığına inanamıyordu. Parmakları her şeyi aynı anda keşfetmek isteyen bir açgözlülükle kızın bedeninin her noktasına dokunuyordu. Ellerinin altındaki kıvrımlar aklını başından alıyordu. Kucağında kaybolan narin beden kendisini öylesine güçlü hissetmesine neden oluyordu ki içine sokmak ve tümüyle sahip olmak isteyen arzusunun verdiği yoğun duygularla baş edemiyordu.

Dudaklarıyla yoğurduğu dudakların aralanmasını sağlayıp dilini fırsatçı bir oburlukla ağzının derin kuytularına daldırdı. Bu hareketin karşılığında gelen inlemenin kızdan mı yoksa kendisinden mi çıktığından emin değildi. Çok daha fazlasını isteyen bir sertlikle kollarını sıkıştırdı.

"Buradan ayrıldıktan sonra zevklerindeki değişime mi yoksa bunu *özel uşağım* dediğin bir çocukla yaptığına mı şaşırsam bilemiyorum."

Kapının çalındığını duymayacak kadar kendinden geçmişti. Bir sineğin örümcek ağına dolanması gibi Beatrice'ye karşı duyduğu arzu sarmalına kapılan Sean, duyduğu bu sesle ayrılmak istemediği dünyadan isteksizce uzaklaştı. Bu kadın nefesini kesiyor, ciğerleri âciz birer varlık gibi havasızlıktan can çekişiyordu.

Kapıda duran diğer kadınsa sesine yüklediği nefret ve kıskançlıkla Sean'ın içinde bulunduğu cam balonu yerle bir etmişti. Beatrice'nin dehşet dolu inlemesini başını göğsüne gömerek boğdu. Ensesine koyduğu eli sakinleştirme amaçlı okşuyordu.

Omzunun üzerinden orada istenmediğini anlatan bir bakış fırlattı. Ancak Amelia gitmek yerine birkaç adım daha atıp küçük yazı masasında duran kâğıt açacağıyla oynamaya baş-

ladı. Kadının hayal kırıklığı ve kınama dolu bakışları ikisine dikilmişti.

"Kocan ve sen neden sürekli odama dalma gibi bir davranış içindesiniz?" Genç adamın sesi kızgınlığını yansıtan bakışlarından daha sertti.

"Neden odana gelişimize tepki gösterdiğin anlaşılıyor. Artık delikanlılara ilgi duyduğunu bilseydim..." diyerek gözlerini devirdi.

"Neden buradasın, Amelia?" Genç adam, kollarında olan genç kızın kurtulma çabalarını güç sarf etmeden, savuştururken diğer kadınla konuşuyordu.

"Bu kadar yıl boyunca senin dönmeni bekledikten sonra belki özel olarak görüşebiliriz diye düşünmüştüm, görüyorum ki boşuna gelmişim."

Sean, öfkesinin tepesine fırlamasına neden olan bu sözlerden sonra kollarındaki kızı bırakıp ona doğru ilerledi. Sert adımlarla kadını sindirecek kadar yakınına sokulmuştu. "Sen benim dönmemi mi bekledin?"

Amelia gözlerini kırpıştırarak, "Seni hâlâ sevdiğimi biliyorsun. Elbette bekledim," diye mırıldandı.

"Ne yapmayı düşünüyordun? İkimizi de yatağına almayı mı?"

Genç adamın söyledikleri ve çiftin arasında geçen konuşmayla Beatrice kulaklarına kadar kızardı. Lanet olsun, adamın bütün yatak fantezilerine şahit olması gerekmezdi! Arkasını dönüp giyinme odasına girdi. Dar odada uğraşabileceği ya da kulaklarını tıkayabileceği bir şeyler arasa da bulamadı. Yere otururak konuşmaları mecburen dinlemeye devam etti.

"Ne kadar zamandır?" Amelia'nın ne demek istediğini anlamamıştı fakat Sean'ın anladığı kesindi.

"Özel hayatım seni ilgilendirmez."

"Belki tekrar bir araya gelebiliriz, fikrini değiştirebilirsin."

Duydukları doğru olamazdı. Yoksa olabilir miydi? Tiksinti dolu kocaman bakışlarla emekleyerek kapıya kadar geldi. Başını uzattığı kapıdan kadının beyaz ve ince parmaklarının genç adamın bronzlaşmış geniş omuzlarında yılan gibi dolaştığını görünce dişlerini gıcırdattı. O parmakları tek tek kırıp... Ah hayır! Biraz önce Beatrice'nin belini saran parmaklar şimdi o cadalozun ince beline kıvrılmıştı. Ahlaksız zampara, kardeşinin karısına sarılmakta hiçbir sakınca görmüyordu. Kadının parmaklarını kırmak derken adamın parmaklarını da aradan çıkarmak çok mantıklıydı.

Bu iğrenç sahneyi izlemek için ne gibi bir günah işlediğini bilmiyordu. Kulaklarını ve gözlerini yıkamak için bütün kutsal sular yetersiz gelecekti. Eli peruğun altına gitti ve öfkesini kafasından çıkarmak ister gibi kaşıdı. Lanet olası peruklar! Erkekler bu işkenceye nasıl katlanıyordu acaba?

"Sen evlisin Amelia, hem de benim ikiz kardeşimle... Hatırlatmama gerek var mı?" Sean sözlerden sonra kadının belinde duran elini itmek için kullandı.

Kadının hıçkırıklarla dolu sesi, "Ama hep seni sevdim, o asla sen değildi!" dedi.

"Onunla yattığında benim olduğumu mu düşündün?"

"Elbette senin olduğunu düşündüm! O hiç ilgimi çekmiyordu, bunu sen de biliyorsun!"

"Sevdiği adamı tanıyamayan ve bir başka adamı yatağına alan kadın... Yapma Amelia, hata yaptığını söylerken daha da batıyorsun."

"Siz ikizsiniz, Tanrı aşkına! Nasıl ayırabilirdim?"

"Evet, ikiziz, şayet gerçekten bana âşık olmuş olsaydın bilirdin."

Amelia hıçkırıklarla uzaklaştı. "Sen zalim, duygusuz bir adamsın!" Elindeki mendile gözyaşlarını silerek odadan çıktı.

Sean bir zamanlar âşık olduğunu düşündüğü kadının söylediklerini sindirmeye çalışarak, geri döndüğünde gi-

yinme odasının kapısında kaşınan kızı görünce içinden taşan kahkahayı bastırdı. Sıradan olmayan bu kadının her yaptığıyla şaşkınlıktan şaşkınlığa düşmekten kendini alamıyordu. Şu an ise sanki saçlarını sökmek istermiş gibi kafasını kaşıyordu. Aklına gelenle gözleri hayretle açıldı. Olabilir miydi?

Odadaki sessizlik kızın dönüp bakmasını ve genç adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etmesini sağladı. "Ne?" diye cırladı. "O kadınla olan ahlaksız konuşmaları dinlediğim için bakıyorsan gidecek başka bir yer yoktu, hatırlatırım. Ama günah çıkartırken pederden gözlerimi ve kulaklarımı kutsal suyla silmesini rica edeceğim."

Sean, konuşan ve sürekli kaşınan kıza bakmaya devam ederek yanına yaklaştı. Beatrice emekleme pozisyonunda, giyinme odasının kapısında dururken ve kaşınırken öyle komik görünüyordu ki daha fazla kendisini tutamayan Sean, kahkahalarla gülmeye başladı. Genç kızın öfkeli bakışları şu an hiç umurunda değildi. Tanrı aşkına, nasıl göründüğü hakkında hiçbir fikri olmayan kızın bir de şey olduğunu düşündükçe...

Genç adam yatağa doğru devrilip, dakikalarca gülerken, Beatrice kızgınlıkla yerinden doğrularak ona yaklaştı. Kahkahalarla gülerken karnını tutan genç adam, beyaz dişlerini ortaya çıkaran ve bütün yüzüne yayılan gülüşüyle tanıdığı adamdan çok farklıydı. Daha önce genç kıza yakışıklı göründüyse şu anda Olympos Tanrılarıyla yarışabilirdi. Gülmeyi seven biri olduğunu neden daha önce fark etmemişti bilmiyordu. Hayır, biliyordu! Genç kıza hiç bu şekilde gülen gözlerle bakmamıştı. Yüce Tanrı, Beatrice'yi korusun, bu adamın yanında, aşırı dalgalı bir denizdeki kayık gibi duyguları inip çıkıyordu. Şehvetten utanca, utançtan tiksintiye, tiksintiden korkuya ve öfkeye gidip gelen yüreği yorulmuştu. Şimdi de gülüşünü tanrılarla kıyaslıyordu. *Saçmalık!*

Ellerini beline koyarak, ona bakmaya devam ederken, gözyaşlarını silen Sean ellerinden destek alarak doğruldu. Yatağın başucunda kızgın bir gardiyan gibi bekleyen kıza baktı. Gülmemek için dudaklarını ısırdı fakat gözlerinde oynaşan

muzip pırıltılar gelen yeni bir gülme krizini haber veriyordu. Uzanıp, kızın peruğunu çekerek yanan şömineye doğru fırlattı.

Onun yaptığı bu anlamsız harekete hayretle bakan Beatrice'ye yeniden döndüğünde boğuk bir sesle kıkırdadı. "Sanırım sen..." *Ah Tanrım! Hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu.* Yeniden gelen kahkaha krizini tutmaya bile çalışmadı.

"Ne olmuş bana?" Öfkeli bir melek gibi sorgulayıcı olan Beatrice, adamın kendisine gülmesinden hiç hoşlanmamıştı. Devam eden gülmeler arasında genç adamın yataktan sarkan ayağına tekme attı. "Ne olmuş bana?"

"Sanırım sen..." Kahkahalar...

Genç kız bıkkınlıkla gözlerini devirdi.

"Sanırım sen bitlenmişsin!"

Bütün evi ayağa kaldıracak kahkahalar artık sinirini bozmaya başlamıştı. Sonra onun ne söylediğini kavrayınca saçlarında olan elini hızla çekti. "Seni adi pislik, eğlenmek için söylediğin bu saçmalığa inanacağımı sanıyorsan..." Çizmeli bacağına yeniden tekme attı.

Sean yerinden doğrulurken, "Eğlenmek için söylemiyorum, gerçekten bitlenmişsin, sanırım peruktan geçmiş," diyerek kızın saçına uzanmak istedi ama Beatrice onun eline vurarak uzaklaştırdı. "Terlettiği için kaşınıyorum, bit falan yok!"

Sesinde gülme izleriyle, "Sürekli kaşınıyorsun, istersen git peruğu kontrol et," dedi Sean.

Elbette kontrol edecekti ve ona gösterecekti. Öldüren bakışlarını genç adamdan ayırıp şöminenin önüne düşmüş peruğa doğru yürüdü. Aldığı peruğun arkasındaki kurdeleyi çözerek inceledi. Gördükleri karşısında dudakları önce titredi. Sonra çığlık atarak fırlattığı peruk şöminedeki ateşe düşerek cızırtılarla tutuştu. Çığlık çığlığa yerinde zıplayan Beatrice kurtarabilme umuduyla saçlarını silkeliyordu.

Bütün evi bu odaya toplamadan önce onu susturması gerektiğini bilen Sean yerinden fırlayarak kızın ağzını kapattı. Beatrice'nin gözleri dolu dolu ve korkuyla kocaman açılmıştı. Gözlerindeki yalvaran ifade öylesine acıklıydı ki genç adam usulca elini indirdi. Sonra bu bakışlara sahip gözler gözyaşıyla doldu. Sean engelleyemeden de birbiri ardına yanağından kaymaya başladı. Onu bu kadar üzenin sadece bitlenmek olmadığını düşünen genç adamın yanıldığı, Beatrice kendi kendine konuşmaya başlayınca ortaya çıktı. Dudakları titreyerek ağlayan kızın, "Saçlarımı kazıtmak istemiyorum! Saçlarımı kazıtmak istemiyorum!" diye mırıldanması ve "Tanrım, saçlarımı istiyorum!" diyerek yalvarması içindeki eğlenen adamı durdurdu.

"Tamam, sakin ol. Saçlarını kurtarmanın bir yolunu bulacağız."

"Sana göre öyle, saçlarını kaybedecek olan sen değilsin! Hep senin yüzünden! Lanet olsun! Evime gitmek istiyorum, saçlarımı istiyorum!"

Arkasındaki koltuğa çökerek, ağlamasına devam ederken yatağa doğru yürüyen Sean, uşağı çağırmak için zile asıldı. Kıza dönerek, "Giyinme odasına gir!" dedi.

Başka seçeneği olmayan Beatrice kaşınarak onun söylediğini yaptı. Biraz sonra gelecek uşak onu bu şekilde görmemeliydi. Kafa derisini kaşıyarak yüzmek istiyordu. Saçlarının arasında dolaşan canlıları düşündükçe tüyleri diken diken oluyor, avaz avaz bağırarak ağlama isteğini bastırmaya çalışıyordu. Kapının vurulduğunu sonra da genç adamın, "Lynch, bana gaz yağı ve sıcak su getirsinler, bir de uşağıma yeni bir peruk bulun!" emrini verdiğini ve uşağın mırıldanarak odadan çıktığını duydu. Giyinme odasının kapısına gelen Sean'ın hâlâ ortada üstü çıplak bronz bir heykelin canlı örneği gibi dolaşmasına da öfkelendi. Adamın hiçbir kuralı yoktu, asiydi ve kim ne dermiş umursamıyordu. "Üzerine bir şeyler giymen için ne yapabilirim?" diye söylendi.

Her şeyi gören çokbilmiş gözleriyle, "Neden? Rahatsız mı oldun?" diye küstahça sordu.

"Erkek kıyafeti giyiyor olabilirim fakat ben bir hanımefendiyim!"

İnanmamış gibi gözlerini kocaman açan genç adam, "Gerçekten mi?" diye sordu alaycı bir sesle. Aklına takılan çok önemli soruları genç kıza yöneltmeye karar veren oyunbaz bir tavırla, "Birincisi, kadınsan bu kıyafetle ne işin var? İkincisi, hanımefendiler kendilerini dedikodunun kucağına senin gibi pervasızca atmazlar ve bir adamın odasında kalacak duruma düşmezler," diyerek kızı iğneledi.

Beatrice suçunu bildiği hâlde ateş püskürten gözlerle, "O zaman senin dük olman kadar hanımefendiyim ben de!" diye hırçın bir şekilde söylendi.

"Tatlım, ben asla asil bir adam olmadım. Ne geçmişte ne de şimdi... Eğer asalet içeren davranışlar bekliyorsan hayal kırıklığın sonsuza kadar sürecek."

"Farkındayım ve seni tanımaya başlıyorum, Ekselansları. Pardon, asil olmadığını söylemiştin, değil mi? Sana ne desem acaba?" Beatrice'nin bakışları tavana doğru dönerken düşünüyormuş gibi parmağıyla çenesine vurdu. Başını yeniden ona çevirerek, "Senin herhangi bir tercihin var mı?" diye sordu.

Hayatında karşılaştığı en sinir bozucu ve bir anı anına uymayan kızı gırtlaklama isteğini yenmeye çalışan Sean, kapıdan çekilerek çıkardığı gömleği üzerine geçirdi. Bir süre sonra Uşak Lynch ve sıcak su kovaları taşıyan iki hizmetçi içeriye girdi. Lynch'in elinde bir peruk vardı. Genç adama uzattığı diğer şey de şişe içindeki gaz yağıydı. Sean onların dışarı çıkmasını beklerken elindekileri sehpaya bıraktı. Kapanan kapının ardından, "Dışarı çıkabilirsin!" diye seslendi.

Odayı sarmış olan kokuyu kuşkuyla içine çekerek yürüyen Beatrice, sehpada duran şişeye doğru eğilerek kokladı. "Ne yapmayı düşünüyorsun, beni yakmayı mı?"

Sean sabırsızca içini çekerek, "Sana yardım etmeye çalışarak aslında kendime ihanet ediyorum!" diye homurdandı.

"Sen de sorunu ateşe vererek tümüyle ortadan kaldırmaya mı karar verdin?"

Tanrı aşkına! Bu kız teşekkür ve minnettarlık nedir bilmiyordu. "Uzun seferlerde denizciler yıkanmaz ve bitlenirler. Ben de onları bitlerden arındırmanın kolay bir yolunu buldum. Gaz yağı bitleri öldürüp dökülmesini sağlıyor. Şimdi oldu mu?"

"Sen denedin mi?" Genç kızın sesi şüphe doluydu.

Sean sırıtarak, "Banyo yapmayı severim, asla o kadar kirlenmedim, su yoksa denize girerim. Sorunun cevabı, hiç denemedim çünkü ihtiyacım olmadı," derken sehpadaki şişeyi alıp kıza yaklaşmasını işaret etti.

Beatrice, genç adamın elindeki şişeye korkuyla bakarak birkaç adım attı. "Otur!" Emrini ikinci defa söyletmeden ayaklarının dibine, dizlerinin üzerine çöktü. Saçına dokunan parmaklar nazik ve şefkatli bir ifadeyle dolaşmaya başladı. Burnuna dolan ağır kokuya dayanmaya çalışsa da daha ilk dokunuşta odanın içini dolduran koku neredeyse ciğerlerini söndürecekti. Islaklık genç adamın parmaklarıyla bütün saçına yayılırken okşama gibi hissettiği dokunuşlar gerginliğine çok iyi gelmişti. Aynı zamanda onun gibi bir adamın şu an büyük bir özenle saçıyla ilgileniyor oluşuna da hayret ediyordu. Evet, ilk önce kahkahalarla gülmüştü ve genç kızı kızdırmıştı ama şu an yaptığıyla kendini affettirmişti. Gözleri kapanırken onun boğuk bir sesle gülüşünü ve "Sakın ateşe yaklaşmaya kalkma," dediğini duyunca önünde oturduğu şömineye bir katil gibi bakarak geriye doğru çekildi.

"Tutuşmanı istemeyiz." Gülüşü kısık ve seksiydi, eğlendiği belliydi.

Beatrice kendini düşürdüğü bu duruma içerleyerek, "Eğlenceni bölmek istemem ama bana fazlasıyla yaklaştığın an-

ları hatırlıyorum. Küçük, cana yakın dostlarımızın birkaç tanesini misafir ediyor olabilirsin," diye alay etti.

Yüzünün önünde baş aşağı bir hâlde sarkan Sean'ı gördüğünde neredeyse çığlık atacaktı. Pislik hem de fazlasıyla eğleniyordu. Bu ışıldayan gri bakışları ve yukarıya doğru kıvrılan dudaklarından belliydi. "Belki sen de benim saçlarımı yağlamalısın." Elini uzatıp, üzerine eğilmiş genç adamın yüzünü ittirerek, "Bu konuda hiç tecrübeye sahip değilim. Eminim sen daha iyi yaparsın," dedi.

Onun kıkırdayarak, "Tecrübesiz olmana rağmen birçok konuda gelecek vadediyorsun," sözleriyle kulaklarına kadar kızardı. "Sen hayatımda tanıma şanssızlığına eriştiğim en kaba ve ahlaksız adamsın!"

"Beni çekici bulduğunu biliyordum."

Genç kız, adamın her sözünü başka bir yöne çeken cümlelerinden bıkmış olarak sesli bir nefes verdi. Nihayet ellerini saçlarından çeken Sean, "İşte bitti, biraz bekleyeceksin, daha sonra saçlarından o gaz yağı kokusunu çıkarmaya çalışacağız. Aslında bir hafta süreyle bu kokudan kurtulamayacaksın ama bitlerden kurtulmuş olacaksın," deyince Beatrice yerinden doğrulup genç adamın göğsüne yumruğunu vurdu. "Seni alçak! Bu şimdi mi söylenir?"

"Ne yani bitli kalmayı mı tercih ederdin?"

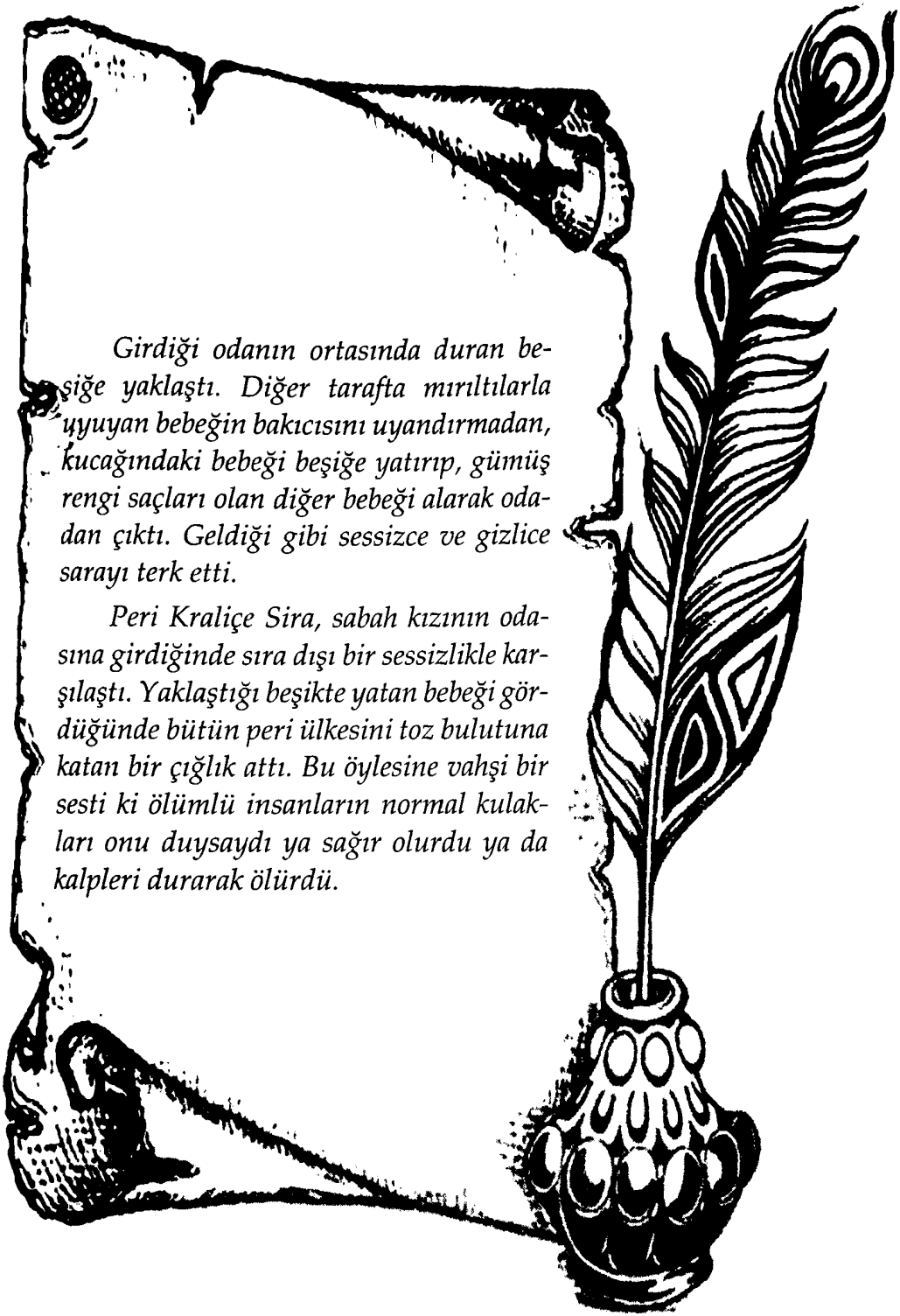
Ondan uzaklaştı ancak genç adam muzip bakışlarla şömineyi işaret edince hemen geri çekildi. Yaklaşmasına gerek yoktu, uzaktan bile alev alabilirdi. Koku odayı havaya uçuracak kadar ağırdı. "Bitlerden kurtulmak için eminim başka yöntemler de vardır, çalışanlara sorardım."

"İnan bana hiçbirisi bu kadar etkili değil! Diğer tek çare ise saçlarını usturayla kazımamız." Beatrice'nin dehşetle bakması üzerine yine yüzünde o *çok sevimliyim fakat kalbiniz için de tehlikeliyim* gülüşü belirmişti. Karanlık tarafını saklayan ve insanları aldatan, onu hafife almalarına neden olan bu gülüş Beatrice'yi asla kandıramamıştı.

Saçındaki kokunun mu biraz ilerisinde çıtırdayarak yanan ateşin mi yoksa göğsüne kadar açık gömleğiyle koltuğa yayılmış adamın mı daha tehlikeli olduğu konusunda kararsız ilk on dakika geçti. Saatin bir türlü ilerlemeyen akrep ve yelkovanına huzursuzca bakarak sıkıntılı bir nefes verdi. Böyle sessizce karşılıklı oturuyor olmaları fazlasıyla rahatsız ediciydi. Üstelik bir de genç adamın o *seni soymak istiyorum* bakışlarını üzerinden ayırmamasına ne isim vermeliydi?

Seni soymak istiyorum bakışı mı? Tanrı aşkına, Beatrice! Ne zamandır bu tür bakışları bilecek kadar tecrübeli oldun? Bunun cevabını yukarıda Tanrı'nın bildiği gibi kendisi de biliyordu elbette. Bu adamla karşılaştığından bu yana ahlaksızlık mertebesinde birkaç basamağı çok hızlı çıkmıştı. Tamam, daha önce yaramazlıkları vardı fakat hepsi masumdu. Oysa bu umursamaz ve gördüğü her dişinin eteğini kaldırmaya hevesli adamın masumiyetini doğduğu beşikte bıraktığına adı gibi emindi.

Neden bu adamın peşine düştüğünü anlamıyordu. Londra'da kopan fırtınayı düşündükçe içi titriyordu. Ağabeyinin peşine düşmesi ve elinde silahla kapıya dayanması an meselesiydi. O gelmeden girecek bir delik bulsa iyi olacaktı. Hem de erzak depolanmış bir delik olmasına dikkat etmeliydi. Sonuçta o delikte dişleri dökülüp, yüzü buruş buruş oluncaya kadar kalacağı kesindi.

Girdiği odanın ortasında duran beşiğe yaklaştı. Diğer tarafta mırıltılarla uyuyan bebeğin bakıcısını uyandırmadan, kucağındaki bebeği beşiğe yatırıp, gümüş rengi saçları olan diğer bebeği alarak odadan çıktı. Geldiği gibi sessizce ve gizlice sarayı terk etti.

Peri Kraliçe Sira, sabah kızının odasına girdiğinde sıra dışı bir sessizlikle karşılaştı. Yaklaştığı beşikte yatan bebeği gördüğünde bütün peri ülkesini toz bulutuna katan bir çığlık attı. Bu öylesine vahşi bir sesti ki ölümlü insanların normal kulakları onu duysaydı ya sağır olurdu ya da kalpleri durarak ölürdü.

BÖLÜM 6

Sean, değişik yüz ifadeleriyle sessizce oturan kızın düşünce çarklarının gıcırtısını duyabiliyordu. Kahverengi saçları gaz yağının etkisiyle siyaha dönüşmüş, pırıl pırıl buklelerle omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Sık sık kahverengi gözlerini devirişi, düşünceleri içinde kendi infazını gerçekleştirdiğini gösteriyordu. Minik burnu ve sivri çenesi sık sık buruşuyor ve alt dudağını dişliyordu.

Şu an şeytanlarının peşine düşmüş doludizgin giden erkekliğinin yönü kesinlikle iki adım ötesinde oturan kızdı. Kalçalarını sarmış pantolonun bir kadın üzerinde erkeklerden daha etkili göründüğü bir gerçekti. Her seksi kıvrımı saran kumaşı kıskançlıkla izleyerek içini çekti. Erkek ceketi, yeleği ve fuları elleriyle tek tek soyduğu baştan çıkaran hayal, genç kızın sıkılmış bir sesle oflaması üzerine yarım kaldı. Bakışlarını gözleriyle soyduğu göğüslerinden yüzüne çevirdi. Kahverengi derinliklerin içinde oynaşan alevlerin cezbedici aurasına ve sık uzun kirpiklerin çevrelediği badem şeklindeki gözlerine bakışları kilitlendi.

"Daha ne kadar beklememiz gerekiyor?"

Sean, duvarda tik taklarıyla kendini hatırlatan saate bakışını çevirerek, "Biraz daha... Başındaki davetsiz konuklarının tamamen ayaklarının havaya dönmesini beklemeliyiz," dedi.

Genç kız yüzünü buruşturarak, onun bu tanımlamasından hoşlanmadığını gösterirken, Sean hâlâ onun bitlenmiş olmasına inanamayarak gülümsedi. "Uslu bir kız gibi evinde annenle birlikte otursaydın bütün bu felaketleri yaşamazdın."

"Sen sürekli karşıma çıkmasaydın bu rezalet duruma düşmezdim."

"Bütün olanların suçlusu ben miyim? Peşimden gelen sendin, hatırlatırım."

"O aptal, gizemli tavırlarınla beni kışkırttın!"

"Ben mi gizemli tavırlar takındım? Aklını kaçırmış olmalısın! Yaptıkların normal insanlara özellikle leydilere hiç yakışmıyor."

Beatrice burnunu havaya dikerek, "Sonuçta ikimiz de ölü sayılırız, kimin suçlu olduğunun önemi yok," dedi. Genç adamın yüzüne yayılan, hayatı hafife alan gülümseme kızın ne demek istediğini anladığını gösteriyordu. "Dante birkaç gün içinde kapıya dayanmış olacak. Sence kaçmalı mıyız? Belki koloniler ya da Kuzey Afrika'ya kaçabiliriz. Ama baştan anlaşalım, şu kapıdan çıktığımız anda seni tanımam."

"Senden yardım istemektense sürünürüm daha iyi."

Sean attığı kahkahanın ardından, "Bu lafları sana yedirmekten büyük mutluluk duyacağım," diyerek kıza iyice yaklaştı. "Sanırım saçlarını artık yıkamalıyız." Ayağa kalkarak, "Soyun!" diye emretti.

Beatrice anlamamış bir saflıkla onun yüzüne bakarken Sean *hâlâ ne duruyorsun* bakışı attı.

"Yardımların için teşekkür ederim. Tek başıma soyunabilir ve banyo yapabilirim!" diye vurgulayarak söylenen Beatrice, giysi odasına doğru yürüdü.

"Kıyafet odasında soyunman neyi değiştirecek? Yine buraya geleceksin, öyle değil mi?"

Genç kızın kıpkırmızı olmuş yüzünden öfke akarken, "Erkek mantığının saçmalıkları..." diye homurdandı. "Odayı terk edersen saçımı kendim yıkayabilirim."

"Ama olmaz ki, en zevkli kısımda beni odadan çıkarıyorsun. Oysa sana yardımcı olmaya çok istekliydim."

Bu sözleri duyan kızın ayağından çıkardığı çizmeyi ona fırlatmasından ve hiddetinden özel zevk alıyor gibi görünüyordu. Çizme göğsüne çarpıp yere düştü, onu diğeri takip etti.

Beatrice ceketi sıyırırken, "Dışarı!" diye tıslադı. Sıra boyun bağına geldiğinde, öfkeyle söylenerek bağcıkları çekiştirdi. Çözülmeyen boyun bağına sıralamak istediği küfürler genç adamın kızın ellerini itmesiyle kesildi. Alışkın hareketlerle boyun bağını çözen parmakların çenesine teması ve yüzüne çarpan nefesiyle güçlükle yutkundu. Genç adam boyun bağıyla gereğinden uzun süre ilgilenirken bakışları onun güçlü ve bronzlaşmış göğsüne yapıştı. *"Bakacak başka yer yok!"* diye düşünerek kendini savundu.

Neden bir kumaş parçasını çözmek bu kadar uzun sürerdi ki? Nihayet boyun bağı gevşeyip, yakasından aşağıya sarkarken, aynı becerikli parmaklar bu defa gömleğin düğmelerine uzanınca, çığlık atarak uzaklaştı. "Devamını kendim getirebilirim! Şimdi bir centilmen gibi dışarı çık!" dedi hışımla.

Sean, yakışıklı yüzünü daha da çekici bir hâle getiren gülümsemesinin kıza neler yaptığını bilseydi sürekli o sırıtış yüzünde olurdu. "Biliyorsun, ben bir centilmen değilim."

"Biliyorum ama insan umutlarıyla yaşar, değil mi?"

Onun odayı terk ettiğini belirten sesleri duyuncaya kadar giysi odasından çıkmadı. Soyunduktan sonra onun bir köşeden çıkıvereceği ihtimaliyle odayı gözden geçirip dışarıya çıktı.

Genç adamın hazırlattığı küvet ve ayrıca saçları için bir kenara bırakılmış leğen ve sıcak suya minnet duyarak işe koyuldu. Defalarca yıkadığı saçlarından gelen kokular midesini bulandırıyordu. Kaç defa sabunlamıştı? On beş mi? Artık kolları ve omuzları öylesine ağrıyordu ki yorgunlukla içini çekti. Genç adamın her an geri gelebileceği ihtimaliyle küvete girdi. Nikâhtan bu yana banyo yapmayan bedeni özlemle gevşedi ve ağzından rahatlama dolu bir inleme döküldü.

Uzun uzun tadını çıkararak banyo yapmak isterdi ancak Sean'a böyle yakalanacağı düşüncesi acele etmesi gerektiği konusunda kızı uyardı. Çabucak temizlenip sudan çıktı. Getirilen havlularda genç adamın kokusu vardı. Gelecek birkaç gün kendisinin nasıl kokacağını düşünerek yüzünü buruşturdu.

Uşak, düşünceli davranarak peruğun yanında, kızın ölçülerine yakın, ailenin uşaklarının giydiği bir takım kıyafet getirmişti. Aceleyle gömleği ve pantolonu giyip saçlarının suyunu aldı.

Saçlarını kurulayan elinin donup kalmasına neden olan soruyu çok daha önce kendine sormalıydı. Bu gece nerede yatacaktı? Burada Sean'la birlikte mi? Yoksa aşağıda diğer uşaklarla beraber mi? Her iki ihtimal de birbirinden kötüydü. Yatabileceği bir yatak bulma umuduyla giyinme odasına daldı.

Odanın köşesinde dolap kapağıymış gibi görünen kapı dikkatini çektiğinde tam da umutsuzluğa kapılmak üzereydi. Girdiği oda daha önceki uşakların efendilerinin emirlerini anında yerine getirmeleri için yapılmıştı. Giyinme odasından bile küçük olan yatakta yatabilmek için tabutta uzanıyormuş gibi pozisyon alması gerekiyordu. Burada uyuyabilmesi imkânsızdı. Tabii İspiyoncu Dük centilmenlik yapıp ona yatağını verirse o başka... *Evet, evet biliyordu, o bir centilmen değildi ve bu seçeneği elemesi gerekiyordu.* Başına ne işler açmıştı böyle? Ve bu daha başlangıçtı.

Yatak odasından gelen sesle hareketsiz kaldı. Odada dolaşan ayak sesini, vurulan kapının ve içeriye giren birilerinin

adım sesleri takip etti. Gelen gürültülerden hizmetçilerin küveti götürdükleri anlaşılabiliyordu. Oda suskunluğa bürününce başını temkinli bir ifadeyle uzattı.

Sean, "Gelebilirsin, tehlike geçti!" dedi.

Odadan çıkan Beatrice, "Söyler misin ben nerede yatacağım?" diyerek somurttu.

"Daha önceki uşaklarımın yattığı yerde tabii ki..."

"Orası bir tabuttan bile daha dar."

"Başka bir seçenek daha var, kabul edersen..."

"Aşağıda uşakların olduğu bölümde yatmamı mı istiyorsun? Asla olmaz!"

"Orada yatmana izin vermem. Başka bir seçenek düşünmüştüm."

"Yatağını bana mı vereceksin?" Genç kızın sesi inanmaz bir tonda çıksa da yüzü sevinçle aydınlanmıştı.

"Yatağımı asla vermem ama benimle birlikte yatabilirsin," diyen Sean onun hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesine sırıtarak baktı. *Asla, asla dememelisin, Sean!*

"Senden anlayış bekleyerek aptallık eden benim. Senin gibi ahlaksız bir adamla orada yatmaktansa döşemenin üzerinde yatmayı tercih ederim."

"Sen bilirsin," diyerek omuz silken genç adam üzerindeki gömleği sıyırıp attı. Eli pantolonunun beline giderken, Beatrice'nin kınayan yüz ifadesine bakarak, "Ne?" diye sordu.

"Benim önümde mi soyunacaksın?"

"Nerede soyunmamı istersin, tatlım? Koridorda mı? Unuttuysan hatırlatayım, burası benim yatak odam ve sen benim uşağımsın, elbette senin önünde soyunabilirim."

Onun bu utanmaz davranışlarına daha fazla katlanamayan Beatrice, elinde tuttuğu havluyu ona doğru fırlatıp giyinme odasına girdi. Ayakları yeri döverken onun alaycı bir sesle, "Bu odayı sen toplayacağına göre eline geçen eşyaları oraya buraya atmaktan vazgeçmelisin!" diye seslendiğini

duyduğunda, geri dönüp yumruğu çenesine geçirmeyi çok istedi. Gerçekten, şöyle bütün gücüyle geçirdiği yumrukla onun o yakışıklı yüzünde kocaman bir morluk oluşturmak için ne istenirse yapabilirdi.

Girdiği odada bir süre çevresine baktı. Ölü olmadığı sürece nefes alan birinin bu yatakta yatması imkânsızdı. Her an kendini yerde bulmayı bekleyerek, yatağa uzanırken soluğunu tuttu. Tıpkı bir tabutta yatarmış gibi sırtüstü uzanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Tanrım, daha şu anda bile içi sıkıntıyla daralıyordu. Gözlerini kapatarak Londra'da geçen o güzel günleri düşündü. Dante'yi ve annesini parmağının ucunda oynattığı o güzel günler... Ne kadar uzak geliyordu.

Henüz daldığı uykudan duyduğu büyük gürültü ve arkasından gelen sızlanmalara eşlik eden küfürlerle uyanan Sean yatağında doğruldu. Bir an uyku sersemi ne olduğunu anlayamasa da devamında gelen abartılı gürültüye boğuk bir sesle kıkırdayarak bedenini yatağa bıraktı. Devam eden hırçın söylemler ve küfürler onu yataktan kalkmaya zorluyordu. Sinsi bir keyifle kalkarak ayaklarını yataktan sarkıttı.

Sevgili uşağı sabahlığını buralara bir yere bırakmadığına göre karşısına çıplak çıkmak mantıklı geliyordu. Ancak gecenin bir yarısı onun çığlıklarına bütün malikânenin kalkmasını istemiyorsa bu eğlenceli düşüncesinden vazgeçmesi gerekiyordu. Yatağın ayakucunda duran pantolonunu bacağına geçirerek, şamdanı da alıp giyinme odasına yürüdü.

Girdiği küçük odada yan dönmüş, yatağın hemen önünde, yerde oturan hırçın bir Beatrice'yle karşılaştı. Duvarın dibine mumu bıraktı. Oda gerçekten de çok kötü, boğucu, havasız ve insanı öldürecek kadar dardı. Ama ona söylemişti, değil mi? Seçenek sunmuştu. Küçük Yeraltı Cadısı eğer gurur yapmamış olsaydı şu an o kocaman yatakta mışıl mışıl uyuyor olurdu. Tabii azgın erkekliği ondan ellerini uzak tutmasına izin verirse... Bu açıdan Beatrice mantıklı düşünmüş

olabilirdi. Eğer yatağında genç kızla uyuyor olsaydı ya da uyuyamıyor olsaydı kesinlikle sabaha masumiyeti olmayan bir Beatrice'yle uğraşmak zorunda kalacaktı. Bakışlarını tavana çevirip, sıkıntıyla gözlerini yumarak, "Hadi kalk!" diye homurdandı.

Beatrice önüne dökülmüş saçlarının arasından önce onun çıplak ayaklarını gördü. Pislik, en azından üzerine bir pantolon geçirmeyi akıl edebilmişti. Hırçın bakışları onun uzun bacağını sarmış olan pantolondan yukarıya doğru çıktı. *Bu adamın boyu ne kadardı, Tanrı aşkına!* Nihayet pantolonun beline gelen bakışları bir süre kaslı karnında dolaştı. Tepesinde bitmek bilmeyen uçsuz bucaksız bir kale burcu gibi dikiliyordu. Bakışlarının henüz ulaşabildiği kaslı göğüsler bile ayartılmasına yetecek gibi görünüyordu. Öfkesini unutmuş, onun muhteşem kaslarını incelediğini fark ettiğinde ve hemen arkasından, "Hadi kalk!" emrini duyduğunda, yeniden öfkeli olması gerektiğini hatırlayıp asabi bir tavırla saçını geri çekti.

"Ekselanslarının olmayan vicdanını mı harekete geçirdim acaba?"

Onun bıkkın sesinin, "Neleri harekete geçirdiğini bilsen asla peşimden gelmezdin," dediğini duyarak ürktü, sesi boğuk ve aksi geliyordu. "Kalk yerden, o lanet olası yatak birbirimizi görmeden geceyi geçirebileceğimiz kadar büyük!" *Sean, sen yalancı piçin tekisin!* Yatak labirent olsa bile onun kokusunu algılayan bilinçaltı toprak altından bir tünel kazabilir, yine de ona ulaşabilirdi. Bütün bu olasılıkların verdiği şahane görüntüler gözünün önünde dans ediyordu. Sertleşen erkekliğinin canını yakması üzerine hızla arkasını dönerek kapıya yürüdü. "Bu sana son teklifim. Bir daha yaptığın gürültüyle uyanacak olursam, ağlamana sızlanmana aldırmadan aşağıdaki bir oda dolusu horlayan uşağın arasına gönderirim."

Arkasından gelen korku dolu sesin, "Bunu yapamazsın!" dediğini duyunca gülümsese de ona doğru dönmedi. "İnan bana yaparım, seni baş belası!" Odasına geri dönerek yatağa uzandı. Evet, pantolonla uzandı. Onun biraz sonra bu yatakta

olacağını bilirken en azından bu kadarcık olsun bir güvenlik önlemi alması gerektiğini düşündü.

Bir süre sonra, kızın sinsi hareketlerle kapıdan yatağa olan mesafeyi ölçtüğünü ve tedirgin bir bekleyişle bazı hesaplamalar yaptığını yarı aralık göz kapaklarının arasından izliyordu. Üzerinde hâlâ pantolon ve gömlek vardı. Şu anki kendi sıkıntılarından yola çıkarak onun hiç rahat olmadığını tahmin edebiliyordu. Kasabadan bir gecelik edinmesi gerekecekti, hem de gizlice...

Onu gecelik içinde hayal edince, bunu hak ettiğini düşünerek acıyla kıvrandı. Burada yatağında gecelikle uzanmış bir Beatrice, bela sayısını hızla beşe katlayabilirdi. Ağzından fırlayan küfürlere engel olamadığında, tam yatağa yaklaşmış olan Beatrice korkuyla duraksarken, "Senin kadar bu yatakta yatmayı ben de istemiyorum, tamam mı?" diye sızlandı.

Bir bilseydi... Genç adamın sorunu kızı yatakta istememesi değildi, aksine çok fazla istiyor oluşuydu. "Yat artık Beatrice!" diye hırladı. Sabah hizmetçilere yatağında genç uşağıyla yakalandığında ne söylemesi gerektiğiyle ilgili saçma sapan düşüncelerle boğuşmaya başladı. "Sabah odaya hizmetçiler dalmadan uyansan iyi edersin. Bütün kötü kişilik özelliklerime bir de delikanlılara duyduğum ilginin eklenmesini istemiyorum. Tabii sevgili yengem çoktan herkese yaymamışsa..."

Beatrice kıkırdayarak örtünün altına girerken onun sırtüstü uzanmış ve kolunu alnına yaslamış görüntüsüne baktı. Geceyi bir erkekle geçireceğine inanamıyordu. Hem de kötü ünü İrlanda'ya kadar ulaşmış olan zamparanın biriyle... Kesinlikle cehennemde yanacak, kilise onu aforoz edecek, annesi küçük parçalar hâlinde dilimlere ayıracaktı.

Korkuyla örtüyü çenesine kadar çekti. Kıpırdamaktan hatta nefes almaktan korkarak gözlerini kapattı. Yorgunluk ve yaşadıkları ağır gelmişti yoksa bu kadar hevesle bu yatağa atlamazdı, yani bahanesi bu yöndeydi.

Aradan çok geçmeden, onun küçük bir kedi yavrusu gibi sevimli hırıltılar çıkararak uykuya dalmasına inanamayan Sean, başını çevirip baktığında gerçekten de yüzünde sevimli ve huzurlu bir ifadeyle uyuduğunu gördü. Sevimli mi? Aklını kaçırmış olmalıydı! Bu kız sevimliyse dişi ejderhaların çok şuh olduğunu iddia edebilirdi ya da masum...

Kızgınlıkla ve engelleyemediği ihtirasının verdiği sıkıntıyla parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Homurdanarak doğruldu ve yataktan ayaklarını sarkıttı. Şöminenin önündeki koltuk şu an hiç de cazip görünmemesine rağmen başka bir çözüm yolu yoktu. Söylenerek yastığını alıp koltuğa yürüdü.

Taştan bir farkı olmayan koltuğa yerleşmeye çalışırken, doğrulup yastığını yumrukladı. Lanet olası koltuk üzerine otururken bu kadar rahatsız görünmüyordu. Ona ihtiyaç duyduğu bu gece ise içine çakıl doldurulmuş çuvalın üzerine uzanmaya çalışmak kadar acı veriyordu. Şu an kesinlikle kendisini vurması için Dante'ye yalvarabilirdi.

Omzunu acımasızca sarsan ele direnebilmek için örtüyü başına çekti. "Git başımdan!"

Kahrolası her kimse pes etmek nedir bilmiyordu ve ısrarla kalkması için dürtmekten asla vazgeçmeyecekti. "Seni..." diyerek örtünün altından başını çıkardı. Huysuz, aksi ve kesinlikle öfkeli olan Sean'ın olay çıkarmaya hazır bir şekilde tepesinde dikildiğini gördü.

"Derdin ne senin, Tanrı aşkına?" Sonra bakışları yeni yeni aydınlanmaya başlamış gökyüzünün göründüğü pencereye döndü. "Henüz kuşlar bile ayaklanmamışken..." diyerek sözünü bitirdi.

"Bütün derdim yatağım ve onu geri istiyorum!"

"Yatak zaten senin, aptalca konuşma."

Üzerindeki örtüyü hırsla çeken genç adam, "Çık artık yataktan! Zavallı kaslarımın yumuşak bir yatakta sonsuza kadar dinlenmesini istiyorum!" diyerek söylendi.

Beatrice ellerine yaslanarak doğruldu. "Sen aklını mı kaçırdın? Yatağını elinden almadım. Aksine paylaşmam için ısrar eden sendin." Üzerinden çekilen örtüye sıkıca yapışırken, "Seni yatağıma davet ederken ne kadar geri zekâlı olduğumu unutmuşum!" diyen Sean'ın yüzüne şaşkınlıkla baktı. "Sen nerede yattın?"

Genç adamın hayatındaki tek düşmanmış gibi öldürücü bakışlarını çevirdiği koltuğa daha da irileşen gözlerini çevirdi Beatrice. "Bütün gece koltukta mıydın? Ama neden?"

"Neden diyor Tanrım, neden diyor! Lütfen aklımı kaçırmadan önce onu benim başımdan al, sana yalvarıyorum! Her gün kiliseye gideceğime söz veriyorum. Yani haftada bir ya da ayda bir... Her neyse..." Sonra kendi kendine söylenen adamı izleyen kızın eğlenen yüz ifadesini görünce daha da kızdı. "Neden öyle mi? İşte bunun için!"

Sonrasında Beatrice kendini genç adamın bedeniyle yatağa çivilenmiş buldu. Daha nefes almaya fırsat bile bulamadan dudaklarına kapanan hırslı dudakların istilasına uğradı. Genç adam onu öyle şiddetli öpüyordu ki sanki cezalandırıyordu.

"Bütün gece bu dudakların hayaliyle yandım!" diyen dudaklar bir anlığına ondan uzaklaşmış ve bu sözlerden sonra yeniden dudaklarına yapışmıştı.

Bütün erdemli düşünceler buraya kadarmış. Sean eline geçirdiği ganimetin tadına varan bir korsandı şu an. Sonuna kadar gitmeye ve o ulaşılması mümkün görünmeyen sona varma çabalarını azimli bir hırs ve şehvetle desteklemişti. Dünya yanıyor olsa umurunda değildi. Altında yatan yumuşak ve narin kıvrımlarla aklını çelen kızın dışında her şey önemsizleşmişti. Kokusu, tadı ve çılgına döndüren gizemli kuytularının varlığıyla deliye dönme sınırını aşmıştı. Aralanan dudakların

nefes alma amaçlı olduğunu bildiği hareketini değerlendirip dilini ağzına daldırdı. Dokunuşlarından dolayı kızın istekle titremesiyle kendini zor elde edilmiş bir zaferin kucağında buldu. *Yüce Tanrım, bu kadar tatlı bir şeyden nasıl uzak durabilirdi ki?* Dudaklarını zorlukla koparıp boynuna, birbirinden lezzetli noktaların kaynağına indirdi.

"Kahretsin Beatrice, beni çılgına çeviriyorsun!" Homurdanmaları arasında parmakları kızın gömleğinin düğmelerine giderek seri hareketlerle çözmüştü. Sonrasında ise vahaya ulaşmış bir bedevi gibi gözünün önüne serilen iştah açıcı tepeciklere aç gözlerle baktı. Dudakları birinin üzerine kapanırken yakıcı sıcaklık dev bir dalga gibi ikisini de vurmuştu. Aynı anda dudaklarından fırlayan inlemelere, Sean'ın daha da bastıran bedeni, Beatrice'nin cevap veren kıvranmaları eşlik etti. İşler çığırından çıkmak üzereydi fakat bütün gece bu lezzeti tatmayı hayal eden erkeklik duygularına dur demek çok zordu.

Beatrice hiç böyle ayartılmamış, baştan çıkarılmamış ve arzunun bu kadar yakıcı olabileceğini tahmin etmemişti. Üzerindeki adamın ağırlığıyla ezilmek asla düşünemediği kadar tatlıydı. Onun uyarılmış sertliğini hissetmek ve bu arzunun sadece ona yönelik olduğunu bilmek öylesine şehvetle dolmasına neden olmuştu ki, ne genç adamın dizginlemekte zorlandığı şehvetinin sonuçlarını ne de daha sonra hissedeceği utancı düşünebiliyordu. Onun tecrübesiyle yarışması mümkün değildi. Eğer Sean durmayı arzu ederse bu çılgınlık ancak o zaman sona erecekti. Yoksa Beatrice'de o irade asla yoktu. Genç adamın sesli solukları, ısrarlı elleri, dudakları ve uyarılmışlığının kanıtı olan sertliği ise onun asla durmayı düşünmediğinin işaretiydi.

Göğüslerine kapanan ve çekiştiren dudakların verdiği hazla, "Sean, lütfen!" diyerek attığı çığlık onu durdurdu. *Hayır lütfen!* Oysa durmasını istememişti. Daha fazlasını istiyordu.

Odadaki sessizliği Sean'ın derin nefesleri bölüyordu. Gözlerini hafifçe aralayarak baktı ve onun çığırından çıkmış gri bakışlarının şu ana odaklanmaya çalıştığını gördü. Yüzü, keskin hatlarında donup kalmış bir şehvetle kararmıştı. Çenesinde seğiren kas dişlerini sıktıkça daha da belirginleşiyordu. Genç kızın üzerinden kalkarken, "Yataktan çık!" diye hırlayarak kendini yan tarafa attı.

Beatrice, korku ve utançla örtülerden kurtulup yataktan fırladı. Aceleyle saçını toplayıp sehpanın üzerinde duran peruğu taktı. Gömleğinin düğmelerini titreyen ellerle ilikledikten sonra çizmeleri, yeleği ve ceketi özensiz bir şekilde giyerek yataktaki adama bakmadan odadan çıktı. Sabahın erken saatlerinde büyük ihtimalle sadece mutfaktakilerin uyandığı bir zamanda nereye gidecekti ki?

Yaşadığı utancın kelimelerle tarifi imkânsızdı. Eğer Sean durmasaydı ona asla engel olmazdı. Genç adamın iradesine hayranlık duymamak elinde değildi. İstekten gözü kararmış, düşüncesiz bir kadına rağmen kendini geriye çekmeyi başarmıştı.

Bu defaki öpüşmeleri çok mahremdi. Genç kız adını koyamadığı bütün hislerin o yatakta içini kapladığını ve ayrılırken de anlayamadığı bir yanını yine o yatakta bıraktığını biliyordu. Sersem bir şekilde merdivenleri inerken, ağabeyinin gerçekten de şu an kapıyı çalıp kendisini almasını nasıl da arzu ediyordu.

Mutfağa girdiğinde hummalı bir çalışmayla içerisinin hareketlendiğini gördü. Evin efendileri için kahvaltı hazırlamak bu insanların sabahın erken saatlerinde ayakta olmalarını gerektiriyordu.

Kızların işveli kıkırdamalarının sebebini merak ederken aklına erkek olduğu yani erkek kıyafetiyle dolaştığı geldi. Zoraki bir gülümsemeyle mutfaktakilere, "Günaydın," dedi. Yaşlı dadı Neilla, tombul yanaklarını iki top hamura benzeten gülümsemesiyle kıza cevap verdi. "Gel çocuk, bir şeyler atıştır ve bize yardım et!"

Beatrice, bu zamana kadar hiç mutfağa girmemiş biri olarak, onların ne yapmasını istediğiyle ilgili yardımcı olabileceklerini umarak masaya oturdu. Fırından yeni çıkmış sıcak ekmeğin arasına sürdüğü tereyağının lezzetli kokusu aslında dün ikindinden bu yana aç olduğunu hatırlattı. Aşçı Maria, onun iştahla ısırdığı ekmeği aceleyle yutuşunu gülerek izlerken bir taraftan da "Yavaş ol, boğulacaksın!" dedi.

Yaptığı görgüsüzlükle yanakları kızaran genç kız lokmalarını yavaş yavaş çiğnemeye çalıştı. Ekmeğini bitirince Maria'nın ve adının Agate olduğunu öğrendiği aşçı yardımcısı kadının yönlendirmesiyle eline tutuşturulan bıçağa garip garip baktı. Onun bakışını gören Ciara -bulaşıkçı kız- kıkırdayarak bıçağı nasıl tutacağını gösterirken bedenini bedenine sürtmeyi de ihmal etmemişti. Tanrı aşkına, sabah sabah bu kızların derdi neydi? Aklına gelenlerle daha da kızardı. Kendi derdi yukarıdaki yatakta çoktan uykuya dalmış olmalıydı.

Patatesi beceriksizce soyarken mutfaktakilerin onun bu sarsak hareketlerini erkek olmasına yorduklarını görebiliyordu. Agate, Beatrice'nin soyduğu patatesleri alıp, ona yıkanmış böbrekleri uzattığında soran bakışlarını kadına çevirdi.

Kadının, "Doğramalısın," dediği böbreklere tiksinerek baktı. Masada yediği böbreklerin pişmeden önce bu kadar kötü koktuğunu ve iğrenç göründüğünü bilmiyordu. Erkek olduğu için ondan bu tür işlerde cesur olması bekleniyordu sanırım. Kendi aralarında yaptıkları sohbete dâhil olamadığı için önünde duran sakatatlara yeniden tiksinerek baktı. Bıçakla dürterek, ileri geri oynattığı böbrekler sanki alay ediyormuş gibi bıçağın ucundan kayarak, fırlayıp masaya düştüler.

Ciara elindeki köpükleri yıkayıp ona yaklaştı. Et tahtasının üzerine aldığı böbrekleri becerikli hareketlerle doğradı. Beatrice'ye kuyudan su çekmesini söyleyen Agate, zamane gençlerinin beceriksizliği üzerine bir söyleve girişirken genç kız kovayı kaptığı gibi kendisini bahçeye attı.

Günler, haftalar ve aylar süren aramaları sonuç vermedi. İnsan dünyası o kadar büyük ve kalabalıktı ki bebeğini kimin kaçırdığını asla öğrenemedi Sira. Kalbi, kızına olan özlemle parçalara ayrılıyordu.

Bu arada sarayına bırakılan çirkin bebek büyüyordu. Meraklı, zeki ve merhamet doluydu. Sira bir süre sonra ona karşı sevgi hissetmeye başladı. Onu kızına vermesi gereken sevgiyle büyüttü. Ona Dağların Tanrısı Urea'nın adını verdi.

BÖLÜM 7

Beatrice'nin sakar hareketlerle giyinip, odadan çıkışını dinleyen Sean yaptığına inanamayarak inledi. Yüzüstü dönerek yastığa yüzünü gömdü ama bu hareket pantolonunu zorlayan sertliği için hiç de iyi olmamıştı. Acıyla inleyip yeniden sırtüstü döndü. Burada daha ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikri yokken, bu sıkıntılı zamanın her anını bir başka baş belasıyla geçireceğini düşünmek işkencesini katlayarak arttırıyordu. Tanrım, neredeyse ona sahip olacaktı! Cennete ulaşmasına o kadar az kalmıştı ki vazgeçebildiği için iradesine küfürler yağdırmakla meşguldü.

Kadını ne kadar arzularsa arzulasın, savunmasız durumdaydı, bir başka faktör Dante vardı. En iyi arkadaşının kız kardeşinin masumiyetini kirletemezdi. O kız kardeş ne kadar baştan çıkarıcı, güzel ve şehvetli olursa olsun bunu ona yapamazdı. Ama bu fikri şu an acı çeken bedeninin alt kısımlarına anlatmak faydasızdı. Biraz uyuyabilme umuduyla gözlerini kapattı. Bütün gece o taş torbasının üzerinde dönmekten dolayı kasları acı içinde sızlıyordu. Şimdi ise onu uyutmayanın

aslında o koltuk değil, aklından atamadığı muhteşem beden olduğu kararına vardı.

Söylenerek kalktığı yataktan yine söylenerek giyinme odasına girdi. Beatrice'nin varlığı olmadan ve yardımsız giyinmek çok akıllıca bir fikirdi. Elinden geldiğince uzak durulması gereken bir hastalık gibiydi genç kız. Ama ne yazık ki fazlasıyla yakınlaşmıştı. İçine sızan bağımlılık ve rahatsızlıktan kurtulmak için yeniden uzak durmaya çalışmalıydı.

Gömleği giyip pantolonunun içine sokarken kendi kendisiyle alay etti. "Geri zekâlı! Oda hizmetçisi olarak her gece burada olacak, nasıl uzak duracağını bir düşün istersen!"

İç sesine hak verdi. Şu *geri zekâlı* kısmı hariç... Daha azılı düşmanlarla karşılaşmıştı. Küçücük narin bir kızı mı alt edemeyecekti? Uzak durabilir, soğuk davranabilir, lanet olası erkekliğini iradesi altına alabilirdi. Sadece birkaç gün... Sonra zaten Dante burada olacak ve onu çekip vuracaktı. Böylece bütün sorunları hallolacaktı.

Boyun bağından sonra yelek ve ceketini üzerine geçirdi. Yatağa oturarak çizmelerini giydi. Evet, onu bıktırıncaya kadar işlerle oyalarsa gözünün önünden de çekilebilirdi. Odadan çıktığında bir anlık duraksamadan sonra babasının odasına yöneldi. Bu saatte uyuduğundan emindi, yine de buraya asıl geliş amacı onu görmekti. Öyleyse o uyurken şöyle bir kapıdan bakıp ortadan kaybolabilirdi.

Loş odaya girdiğinde yeniden ölümün nefesinin buralarda bir yerlerde olduğundan emin oldu. Yaşlı adamın hırıltılı nefes alış verişlerini dinleyerek yatağa yaklaştı. Babasının özel uşağı ayağa kalkıp, "Lordum?" diye fısıldayınca, "Rahat ol, sadece uğradım," diyerek yaklaştığı yatağın ayakucunda durdu.

Bir zamanlar heybetli ve korkutucu olan adamın yataktaki kaybolmuş, âciz yaratıkla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Zorlukla aldığı nefes göğsünün yorganla birlikte körük gibi inip kalkmasına neden oluyordu.

Bir zamanlar onun kendisini sevmesi için ne kadar çabaladığını hatırlayınca dudaklarında alaycı bir kıvrılma oluştu. *Neden Dean kadar beni de sevmedin?* Oysa dış görünüş olarak birbirlerinin kopyasıydılar. *İçimizden birini daha fazla sevmeyi ya da diğerini sevememeyi nasıl belirledin?* Bu soru hep içini yemişti. *Senin sevgini kazanmak için daha âciz ve başkalarına muhtaç mı olmalıydım? Yaptığım her işi elime yüzüme mi bulaştırmalıydım? Diğer insanların mutsuzluğundan sinsice tatmin mi olmalıydım?*

Yoksa bütün bu duyguları kıskançlığından dolayı mı hissediyordu? Hayır, kıskanmıyordu, hiç kıskanmamıştı. O, aynı anne karnını dokuz ay paylaştığı adamdı. Aynı anda doğduğunuz kardeşinizden nasıl nefret ederdiniz? Yapamazdı, ne yaparsa yapsın hissettikleri nefretten ziyade acımaydı. Kendisine iyi bir hayat kurmuştu, geçmişle uğraşmak istemiyordu. Yine de sonunda hiç bakmayacağım dediği geçmişiyle hesaplaşmak için dönmüştü.

"Neden?" diye fısıldadı. Parmakları yatağın direğine sarılıp sıktı. "Nasıl karar verdin?"

Belki de hata kendisindeydi. Sevilebilecek bir çocuk ya da adam değildi. Doğru yaptığını düşündüğü her davranış aslında yanlıştı. En baştan çocuk aklıyla ikizini korumaya alması çok hatalı bir davranışsa bunu neden büyüklerinden biri ona söylememişti? Neden Sean'ı uyarmamışlardı?

Birlikte sarhoş olarak eve döndükleri zamanları hatırladı. Kasabadaki tavernada içip eğlenirler ve kadınları baştan çıkarırlardı. Gece yarısından sonra sarhoş kahkahaları atarak, eve girdiklerinde, babasını onları beklerken bulurlardı. Dean'ın suçlu yüzü ve af dileyen bakışlarına inat, Sean her zaman yaptıklarının arkasında olmuştu. İki delikanlının tek suçu biraz eğlenmeye çalışmakken, neden kendini suçlu hissederek savunmaya geçsin düşüncesindeydi. Bu dik tavır, sinirli olan yaşlı adamı daha da sinirlendirir ve bütün suç genç adamın üzerinde kalırdı. Dean'ı ayartmak ve yoldan çıkarmakla suçlanırdı.

Sean hep kardeşinin kendisini savunmasını beklemişti. Tek istediği kendi iradesiyle gittiğini bu yaşlı, zalim adama söylemesiydi. Ancak o öylesine korkaktı ki, babasının suçlamalarının doğru olduğunu destekler gibi sessiz kalırdı. Bu, Sean'ı deli ederdi. İsyankâr bakışları ve acımasız sözleriyle babasını çileden çıkarır, üzerinde patlayan kayışın acısına rağmen öldürücü bakışlarını babasından bir an bile ayırmazdı.

Baron'u asıl deli eden davranışın bu olduğunu seneler sonra fark etmişti. Sean'ın yalvarmaması, ondan korkmaması ve karşısında dik durmasını asla hazmedememişti. Yıllar geçtikçe bu, delikanlıya yönelen bir nefrete dönüşmüştü. Cesur olamayan insanlar cesaretini gösterenleri asla sevmezlerdi. Genç adamın aile ilişkisi bundan ibaretti. Bir güruh cesaretten yoksun insan müsveddesinin kendilerine benzemeyeni dışlamasıydı bütün yaşamı... Gitmişti ve gitmeden önce dünyalarını yerle bir etmişti. Azıcık dik durabilecekler mi ayağa kalkabilecekler mi düşüncesiyle acımasızca bütün varlıklarını bir kumarda kaybedip onları gözlemlemişti. Gördüğü kadarıyla değişen hiçbir şey olamamıştı. Geçmişten kalan çöplükte eşinmekten başka bir maharetleri yoktu.

Dönüp geldiğine değecek tek bir neden bile yoktu İrlanda'da. Belki de dönüp gelmesine değmeyeceğini kendisine anlatmanın yoluydu bu. *Gör işte, artık yok, bitti. Geriye senden hiçbir şey kalmamış.* Hüzünle dolu gülüşü dudaklarına yayılırken başını öne eğdi. Ne zaman vardı ki? Ne zaman olmuştu? Vedalaşma için son bir şansı herkes hak ederdi. Bu şansı yatakta yatan adamdan çok kendisi için düşünüyordu. Geçmiş yaralı bir kuşsa iyileşmeyeceğini ve öleceğini yüreğiyle de kabullenmesi gerekiyordu.

Uşağın sessizce çıkması üzerine yatağın başucuna yaklaştı. "Artık vedalaşma zamanı, yaşlı adam. Senden çok kendimle vedalaşma bu. Senin sevgini kazanmak için çabalayan o çocuğun artık gerçekleri kabullenmesi gerekiyor. Sen, sevgini sadece tek bir kişiye yönelterek beni eksik bıraktın. Hep yarımdım, suçlu olan bendim yoksa neden beni seveme-

yecektin ki? Çabaladım, inan bana çok çabaladım. Beni asla sevmeyeceğini ne zaman anladım biliyor musun? Dün, her şeye rağmen dönüp geldiğimde beni gördüğüne sevinmenin tek nedeni Dean'a yardım edeceğimi düşündüğün içindi. Ne kadar aptalım, buradan ayrı kaldığım tüm o yıllar boyunca beni sevmediğini kabullenememişim.

Oysa vârisin olma hakkı benimken, Dean'ı seçtiğinde ve aile defterinde değişiklik yaptığında anlamalıydım. Ya da her suçu benim omuzlarıma yükleyip, dövmek için bahane bulduğunda, yüzündeki ifadeden vârisin olabilmek için çok çalışıp, senin bile elde edemediğin kadar başarıya ulaştığımda, tek bir defa bile benimle gurur duymadığında sevdiğim kadını bildiğin hâlde Dean'la evlendirmende anlamalıydım. Ne ahmakmışım ki anlamamışım... Bu kadar çok gerçek gözümün önündeyken ben hâlâ beni sevebileceğini umut etmişim."

Sandalyeye oturup ayaklarını uzattı. "Biliyor musun artık hiçbir önemi yok. Şu an hayatımda daha önce görmediğim kadar âciz ve zayıfsın. 'Senden korktum mu?' diye sorarsan *evet* deli gibi korktum. Bütün o aşağılamaları yaşarken, kemerlerin darbesini sırtımda hissederken beni asla sevemeyeceğinden korktum. Oysa bilseydim... Lanet olası bilseydim... Beni asla sevmediğini..." Genç adam içinden geçen bütün o yumruklama ve her yeri yakıp yıkma arzusunu dindirebilmek için derin bir nefes alırken yumruklarını sıktı. "Sadece tek bir sorunun cevabı için geldim aslında... Aç gözlerini ve bana söyle! Neden?" Son cümlesi gürleme gibi çıksa da yaşlı adamdan hareket anlamında tek bir kıpırtı bile gelmedi.

Yerinden kalkıp kapıya yöneldi. Cevabını alamadığı soruların en azından içinden taştığını ve cümlelere döküldüğünü bilmek rahatlatıcı olmuştu. Kapı koluna yapışıp, tam çekecekken arkasından gelen sesle eli olduğu yerde kaldı. Sadece o acımasız, zalim dudaklardan dökülebilecek tek bir kelimeyi bile kaçırmamak için geri dönmedi, nefes bile alamadı.

"Annene benzediğin için... O... Çok güçlüydü... Sen ona benziyordun... Dean ise bana benziyordu... Bir kadının... O

kadar güçlü... Olmasını... Asla... Kabullenemedim ve ondan nefret... Ettim. Benim zayıf kişiliğimi... Ezecek... Kadar gururlu ve asildi... Nefret ederken aynı zamanda çok da sevdim. Ölüp giderken bile bana kendisini hatırlatacak bir çocuk bıraktı. Ne ironi ama... Aynı zamanda bana benzeyen bir de evlat vererek... Alay etti. Gittiği yerde bana... Çok gülüyordur eminim..."

Sean omzunun üstünden yatakta yatan adama baktı. Bakışlarında acımasız bir alay vardı. "Kişiliksizliğinin acısını zavallı bir çocuktan çıkarırken eminim çok güçlü duygular hissetmişsindir. Onun yanına gittiğinde anneme şöyle söyle: 'Sana hiç benzemedim ve benzemeyeceğim, bütün çabalarına rağmen ondan bana kalan güçlü kişiliğimi koruduğumu bilerek senin yüzüne tükürebilir.'"

Söyleyeceklerini bitirip kapıyı açtı ve bütün sorunlarını içeride yatan adamın yatağına bırakmanın hafifletici hisleriyle çıktı. Sabah sabah yaptığı ağır hesaplaşma ruhuna iyi gelmişti.

Aslında daha iyi gelen sabahın ilk saatlerinde yemek ister gibi yapıştığı dudaklardı. Sahi nereye kaybolmuştu ki?

Merdivenden inip koridora bir göz attı. Daha sonra mutfaktan içeri başını uzatıp, herkese *günaydın* derken Beatrice'yi görmeyi bekliyordu. Ama Yeraltı Cadısı ortalarda değildi. Kendine verdiği söz buraya kadarmış. Güya umursamayacak ve uzak duracaktı ama elinde değildi. O ayaklı baş belası asla uslu duramazdı. Eli dursa dili, dili dursa ayakları bir bela peşinde olurdu. Geri çıktığı koridorda bir süre durdu. Biraz sonra kahvaltı sırasında onu göreceğinden emin bir şekilde yemek odasına yöneldi. Odadan içeriye girdiğinde, diğer uşaklarla beraber masayı hazırladığını görünce rahatlamış bir nefesi ciğerlerine çekti.

Beatrice içeriye giren genç adamın görüntüsüne takılıp kalmışken porselen tuzluğu neredeyse masa yerine yere bırakıyordu. Ters ters baksa da kızarmış yanaklarını saklamak

için arkasını dönmesi gerekmişti. Onun umursamaz bir tavırla masaya yaklaşıp bir parça peyniri ağzına attığını gören Lynch, "Servisinizi hazırlayayım mı efendim?" diye sorunca dönüp baktı.

"Hayır, diğerlerini bekleyeceğim, sonuçta insanın ailesiyle kahvaltı yapması kadar eğlenceli bir durum var mı?"

Alaycı piç! Acaba hayatında ciddiye aldığı bir konu var mıydı?

Açılan kapıdan güzeller güzeli Amelia süzülerek girdi. Bakışlarını odada dolaştırıp, hedefini yakalamış bir kedi gibi gülümseyerek, Sean'a doğru yürürken göz ucuyla Beatrice'ye baktı. Kadının nedensizce kendisinden hoşlanmadığını anlamıştı. "Nedensiz mi?" diye mırıldandı kendini yalancı çıkararak. Şu anda en büyük sebebe doğru yürüyordu. Kırmızı dudaklarına kondurduğu şuh gülümsemeyle, "Sean, günaydın. Geri geldiğin baba evinde ilk gecen nasıl geçti?" diye mırıldandı. Genç kız bu sesten resmen nefret ediyordu.

"Günaydın Amelia, çok teşekkür ederim, gayet iyi uyudum."

Yalancı piç! Sabah sabah *uyuyamadım* diyerek üzerine çullanmış, sonra da onu yataktan atmıştı.

"Artık geri dönüş yaptığına göre burada yaşamayı düşünüyorsundur umarım."

Beatrice'nin masaya yerleştirmeye çalıştığı çatalı tutan eli havada kaldı. Genç adamın vereceği cevaba odaklandı. Buraya kesin dönüş mü yapmıştı? İngiltere'ye geri dönmeyi düşünmüyor muydu?

"Buraya kalıcı olarak döndüğümü sana düşündürten nedir, Amelia?" Sorusuyla birazcık da olsa rahatlamıştı. Her ne kadar kesin bir cevap olmasa da...

"Elbette geri döndün, baban bu kadar hastayken ve aile işlerini toparlamakta zorlanan kardeşin bu kadar güç durumdayken gidecek kadar zalim olamazsın." Kadının kendinden emin sesi nedense Beatrice'nin içine korku salmıştı. Dönüp

masaya kalçasını yaslamış ve bir ayağını diğerine öylesine çaprazlamış olan Sean'a bakışlarını dikti. Dikildiği yerde masadan aldığı yiyecekleri atıştırıyordu. Alaycı gülümsemesi dudaklarında belirdiğinde, diğer kadın gibi bu etkileyici manzarayı ağzı kuruyarak izledi.

"Amelia tatlım, ben zalim bir adamım, hâlâ öğrenemediysen eğer..."

Kadın elinde taşıdığı yelpazeyi işveli bir şekilde genç adamın omzuna değdirerek iyice yaklaştı. "Zalim olduğunu biliyorum, en azından bana karşı çok acımasızsın, fakat diğer yandan aileni yok sayamazsın." Genç adamın koluna girip onu pencerenin önüne doğru sürükledi. "Burada kalmalısın, aileni yeniden toparlamalısın."

Sean küstah bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Gerçekten tüm istediğin bu mu? Ailemi toparlamam mı?"

"Tabii ki tek düşüncem bu, sana güveniyorum."

Kadındaki öz güvene inanamayan Sean, koluna sarılmış parmakları açıp, kendinden uzaklaştırırken, "Bir şeyi hatırlatmama izin ver, senin güvenmen gereken kişi kocan, ben değilim. Bir de bu topraklar benim değil, Dean'ın toprakları. Bu nedenle kurtarma veya başına geçme gibi bir isteğim yok. Babam öldükten sonra kızınızı toparlamak Dean'ın görevi," diyerek kadını kızgın, umutsuz ve hayal kırıklığına uğratmış olarak pencerenin önünde bırakarak masaya yöneldi. Sandalyesini çeken Lynch'e, "Servise başlayın!" diye emretti. Onun sert sesiyle Amelia da mecburen masaya yaklaşarak uşak tarafından çekilen sandalyeye oturdu.

Odaya fırtına gibi giren Dean sabah sabah asabi görünüyordu. "Evin efendisi benim sanıyordum!" diye homurdanarak onlara katıldı. "Görüyorum ki daha geldiğin ilk günden emirler yağdırmaya başlamışsın."

"Sevgili kardeşim, senin bu kadar erken kalkabileceğini düşünmemiştim."

"Fırsattan yararlanıp karımla biraz hoş zaman geçirmek ve dizginleri ele almak için uygun vakit diye mi düşündün?"

Çatalını ağzına götürmek üzereyken söylenen sözlerle kaskatı kesildi Sean. Bu daha çok öfkenin katılaştırdığı bir beden duruşuydu. Beatrice kıyametin kopmasının an meselesi olduğunun farkındaydı. Bu ailede huzurlu bir yemek yenmez miydi hiç?

Çatalını yavaş hareketlerle tabağına geri koyan Sean arkasına yaslandı. Sakin görünüşünün altında patlamaya hazır öfkesi bir yanardağ gibi kaynıyordu. Bunu genç kız bile görebiliyorsa ailesinden olan bu insanların anlayamaması mümkün değildi.

Genç adam gayet sakin bir sesle, "Buraya geliş sebebimin dizginleri ele geçirmek ve karını ayartmak olduğunu mu sanıyorsun, Dean?" diye konuştu alçak sesle. Öylesine sert ve bir o kadar da keskindi sesi.

Dean, Sean'a çok benzeyen, bir o kadar da benzemeyen görünüşüyle ikizine baktı. Bakışları ve yüzü aynı olabilirdi fakat gözlerindeki zayıf bakışlar onların farklılıklarının en bariz yanıydı. Aynı siyah saçlar -ikisi de arkaya doğru tarayıp bir bağcıkla toplamıştı- aynı yüz, aynı gözler bu iki adamı birbirine yaklaştırması gerekirken aralarında sanki uçurumlar açmıştı.

"Başka nasıl bir sebebin olabilir ki? Bizi çok özlediğini, yuvana dönmek isteyecek kadar çok sevdiğini düşünmek inanması güç bir sav."

Sean avucunda duran peçeteyi sıkarken dişlerini rahatlatmak için çenesini birkaç defa esnetti. "Aslında haklısın. Başka ne gibi bir sebebim olabilir ki? Nefret ve sevgisizlikle yoğrulmuş olan bu dünyanın çekiciliğine kapılmış olabilirim. Bana kinini kusmaktan özel zevk alan kardeşimden daha fazla uzak kalmaya dayanamamış da olabilirim, değil mi?"

"Nasıl bıraktıysan öyle bulacağını bilmeliydin, sevgili kardeşim."

"Bıraktığımdan daha da beter hâle gelmişsiniz. En son ne zaman güldünüz ya da neşeli zaman geçirdiniz?"

"Bazı insanlar senin kadar boşvermiş ve umursamaz olamıyor maalesef."

Sean yüzüne yerleştirdiği çekici ve hayatı hafife alan gülümsemesiyle başını salladı. "Unutmuşum, dünyanın bütün sorumlulukları sizin omuzlarınızda, yoksa bütün dünya sizsiz ne yapardı, yazık."

Dean'ın yüzüne Sean'a benzeyen bir kararmışlık yerleşti. "Sakın alay etmeye cüret etme! Defolup gittiğinden bu yana bu insanlar senin dağıttıklarını toparlamaya çalışıyor. Senin kıçını toplamaya çalıştığımız için bizimle alay edecek kadar küçülme!"

Sean'ın kahkahası top güllesi gibi odada patladığında herkes irkildi. Kahkahası herkesin şaşkın bakışlarını üzerine toplarken yine aynı anilikle bitti. "Toplanmış hâliniz bu mu? Şu durumunuza bir bakın. Tanrı aşkına, yaşayan ölüler gibi görünüyorsunuz!" Son cümlesini tiksinerek söylemişti.

"Damarımızı kesip attıktan sonra yaşamamızı mı bekliyorsun? Elimizde olan her şeyi batırdın!"

"Seni âciz bencil yaratık! Sadece zavallı bir şekilde oturup ağlamayı erkeklik mi sanıyorsun? Çevrendeki insanların sorumluluğunu omuzlarına almaktan ne zamana kadar kaçınacaksın?"

Sean çok ağır konuşuyordu. Her sözü yıldırım gibi masada oturanların ve Beatrice'nin tepesine iniyordu. Dean ise her an onun üzerine atlamaya hazır görünüyordu.

"Seni piç! Babamın yaptıklarının intikamını alıyorsun. Geri dönmenin ardındaki gerçek nihayet ortaya çıktı. Bu sözleri söyleyebilmek için çok beklemiş olmalısın. İçindekileri döktüğüne göre defolup gidebilirsin!"

Sean yerinde kaykılmış, söylenen sözlerden en ufak bir etkilenme ifadesi olmayan suratıyla oturuyordu. Beatrice şu an onun ne kadar kızgın olduğunu tahmin bile edemiyordu.

Adam kapalı bir kutu gibiydi. Anladığını düşündüğü her anda o kapağı kapatarak kızı saf dışı bırakıyordu. Gizemli aile ilişkileri ise karmakarışık bir yün yumağıydı. Ne zaman ucunu bulduğunu düşünse elinden kaçırıyordu.

Odadaki gerginlik kar yüklü bulutlarla kaplıydı. Her an, herkes soğuk soğuk yağmaya başlayacaktı ki Sean peçetesini sakin bir şekilde kaldırıp, tabağının yanına bırakarak ayağa kalktı. Bakışları keskin bir ışıkla Dean ve Amelia'nın üzerinde dolaştı. "Ne zaman gideceğime sadece ben karar veririm. O zamana kadar bana katlanmak zorunda kalacaksınız." Sonra dönüp kapıya yürüdü. "Bay Rice, benimle gelin!" diyen sesi genç kıza ulaştığında kapıdan çıkmak üzereydi.

Beatrice telaşla onun arkasından çıktı. Genç adamın uzun adımlarına yetişmesi mümkün değildi. Ona ancak ahırların önünde yetişebildi. Sean seyise iki at hazırlatıyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Gidiyoruz." Tek kelimelik cevap... Aman ne açıklayıcı olmuştu! Yine de öfkeli olduğu için sessiz kalmaya karar verdi. Bakışları sürekli dolanan adamın asabi hareketlerindeydi.

Seyis, iki atla birlikte kapıdan çıktığında daha fazla beklemeye tahammülü yokmuş gibi dizginlerden birini adamın elinden sertçe çekti. Kıza binek taşını işaret ederek atı ona yönlendirdi. Dizginleri eline verdikten sonra kendi atına yürüyüp bir sıçrayışta bindi.

Beatrice kendisini beklemeden, atını doludizgin sürüşe geçiren adamın arkasından söylenerek altındaki hayvanı hareket ettirdi.

Sean kızgındı, hiddeti içinden taşıp her yeri ateşe vermeden önce sakinleşmesi gerekiyordu. Buraya asla gelmemesi gerekiyordu. Değişen hiçbir şey yoktu. Yüzüne çarpan ve saçlarını dağıtan rüzgâr birazcık da olsa nefes almasına imkân vermişti. Ancak içindeki o dışlanmış çocuğun hüznünü gözlerinden silemiyordu.

Arkasından yetişen at yanına geldiğinde, başını çevirip Beatrice'ye baktı. Yanakları kızarmış, erkek gibi bacağını açarak ata binmiş bu güzel kızın neden burada olduğunu bir an sorguladı. Ah elbette! Merakının başına açtığı belayı mecburen kabullenmişti. Yoksa onun gibi işe yaramaz bir adamın yanında ne işi olabilirdi ki?

"Ayak uyduramayacaksan gelmemeliydin!" Haksızlık ettiğinin farkında olmasına rağmen yine de sert konuşmuştu.

"Yanında istemiyorsan söylemen yeterliydi. Peşinden sürükleyen sendin."

"Geride bırakıp hakkımda yaptığın dedikodulara yenisini eklemeni istemedim ya da yalanlarına mı demeliyim?"

Beatrice, "Senin soktuğun karmaşanın içinden çıkmaya çalışıyordum," diyerek iğneledi.

"Yalan söyleyerek mi?"

"Gerçekleri anlatmamı mı tercih ederdin?" Kaşlarını kaldırıp adamın damarına bastı. "Üstelik hepsi de senin başlattığın yalanların devamı..."

Sean atının dizginlerini çekip aniden durdurdu. Kıza doğru dönerek, "Bu kimin suçu söyler misin? Gemime habersizce bindin!" diye hırladı.

Genç kız onun öfkesini kendisinden çıkarmaya çalıştığını fark etmişti. *Hayır, efendim onun tekmelediği taş olmayacaktı!* "Senin hazırlık yapmadan ve kimseye haber dahi vermeden denize açılacağını nereden bilebilirdim!"

"Gerçekten de mazeretin bu mu?"

"Sayılır, hiç olmamasından iyidir."

"Peki, o çok kurnaz aklına benim yetişkin bir adam olduğum ve kimseye hesap vermek zorunda olmadığım gelmedi mi?"

"Bu *sorumsuz ve başıboş bir serseriyim* demenin cilalanmış hâli mi?"

Sean dişlerini gıcırdatarak, "Aklıma sıkayım, seni buraya neden getirdiysem, yetmezmiş gibi bir de atla gezintiye çıkarıyorum!" diye homurdandı.

"Atla gezintiye çıkarmak mı?" diye cırladı Beatrice. "Sen beni gezintiye falan çıkarmadın, Ekselansları! Öfkeni kusacağın birini arıyordun ve aklına ben geldim!"

Genç adam onun kızgın kahverengi gözlerine uzun uzun baktı. Bu gözlerdeki öfkeli ışıltının kahverengi bir kadifeye dönüşüp, kızgın sinirlerini okşayarak yatıştırması hiç beklemediği bir durumdu. Genç kız haklıydı. Yemek odasından fırladığı anda aklına gelen tek şey öfkesini birinden çıkarmaktı ve elinin altında olan kıza bütün hiddetini püskürtmeye niyetliydi. Düşünemediği şey ise onun karşılık vererek sözlerinin geri tepmesine neden olacağıydı.

Atın üzerinde dimdik bir asaletle oturan kızın üzerinde gezdirdiği bakışları, altındaki ipeksi teni görebiliyormuş gibi bakıyordu. "Sen de kusmama izin vermiyorsun ama..."

"Temizlik leğenine benzer bir yanım mı var? Git başka yere kus!"

Sean atını iyice yaklaştırıp ona sokuldu. Fazlasıyla yakındı. Dizi dizine temas ediyordu. Eğilip, peruğun altından fırlamış olan bir tutam saçı kızın kulağının arkasına iterken, "Biliyor musun Yeraltı Cadısı, kötülükleri emen o sihirli taşlar gibisin. Sadece sen benim öfkemi emip yok ediyorsun," diye mırıldandı.

"Aman ne güzel, tekmelediğin taştan saçma sapan işler yapan bir taşa terfi ettim!"

Sean şaşkın bir seksilikle başını eğip kahkaha attı. "Tanrım, bir erkeği çenenle pes ettiriyorsun ya, zavallı hem cinsim için üzüleyim mi sevineyim mi bilmiyorum."

"Senden uzak kaldığım sürece diğer erkeklerle aramı kendim düzeltirim."

"Hangi erkekler?" Yine... Yine... Siniri tepesine sıçramıştı işte. "Hangi erkekler dedim!" Kelimeler sıkılmış dişlerinin arasından ıslık gibi çıkmıştı.

Beatrice onun yeniden biraz önceki kızgın hâline dönüşünü şaşkınlıkla izlerken, "Ne demek hangi erkekler?" diyebildi.

"Aranızı düzelteceğin kaç erkek tanıyorsun?" Dişlerinin arasından tıslayarak fırlayan kelimelerin rüzgârı kızın yüzüne çarptı.

"Bundan size ne Ekselansları! Yine de şöyle açıklama yapabilirim size. Geri döndüğümde -ki dönebilirsem ve skandaldan sağ çıkabilirsem- evlenmek için ikna etmeye çabalayacağım centilmenlerden bahsediyorum."

"Skandal olmadan bile senin gibi bir cadıyla evlenebilecek erkeğin olabileceğini hiç sanmıyorum." Alayın içine gizlenmiş bir başka duygu geldiği gibi aniden yok olmuştu. Sean onun gözlerinde yanmaya başlayan öfke ve kırgınlığın kahverengi dokusunu gördüğünde söylediklerine çoktan pişman olmuştu.

Beatrice titreyen çenesini sıkıp dolan gözlerini inatla durdurdu. "O zavallı erkeklerin listesinde olamamana sevinebilirsin o zaman." Sonra atının başını çevirip eve giden yola doğru mahmuzladı. Lanet olası adam, gerçekleri yüzüne çarpmış olmasa sanki genç kız bilmiyordu. Nerede olduğunu, nerede durduğunu biliyordu. Bir başkasının hatırlatmasına ihtiyacı yoktu.

Arkasından gelen ve adını seslenen adamı umursamadan yanağına doğru kayan gözyaşını hırsla sildi. Sean ona yetişemeden ahırların önünde dizginini çektiği attan aşağıya atladı. Kapının önündeki seyise atı teslim ederek koşar adımlarla eve girdi.

Antrede oturma odasından çıkan Amelia'yı gördüğünde duraksadı. Kendine çekidüzen verdi. Kadın kibirli bir tavırla onu baştan ayağa süzerken elindeki yelpazeyi sanki bir da-

vetteymiş gibi sallıyordu. Beatrice kendisine yaklaşan kadına yılan görmüş gibi baktı. Erkekleri avucuna alıp istediği gibi oynayabileceğini düşünen kadınlardan nefret ederdi. Hele bu öz güven davranışlarına kibirle yansıdığında...

"Ben de kasabaya gidecek birini arıyordum," diyen Amelia kızı baştan aşağıya süzdü. "Bu işi yapabilecek kadar büyüksün. Bir erkeğin ilgisini çekebildiğine göre..."

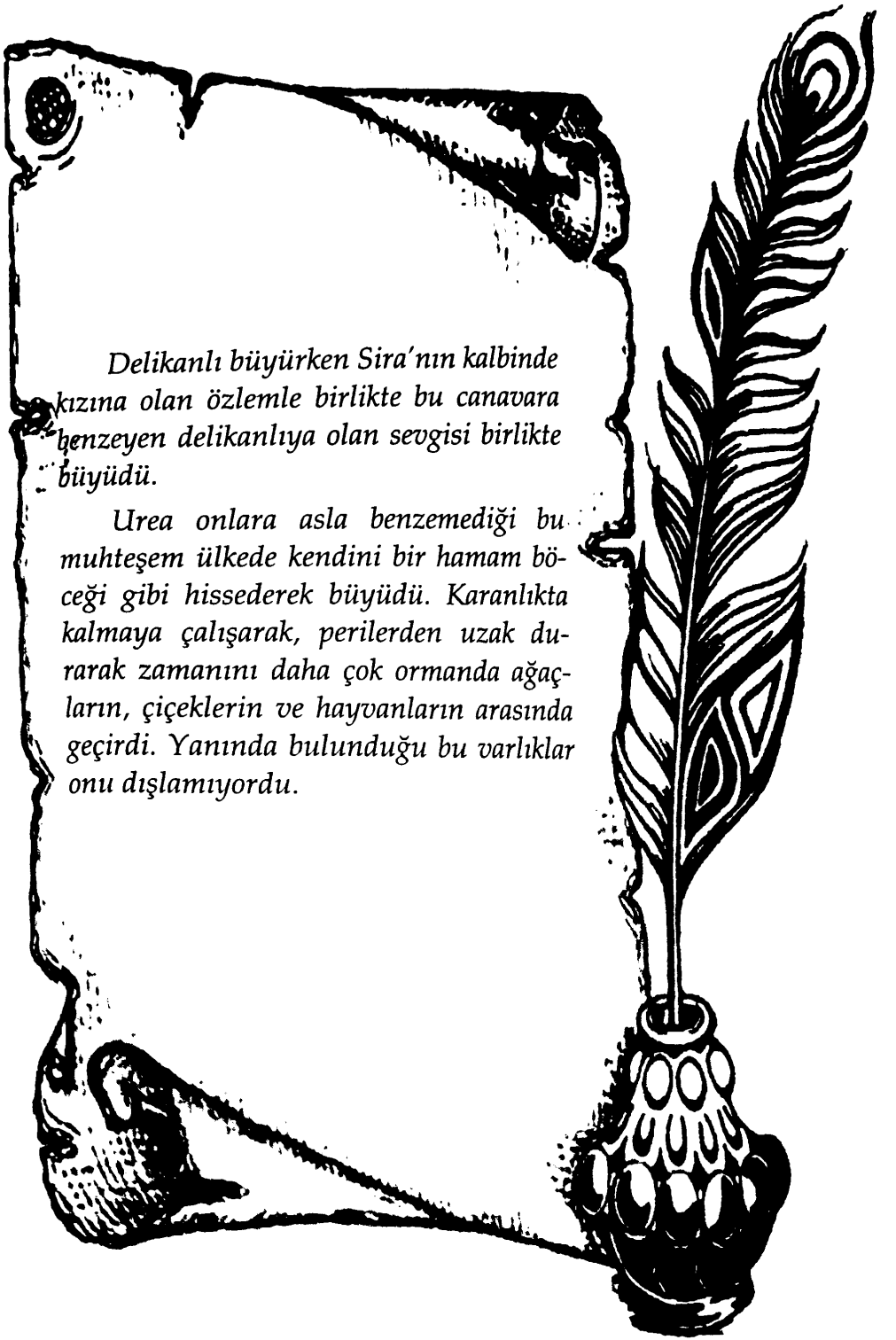
İmalı konuşması üzerine Beatrice dişlerini sıktı. Buradan gidinceye kadar onun yılan diliyle saçtığı zehre katlanmak zorundaydı. Duruşunu bozmadı.

Amelia onun tepkisiz kalmasına sinirlenmiş gibi elindeki yelpazeyi omzuna hafifçe vurarak, "Belki orada kendi yaşına uygun kızlar bulabilirsin. Normal olmaya çalışmalısın," diye mırıldandı. Durumu anlayan genç kız bir adım geri çekildi. Kadın, onu Sean'dan uzaklaştırmaya çalıştığını daha iyi anlatamazdı.

"Ne istemiştiniz, hanımefendi?"

"Kasabaya gitmeni ve terziye verdiğim siparişi almanı istiyorum."

"Emredersiniz!" Genç kız dişlerinin arasından konuşmuştu. Geri dönüp kapıya yönelmişken arkasından, "Hizmetçi kapısından çık!" diyen Amelia'nın emrine, omzunun üzerinden dönüp baktı. Kadın sinsice, "Ayrıca ailenin atlarını kullanamazsın. Kasaba buradan iki mil sürüyor. Senin gibi genç birinin kısa sürede yürüyebileceği bir mesafe," diye ekleyince zaten morali bozuk olan Beatrice, kadının elindeki yelpazeyi alıp ağzına tıkamayı ne çok istiyordu.

Delikanlı büyürken Sira'nın kalbinde kızına olan özlemle birlikte bu canavara benzeyen delikanlıya olan sevgisi birlikte büyüdü.

Urea onlara asla benzemediği bu muhteşem ülkede kendini bir hamam böceği gibi hissederek büyüdü. Karanlıkta kalmaya çalışarak, perilerden uzak durarak zamanını daha çok ormanda ağaçların, çiçeklerin ve hayvanların arasında geçirdi. Yanında bulunduğu bu varlıklar onu dışlamıyordu.

BÖLÜM 8

İki mil... Tanrı aşkına, iki mili yürümesini istemişti! Hava ısınmış, güneş tepeye gelmişti. Peruğun altındaki saçları su içinde kalmış, terler yanağına doğru süzülüyordu. Böyle bir yürüyüşe alışkın olmayan zavallı ayakları sızlamaya başlamıştı bile... Kasabanın engebeli yolunda attığı her adımda kalkan toz çizmesine ve pantolonuna yapışıyordu. Kaşınmaya başlayan burnunun üzeri büyük ihtimalle güneşten yanmaya başlamıştı. Bu durum annesine kalp krizi geçirtecekti. Üzerindeki ceket gittikçe ağırlaşıyor muydu? Karşısından gelen kasaba halkının dikkatini çekmekten korktuğu için ceketi çıkaramıyordu. Yavaş yavaş evlerin çatısı görünmeye başladığında sevinç çığlığı atabilirdi. Adımlarını hızlandırdı.

Yolun çevresindeki yeşil tarlalarda çalışan insanlara bakmaktan kaçınarak başını önüne eğdi ve kasabanın girişini geçti. Meydana vardığında bir an durup çevresine baktı. Günün bu saatinde olmasına rağmen kalabalıktı. Sağ tarafta gördüğü *pazar* neden kalabalık olduğunu açıklıyordu. Dükkânların tabelalarına bakarak aradığı terziyi bulmaya çalıştı. Yılan kadın, adını bile vermediği terziyi nasıl bulmasını bekli-

vardı? Yanından geçen bir kadına, "Affedersiniz, terziyi arıyorum! Yardımcı olabilir misiniz?" dedi.

Kadın elini, omzunun üzerinden arka tarafındaki bir noktaya doğrultarak, "Şu ara sokakta, yüz adım sonrasında görürsünüz," diyerek yoluna devam etti.

Girdiği sokak birbirine yakın evlerin baskısıyla iyice daralmıştı. Biraz yürüdükten sonra terzinin tabelasını gördü. Dükkânın kapısında iki kadın ayaküstü sohbet ediyordu. Genç kız çan asılı kapıyı iterek dışarıya göre daha serin bir dükkâna adım attı. Fazlasıyla geniş olan mekân renkli kumaşlar ve içeride alışveriş yapan kadınların kıyafetleriyle daha da renklenmiş görünüyordu. Kadınlardan biri ona doğru yürüyüp, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Leydi Amelia'nın siparişi için gelmiştim."

"Ah evet, hemen getiriyorum," diyerek gülümseyen kadın uzaklaştı. Birkaç dakika sonra elinde büyükçe bir paketle geri geldi. Beatrice kadından aldığı küçümsenmeyecek ağırlıktaki paketle dükkândan çıktı. Kollarındaki bu ağırlıkla o kadar yolu nasıl geri döneceğini düşünerek yeniden meydana geldi.

Sean, öfkesini çıkardığı kızın arkasından pişmanlıkla atını sürdükten sonra onu yakalayamayacağını anlayıp yönünü kasabaya çevirmişti. Genç kıza alacağı gecelikle sürpriz yaparak bu gece rahat uyumasını sağlama düşüncesindeydi. Diğer taraftan kendisi için işkenceye dönüşecek uzun saatler için de bir yol düşünmesi gerekiyordu. Kasabanın meydanında kurulmuş olan pazarın sonunda atından indi. Hayvanı su teknesinin hemen yanındaki çite bağladı.

Buraya en son gelişinin üzerinden yıllar geçmişti. Bir yönden hiçbir şey değişmemiş gibi gelirken diğer yönden garip bir yabancılık çekiyordu. Karşısında duran tabelaya baktı. Murphy'nin Yeri. Yaşlı Murphy hâlâ burada mıydı? Gülümseyerek mekâna doğru yürüdü.

Açtığı kapıda durarak içki ve yemek kokusunun burnuna çarpmasına izin verdi. Düşündüğü gibi hiç değişmemişti. Tezgâhın arkasında bardaklarla ve içkiyle ilgilenen yaşlı adamın kapıya dönen bakışları önce boş bakarken sonra hayretle irileşti. Yaşlı gözlerini inanamazmış gibi kısarak kapıda dikilen genç adamı süzdü. Dirseklerini tezgâha dayayıp, öne doğru eğilerek, "Eğer bu gördüğüm Sean O'Sullivan değilse cehennemde yanayım!" diye bağırdı.

Sean onları ayırt edebilen sayılı birkaç kişiden biri olan Murphy'nin söylediklerine sırıttı. Ona doğru yürürken, "Seni asla kandıramadık, değil mi yaşlı dostum? Her zaman kimin kim olduğunu anında bilirdin," dedi.

Yaşlı adam, onu gördüğüne çocuk gibi sevinmişti. "Bu yaşlı gözler seni bir daha asla göremeyeceğini düşünüyordu."

"Aslında bu genç gözler de seni bir daha göremeyeceğini düşünüyordu."

Yaşlı adamın titrek, boğuk kahkahasına Sean'ın genç ve hayat dolu gür kahkahası karıştı. Murphy tezgâhın altından geçip ona sarıldı. "Giderken bir daha dönemeyeceğini söylemiştin." Geri çekilip Sean'ın değişen, olgunlaşan ve keskinleşen yüz hatlarına baktı.

Genç adam, insan sarrafı olan gözlerden hiçbir şeyin kaçmayacağını biliyordu. "Biliyorsun, malikânede ölüm havası esiyor. Baron, ben olmadan Azrail'e ruhunu teslim edemiyormuş." Alayla söylediği sözlerin içinde saklı olan kalp kırgınlığını anlayan Murphy, "Bütün yaptıklarından sonra mı? Hangi yüzle?" diyerek çıkıştı.

Çektiği taburelerden birine oturan genç adam, her zaman kendisini koruyarak arkasında duran bu yaşlı adama saygıyla baktı. "Aslında görünen bütün belayı benim açtığım... Sonra da onları yüzüstü bırakıp çekip gittim."

"Her şey şu anda yatakta olan yaşlı canavarın suçu. Bu nedenle kıvranarak ölümü bekliyor." Tezgâhın altından barın arkasına geçen Murphy, bir bardağa doldurduğu içkiyi genç

adamın önüne koydu. Sean bardağı alıp havaya kaldırdı. "Şerefine yaşlı dostum!" diyerek başına dikti. Bakışlarını tezgâha bıraktığı bardaktan onun kırışmış yüzüne çevirdi. "Anlat bakalım, ben buralarda yokken sen neler yaptın?"

Omzunu eğreti bir ifadeyle silken Murphy, "Gördüğün gibi değişen hiçbir şey yok, sadece yaşlandım ve ölümü ensemde hissediyorum," diye homurdandı.

Sean onun sevimli suratına bakıp gülümsedi. "Oğlun Doren nerelerde?"

"Bırak o serseriyi, iki yıl önce çekip gitti. Annesini bile düşünmedi. Kadın her gün ağlıyor."

"Peki bizimkiler?" Yaşlı adam, Sean'ın ciddi bir yüzle ve donuk bir sesle sorduğu soruya hayret etmiş gibi bakarak, "Ne olmuş sizinkilere?" diyerek soruya soruyla karşılık verdi.

"Ne sormak istediğimi anladın, Murphy! Göründüğü kadar kötü mü?"

Adam, elindeki bezle tezgâhı silmeye koyuldu. Bu daha çok düşüncelerini toplamak için yapılan bir eylemdi. Sonra elindeki bezi cilalı yüzeye fırlatıp, "Senden sonra daha da kötüye gitti. Dean daha çok içmek ve kumar oynamakla ilgileniyordu. Babansa fazlasıyla yaşlanmıştı ve işlerle ilgilenecek kadar güçlü değildi. Kalan arazileri kumarda kaybeden Dean'a bir dur demesi gerekiyordu ama o sessiz kaldı. Gördüğün gibi ev ve çevresindeki araziler... Toprakların büyük bir kısmı borcu ödenmediği için ipotekli," dedi içini çekerek.

"Dean'ın sana borcu var mı?"

Yaşlı adamın bakışlarını kaçırmasından cevabı almıştı. Elini cebine atıp çıkardığı keseden fazlasıyla parayı tezgâha bıraktı. Murphy'nin itirazına aldırmadan, elini paranın üzerine kapatıp ileriye doğru ittirdi. "Al bunu, geçmişte yaptığım borçlara sayarsın."

"Bana borcun yok, bunu bilmen gerekir."

Sean'ın yüzüne yerleşen sevecen gülüş, minnettarlığını gösteriyordu. "Yaptıklarını parayla ödememin mümkün olmadığını biliyorum. Bu sadece kırıp döktüğüm mekânın eşyaları için olsun."

Karşılıklı bakışırken dışarıda kopan kıyamet nedeniyle merakla kapıya yöneldiler. Sean yaşlı adamın, "Lanet olasıca serseriler!" diyerek söylendiğini duydu.

"Seni parçalara ayıracağım!"

Bu adam ne söylediğini bilmiyordu. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

Üzerine yürüyen delikanlı, "Yanımdaki kıza dokunarak geçtin! Bir de ona göz mü kırptın?" diye hırlayınca korkuyla geri çekildi.

"Bu kalabalıkta dokunmadan nasıl yürüyebilirim ki? Ayrıca kız bana göz kırptı."

"Sen, bana ve sevdiğim kadına yalancı mı diyorsun?"

Tanrım, bu olanlara inanamıyordu! Karşısına geçip bir genç kıza sarkıntılık ettiğini söyleyen adamın söylediklerine kahkahayla gülmek istiyordu ancak adam dev bir kaya gibi üzerine doğru gelirken korkudan nefes bile alamıyordu. Çevrelerini saran kalabalığın bütün dikkati çıkacak kavgaya yoğunlaşmıştı. Her an birilerinin *aslında o bir kadın* demesini bekleyerek yutkundu.

"Bir asilin uşaklığını yaparak kendini bizden yükseklerde mi görüyorsun?"

"Hayır, ben sadece hanımımın siparişini eve götürmeye çalışıyorum."

"Sen bana anlayışsız mı diyorsun?"

Genç kız ne söylerse söylesin adam yanlış anlayarak saldırıya geçiyordu. Sabrının da bir sınırı vardı. "Bana bak salak, sen ve o çirkin sevgilin umurumda bile değilsin! Şimdi çekil önümden!"

Beatrice'nin söyledikleri karşısında delikanlının rengi gittikçe koyu kırmızıya döndü. Genç kızın korkuyla açılmış gözleri havaya kalkan yumruğu gördüğünde sıkıca kapandı. Her an gelmesini beklediği yumruğun tedirginliğiyle geri geri giderken arkasındaki bir tümseğe takıldı ve çığlık atarak düştü.

Kasaba halkı tarafından hayvanlarını sulamak için ağaçtan yapılmış teknenin içine düşerken, elindeki paket de yerdeki oluşmuş çamur göletinin tam ortasında yerini almıştı.

Beatrice başındaki peruğun kaymasını önlemek için sıkıca yapışmış, sırtüstü düştüğü su dolu tekneden mavi gökyüzüne bakıyordu. Çevreden gelen kahkaha ve gürültünün arasında üzerine gelen adamın küfrederek, kalkmasını isteyen sözleri kulağına gelince kızgın bakışlarını ona çevirdi. Bir ejderha gibi burnundan soluyan sarışın delikanlı eğilip, kızı göğsünden tutup kaldırma niyetindeydi ki aniden kayboldu. Evet, gerçek bu, kayboldu.

Beatrice şaşkın bakışlarını birkaç kez kırpıştırdı. Tekneden dışa sarkan ayaklarını toplayıp debelenerek yerinde doğruldu. İşte o zaman sinirli delikanlının nereye kaybolduğunu anladı. Sean'ın adamı hırpalayışını görünce titrek bacaklarla sudan çıktı. Kayan peruğunu düzeltip yumruklaşan ikiliye doğru yürüdü. Bu arada Amelia'nın paketine basıp geçtiğinin farkında değildi.

Altına aldığı delikanlıyı acımasızca yumruklayan Sean'ın omzunu dürterek, "Lordum biraz abarttınız!" dedi.

Sean, Murphy'nin Yeri'nden çıkıp, çember oluşturmuş kalabalığın kıyısına geldiğinde gördüklerine inanamamıştı. Adamın biri Beatrice'nin üzerine yürüyerek onu su dolu tekneye düşürdü. İleri fırlasa da genç kızın düşmesine engel olamamıştı. Serserinin kızın yakasına uzattığı eli gördüğünde ise gözü dönmüştü. Eğer ona dokunursa...

Şu anda ise altına aldığı adamı yumruklamasını bölen yine kızın sesiydi. *"Lordum biraz abarttınız!"* Tam indirmek

üzere olduğu yumruğu havada kalırken omzunu dürten ele baktı. Sonra da tepesinde ıslak bir sıçan gibi dikilen kıza döndürdü bakışlarını. "Abartmak mı?"

Beatrice başını sallayarak, "Evet, artık bırakın da gitsin," dedi. Çenesiyle yerde ağzı burnu kan içindeki delikanlıyı gösterdi. Yaptığına pişman olmuş görünüyordu.

"Bu serseri seni dövmeye kalktı."

"Biliyorum efendim, ben de oradaydım."

"O zaman bırak da onu parçalara ayırayım!"

Beatrice kalabalığın büyük bir dikkatle onları izlediğinin farkındaydı. Dişlerinin arasından, "Efendim, sonuçta ben sizin özel uşağınızım. Olayı bu kadar abartmayın," diye fısıldadı. Genç adama ima etmek istediği noktayı vurgulamaya çalışmıştı. "Onu bırakın da buradan gidebilelim." Gözlerini devirerek kalabalığı gösterdi.

Sean o zaman ne yaptığını kavrayarak göğsüne oturduğu adama baktı. Sonra ayağa kalkıp üzerinden çekildi. Beatrice'ye ters bir bakış atarak kalabalığın arasından atına doğru yürüdü. Genç kız paketin çamurun içinde yatan görüntüsünü görünce, inleyerek yerden aldı. Sean'ın arkasından gitmek yerine meydanın batısına, geldiği yola doğru yürümeye başladı. Elindeki paketten akan çamurlu sular, aynı zamanda kendi üzerinden damlayan sularla birleşip geçtiği yerde ıslak bir iz bırakıyordu. Kasabanın çıkışına geldiğinde, arkasından gelen nal seslerine dönüp bakma zahmetine girmedi. Dengine geldiğinde yavaşlayan atın ve sahibinin varlığını umursamadan yürümeye devam etti.

"Bir an bile yalnız bırakmaya gelmiyorsun."

"..."

Sean cevap vermeden yürümesine devam eden genç kızın ıslak ama gururlu yürüyüşüne sırıtarak baktı. "Gittiğin her yerde bir olaya karışıyorsun." Aklına gelen ihtimalle kaşları çatıldı. "O serseri sana yumruk atsaydı ne olacağını düşünmek bile istemiyorum."

"Erkeklerle aramı düzelttiğim için mutlu olman gerekir."

"Tanrı aşkına, Beatrice! Orada bir erkekle kavga ediyordun!"

Aniden duran genç kıza uyarak atın dizginini çekti. Hâlâ kalabalık olan bir yolda oldukları için onu atın sırtına alamıyordu.

Beatrice, "Benim kavgam seni ilgilendirmez!" diyerek dik dik baktı.

Sean ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Senin başına güneş mi geçti? Peruk da var ama yine de bu mantıksız konuşmanın bir sebebi olmalı." Eğilip elini kızın alnına koydu. "Hayır, ateşin de yok."

Beatrice onun eline vurarak uzaklaştırdı. "Kadın olarak bir değerim yok, erkek olarak bir işe yarardım belki." Sonra ayaklarını toprak yolda sert bir şekilde vurarak yürümesine kaldığı yerden devam etti. Sean uzaklaşan kızın arkasından homurdanarak harekete geçti. Çok sevgili özel uşağı, söylediklerini burnundan getirmeye niyetliydi.

"Gerçekten de o kıza göz kırptın mı?" Arkasından gelen alaycı sese boğuk kıkırtı eşlik edince adımlarını hızlandırdı. *Pislik, alçak...*

"O serseri sevgilisine sarkıntılık ettiğini söylüyordu. Ona dokundun mu? Bay Rice olmayı gerçekten de kabullenmiş görünüyorsun. Nasıl bir duygu, yani erkek olmak?"

Beatrice yoldan geçenlere rezil olmamak için dişlerini sıktı. Eline geçen ilk fırsatta nasıl erkek olunur ona gösterecekti. Yol tenhalaşmaya başlamıştı. Sean yeniden genç kıza yaklaştı. "Tanrım, bugün kutsal kitaplara kaydedilmeli ve her yıl *Beatrice'nin Sessiz Kaldığı Tek Gün* olarak kutlanmalı!"

Ama bu kadar tahrik etmeye kim dayanabilirdi ki? Sonuçta Beatrice de taştan yapılmamıştı ve her duyguyu uçlarda yaşayan zavallı bir kızdı. Bu adam yakınlarındayken ya öfkeden kuduruyor ya da şey oluyordu... Şey... Yani bazı

duyguları zirve yapıyordu. Her neyse... İki durumda da rahatsızlık had safhadaydı ve asla ortası yoktu.

Hırçın bir şekilde duraksayıp, kahverengi bakışlarını genç adamın gri bakışlarına dikerek elindeki kutuyu sakince bırakıverdi. Zaten ıslak olan paket, kof bir ses çıkararak yere düştü ve ağır bir toz bulutu kalktı. Beatrice öfkesini nereden çıkartacağıyla ilgili nihai sona ulaşmış bir bilge edasıyla paketin üzerine bastı.

Sean ise şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle paketin üzerinde sakin bir şekilde tepinen kızı izliyordu. Yerinde sayan bir asker gibi hareket ederken paket ayaklarının altında eziliyordu. Beatrice bakışlarını bir an bile ondan ayırmadan, "Şu an çiğnediğim paketin ne olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?" dedi.

Sean kaşını kaldırırken onun bu saçma hareketi karşısında kıvrılan dudağını gizlemeye zahmet etmedi. "Aslında hiçbir fikrim yok. Ne var içinde?"

"Bilmesen daha iyi olur. Zaten gidince öğreneceksin." Sonra eğilip, yerden ıslaklığı tozla birleşip çamura dönüşmüş paketi aldı.

Sean yola dikkatle bakıp, gelen giden var mı gözlemledikten sonra uzanıp, bir çırpıda kızı yukarı çekerek kucağına oturttu. Genç kızın önce çığlık sonra kibar bir leydiye yakışmayacak homurdanmaya dönen sesine aldırış etmeden atı mahmuzladı.

"Biliyor musun Yeraltı Cadısı, kadınları tanıdığımı sanırdım. Onların her jest ve mimiğine bir anlam yükleyebilirim fakat sen bütün ezberimi bozuyorsun."

"Düşüp kalktığın kadınların seviyesi düşünülecek olursa tahmin edilememek benim açımdan çok saygın olmalı."

Kahkahayla gülüyordu yüzsüz. Adama ettiği hakareti bir başka asile söyleseydi gülmeyi bırak, kadın olduğuna bakmadan düelloya davet ederdi. Beline sarılan kolların sıkışmasına itiraz etmek için genç adama dirseğini vurdu. Sırtını yaslan-

dığı bedenin gerginleşmesinden başka bir işe yaramayan hareketi boşa gitmişti.

Ah Tanrım, hissettiği şeyin aklına getirdiği o şey olmadığını birisi söylesin!

Kulağının dibindeki sıcak nefesin sıklaşması ve onun, "Rahat durmazsan başın belaya girecek!" diye uyarması üzerine kıpırdanmayı bırak, nefesini bile tuttu.

"Ahlaksız zampara!"

Sean kucağına aldığı kızın ıslak sıcaklığını hissettikçe, gerginleşen ve sertleşen bedenine söz geçirmeye çalışırken duyduğu tıslama dolu hakaret üzerine, "Benden uzak durman gerektiğini hep söyledim. Ve evet, gerçekten de ahlaksız bir zamparayım," diye fısıldadı. Burnunu yaklaştırdığı kızdan saman, yosun ve ot kokusu geliyordu. "Ayrıca iğrenç kokuyorsun."

"Seni uzak tutacaksa gübre kokmaya bile katlanabilirim."

"Sen bir yalancısın, sevgilim!" diyen Sean, söylediklerini ispatlamak için kollarını kızın ince belinden göğüslerine doğru hareket ettirdi. Karşılığında genç kızın ateşe düşmüş gibi sıçramasına seksi bir şekilde güldü. "Yalan söylemek için zahmete girme, bedenin gerçeği fısıldıyor."

Adamın ateşli sözcükleri karnının alt kısmından başlayıp iç organlarını da çevreleyen bir krampa neden oluyordu.

Tanrım, lütfen Dante'yi bir an önce gönder, yoksa yasakladığın bütün davranışların günahkâr anıtı olan bu adam tarafından kirletileceğim. İşin kötü yanı ne biliyorsun, istediği her şeyi severek yapacağım. Beni kurtarmak istiyorsan elini çabuk tutsan iyi edersin!

Sean sessizliğe gömülen kıza daha fazla baskı yapmaktan vazgeçerek atı mahmuzladı. Eve yaklaştıklarında Beatrice'yi indirdi. O küskün adımlarla eve doğru yürürken kendisi de ahırlara yöneldi.

Hizmetçilerin kullandığı kapıdan giren Beatrice'nin yolu mutfaktan geçmek zorundaydı. Yemek kokusuyla ağırlaşan mutfağın havasının farkında değilmiş gibi çalışan hizmetçiler, açılan kapıya dönüp baktılar. Genç kızın perişan hâline şaşkınlık dolu bir ses çıkardılar.

Agate, "Sana ne oldu böyle, çocuk?" derken Ciara adındaki kız, hafif ve kısa adımlarla yaklaşarak acıyan gözlerle onu incelemişti.

"Zavallıyı bırakın da biraz soluklansın," diyen Maria elindeki iğrenç paketi alıp ocağın önüne bıraktı.

"Kasabada bir kavgaya karıştım." En kısa yoldan doğruları söylemek akıllıca görünmüştü. Kızlar iç çekerek kıkırdadılar. Aşçı kadın, erkekler konusunda homurdanırken, Agate kolundan tutup sandalyeye oturttu. "Otur ve anlat bakalım ne oldu?"

Beatrice aceleyle önüne konan limonatayı bir dikişte bitirdi. O kadar yolu yürümek fena hâlde susatmıştı. "Aslında hiçbir şey olmadı. Leydi Amelia'nın siparişini terziden aldım. Dönerken kasabanın meydanından geçmek zorundaydım. Pazar kurulduğu için çok kalabalıktı. Salak serserinin biri *'Sevgilime neden dokundun?'* diye üzerime yürüdü." Derin bir nefes alıp karşısında hipnotize olmuş gibi kendisine odaklanmış kadınlara baktı. "Beni ittirdi, hayvanların sulandığı şu ahşap teknelerden birinin içine düştüm. Kalkmaya çalışırken, Lord Sean gelip adamı bir güzel yumrukladı."

Kızlar, hayal kırıklığıyla iç çekti. Ciara, "Hepsi bu kadar mı?" diye sorarken sanki Beatrice'nin kahramanca bir hareket yaptığını duymayı ister gibi bakıyordu.

Genç kız, "Evet, hepsi bu kadar," diyerek omzunu silkti. Bekledikleri kahramanlık gerçekleşmeyince hanımların bütün ilgisi sönmüştü. Bu kadınların nesi vardı böyle? Erkeklerin canavarca yumruklaşmasından nasıl zevk alabilirlerdi ki?

Gözü ocağın önündeki pakete takılınca ayağa kalktı. Yerden aldığı çamur yığınıyla kapıya yürüdü. Bunu Amelia'ya

vermesi gerekiyordu. Kadının yüzünün alacağı ifadeyi ve sinir krizi geçiren hâli gözünün önüne gelince büyük bir tatminle antreyi geçti.

Kapıya vuruşunun ardından odadan gelen kadınsı sesle, savaşa hazırlanan bir komutan gibi derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi. İçeri girdiğinde, kadının karşısında oturan adamı görünce gözleri kısıldı. Kahretsin! Ne zaman gelmişti?

Amelia kapıda perişan hâlde duran uşak kılığındaki kızdan önce, elindeki paketin durumunu görünce çığlık atarak ayağa fırladı. "Kıyafetime ne yaptın? Seni ahmak!"

Sean ise dirseğini kolçağa yaslamış, dudaklarında oluşan keyifli gülümseyişi saklamaya çalışıyordu. Muzaffer bir komutan gibi kapıda duran ve meydan okuyan bakışlarını bir an bile Amelia'dan ayırmayan Beatrice'yi izliyordu.

"Düştüm efendim." Sesinde bir zerre kadar pişmanlık ve üzüntü yoktu.

"Aman Tanrım, beceriksiz bir uşağı göndermek benim hatamdı! Seni sersem! Verilen basit bir işi bile yapamıyorsun!" Amelia hızını alamamış gibi kızın üzerine yürüdü. Niyeti kötü bakan gözlerinden belliydi. Sean, kadının amacını anlayarak fırlamıştı. Kadın, Beatrice'ye yaklaşamadan ikisinin arasına girdi. "Amelia kendine gel!"

Genç adamın sert sesine dönen Amelia, "Görmüyor musun zavallı elbisemi ne hâle getirmiş?" diye bağırdı.

"Çocuk düştüğünü söyledi, yapabileceği bir şey yokmuş işte, sen de duydun," derken dudak ucu seğirdi.

"Çekil önümden Sean, ona hanımının emirlerine nasıl özen göstermesi gerektiğini öğreteceğim!"

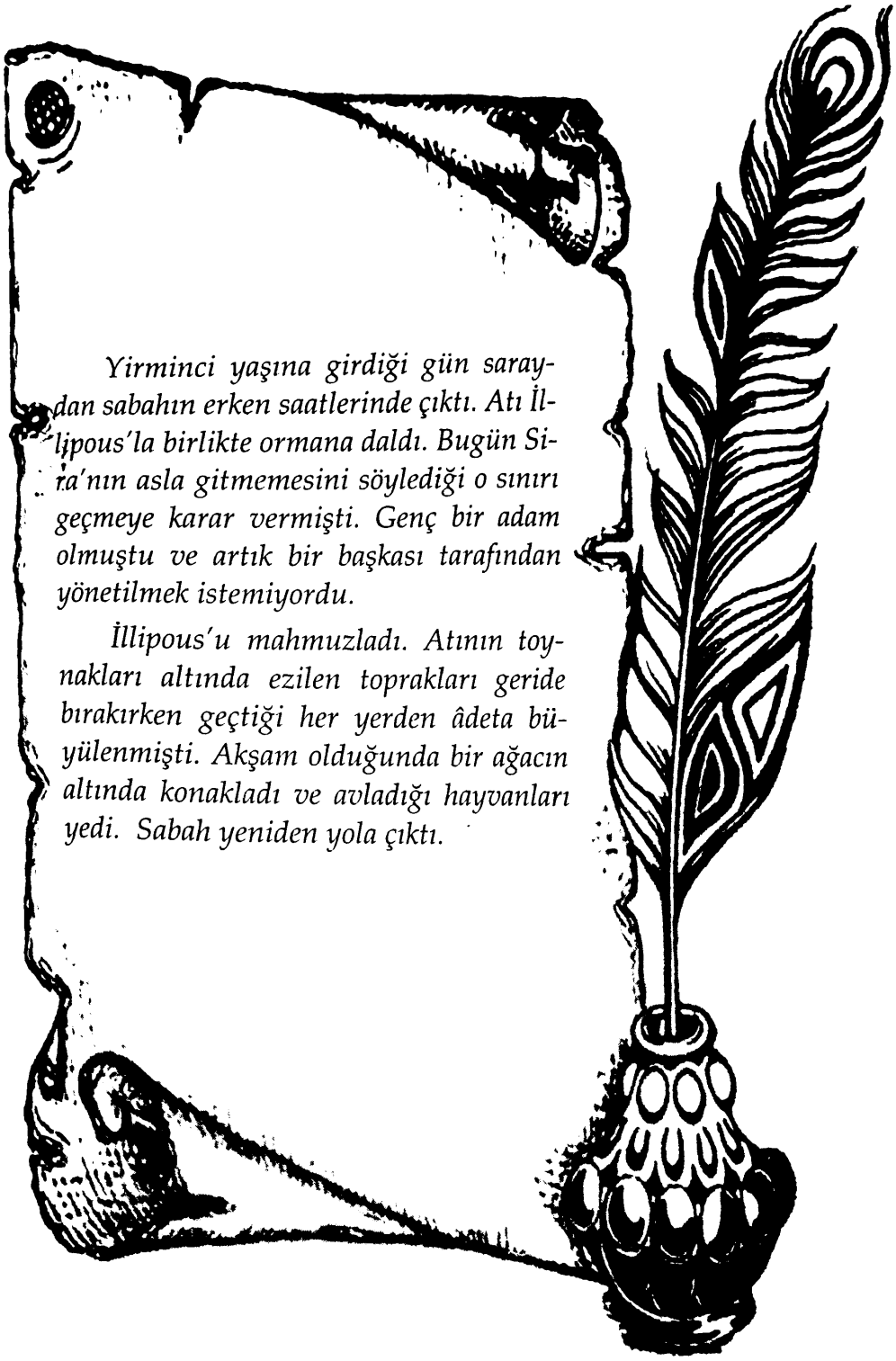
Sean kendisini geçip, Beatrice'ye ulaşmaya çalışan kadını bileğinden yakalayarak durdurdu. "Sana bırak dedim. Eğer bütün mesele kıyafetse sana yenisini yaptırırım. Benim hediyem olacak."

Amelia gözleri parlayarak, genç adamın yüzüne bakarken, "Ciddi misin?" diye sordu. Aniden değişen tavırları saldırgan bir vaşaktan mırlayan evcil bir kediye dönüşmüştü. Gözlerini süzerek, elindeki yelpazeyi Sean'ın geniş göğsüne sürterken, Beatrice tiksintiyle yüzünü buruşturup gözlerini devirdi. "Aslında Leydi Amelia ben kıyafetinizi yere..."

Sean onun ne söylemeye çalıştığını anladı. Amelia'nın kıza dönen bakışlarını kendi üzerine çekmek için koluna girerek, "Neden bana nasıl bir kıyafet istediğini anlatmıyorsun?" dedi. Omzunun üzerinden genç kıza uyaran bir bakış atarken, "Siz de Bay Rice, gidip çizmelerimi cilalayın ama önce kendinizi temizleyin. Sonra da gömleklerim temizlenip ütülenecek. Hadi gidin şimdi!" diye buyurdu.

Amelia'nın nasıl bir kıyafet istediğiyle ilgili sesi odayı çoktan sarmıştı. Beatrice öfkeyle dudaklarını birbirine yapıştırdı. Kucağındaki parçalanmış ve çamurlu paketle topuğunun üzerinde döndü. Kapıyı çekerken, son gördüğü Sean'ın Amelia'ya doğru eğilen başı ve kadının şakıyarak konuşan görüntüsüydü. Antrede karşılaştığı Uşak Lynch'in eline çamurlu paketi tutuşturdu. "Bunu çöpe at!" dedikten sonra üst kata çıkan merdivenlere yöneldi.

Lynch ise kendisine emir veren ufak tefek uşağın arkasından kızgınlıkla bakıyordu.

Yirminci yaşına girdiği gün saraydan sabahın erken saatlerinde çıktı. Atı İllipous'la birlikte ormana daldı. Bugün Sira'nın asla gitmemesini söylediği o sınırı geçmeye karar vermişti. Genç bir adam olmuştu ve artık bir başkası tarafından yönetilmek istemiyordu.

İllipous'u mahmuzladı. Atının toynakları altında ezilen toprakları geride bırakırken geçtiği her yerden âdeta büyülenmişti. Akşam olduğunda bir ağacın altında konakladı ve avladığı hayvanları yedi. Sabah yeniden yola çıktı.

BÖLÜM 9

"Yukarı çık ve temizlenmiş! Sonra da çizmelerini cilalayacakmışım! Hah, bir de gömlekleri yıkanıp ütülenecekmiş! Başka emriniz Ekselansları? Sizin uşağınız yok burada! Evet, öyle görünüyor olabilirim fakat sen aşağıda kadınlara kur yaparken ben senin çizmelerini mi cilalayacağım? Hem ben ne anlarım ciladan ve ütüden!"

Üzerindeki ıslak ve çamurlu kıyafeti çıkarmakla uğraşan Beatrice hırsla söyleniyordu. Daha çok öfkesini sözcüklerden çıkarmaya çalışıyordu. Yattığı odaya giderek yatağın ayakucunda duran sandığı açtı. İyi ki kızlar dün geceki kıyafetleri yıkayıp sandığa yerleştirmişlerdi. Dar alanda geriye kalan kıyafetleri de çıkarıp artık bıktığı pantolonu giydi. Kadınsı kıyafetler giymeyi özlemişti. Gömleği üzerine geçirip, yelek ve ceketi de giydiğinde tamamdı. Başındaki peruğu çıkarıp üzgün gözlerle baktı. Şeklini kaybetmiş ve kirlenmişti.

Yatak odasında bulunan paravanın arkasındaki leğene su doldurarak peruğu sabunlayıp yıkadı. Şansı varsa akşam yemeğine kadar kururdu. Elinde ıslak perukla odanın ortasında durdu. Şimdi bunu nasıl kurutacaktı? Pencere kenarına

asamazdı, aşağıya düşebilirdi. Gözü şömineye takıldı. Eğer yakar ve kenarına bırakırsa kuruyabilirdi.

Aklına gelen harika fikri hemen uygulamaya koydu. Dün geceden kalan gaz yağı şişesi şöminenin rafında duruyordu. Odunları bir araya getirip üzerine dökerek tutuşturdu. Alevler hızla yayılırken, peruğu şömine demirine takıp ateşin önüne dikti.

Eserinden memnun bir sanatçı gibi geriye çekilip, bir süre izledikten sonra ne kadar yorgun olduğunu fark ederek yatağa tırmandı. Ayağındaki çizmeleri çıkarıp fırlattı. Sonra kendini yumuşak yatağa bırakıp zevkle gerindi. Yastığa sarılarak tatlı bir uykunun kollarına atladı.

Sean, Amelia'nın pençeleri arasından kurtulabildiğinde aradan neredeyse bir saat geçmişti. Sevgili özel uşağından ses çıkmaması ise onu fazlasıyla kuşkulandırmıştı.

Amelia'nın itiraz mırıldanmalarına rağmen kendisini oturma odasından attığında rahatlamış bir soluk aldı. Burnuna gelen yanık kokusunu algıladığında, çıktığı merdivenlerin ortasında durarak aşağıya baktı. Mutfakta yemek mi yakmışlardı? Yeniden çıkmaya başladığı merdivenlere kadar gelen koku giderek rahatsız edici olmaya başlamıştı. Odasına giden koridora saptığında ise havada hafif bir duman vardı. Bakışları temkinli bir ifadeyle kısılırken adımlarını hızlandırdı. Oda kapısının altından sızan dumanı gördüğünde ise koşmaya başladı.

Hızla açtığı kapıdan yüzüne çarpan duman nefesini kesti. Bakışları şömineye kaydı. Halı tutuşmuş, yanıyordu. Ayağıyla söndürmeye çalışırken Beatrice'nin nerede olduğunu görmeye çalışıyordu.

"Beatrice!"

Cevap yoktu. Zehirlenmiş olabileceği korkusuyla odayı sarmış olan dumanlardan çevresini görmeye çalıştı. Yatağın üzerine kıvrılmış genç kızı gördüğünde küfrederek koştu.

Kucakladığı Beatrice'yi odadan çıkarıp, karşı odaya götürerek yatağa bıraktı. "Beatrice! Uyan tatlım!" Ancak genç kız fazlasıyla derin bir uykuya dalmış gibi görünüyordu. Korkuyla omzundan tutup sarstı. "Beatrice! Uyan hadi, bana cevap ver!"

Rahatsız eden sesten ve omuzlarına yapışmış elden kurtulmaya çalıştı Beatrice. Neden birazcık rahat vermiyorlardı ki?

"Beatrice! Beni korkutmaktan vazgeç ve gözlerini aç!" Sean'ın telaşlı ve buyurgan sesine yavaşça gözlerini araladı. Boğazı yanıyordu. Öksürerek doğrulmaya çalıştı. "Tanrı aşkına, bağırıp durma! Sadece kısa bir şekerleme yaptım."

"Şekerleme yapmışmış! Neredeyse yanıyordun!"

Kızgın gürleyen ses ayılmasını sağlamıştı. "Ne demek istiyorsun?" derken sesi gıcırtılı çıkıyordu.

"Yatak odamı ateşe vermişsin!" Sean kızgınlıkla odadan fırladı. Beatrice ise yataktan sarkıttığı ayaklarının üzerinde güçlükle doğruldu ve sendeleyerek kapıya yürüdü. Koridor duman içindeydi ve sisli görüntünün içinde genç adamın halıya su döktüğünü görebiliyordu. Aman Tanrım, gerçekten de yangın çıkarmıştı!

Eli ağzında, gözleri dolu dolu, Sean'ın odadaki koşturmacasını izliyordu. Geri dönüp odaya girerek kapıyı çarptı. Neredeyse bütün evi yakacaktı. Eğer Sean gelmemiş olsaydı ilk yanacak olan da kendisiydi. Gözünden dökülen yaşlarla yatağa oturdu. Genç adamın geri döndüğünü duysa da kirpiklerini aralayıp bakamadı. Nasıl bakabilirdi ki?

"Özür dilerim, amacım peruğu kurutmaktı. Ben... Ben... Bilerek yapmadım."

Onun pişman ve perişan görüntüsüne daha fazla dayanamayan Sean sarılarak kucağına çekti. "Biliyorum tatlım, tamam geçti."

"Evi yakıyordum... Ben... Herkesin ölümüne neden olacaktım."

Genç adam kızın is kokan saçlarına çenesini dayayıp, "Ama olmadın, ağlamayı kes!" diye şakayla karışık azarladı.

Dışarıdan gelen sesler ev ahalisinin dumanı fark ettiğini gösteriyordu. Çığlıkları duyduğunda daha güçlü bir şekilde ağlamaya başlayan genç kızı nasıl teselli edeceğini bilemeyen Sean, "Şişşşşt, herkesi başımıza toplayacaksın, peruğun da yanmış. Kimliğin açığa çıkmadan önce susman gerek," diyerek saçma bir şekilde kızın dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

Beatrice ona hak vererek sesini kesti ama hâlâ için için hıçkırıyordu. "Evime gitmek istiyorum!" Boğuk bir sesle sızlanmıştı.

"Biliyorum, gideceksin fakat şimdi değil."

"Ama... Ben... Ben..." Her sözcüğün arasında hıçkıran Beatrice'nin çenesinden tutarak yüzüne bakmasını sağladı. Gözleri ağlamaktan şişmiş, burnu kızarmıştı. Bu hâliyle bile öyle güzeldi ki... Çiy düşmüş yaprakları hatırlatan gözlerini kırpan genç kız bir damla daha gözyaşının yanağından kaymasına izin verdi. Sean parmağıyla o gözyaşını yakalayarak kuruladı. "Eve dönme konusunu daha sonra konuşuruz. Ben dışarı çıkıp olanları anlatacağım. Bu arada sana yeni bir peruk bulmaya çalışacağım. Ben çıkınca kapıyı kilitle ve kimseye açma, tamam mı?"

Beatrice sessizce başını salladı. Bir süre daha genç kızı izleyen Sean yerinden kalktı. "Kapıyı kilitle!" diyerek son bir kez uyardıktan sonra dışarı çıkarak kapıyı çekti.

Beatrice kapının üzerinde duran anahtarı çevirdi. Sonra ağlamasına kaldığı yerden devam etmek için yatağa uzandı.

Akşam yemeği için masadaydılar. Sean arkasında sessiz bir heykel gibi duran Beatrice'nin canlılığını yitirmesinden rahatsız bir şekilde yemeğini yiyordu. Masada her günkünün aksine derin bir sessizlik vardı. Dean suratı asık bir şekilde içkisini yudumluyor, Amelia ise dalgın bir suskunluk içinde

yemeğiyle oynuyordu. Sıkıcı, canlılıktan yoksun bir akşamdı. Genç adamın da içinden konuşmak gelmiyordu.

Evde kalmış birkaç emektar hizmetçi yemekleri servis ediyor ve boşalan tabakları topluyordu. Çatal bıçak sesleri dışında ölüm üst katlardan yemek odasına inmiş görünüyordu. Sean çattığı kaşının altından kardeşini izliyordu. Normalde hakaret ve aşağılama için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Neden bu gece ağzını açmıyordu?

"Bir sıkıntın mı var, Dean?" diyerek sessizliği bozdu. Kardeşi şaşkın bir pırıltı yerleşen bakışlarını elinde tuttuğu bardaktan Sean'a çevirdi. Dudakları küçümseyici bir ifadeyle kıvrılırken bakışlarındaki o şaşkınlık silinmiş, yerini kınayan bir ifade almıştı. "Sıkıntılarımı seninle paylaşacağımı düşündüren nedir, Sean?"

Genç adam omzunu silkip, "Paylaşmayacağının farkındayım, sadece karşında oturuyorum ve aşağılama dolu sözcüklerini hâlâ duymadım," diye mırıldandı gözlerini kardeşinden ayırmadan.

"En büyük sıkıntımla aynı masada oturuyorum."

"Merak etme yakında sona erecek bir sıkıntı. Zamanı geldiğinde gideceğim."

"Ne zaman sona erecek?"

"İhtiyarın ruhunu cehenneme gönderdiğimde..."

Dean aşağılayan bir şekilde kıkırdayarak, "İyi evlat rolün çok gerçekçi, gözlerimi yaşarttı," dedi.

Sean, "İyi evlat ödülünün senden bana geçmeyeceğini bilecek kadar mantıklı düşünebiliyorum," dedi küçümseyen bir sesle.

"Mantıklı mı? Sen mi? Bizi bu duruma düşürürken de mi mantıklı düşündün?"

Sean geriye doğru yaslanıp kaykıldı. "Çok komik gelecek fakat evet, gerçekten de mantığımı kullandım."

Dean'ın zorlama kahkahası masada soğuk bir rüzgâr estirdi. "Geçekten de komikmiş. Bu muhteşem mantığı duymak için hepimiz ölüyoruz." Yanında oturan Amelia'ya döndü. "Değil mi sevgili karıcığım?"

Amelia sert geçen konuşmaya katılmaya istekli değildi, sadece başını yemeğine eğdi. Sean ikisi arasında gidip gelen bakışlarını Dean üzerinde sabitledi. "Sen bu serveti kumar masalarında eritmeden ben müdahale ettim. Kötü olan benim, babamın nefretine yeterince sahibim. Bir de senin bu nefrete dâhil olmana gerek yoktu."

"Aptalca mantığın bu mu?" Dean'ın gür sesi Sean dışındakilerin yerinden sıçramasına neden oldu. "Babamın vâris sırasını değiştirmesine öyle öfkelendin ki, senin olmayacaksa kimsenin olamaz mantığıyla her şeyi kumarda kaybettin. Nasıl kaybettin, Sean? Oysa herkes senin nasıl iyi bir kumarbaz olduğunu biliyordu. Bilerek yenildiğini itiraf et! Babamdan ve benden intikam almak için özellikle kumar masasında kaybettin!"

Sean dudağına yerleştirdiği umursamaz ve hayatı hafife alan gülümsemeyle, "Haklısın, bilerek kaybettim," dedi.

Bu itiraf zaten barut fıçısı üzerinde oturan Dean'ın yerinden fırlayıp Sean'a atılmasına sebep oldu. Gayet lakayt oturan Sean'ın bu kadar atik olacağını hiçbiri beklemiyordu. Ne zaman ayağa kalktığını ve ne zaman Dean'ın gırtlağına yapışıp masaya doğru ittiğini diğerleri görememişti bile. Genç adam, Dean'ın üzerine eğilip, "Yemek masası kavga yeri değil! Ayrıca düştüğün bok çukurundan kurtulabilecek kadar akla ve güce sahipsin! Bir başkasının servetine gerek kalmadan kendi paranı kazanabilirdin!" diyerek nefes almaya çalışan kardeşinin boğazına bastırdı. "Beni suçlamak, zayıf kişiliğini saklamak için bir kılıf değil mi? Oturup arkamdan lanetler yağdırmak ve sızlanmak... Ben gittikten sonra ne yaptın, Dean? Kumar oynamak ve içmekten başka... Malikâneyi ve geriye kalan arazileri de sen mi kumarda kaybettin? Oysa yeni bir başlangıç için bu kadarı yeter de artardı senin için! Ama sen

asilsin, toprakla ve ticaretle uğraşmazsın, onun yerine zavallı bir kadın gibi ağlayıp sızlanırsın!" Dişleri arasından tıslayarak söylediği sözlerden sonra Dean'ın gırtlağını bırakan genç adam doğruldu. Arkasını dönerek balkon kapısından çıktı.

Beatrice yemek masasında yaşanan dramdan sonra ne yapacağını bilemez bir şekilde bir süre durdu. Amelia'yı Dean'a koşarken bırakıp genç adamın arkasından balkona çıktı. Sean karanlığın içinde, bahçenin çakıl döşeli yolunda yürüyordu. Hızlı ve uzun adımları onun düşüncelerinden uzaklaşmaya çalıştığını gösteriyordu. Genç kız koşarak merdivenleri indi ve onun peşine takıldı.

Genç adam bütünleştiği karanlığın kollarına koşuyormuş gibi geniş adımlar atıyordu. Beatrice de adımlarını hızlandırdı. Gözlemlediği bu evde yaşananlar fazlasıyla karmaşıktı. Sean'a sorsa *seni ilgilendirmez* diyordu. Kendi çıkarımları ise hiç iç açıcı değildi. Geçmişte yaşananlar bu adamın evini ve vatanını terk etmesine neden olmuştu. Onu tanıdığı kadarıyla pervasızdı. Masada konuşulanlar ise onun kumarda her şeyi kaybettiğiydi. Ailesinin bütün mal varlığını bilerek kaybetmişti. Ama neden? Çok sevdiği kadının kardeşini tercih etmesi miydi onu bu kadar çıldırtan? Yoksa başka bir nedeni var mıydı? Sean asla nedensiz iş yapmazdı. Mutlaka bir sebebi olmalıydı.

Nihayet ay ışığının gölgelendirdiği ağaçların altında ona yetişebildi. "Peşinde koşturmaktan yoruldum!"

"Arkamdan gelmeni istemedim! Yalnız kalmak istediğimi anlayamadın mı?" Hırsla söylenmiş sözcükler kırıcıydı.

"Yalnız kalmak istemiyor gibi görünüyordun."

Aniden duran Sean, kızın gelip ona çarpmasına neden oldu. Geri dönüp karanlıkta parlayan gözlerle, "Bunu hangi davranışım ya da sözümden anladın sorabilir miyim?" diye hırladı. Beatrice bu korkutucu Sean'dan hiç hoşlanmıyordu. Şakacı, çapkın, alaycı, küstah tavırlarıyla baş edebiliyordu. Yani ettiğini sanıyordu ancak bu adam karanlık bir gölge gibi

üzerine doğru eğildiğinde onun peşine düşen ayaklarını kırmak istediğini inkâr edemezdi.

"İşaret söylediklerinde değildi, söylemediklerindeydi," diye fısıldadı genç kız güçlükle.

"Bak sen! Küçük kız beni tanımaya başladığını düşünüyor." Asabi kahkahası kızın tüylerini ürpertti. "Beni tanıdığını mı sanıyorsun, Beatrice? Gerçekten mi?"

"Öyle bir iddiam yok." Azıcık sesini de esen rüzgâr alıp götürmüştü. Bütün olanlardan sonra bu gece, burada, onu tanıyıp tanımadığını tartışmak hiç doğru gelmiyordu.

"Biraz önce öyle demiyordun ama! Söylemediklerimden bile anlam çıkarmaya başlamışsın. Peki, başka neler öğrendin hakkımda, Beatrice?"

Böyle sakin ve sinsi konuştuğunda, gözleri farklı bir bakışla kızı esir aldığında kaçması gerektiğini öğrenmişti. "Hi... Hiç... Bir şey..." diyerek kekeledi.

"Hadi ama... Başladığını bitir! Sana yardımcı olmamı ister misin? Mesela aile servetini kumarda kaybettim! Hem de bilerek..."

"Bunu biraz önce öğrendim," diye mırıldanmaktan kendini alamadı.

Sean konuşması bölünmemiş gibi, "Peki, on beş yaşından bu yana içtiğimi ve kasabanın altını üstüne getirdiğimi, Dean'ı da kendimle birlikte sürüklediğimi, babamın utanmasına neden olacak rezilliklerimi, ilk tutuklanmamın on yedi yaşında olduğunu da biliyor musun?" diyerek gürledi. Sessiz kalan kızın üzerine eğildi. "Ben doğuştan kötüyüm, ufaklık! İçimde iyilik yok! Sırlarımı mı istiyordun? İşte hepsini öğrendin! Aynı zamanda benden uzak durman gerektiğini de o güzel kafana sok!"

Beatrice bu kadar acı çeken bir adamın kötü olabileceğine inanmıyordu. Genç adam sadece yaptıklarını söylemişti. "Neden?" diye fısıldarken asıl sorunun bu olduğunu düşünüyordu. Onu, bütün bu rezillikleri yapmaya iten neydi?

Sean tiksintiyle nefesini verirken doğruldu. "Ne demek neden?"

"Neden yaptın? Seni o saçmalıkları yapmaya iten neydi?"

Lanet olsun! Bu kız neden laftan anlamıyordu? Neden arkasına bakmadan kaçıp gitmiyordu? Ailesi gibi aslında onlar gitmek yerine Sean'ı gitmeye zorlamışlardı. "Sana söylediklerimin neresini anlamadın, Beatrice? Kötüyüm dedim, içinde iyilik barındırmayan insanların sebebe ihtiyacı olmaz. Nasıl istiyorsam ve nerede yapmayı düşündüysem harekete geçtim. Evinden ve ülkesinden kovulmuş bu adamım işte!"

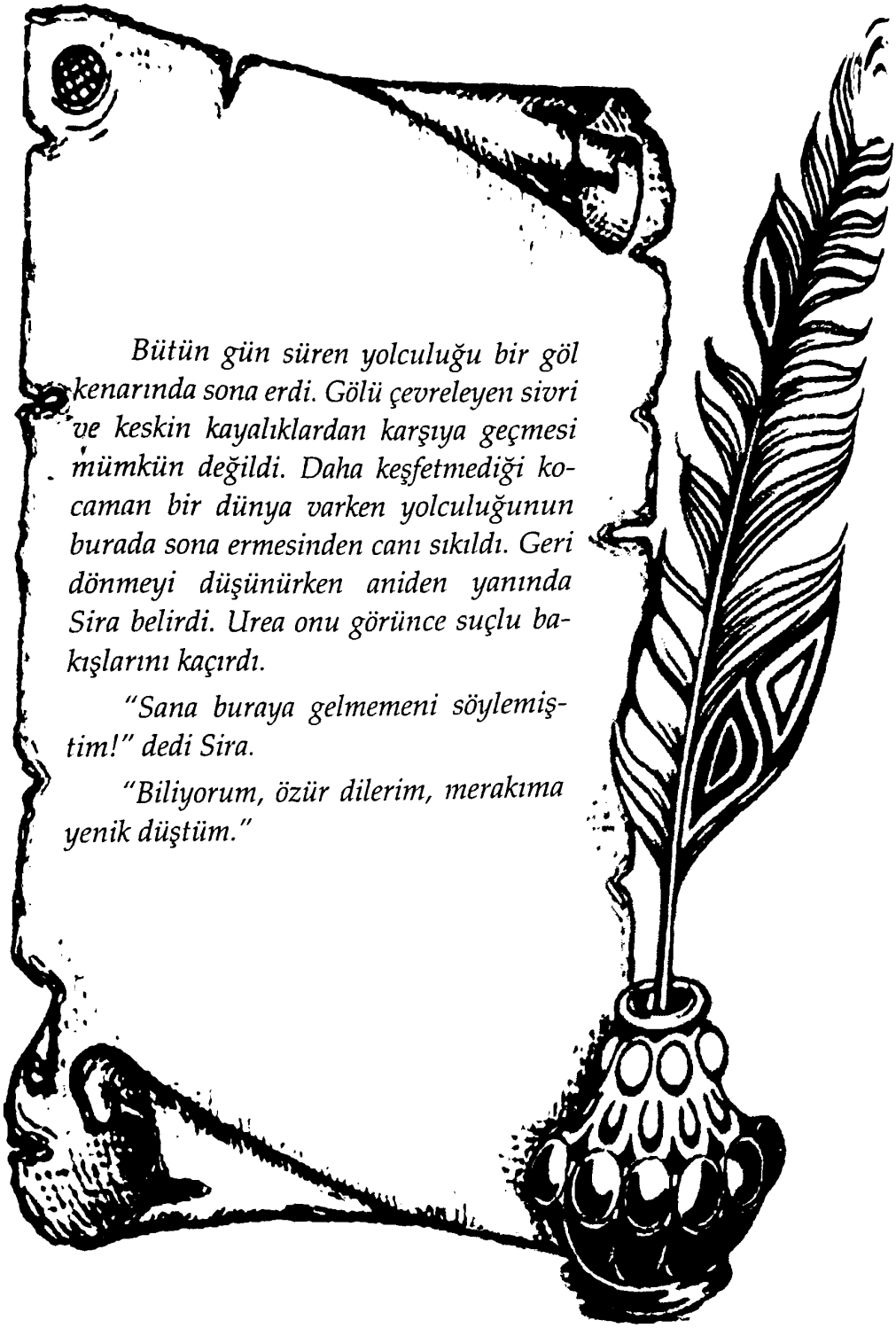
Genç kız, yüzünün yarısı karanlığa gömülmesine rağmen onun ışıldayan gözlerine bakarak bir adım daha yaklaştı. "Seni tanıdığımı iddia etmiyorum fakat kötü bir adam olduğuna inanmıyorum. Benim tanıdığım Sean, karşılık beklemeden yüzlerce insanı esaretten kurtardı. Benim tanıdığım bu adam, korumak zorunda olmadığı hâlde arkadaşının kız kardeşinin onurunu korumaya çalıştı. Bu adam, ondan nefret eden babası için kovulduğu topraklara geri döndü. Sevdiği kadını elinden alan kardeşiyle ve karısıyla aynı masaya oturdu ve bütün hakaretleri görmezden geldi. Geçmişte ne yapmış olursan ol bir sebebinin olduğuna inanıyorum. İnanmak için sana bakmam yeterli. Gördüğüm ne biliyor musun? İncinmiş bir çocuk, hâlâ kendini kanıtlamaya çalışan ve bu olmadığında ortalığı yakıp yıkan ve ateşe veren bir çocuk!"

Sean nutku tutulmuş bir şekilde, konuşan kızı dinliyordu. Orada, hemen bir nefeslik uzakta, küçük bedeniyle büyük sonuçlara ulaşan ve gizlerini tek tek çıkarıp ortaya saçan bu kız, onu şaşkınlıktan şaşkınlığa düşürüyordu. O en gizli noktaya ulaştığının farkında değilken, Sean yerinden kopup karanlığa karışan yüreğindeki ağırlıkların eksildiği her hücresine umut yerleştiriyordu. Bu kız inanılmazdı. Öylesine narin ve güzel, onun gibi bir adamın yanında olmasına rağmen hâlâ masum, sıra dışı ve tapılasıydı.

Beatrice donup kalmış adamın aniden ona sarılıp bedenini kıskaca almasını ve dudaklarına yapışmasını beklemiyordu. Bahçede, evdekilerin görebileceği bir noktada, kimseyi umursamadan yakan dudaklarıyla kızı cezalandırıyordu sanki. Fakat hayır, bu cezalandırıcı bir öpücük değildi. Bu daha çok ruhunu bedeninden çekip almak ister gibi, aynı ateşle ikisini de kavurmak ister gibi bir öpücüktü. Genç kızın verebileceği her şeyi isteyen bir cüretle aklını başından alarak öpüyordu. Yüreğine sokarak ve asla çıkmaması için kapattığı kapıları öpücüğüyle mühürler gibi dudakları onun yumuşak dudakları üzerinde hareket ediyordu.

Nefesi kesilen Beatrice, şu an o nereye götürürse gitmeye hazır bir şekilde dudaklarını aralayıp kendini onun kollarına teslim etti. Burada böyle zaman donup kalmışken ve onun güçlü kollarına tutunmuşken sonsuza kadar kalmak istiyordu. Ancak Sean başladığı gibi aniden geri çekildi. Denetimini kaybetmekten korkuyormuş gibi parmakları genç kızın belinde baskı oluşturuyordu. Yeniden çekmek mi istiyor yoksa geri mi itiyor belli değildi.

Tutkudan ısınmış bir sesle, "Git ufaklık, sana kötülüğümün sınırlarını göstermeye karar vermeden önce uzaklaş!" dedi. Sonra arkasını dönüp karanlığa karıştı. Beatrice onun uzaklaşan ayak seslerini dinleyerek olduğu yerde, kaybolmuş bir şekilde kaldı.

Bütün gün süren yolculuğu bir göl kenarında sona erdi. Gölü çevreleyen sivri ve keskin kayalıklardan karşıya geçmesi mümkün değildi. Daha keşfetmediği kocaman bir dünya varken yolculuğunun burada sona ermesinden canı sıkıldı. Geri dönmeyi düşünürken aniden yanında Sira belirdi. Urea onu görünce suçlu bakışlarını kaçırdı.

"Sana buraya gelmemeni söylemiştim!" dedi Sira.

"Biliyorum, özür dilerim, merakıma yenik düştüm."

BÖLÜM 10

Sean yaptığı aptallığın hiçbir milletin literatüründe sağlam bir mantığı olmadığını bilerek Beatrice'nin yanından ayrılmış, ayın aydınlattığı patikada yürüyordu. Kızın bıraktığı yerde olabileceğini düşünerek geri dönememiş, atını almaktan kaçınmıştı. Gidebileceği başka bir yer aklına gelmeyince Murphy'nin Yeri'nde biraz oyalanmaya karar vermişti. Şimdi tam bir aptal gibi önünü göremediği patikada kendine küfrederek yürüyordu.

Sen geri zekâlı sersemin birisin adamım! Bir kadının önünde gardını indirip bir iki cümleyle hemen gevşedin! Bir de ağlasaydın!

Ayağına değen taşı tekmelerken aslında o tekmeyi kafasına atabilmeyi istiyordu. Ne demek sürekli erkek kılığına girip evden kaçan bir kıza ilgi duymak? Asi, söz dinlemez ve başına buyruk... Bir de çenesi... Ah o çenesi... Hangi erkek dayanabilirdi ki? Nerede duracağını asla bilmeyen bu kızı bir an önce ilgi alanından çıkarması gerekiyordu.

Kasabaya girdiğinde sokaklar tenhalaşmıştı. Halk, evine çekilmiş, bütün gün çalışmanın verdiği bir yorgunlukla çoktan uykuya bile çekilmiş olabilirdi. Geçmiş günlerdeki gibi...

Sean nerede hareket ve kalabalık olduğunu iyi bilen bir adam olarak adımlarını Murphy'nin Yeri'ne çevirdi.

Müdavimlerinin çoktan doldurduğu mekân kalabalıktı. Dolmuş masalardan oluşan meyhanede içenler, oyun oynayanlar ve hovardalık için gelenlerin sebep olduğu bir uğultu vardı. Murphy onu görünce elini sallayarak yaklaşmasını işaret etti. Sarhoş dolaşan adamların ve kıkırdayan kızların arasından geçerek bara yaklaştı. "Çok dolusun bu akşam."

"Bu serseriler olmasa burası batar biliyorsun." Adam konuşurken eliyle kalabalığı işaret etmişti.

"Benim gibi olanlar için burası nefes alma noktası, Murphy. Hayatlarında yaşadıkları şanssızlıkları burada unutuyorlar."

Murphy cevap yerine genç adamın önüne bir bardak içki koydu. Sean bardağı alıp, dirseklerini tezgâha dayayarak yudumlamaya başladı. Yaşlı adamın zaten işi çoktu. Şöyle bir salona baktı, sohbet edecek, zaman geçirecek bir tanıdığa rastlamayınca yalnız içmeye devam etti. Arada gelip selam verenlerle ayaküstü birkaç cümlelik sohbetin dışında gecenin ilerleyen saatlerine kadar oturdu.

Bir ara yanına gelen birinin içkisini almasına rağmen uzaklaşmadığını fark ettiğinde başını çevirip baktı. Kaşlarını kaldırıp Dean'ın asabi yüzüne doğru bardağını kaldırdı. Kardeşi de isteksizce bardağını onunkine dokundurdu. Yan yana çok tanıdık ama çok uzak bir ifadeyle bir süre içkilerini yudumladılar.

Onların sessizliğine tezat, salonda gürültü artmıştı. Köşede oyun oynayan birkaç masadan vakit ilerledikçe rahatsız edici sesler yükselmeye başlamıştı. Anlaşılan o ki kaybedenlerin stresi çenelerine yansımıştı.

"Serseriler ne içmesini ne de oynamasını biliyorlar," diyen yaşlı adama dönüp, "Müdahale etmemi ister misin?" dedi.

"Hayır, biraz sonra zaten birbirlerine girerek oyunu sonlandırırlar."

Sean omzunu silkerek içkisine döndü. "Senin daha asil yerlere takıldığını sanıyordum," diyerek sessizce içkisini yudumlayan kardeşini iğneledi.

"Daha asil yerlerde kabul görmüyorum artık. Sen benden daha iyi bilirsin bu durumu."

Sean başını sallayarak güldü. "Evet, fazlasıyla yakından tanıdığım doğru. Senin de bildiğin gibi yarasalar karanlığı sever."

"Bilmez miyim o yarasa yıllarca bizim evin karanlık köşelerinde yaşadı. Bil bakalım sonra ne oldu? Yuvalandığı köşelere bütün pisliğini bırakıp gitti."

Sean sakinleşmek için yürüdüğü o kadar yoldan sonra yeniden sinirlerini ayaklandıran kardeşinin gırtlağına sarılmak için ölüyordu. Yine de yüzüne duygularını maskeleyen bir ifade geçirip bütün bedeniyle kardeşine döndü. Sesi de tıpkı ifadesi gibi duygularından arınmış çıkıyordu. "Seni bütün bu dertlerden kurtarmaya ne dersin, Dean?"

Dean tuzağa düşmekten sakınan bir ifadeyle, "Ne yapacaksın? Şakağına silahı dayayıp tetiği mi çekeceksin?" dedi alaycı bir sesle.

Sean aynada yansımasını izliyormuş gibi olan hisse yeniden kapıldı. Sırıtarak, "Söylediğini yapsam çok mutlu olurdun, değil mi?" dedi.

"Beni mutlu etmektense şeytanla anlaşma yapıp ömrünü bile uzatırsın sen."

Sean bardağından bir yudum alıp bıraktı. "Tanrı korusun, zamanı geldiğinde ölmeyi yeğlerim. Sana benden kurtulman için bir önerim var."

Dean yerinde dikleşip gözlerini kıstı. "Senden gelen öneriler genelde başımı belaya sokar. Bu defa hangi baş belası düşüncelerin pençesindesin?"

"Kesinlikle bela açacak türden değil. Benimle oyun oynamaya ne dersin?"

Dean duyduğu teklife bir süre tepki vermedi fakat sonra bir kahkaha attı. "Tanrım, hiç gözün doymuyor, değil mi? Ne yapacaksın? Bahse, evi ve çevresindeki arazileri sürmemi mi isteyeceksin? Elimdekilerin hepsini almaya yemin mi ettin?"

"Hayır, bahsin şartları çok basit! Kazanırsam burada kaldığım sürece çeneni tutacaksın. Kaybedersem bütün borçlarını ödeyeceğim. Kaybettiğin araziler de dâhil hepsini geri almanı sağlayacağım."

"Ben dilenci değilim!" Sesi hiddetli çıkıyordu.

"Neden sadaka olsun? Benim elime karşı senin elin... Hakkıyla oynayarak kazanabilirsin. Evet, ne diyorsun?"

"O kadar paran olduğunu sanmıyorum?"

Sean başını geriye atarak erkeksi bir kahkaha attı. "Bak sen, kazanacağına kesin gözüyle bakıyorsun. Merak etme sevgili kardeşim, hesabını bile bilmediğim kadar servete sahibim. Borçlarımı her zaman öderim."

Dean'ın gözündeki kıskanç ve şüpheli bakış, Sean'ın içinde bir yerlerde kalan son güven kırıntısını da ezip geçti.

"Bu serveti nasıl edindin? Zengin dulları mı dolandırıyorsun?"

Genç adamın yüzündeki gülümseme duyduğu son cümleyle kayboldu. Çenesinde atmaya başlayan kasın verdiği rahatsız edici hissi eliyle ovuşturarak gidermeye çalıştı. Artık oyun oynamayan bakışlarını kardeşinin gözüne dikerek, "Servetimin kaynağı seni ilgilendirmez. Evet, benimle söylediğim şartlarda bir oyuna var mısın yok musun?" dedi.

"Pekâlâ, para senin, *kaybetmek istiyorum* diyorsan bence hiçbir sakıncası yok."

Murphy iki kardeşin arasında geçen konuşmayı endişeli bakışlarla izliyordu. Bu gecenin sonu hiç iyi bitmeyecekti. Elindeki bezi fırlatarak, tezgâhın altından telaşla geçip boşa-

lan masaya doğru yürüyen ikilinin peşine takıldı. Kalabalık, ortamın gerginleşmesinden heyecanlanarak onları izliyordu. Bu oyunun farklı olacağı daha masaya oturmadan belli olmuştu.

Sean, "Bize açılmamış kart getir, Murphy!" derken ceketini çıkarıp sandalyenin arkalığına astı. Gömleğinin kollarını geriye doğru kıvırırken kardeşinin de kendisini taklit ettiğini gördü.

Murphy, çalışanlardan birinin getirdiği bir deste kâğıdı masaya bıraktı. Daha sonra içki bardaklarını tazeledi.

Vurulan kapıyı açan uşak, karşısındaki kısa boylu, tombul, yaşlı kadının asabi yüzüne bakarak, "Buyurun efendim, kimi aramıştınız?" diye sordu. Kadın, kapattığı şemsiyeyle adamı ittirip içeri girdi. "Ekselanslarıyla görüşmek istiyorum!"

"Randevunuz var mıydı efendim?"

"Randevuyla zaman kaybedemem, şimdi efendine Bayan Silvia Conner'in kendisini görmek istediğini söyle!"

Uşak, morlar içindeki suratsız kadının emrivakisi karşısında, "Özür dilerim fakat..." derken şaşkınlıktan cümlesini bile tamamlayamamıştı.

Fahid sakince indiği merdivenlerdeki adımlarını aşağıdan gelen seslerle hızlandırdı. Kapıdaki kadının şemsiyesini uşağın tepesinde kırmaya hazırlandığını görerek, "Tamam Wesley, hanımefendiyle ben ilgilenirim," diyerek araya girdi. "Şöyle buyurun Bayan Conner." Kadını çalışma odasına yönlendirdi.

İçeri girdikten sonra kapıyı kapatarak Silvia'yı koltuklara buyur etti. "İçecek bir şeyler alır mıydınız?"

Adamın sakinliği, kibarlığı ve çok fazla yakışıklı oluşu Silvia'nın asabını bozmuştu. Oysa iki gündür çektiklerinden sonra biraz da çaresizliğini ve telaşını ortaya saçmaya gelmişti. Burnunu dikerek, "Teşekkür ederim, şu an düşüneceğim son şey bir şeyler yiyip içmek..." diye homurdandı.

Fahid, kadının oturmasını bekledikten sonra karşısındaki koltuğa oturarak bacak bacak üstüne attı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Kadının Dante'nin annesi olduğunu biliyordu, düğüne gelmemesi onun kişiliğiyle ilgili birazcık da olsa fikir vermişti. Gördüğü kadarıyla fazlası vardı.

Silvia iyice düşen yüzüyle, "Dante'ye ulaşmam lazım, iki gündür çabalıyorum ancak bir sonuç alamadım. Sonra sizin yakın arkadaş olduğunuzu hatırladım," dedi.

"Dante'nin şu an rahatsız edilmek isteyeceğini hiç sanmıyorum. Düğünün üzerinden iki gün geçti."

"Bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Fakat bu durum çok acil!"

"Belki bana söylerseniz, sorun neyse, Dante'yi rahatsız etmeden çözebiliriz."

Silvia, genç adamı tepeden tırnağa küstahça süzerek, "Sizin çözebileceğiniz bir durum değil. Bu nedenle Dante'ye ulaşmam lazım!" diyerek burun kıvırdı.

Fahid sabırla gülümsedi. Beyaz dişleri bronz tenini delerek kadının gözlerini aldı. Küçümsediği genç adamın asil olarak doğduğunu fakat köle olarak büyüdüğünü duymuştu Silvia. Yakasından görünen kölelik damgası duyduklarını doğruluyordu.

Genç adamın, "Kusura bakmayın, önemsiz bir konu için Dante'yi rahatsız etmeyeceğim," demesi üzerine Silvia ayağa fırlayarak, "Önemsiz bir konu mu?" diye ciyakladı. "Kız kardeşinin, arkadaşı Kaptan Sean tarafından kaçırılması nasıl önemsiz bir konu olabilir?"

Hafifçe irileşen gözlerinin dışında tepki vermeyen Fahid, çatılan kaşlarının altından kadını süzerek, "Bundan emin misiniz?" diye sordu.

"Elbette eminim! Arabacımız Forester, düğünden sonra Beatrice'yi gemiye kadar götürmüş. Daha sonra ise gemi limandan ayrılmış." Kadın ellerini ovuşturarak dolanmaya başladı. "Tanrım, iki gündür neler çektiğimi biliyor musunuz? Arabacımı ağzını sıkı tutması konusunda tehdit ettim. Nereye gittiklerini bulmaya çalıştım. Dante'ye haber verecek birilerini aradım."

"Sakin olursanız bir çözüm yolu bulacağımıza eminim," diyen Fahid uzanıp zili çaldı. Birkaç dakika sonra kapıda görünen uşağa, "Cabir'e onu görmek istediğimi söyle, Wesley!" dedi.

Uşak, gittikten sonra yerinden kalkıp kadına yaklaştı. "Siz şimdi evinize gidin. Ben Dante'ye ulaşacağım."

Rahatlayarak derin nefes alan Silvia, geldiğinden bu yana ilk defa yüzüne gülümsemeye benzer bir ifade yerleştirdi. "Teşekkür ederim."

Fahid sadece başını hafifçe eğmekle yetindi. Kadın *iyi günler* dileyerek, kapıdan çıkarken Cabir'le karşılaştı. Silvia arkasından atlı kovalıyormuş gibi uzaklaşırken Suriyeli, "O gördüğüm Dante'nin annesi değil miydi?" diye sordu.

"Evet, Bayan Conner."

"Ne işi varmış burada?"

"Bir sıkıntısı varmış."

Cabir merakla genç adamın karşısına geçtiğinde kaşları yukarı kalkmış ve kalın dudakları küçümsemeyle kıvrılmıştı. "O kadının sıkıntısını söylemek isteyebileceği en son insansın. Böyleleri burunları yere düşse almaz ki, değil sıkıntısını seninle paylaşsın."

Fahid, "Mecbur kalmış zaten," diyerek boğuk bir sesle güldü.

"Beni meraktan öldürmeyi mi düşünüyorsun Fahid, yoksa konuşmak için zorlamam mı gerekiyor?"

"Kocama o dev yumruklarını kaldırdığın anda gözünü morartırım, Cabir!"

İki adam, kapıda beliren ufak tefek narin kadının kendinden büyük bu tehdidini duyunca, başlarını çevirip baktılar. Ayrin sakin adımlarla yürüyerek, gelip ikisinin yanında durdu.

Cabir gözlerini devirerek, "Senin gibi kocaman cüsseye sahip bir adamın bu minnacık kadının arkasına saklandığına inanamıyorum," diye alayla mırıldandı.

Fahid uzanıp, kolunu kızın beline dolayarak kendine doğru çekti. Parlayan gözleri onun yüzünde, "Yumrukları küçük olabilir fakat beni sırtüstü yere serecek çok etkili yöntemleri var," diye şehvetli bir sesle mırıldandı.

Cabir öğürme sesi çıkarırken, Ayrin kulaklarına kadar kızararak ona dirseğiyle vurdu.

"Tanrı aşkına, bu evde ben de yaşıyorum, şu şeyinizi yatak odasında yapın!"

Fahid kahkahalar uçuşan altın rengi gözlerinde muzip bir ifadeyle, "Neyimizi?" diye sordu. Karşılığında onun ağzından fırlayan küfrü duyunca, Ayrin'in kulaklarını elleriyle kapatıp, "Cabir!" diye gürledi.

Suriyeli, kollarını göğsünde birleştirip göz korkutan bir bakışla meydan okudu. "Sen neden beni çağırttın? Karınla aranızdaki kurlaşmayı izlemem için değilse tabii..."

Fahid elini Ayrin'den uzaklaştırıp, "Ah evet, Dante'ye ulaşmamız lazım. Birilerini gönder," derken bir yandan da masanın çevresinden dolanarak koltuğuna oturdu.

"Özellikle hayatından bıkmış biri olursa daha iyi olur, değil mi?"

Fahid kahkahasını tutamadı. "Gönderdiğin adamı göreceği şiddet konusunda uyarmayı ihmal etme. Ben de olsam o kıyıya ayak basan babam da olsa öldürürdüm."

"Gönüllü bulmak çok zor olacak." Cabir alayla mırıldanmıştı. "Söyler misin Dante'nin tatilini bozacak bu kadar acil olan nedir?"

"Sean, Bayan Conner'i kaçırmış."

Fahid'in arkasına yaslanıp sakin bir sesle söylediklerine Cabir ve Ayrin'den tek bir tepki bile gelmemişti. Sonunda Cabir düştüğü şaşkınlık çukurundan, "Yok canım, mümkün değil! Saçma bir dedikodudur o!" derken daha çok kendini ikna etme çabası gibi gözüken bir şekilde sersemce konuşmuştu.

"Emin misiniz?" diyen Ayrin'in sesinde de şaşkınlığın izleri vardı.

"Düğünden sonra Beatrice ve Sean aynı gemiyle limandan ayrılmışlar. Arabacı, annesine gelip söylemese kimsenin haberi bile olmayacaktı."

Cabir, "Sean hayatından bu kadar bıkmış olamaz. Aslında çok neşeli ve hayata bağlı bir adamcağızdı kendisi. Yazık olacak," dedi kafasını sallarken.

"Değil mi? Bence de Dante onu parçalara bölecek ve her bir parçasına ayrı ayrı işkence edecek."

"Bu çok saçma! Düğünde onları gördüm, birbirlerinden nefret ediyormuş gibi görünüyorlardı."

"Belki rol yapıyorlardır."

"Ne olursa olsun, Sean kendi mezarını elleriyle kazmış."

Ayrin ikisinin konuşmasının arasına girerek, "Yani Dante'nin gidip Sean'ı öldürmesine izin mi vereceksiniz?" diyerek ellerini beline koydu.

İki adam *başka ne yapacağız* der gibi kıza garip garip baktılar. Ayrin ellerini kaldırarak, "Arkadaşınızı öyle ölümün kucağına ellerinizle teslim mi edeceksiniz?" diyerek kızgınlığını belli etti.

"Ellerimizle teslim etme demişken Cabir..." Fahid arkadaşına dönüp, konuşurken Ayrin inanamaz gözlerle kocasına bakıyordu. "Sean'ın ülkeden ayrıldığını biliyoruz ancak ne-

reye gittiğini bilmiyoruz. Limana gidip bir araştır bakalım, nereye yelken açmış bizim canına susamış arkadaşımız."

"Nereye gittiğinden size ne?" Bu adamlar kesinlikle çıldırmıştı.

Cabir genç kıza, "Ne demek bize ne? Dante geldiğinde neredeler diye sorarsa ne cevap vereceğiz?" diye homurdandı kadınların bu tür hassas erkek meselelerine olan bakış açılarını anlamayan bir ifadeyle. Sonra söylenerek odadan çıktı. Bir süre arkasından bakan Ayrin, "Bu duyduklarımın doğru olmadığını söyle lütfen!" diyerek Fahid'e döndü.

"Buraya gel Sagirah!" Fahid'in değişen sesine inatçı bir bakışla cevap verdi.

"Sagirah sevgilim, lütfen gel, açıklama yapacağım."

"Hiç inandırıcı gelmiyor!"

Genç adamın inanamaz bir gülüşle başını sallaması üzerine kaşlarını kurnazca kaldırıp haince sırıttı. "Konuyu unutturmaya çalışma. Sean senin en yakın arkadaşın ve Dante... Onu da sevdiğini ve değer verdiğini biliyorum. İkisinden birini seçmen gerekirse Sean'ı mı gözden çıkarıyorsun?"

"Hiçbirini gözden çıkarmıyorum. Dante'yi tanıyorsam eğer ki o da kız kardeşini tanıyor. Yaptıklarıyla kıyaslayacak olursam o yaramaz kızın başının altından çıkmıştır. Sean'ın haberi olduysa bile iş işten geçmiştir. Dante mantıklı bir adam." Konuşmak için ağzını açan Ayrin'i elini kaldırarak durdurdu. "Evet, biliyorum, Jessica'ya yaptıklarını ileri süreceksin. O hikâyede suçlu ya da suçsuz bir taraf yoktu. Ayrıca Dante'nin gözünü intikam bürümüştü. Eğer Jessica baştan her şeyi dürüstçe açıklamış olsaydı bütün bu nahoş olaylara gerek kalmazdı."

"Tabii on sekiz yaşındaki bir kızın hem de annesiz babasız büyümüş bir kızın olayları olgunca karşılamasını beklemeliyiz, değil mi?" Bu defa konuşmaya çalışan Fahid'i eliyle durduran Ayrin olmuştu. "Ayrıca Dante'nin o meşhur öfkesinin Sean'a yönelmeyeceğini garanti edemezsin, yoksa edebi-

lir misin?" Oyunbaz bir işveyle menekşe rengi gözlerini kocaman açıp, Fahid'e baktığında zaten genç adam orada ayakları dibinde erimeyi göze alabilirdi.

Yerinden kalkıp genç kadına doğru yürüdü. Öyle yavaş, sinsi bir panter gibi, yüzünde avını çok isteyen bir ifadeyle Ayrin'e yaklaştı. "Belki edebilirim, belki de hiç uğraşmam."

"Bence uğraşmalısın." Burnunun dibine kadar sokulan genç adamın göğsüne elini koyup hafifçe gezdirdi. Fahid kaşlarını kaldırırken dudak ucu çapkınca yukarıya doğru kıvrılmıştı. "Gerçekten mi? Uğraşmalı mıyım?"

"Hımm, arkadaşını korumak adına ve o zavallı kızcağızı... Böylece senin ne kadar düşünceli bir adam olduğunu herkes görebilir."

Fahid parmağını onun belinde gezdirirken, "Herkes derken?" diye sordu boğuk bir sesle.

Ayrin gözlerini süzerek dudağını büktü. "Belki ben görmek istiyorumdur."

"Benim muhteşem, iyi ve dürüst bir adam olduğumu düşündüğünü sanıyordum."

"Düşünüyordum, hâlâ da düşünüyorum fakat bazı duyguları yenilemek lazım ki canlansın, değil mi?"

"Bak bu konuda haklısın," diyen Fahid göz ucuyla kapıya baktı. Ama genç kadın geriye doğru giderek onu durdurdu. "Aklından bile geçirme! Benim çıkmam gerekiyor."

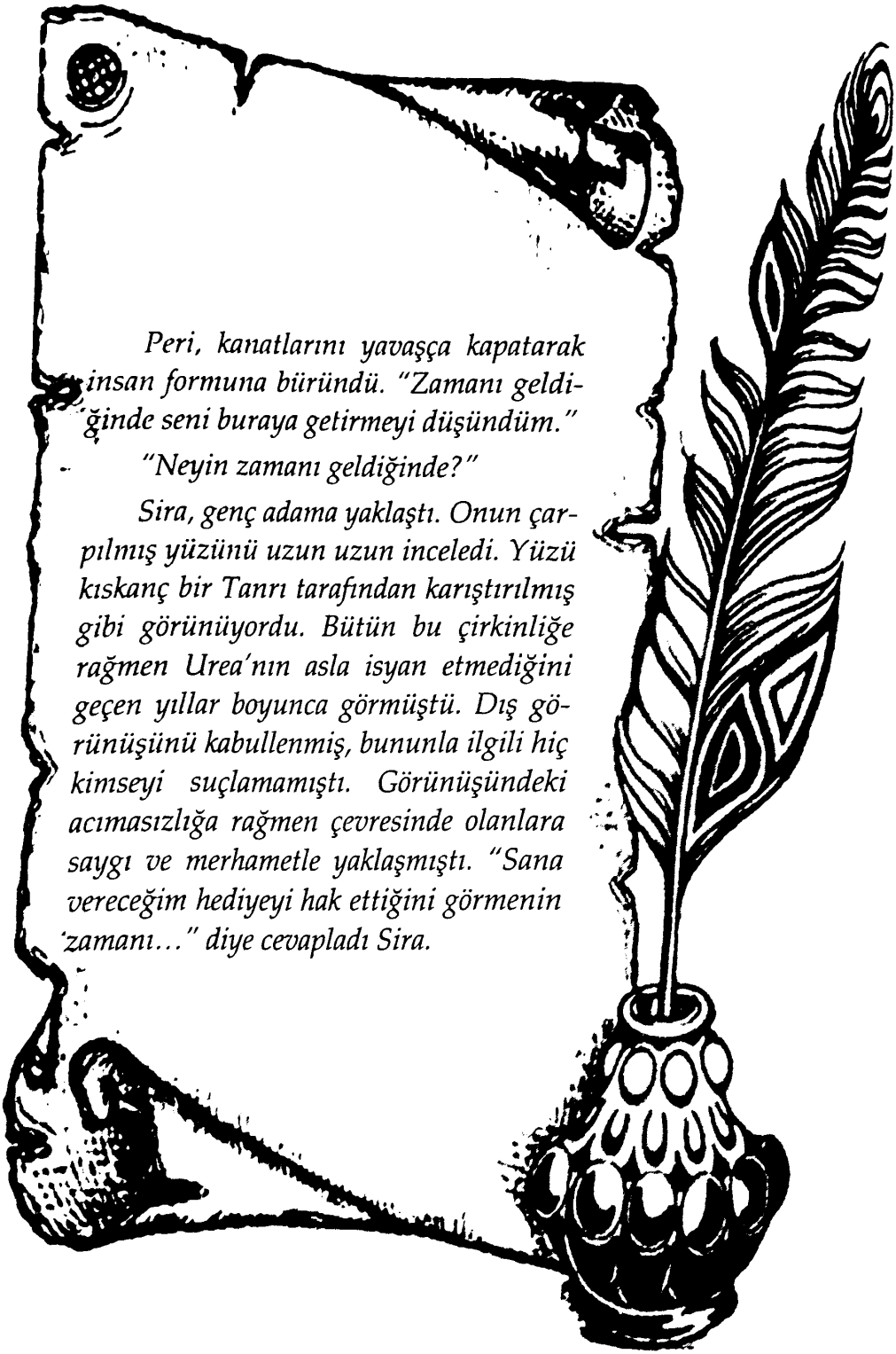
"Nereye gideceksin?"

"Vaftiz annemi ziyaret edeceğime söz verdim."

"Demir Leydi'yi mi? Ondan gerçekten de korkmuyorsun, değil mi?"

Ayrin kahkaha atarak kapıya yöneldi. "Göründüğü kadar yırtıcı değil!"

Odadan çıkan karısının arkasından bakan genç adam bundan o kadar emin değildi.

Peri, kanatlarını yavaşça kapatarak insan formuna büründü. "Zamanı geldiğinde seni buraya getirmeyi düşündüm."

"Neyin zamanı geldiğinde?"

Sira, genç adama yaklaştı. Onun çarpılmış yüzünü uzun uzun inceledi. Yüzü kıskanç bir Tanrı tarafından karıştırılmış gibi görünüyordu. Bütün bu çirkinliğe rağmen Urea'nın asla isyan etmediğini geçen yıllar boyunca görmüştü. Dış görünüşünü kabullenmiş, bununla ilgili hiç kimseyi suçlamamıştı. Görünüşündeki acımasızlığa rağmen çevresinde olanlara saygı ve merhametle yaklaşmıştı. "Sana vereceğim hediyeyi hak ettiğini görmenin zamanı..." diye cevapladı Sira.

BÖLÜM 11

Yüzüne gelen gün ışığından rahatsız olarak örtüyü tepesine çekti. Fakat bir kere gözleri açılmıştı işte. Uykusuz kalmaktan perişan ve yorgun, örtüyü üzerinden itti. Başını çevirip yanındaki yastığa baktı. Gelmemişti.

Sean gittikten sonra eve geri dönmüştü. Genç adamın eşyaları, yanan odasından yan odaya taşınmıştı. Girdiği oda yabancıydı, henüz genç adamın varlığı ve kokusu sinmemişti. Odada dolaşıp eşyaları incelemiş, bir saat boyunca geri gelebileceğini düşünerek koltukta oturup beklemiş ama Sean gelmemişti. Üzerindeki ceket, yelek ve boyun bağından kurtulmuş, çizmesini çıkartmış, temizlenmişti. Mecburen yine pantolon ve gömlekle uyuyacaktı. Belki genç adam gelir ve yatağında uyumak ister diye düşünerek iyice kıyıya çekilmişti.

Sean gece boyunca eve uğramamıştı ya da başka bir odada yatmıştı. Yerinde doğrulup odayı gün ışığında inceledi. Daha çok çiftler için döşenmiş görünüyordu. Abartısız zarif koltuklar, camgöbeği mavi perdeler ve yatak örtüsü yerdeki şark halısıyla uyumlu ince bir zevkin ürünüydü.

Yataktan çıkarak hazırlandı. Peruğu başına geçirirken yüzünü buruşturdu. Artık bıkmıştı bu saçma şeyi kafasında taşımaktan. Aynanın karşısında saçını peruğun altına yerleştirmeye çalışırken aniden açılan kapıyla yerinden sıçradı.

Eşikte kendini dağıtmış olan Sean duruyordu. Bakışları kanayan dudağına ve açılmış kaşına takıldığında dudaklarından kaçan çığlığı engelleyemedi. İçeri giren genç adam kapıyı kapatıp olduğu yerde bir süre sallandı ve boş gözlerle odaya baktı.

Beatrice ona yaklaştığında içki kokusundan bir an nefes alamadı. "Tanrı aşkına, bütün gece içtin mi?"

Gözlerini odada dolaştıran Sean, "Burası benim odam değil. Aptal uşak beni neden buraya sürükledi?" diye mırıldandı. Çıkmak için geri dönerken, genç kız koşarak önüne geçti. "Burası artık senin odan, Sean."

Genç adam, bir süre kafa karışıklığı yaşadıktan sonra nihayet aradığı bilgiye ulaşmış gibi yüzü aydınlandı. "Hatırladım, sen odamı yakmıştın."

"İsteyerek olmadı demiştim. Neden bu kadar içtin?"

Sean umursamaz bir tavırla, sarhoş olup olmadığı anlaşılmayan hareketlerle odanın içine doğru yürürken omzunu silkti. Ceketini çıkarıp arkasına doğru fırlattı. Yeleği koltuğun kolçağına takıldı. Boyun bağını ise kim bilir nerede bırakmıştı ki ortalarda görünmüyordu. Koltuğa oturup, çizmesiyle uğraşmaya başladığında ne kadar sarhoş olduğu ortaya çıktı. Bir türlü dengesini sağlayamıyordu. Beatrice önünde diz çökerek, çizmesinin önce bir tekini sonra da diğer tekini kolayca çıkarıp kenara koydu. Dikkatle kendisini izleyen genç adama bakışlarını kaldırdı. Elini uzatıp, dudağının kenarındaki donmuş kana dokunurken, "Kiminle kavga ettin?" diye mırıldandı.

Sean tahmin ettiği gibi sarhoş değildi sanırım, kızın elini ittirdi. "Hiç kimseyle, ormanda yürürken ağaca çarptım!" diye homurdandı.

"Ağacın yumruğu çok ağır olmalı, hem dudağını hem de kaşını patlattığına göre..."

Sean'ın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme oluştu. "Sen bir de ağacı görsen, gözünde kocaman bir morluk ve çenesinde de çok hoş bir şişlik var."

Beatrice, "Ağacın?" diyerek alayla tekrarladı.

Sevimli bir gülümsemeyle başını sallayıp ayağa kalkan Sean yatağa doğru yürüdü. "Ağacı fena benzettim!" diyerek yatağın ortasına sırtüstü düştü.

Beatrice yatağa yaklaştığında genç adamın çoktan sızdığını gördü. "Ağaçmış, seni aptal! Gözünü çıkarsalar da umurumda değil!" Söylenerek genç adamın ayağını yatağa yerleştirdi. Üzerini örterek sessizce odadan çıktı.

Sabahın erken saatlerinde, okyanusun üzerinden doğan güneşi izleyen Jessica, serin esen rüzgârdan korunmak için şalına sarınmıştı. Arkasındaki yatakta yüzüstü yatan Dante'den gelen hırıltı sessizliği bozuyordu. Gizemli koydaki bu evde üç gündür huzur ve sevgiye doymuştu. Daha önce buraya geldiklerinde yaşadıkları neredeyse birbirlerini kaybetmelerine neden olacaktı. Birbirlerini kırmış, incitmiş ve hırpalamışlardı. Yaraları bir daha kapanmayacak şekilde kanamıştı. Sonra Tanrı onlara bir şans daha vermişti işte. Sevdiği adamın kollarında geçen iki gün ve geceye, önünde uzanıp giden sayısız günler ve geceler de dâhil olacaktı.

Bakışları okyanustan geçmekte olan kadırgaya takıldı. Bu ne kadar da Dante'nin gemisine benziyordu! Aslında gemilerden o ne anlardı ki? Hepsi birbirine benziyordu. Bir süre sonra geminin olduğu yerde durduğunu ve denize bir filika

indirildiğini gördüğünde, "Dante!" diye seslendi yerinden kıpırdamadan. Genç adamdan sadece boğuk bir *hım* sesi geldi.

Gözünü kıyıya yaklaşan filikadan ayırmadan, "Dante sevgilim, bence kalkmalısın," dedi.

Dante sırtüstü dönerek gözlerini araladı ve uyku mahmuru gözlerine şehvetli bakışlarını ekleyerek kızı süzdü. "Bence senin yeniden yatağa gelmen daha iyi olur."

Onun istekli, mahmur sesini duyan Jessica, dönüp kınayan bakışlarını genç adama dikti. "Hemen kalkmalısın! Zira kıyıya bir filika yaklaşıyor."

Genç adam dirseklerinin üzerinde doğrularak, "Yanlış görüyorsun, kimse bizi rahatsız etmeye cesaret edemez!" diye homurdandı.

Jess kaşını kaldırıp, "Birileri cesaret etmiş işte, iki adam kıyıya ayak bastı bile," diyerek genç adamı bilgilendirdi.

Dante üzerindeki örtüyü fırlatıp, çıplaklığını umursamadan pencereye yaklaştı. Kısılmış öfkeli gözlerle iki adamın kıyıya çıkışlarını izledikten sonra küfrederek döndü. Aceleyle pantolonunu bacağına geçirdi. Giydiği veya giyineceği hepsi bu kadarmış gibi kapıya yürüdü. Jessica içini çekerek onun muhteşem bedeninin kapıda kayboluşunu izledi. Olduğu yerden genç adamın öfkeli ve çıplak ayaklarla bahçeyi geçişini ve adamların karşısına dikilişini izliyordu.

Genç adam karşısında utanmış duran adamlara öfkeyle söyleniyordu. Uzakta oldukları için ne konuştukları anlaşılmıyordu. Daha sonra adamlardan birinin Dante'ye uzattığı mektuba meraklı bakışlarını çevirdi Jessica. Genç adamın okuduğu notu öfkeyle avucunda buruşturup, atışını ve kasırga gibi eve yönelişini izlerken yüreği korkuyla çarptı. Birisinin başına kötü bir olay gelmişti. Aman Tanrım! Robert mi, Thomy mi yoksa Beatrice'nin başına bir şey mi gelmişti?

Gece çıkarıp attığı, daha doğrusu Dante'nin aceleyle çıkarıp fırlattığı elbiseyi yerden aldı. Telaşla giyinmeye uğraşır-

ken Dante odaya girdi. "Ne oldu?" dedi elini kalbinin üzerine koyarak.

Genç kadının endişeli sesine alnına bir öpücük koyarak cevap veren Dante, öfkesinde en ufak bir azalma olmadan yanından geçti. Onu daha önce de böyle suratı kararmış görmüştü. Kendisinden intikam almaya çalıştığı zamanlarda...

"Dante ne oldu? Beni meraktan öldürmeden önce lütfen söyle!"

Dante aceleyle giydiği gömleğini ilikledi. Çizmelerini ayağına geçirirken, "Sean Beatrice'yi kaçırmış!" dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

Jessica şaşkınlığından sıyrılıp dudaklarına söz geçirebildiğinde Dante çizmesini giymiş ve dolaptan ceketini çıkarıyordu.

"Ama bu imkânsız!"

Genç adam dönüp, "Arkadaşımı ve kız kardeşimi tanıyorsam imkânsız sözcüğü yetersiz kalıyor!" diye homurdandı.

"Ama... Ama... Onlar..."

"Biliyorum, birbirlerinden nefret ediyorlardı, bizim aramızdaki nefretin sonuçlarını düşünecek olursak onların davranışlarını imkânsız olarak nitelemek zor." Ceketini üzerine geçirirken, "Sen de hazırlansan iyi olur," diyerek odadan çıktı.

Jessica olanların şokunu atlatamamıştı. Aceleyle saçını tarayıp topladı. Ayağına pabuçlarını geçirdi. Merdivenden gelen ayak sesleriyle kapıya yürüdü. Dante kapıya gelmişti. "Her şeyi olduğu gibi bırak. Getirdiklerimiz burada kalsın. Adamlar bekliyor, bir an önce çıkalım."

Genç kadın, kocasının peşinden odadan çıktı. İkili, evi kilitleyip sahile vardıklarında haberi getiren iki adam bakışlarını başka yöne çevirmiş, gelmelerini bekliyordu. Kucakladığı genç kadını filikaya bindirdikten sonra kendisi de atladı. Jessica'nın yanına oturup omzuna kolunu sardı. Adamlar küreklerin başına oturup, harekete geçtiklerinde genç kadın

geride bıraktıkları güzel eve üzgün gözlerle baktı. Belki bir süre sonra olaylar durulduktan sonra yeniden gelebilirlerdi.

"En kısa zamanda döneceğiz," diye kulağına fısıldayan Dante'nin kucağına biraz daha sokuldu.

Saatlerdir dolanmaktan yorulmuştu. Aşağı inince mutfağa gitmiş, tulumbadan su çekmiş ve aşçının emri üzerine içeri taşımıştı. Kolları öyle sızlıyordu ki sanki dizlerine kadar uzamış gibi hissediyordu.

Ekselansları henüz kalkamamıştı. Bu arada Sean'ın meşhur *ağacıyla* merdivende karşılaşmıştı. Söylediği gibi gözü mor ve çenesinde hoş bir şişlik vardı. Suratsız bir şekilde başını tutarak aşağıya iniyordu. Amelia'nın onu gördüğünde attığı çığlığı duyunca sırıtmadan edememişti Beatrice.

Sıcak su kovasını horlayarak uyuyan Sean'ın odasına taşımış, küveti hazırlamıştı. Artık kendileri ne zaman uyanırsa o zaman banyo yapabileceklerdi Ekselansları. Sıcak yerine soğumuş bir suyla daha hızlı kendilerine gelebilirlerdi.

"Bana kalsa tepesinden aşağıya çağlayanın soğuk suyunu dökmek daha etkili olur. Belki o zaman o kuş kadar beyni çalışmaya başlar da düşünmesini sağlar. Tekmelemek de işe yarayabilir belki."

Söylenerek odada dolaşırken, Sean'ın başını yastığın altından çıkararak inlemesi genç kız açısından tatmin edici olmuştu. Kalktığında, bütün hırçınlığını ona yöneltmesinden korkarak, kovayı alıp, odadan koşarak çıktı. Bu arada kapıyı çarpmayı ihmal etmemişti. Kapalı kapının önünde bir süre durarak içeriyi dinledi. Bir nesnenin kapıya çarpma sesi ve arkasından gelen küfür çabalarının boşa gitmediğini gösteri-

yordu. Memnun bir yüz ifadesiyle, hâlinden hoşnut bir şekilde kovayı sallayarak aşağıya indi.

Oturma odasından gelen kadın sesleri Amelia'nın misafirleri olduğunu gösteriyordu. Bu nedenle doğrudan mutfağa dalarak arka bahçeye çıktı.

Londra'ya geri döndüğünde neler olabileceğiyle ilgili tahminlerle moralini bozmakla meşguldü. Arka bahçedeki banka oturup düşüncelerini toplamaya çalıştı. Birincisi sıkı bir ceza alacaktı hatta annesinden bir tokat bile olabilirdi. Uzun süre evden dışarıya adım atamayacaktı. Dante kapısını kilitleyip anahtarı okyanusa atacaktı. Ah Tanrım, Dante! Aklına onun yapabilecekleriyle ilgili pek çok fikir gelse de tahminleri gerçeklerin yanına asla yaklaşamazdı. En basit yoldan Sean'ı öldürecekti. Kılıç veya bir tabanca olabilirdi. Ama öncesinde o yakışıklı yüzünü tekmeleyecekti, yazık olacaktı, harika bir yüzü vardı genç adamın. Sonra parçalara böleceği kesindi. Hâlâ canlıyken erimiş kurşunla o gülerek bakan gri gözlerini doldururdu belki de...

Düşüncelerinin gittiği yönü fark edince başını salladı. Adamla birlikte kalmaktan sadist bir katile dönüşmek üzereydi.

Çarpılan kapıya fırlattığı sürahi büyük bir gürültüyle yere düşüp, parçalara ayrıldığında, pişmanlıkla inleyerek küfretti genç adam. Neden bu evde hiç huzur yoktu? Başını Beatrice testereyle parçalara ayırıyormuş gibi hissediyordu. Örtüyü fırlatarak üzerinde olan gömleği ve pantolonuna sıkıntıyla baktı. Uzun süredir bu kadar çok içmemiş ve kendini kaybetmemişti. Gömleğinin düğmelerini çözerek çıkarttı. Odanın köşesine yerleştirilmiş küveti görünce gözlerini tavana dikerek teşekkür etti. Soyunup suya girdiğinde suyun ılık olmasına minnet duydu. Her hareket ettiğinde sallanan beyni burnundan, kulaklarından ve gözlerinden dökülüverecekmiş gibi acı veriyordu. Bir daha bu kadar içerse...

Dün gecenin bir felakete dönüşmesinin suçunu sadece içkiye yükleyemezdi. Dean'la oyunları gayet centilmence başlamıştı. Sohbet sadece birbirlerini iğnelemeleri üzerine kuruluydu. Sarhoşlar ve diğer meraklılar etraflarını sarmıştı. Masaya sürekli içki servisi yapan Murphy'nin amacının bir an önce sarhoş olmalarını ve eve gitmelerini sağlamak olduğundan şüphelenmişti. Oyunun ortalarına gelmişlerdi ki Dean sürekli yenilen genç adamdan şüphelenmeye başlamıştı. Kuşkulanmaması için arada birkaç eli kazanmayı düşünebilecek kadar ayık değildi. Kardeşi kuşkularında haklıydı. Doğrudan para vermeyi teklif etseydi Dean asla kabul etmezdi. Gitmeden önce bütün borçların ödendiğinden emin olmanın tek yolu bu oyunda yenilmekti.

Genç adamın niyetini anlayan Dean, son kâğıdı açtıktan sonra masanın üzerinden uzanarak Sean'ın boğazına sarılmıştı. "Bana sadaka mı vermeye çalışıyorsun?" diye hırlayarak yüzündeki morluklardan birini oluşturacak yumruğu atmıştı. Kendini kurtaran Sean'ın karşı yumruğu gelmekte gecikmedi. Sonrasında hatırladığı tek şey Murphy'nin ikisini de meyhaneden attığıydı.

Uzun süren küvet sefasından sonra kıyafet odasına girdi. Beatrice'nin hakkını vermesi lazımdı. Üzerine düşen görevi fazlasıyla iyi yapıyordu. Beyaz gömleği üzerine geçirdi. Siyah pantolonunu bacaklarına geçirirken baş ağrısının hafiflediğini fark etti. Kahvaltıdan sonra Maria'nın o iğrenç *kutsal suyundan* içerse hiçbir ağrısının kalmayacağından emindi. Yelek ve boyun bağı konusunda uğraşmak istemediği için doğrudan siyah ceketine uzandı. Beatrice'nin nerede olduğunu düşünerek çizmesini ayağına geçirdi. Başını belaya sokmadığını umarak odadan çıktı.

Dante uzun süren yolculuğun sona ermesini sabırsızlıkla bekliyordu. Arabanın içinde yumruklarını sıkıp açmaktan eklemleri ağrımaya başlamıştı. Koydaki evden ayrıldıktan sonra Londra'ya gitmişlerdi. Jessica'yı eve bıraktıktan sonra Fahid'e uğramıştı. Cabir, hastalanıp son anda gemiden inen tayfadan İrlanda'ya gittiklerini öğrenmişti. Gerisi kolay olmuştu zaten.

Sabırsızca çıkıp gitmek isterken Fahid'in uzun söylevine katlanmak zorunda kalmıştı. Ona kız kardeşinin yaramazlıklarını anlatmasına gerek olmadığını, yine öyle bir durumla karşı karşıya olabileceklerini, onlarla konuşmadan fevri hareket etmemesini, Sean'ın asla arkadan vuran bir alçak olmadığını, en kötü ihtimalle evlilikle her şeyin çözüme ulaşabileceğini söylemişti. Bütün bunları Dante de biliyordu, tam kötü günler bitti birazcık huzura kavuştum derken bu olayın olması sinirini bozmuştu. Bir de buna yeni evlendiği karısının kollarından ayrılmak zorunda kalması eklenince burnundan solumaya başlamıştı.

Arabanın önünde durduğu eve ilgiyle baktı. Beklediği gibi bir yer değildi. Beklediği nasıl bir yerse? Duran arabadan indiği anda Sean'ın hazırlanmış bir arabaya binmek üzere olduğunu gördü.

"Seni lanet olası alçak piç! Kız kardeşim nerede?" Genç adamın gürlemesiyle evin pencereleri sallandı. Dante birkaç adımda ulaştığı Sean'ın yüzüne yumruğunu geçirdi. Onun şaşkın bakışlarından bunu beklemediği belli oluyordu.

"Seni bulacağımı beklemeliydin! Neden şaşırmış görünüyorsun?" Ardı ardına indirdiği yumruklara karşılık vermesine bile fırsat tanımıyordu.

"Söyle kız kardeşim nerede? Sana güvendim! Onun adını nasıl lekelersin? Bir de en yakın arkadaşım olacaksın!"

"Bahsettiğin... Konu... Hakkında hiçbir şey... Bilmiyorum."

Yumruklardan fırsat buldukça konuşmaya çalışan adamın bir de inkâr etmesine çok öfkelenen Dante, yere düşmüşken bir de karnına tekme geçirdi. "Demek bilmiyorsun?" dedi soluk soluğa. "Kız kardeşim Beatrice! Hatırladın mı? Hani benim çok kıymetli kız kardeşim!"

"Bence de gerçekten tanımıyor olabilir."

Zavallı adamcağız yerde öksürerek kıvranırken, arkasından gelen sese döndüğünde, "Siktir!" dedi. Merdivene oturmuş, ayaklarını birkaç basamak aşağıya kadar uzatarak dirseklerini bir üst basamağa koymuş olan bir başka Sean keyifle, Dante'nin diğer Sean'ı dövmesini izliyordu.

"Ah ben sana engel olmayayım, lütfen devam et!" dedi merdivenlerdeki Sean.

Dante, "Yüce Tanrım!" derken bir yerde yatan adama bir de merdivenlerde oturan diğerine bakıyordu. "Dünyaya bir Sean fazlayken insanlığın bir ikincisini kaldırabileceğini sanmıyorum!" diye söylendi.

"Ama olmaz ki, en heyecanlı yerinde bıraktın! Hadi devam et, ben sana gerekli açıklamaları sonra yaparım." Küstah ve alaycı Sean'ın aradığı adam olduğunu kavradı.

Ayaklarının dibinde inleyen adam Dante'nin Sean'a yapışmış gözlerini aşağıya çevirmesini sağladı. Kısılan gözleri durumu çoktan anlamış ve pişmanlıkla dolmuştu. Elini uzatıp adamın yerden kalkmasına yardımcı oldu. "Özür dilemek ne işe yarayacak bilmiyorum ama gerçekten de özür dilerim. Bütün hepsi onun suçu. Ben Dante..."

Dean kanayan dudağını elinin tersine silerek, ters bir bakış attığı Dante'nin elini sıkmadan, yanından geçip gitti.

Sean, kardeşinin arkasından bir süre baktı ve sonra bakışlarını arkadaşına çevirdi. "Çok saygısız, değil mi?"

Üzerine yürüyen Dante'yi gördüğünde ayağa fırladı. Şimdi gerçekten de başı beladaydı. Geri geri merdivenleri çı-

karken, ellerini kaldırarak, "Beni dinlemelisin Dante, hiçbir suçum yok, yemin ederim! Hepsi o Yeraltı Cadısı'nın başının altından çıktı!" derken bu arada da hızla merdivenleri tırmanıyordu.

"Seni parçalara ayırdığımda belki biraz sakinleşirim, işte o zaman seni dinlerim."

Arkasından gelen Dante'den önce eve girerek çalışma odasına daldı. Amacı gözü dönmüş Dante'yi meraklı kalabalıktan uzaklaştırmaktı. Çünkü Amelia ve misafirleri pencereye koşmuşlar, evin çalışanları da merdivene sıralanmışlardı. Nedense bu kalabalığın içinde olayların başmimarı cadı yoktu.

Arkasından giren genç adama bakıp, "Birazcık da olsa sakinleşmiş olman gerek, o kadar yumruktan sonra ben olsam rahatlardım," diye mırıldandı.

"Ne zaman rahatlarım biliyor musun? Seni yerde nefes alamaz hâlde gördüğümde!" diyen Dante hızla atılıp ilk yumruğu çenesine geçirdi. Sean arkasındaki masaya çarparak dengesini kaybetti. Yere düşmeden önce masaya tutunarak yerinden doğrulurken yeniden kanamaya başlayan dudağını eline sildi. "Ama Dante sen de hep yüzüme vuruyorsun, olmaz ki! Yakışıklılığımı kıskandığını biliyorum fakat bu kadar açık olma lütfen!"

"Bana aptal serseriyi oynama! Senin ne olduğunu biliyorum!"

"Ortamı yumuşatabilirim diye ummuştum. Sakinleşmedin mi?"

"Hayır, daha çok öfkelendim!" diyen adam üzerine atlayıp bir diğer yumruğu yine çenesine geçirdi. Bu arada Sean'dan gelen ilk yumrukla da biraz sersemlemişti. Kendini toplaması an meselesiydi.

Dante'nin karşı atağı tam midesine gelen Sean'ın, "Anlatmama izin verirsen..." cümlesi aldığı darbeyle yarım kaldı. Bu çok acıtmıştı işte. Karnına gelen yumruk nefesini kesmişti.

"Seninle kavga etmek istemiyorum!" Ama Dante'nin istediği belliydi. Genç adam konuşurken, yakasından tutup tam çenesine kafa attı.

Sersemleyen genç adam geriye doğru uçtu. Çarptığı duvardan çabucak doğruldu. "Madem bu kadar çok istiyorsun..." diyen Sean boynunu esnetip, parmaklarını birbirine geçirerek kütletti. Sonra Dante'nin üzerine atladı.

Beatrice kendi kendine yaptığı tartışmanın gürültüyle bozulması üzerine yerinden kalktı. Mutfak kapısından girdiğinde içerisinin boş olmasını garip karşıladı. Antreye çıktığında bir an Dante'nin çalışma odasına doğru yürüdüğünü gördüğünü zannetti. Uzun adımlarla koridoru kateden adama bakarken kendini çimdikledi.

Bekledikleri kıyamet kopmuştu. Hem de hiç haber vermeden! Gerçi bekleniyordu fakat bu kadar çabuk değildi. Çimdiklediği yeri ovalarken bir yandan da donmuş ayaklarına söz geçirmeye çalışıyordu. Yüce Tanrım, oraya gitmeye cesaret edemiyordu. Ama gitmezse Dante Sean'ı dinlemeden öldürebilirdi.

Hadi Beatrice, birazcık cesaret, nasıl olsa öleceksin, en azından cesur bir ölüm olsun!

Genç kız ellerini göğsünde birleştirip gözlerini kapattı. Bildiği bütün duaları mırıldandıktan sonra gözlerini açarak korkuyla koridorda ilerlemeye başladı. Elleri titreyerek ulaştığı kapıyı açtı. İlk gördüğü Sean ve Dante'nin birbirlerini öldürürcesine yumrukladıkları oldu. Yerden kalkarak Sean'ın üzerine yürüyen Dante'yi engellemek için harekete geçti. "Lütfen durun, yapmayın!"

Dante öfkeden alev almış bakışlarını Sean'dan ayırmadan, "Sen geri çekil, çocuk!" diye gürledi.

"Hayır, lütfen beni dinle! Onun suçu yok!"

"Evet, gerçekten de benim suçum yok!" diyen Sean'ı parçalamak için Dante ileri atıldığında Beatrice, "Dante!" diye bağırdı.

Aniden yerinde kalan Dante, bakışlarını arkadaşından koparıp önünde duran ufak delikanlıya çevirdi. Tanıdık gözlere bir süre baktıktan sonra şaşkınlıkla, "Beatrice?" diye fısıldadı inanamayan bir sesle.

"Evet, benim, lütfen artık durun."

"Bu... Bu... Kılık da ne böyle?"

Sean arkadaşının yaşadığı şoku atlatabilmesi için ona biraz zaman tanımaya karar verdi. Büfeye gidip iki bardağa doldurduğu içkileri aldı ve birini Beatrice'ye bakmakta olan Dante'nin eline tutuşturdu. Geri çekilip masaya yaslanarak içkisini yudumlamaya başladı. Kahretsin, dudağı çok acıyordu! Adamın yumrukları bir gülleden farksızdı.

"Beatrice!"

Dante'nin gürlemeyi andıran sesini duyduğunda yüzünü buruşturdu Sean. Arkadaşı nihayet donup kalmışlığından kurtulmuştu.

"Biraz sessiz olabilirsen... Çok iyi olacak. Malum herkes onu Bay Rice olarak tanıyor."

Dante kıstığı bakışlarını arkadaşından kız kardeşine yeniden çevirdi. "Bay Rice mi?" diye tısladı. "Onun erkek olduğuna hangi ahmak inanır, Tanrı aşkına?"

Sean'ın boğuk kahkahası odayı doldurdu. "O kadar çok ki hangi birinden bahsetsem bilemiyorum."

"Sen benimle alay mı ediyorsun?" Dante elindeki bardağı başına dikerek, Beatrice'nin eline tutuşturup yeniden Sean'ın üzerine yürüdü.

Genç kız ne yapacağını şaşırmış bir şekilde elinde bardakla yeniden aralarına girdi. "Doğru söylüyor, herkes beni onun özel uşağı zannediyor."

"Özel uşağı mı?"

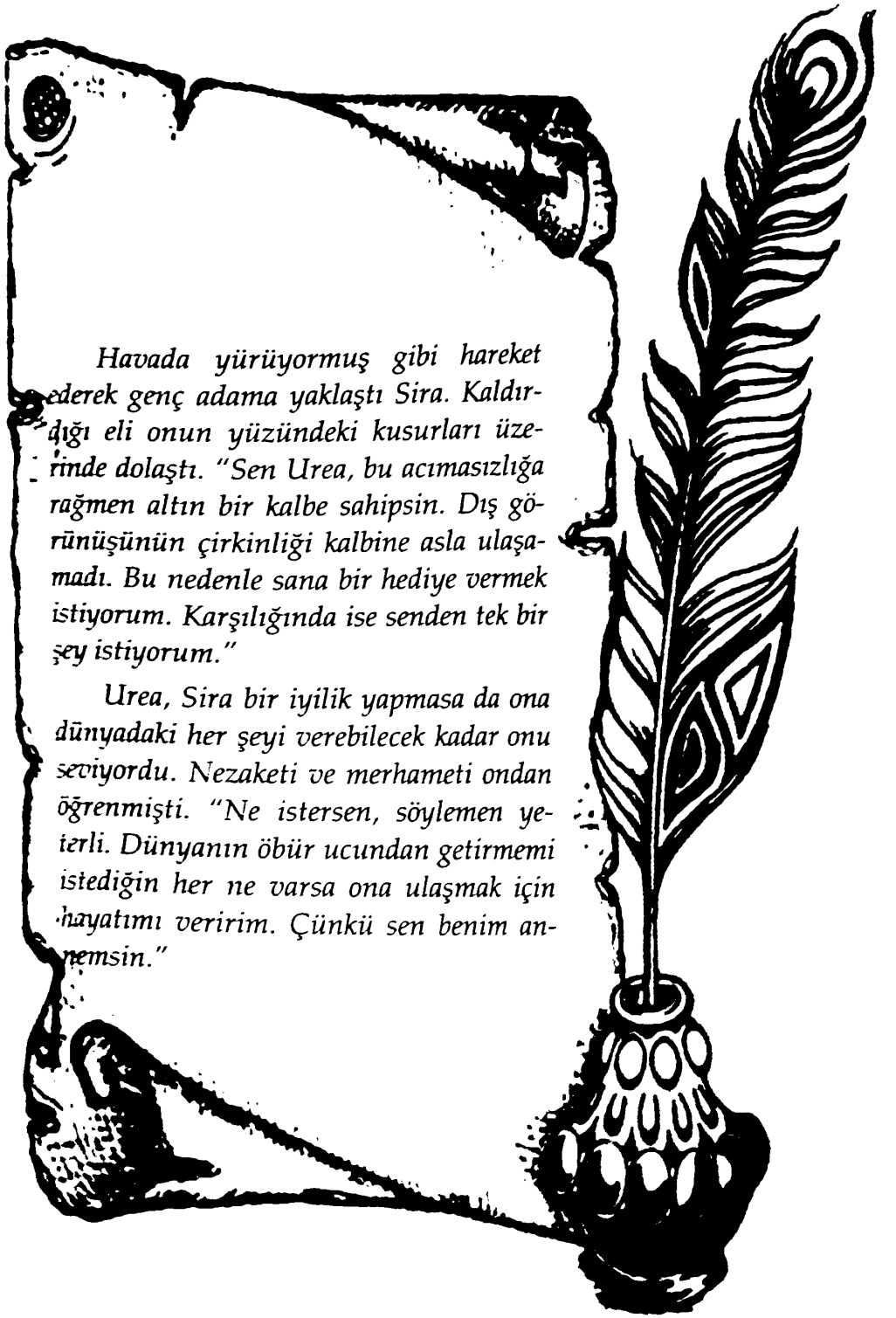
Ah kahretsin! Debelendikçe daha fazla batıyordu. Dante kızı ittirip Sean'ın üzerine atladı. Yumruğunu kaldırırken, "Demek özel uşağın... Senin odanda mı uyuyor? Banyonu da hazırlıyor mu? Kıyafetlerini de çıkardı mı peki?" derken her sorudan sonra yumruk iniyor ve yeniden kalkıyordu. Sean'ın elindeki bardak düşerek parçalara ayrılmıştı.

İki adam yeniden yumruklaşmaya başladığında artık Beatrice çığlık çığlığa bağırmak üzereydi. Sean, Dante'yi altına almış, yumrukluyordu. Genç kız yaklaşıp, onun omzuna bir yumruk atarken, "Bırak artık, yeter!" diye haykırdı. Genç adamın dönüp kıza bakması Dante'ye beklediği avantajı sunmuştu. Aniden yumruğunu savurup sırtüstü düşmesine neden olduktan sonra göğsüne oturdu. "Seni alçak! Kız kardeşimin adını kirlettin!"

"Pekâlâ, bu kavgaya devam edecekseniz ben gidiyorum."

"Neden buradasın ki zaten? Bir leydi bu kavgaya şahitlik etmemeli!" Dante yumruğu indirmeden önce bu sözleri söylemişti.

"Gerçekten giderim ve bir daha asla beni bulamazsınız!"

Havada yürüyormuş gibi hareket ederek genç adama yaklaştı Sira. Kaldırdığı eli onun yüzündeki kusurları üzerinde dolaştı. "Sen Urea, bu acımasızlığa rağmen altın bir kalbe sahipsin. Dış görünüşünün çirkinliği kalbine asla ulaşamadı. Bu nedenle sana bir hediye vermek istiyorum. Karşılığında ise senden tek bir şey istiyorum."

Urea, Sira bir iyilik yapmasa da ona dünyadaki her şeyi verebilecek kadar onu seviyordu. Nezaketi ve merhameti ondan öğrenmişti. "Ne istersen, söylemen yeterli. Dünyanın öbür ucundan getirmemi istediğin her ne varsa ona ulaşmak için hayatımı veririm. Çünkü sen benim annemsin."

BÖLÜM 12

İki adam kısılmış gözleriyle kıza dönüp baktılar. "Cesaret edemezsin!" diyen Dante, Sean'ı yattığı yerde bırakarak doğruldu. Beatrice kaşlarını kaldırıp *görmek ister misin* der gibi imayla baktı. Sean küfrederek yerden kalktı ve Dante'ye, "Yapar, biliyorsun!" dedi.

"Bilmez miyim? Yoksa burada ne işimiz var!"

Beatrice, sanki hiçbir şey olmamış gibi yüzlerinde umursamaz bir ifadeyle kendilerine çekidüzen veren iki erkeğe öfkeyle baktı.

"Şimdi bir bardak içkiye hayır demem," diyen Dante, koltuklardan birine otururken, Sean tekrar büfeye yönelip iki bardağa içki doldurdu. Dante'nin karşısındaki koltuğa oturarak bardağı uzattı.

Onlar şerefe bardak kaldırırlarken, Beatrice bütün yaygaranın neden koptuğuyla ilgili düşüncesinden sıyrılıp, "Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu ağabeyine.

Genç adam, kardeşine ters bir bakış atarak, "Önce neler olduğunu öğrenmeden olmaz," dedi.

"Kardeşini bilmezmiş gibi konuşma! Gizlice gemime bindi, ertesi sabah mürettebatımdan birisi onu temizlik dolabında buldu. Adamlarımın saldırısından kurtarmak için birini dövmek zorunda kaldım. Geri götüremezdim, babam hasta ve ölümü bekliyor. Yanımda da getiremezdim. Tek çıkar yol onun erkek olmasıydı."

Dante kaşını kaldırırken bardağından bir yudum aldı. "Özel uşağın yaptın ve adını böyle mi koruyacağını iddia ediyorsun?"

"Ne yapmamı önerirdin? Bir posta arabasına yalnız başına bindirip Londra'ya yollamamı mı?"

"Hayır, Tanrı korusun! Ülkeyi bir baştan bir başa katederken olabilecekleri düşününce..."

Sean arkasına yaslandı. "Anlıyor musun tek çıkar yol buydu. Sonra odamı yaktı." Sean'ın bu suçlaması üzerine genç kız itiraz ederek, "Sana kaç defa söyledim, isteyerek olmadı!" diye hırçın bir şekilde konuştu.

"Odanı mı yaktı?" Dante gülmesini gizlemek için bardağı dudaklarına götürdü.

"Evet, gelmeseydim kendisi de yanacaktı çünkü uyuyup kalmıştı." Dante'den gelen boğuk öksürük üzerine Beatrice gözlerini kısarak, "Gülüyor musun sen?" diye söylendi.

Genç adam başını sallayarak öksürmesine devam etti.

"Kasabanın meydanında göz kırptığı bir kız yüzünden, kızın sevgilisi tarafından öldürülmek üzereyken kurtardım. Dean'ın karısının elbisesinin üzerinde tepindiği kısma hiç girmeyeceğim," diyen Sean, daha cümlesini bitiremeden, Dante elindeki bardağı sehpaya koyarak tutmakta zorlandığı kahkahalarını bıraktı.

Genç kız, bu erkekleri asla anlayamayacaktı. Gözlerini devirerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "O kıza göz kırpmadım, aralarından geçmeye çalışıyordum sadece. Ayrıca geminin hemen açılacağını nereden bilebilirdim, söyler misin?"

Sean gülmekte olan arkadaşına bakarak, "Görüyor musun? Mantıklı açıklama diye buna derim işte. Senin gelip onu almanı beklerken yüzlerce yıl yaşlandım!" diye homurdandı. Dante, arkadaşının zavallı hâlini anlayabiliyordu. Yıllarca kardeşinin peşinden koşup durmuştu.

"Pekâlâ, şimdi bu durumu halletmemiz gerekiyor."

Sean elini sinek kovalarmış gibi sallayarak, "Onu alıp gideceksin işte," dedi.

"Lekelenen adı ne olacak?" diyen Dante'ye, Sean ve Beatrice çaresiz bakışlarını diktiler.

"Adı lekelenmedi diyorum, onu korudum."

"Bunu Londra'da da söyle bakalım, kim inanacak?"

Beatrice, "Kimsenin bilmesine gerek yok!" diye atıldı. Ağabeyinin öldüren bakışlarını gördüğünde yerinde büzülme isteğini engellemek için bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Çoktan birileri duymuştur, dedikodunun önünü kesmeye zamanım olmadı. Cemiyet binlerce yalanı da yanına ekleyip seni dışlayacak."

"Çok umurumda sanki onların beni içlerine almaları..."

"Bir daha dışarıya çıkamayacaksın, kimseyle görüşemeyeceksin. Arkadaşların seninle görüşmekten kaçınacak." Dante anlattıkça Beatrice'nin gözleri doldu. Dudağını bükmemek için ısırması bir işe yaramıyordu. "Ama... Ama... Bu... Haksızlık!" Ağlamaklı sesi odada cılız bir şekilde dağıldı.

"Haksızlık veya değil. Bütün bu belaları başına açmadan önce düşünecektin."

"Lanet olsun! Neden?"

"Neden olduğu ortada! Aptallığının cezasını çekiyorsun. Ama ben seni bu durumdan kurtarmak için bir çözüm yolu buldum."

Dante'nin cümleleriyle genç kızın yüzü umutla aydınlandı. "Gerçekten mi? Tanrım, teşekkür ederim, sen dünyanın en mükemmel ağabeyisin!"

"Önce önerimi duysan iyi edersin, sonra sevinmeye başla."

Sean, iki kardeşin arasında geçen konuşmayı izlerken, Dante'nin hain bakışlarının sürekli ona ve kız kardeşine gidip gelmesi üzerine yerinde rahatsızca kıpırdandı. Boğazını temizleyerek, "Çözüm önerin nedir?" diye sordu. Beatrice de gözlerinde rahatlamış pırıltılarla ağabeyine bakıyordu.

Dante, bir süre baktıktan sonra eliyle ikisini işaret ederek, "Bir an önce evlenmeniz," dedi. Yüzlerindeki ifadeyi izlemek hayatındaki en güzel duygulardan biriydi. Şaşkınlık, inanmama, şok, tiksinti ve sonra ikisinin birden çığlık gibi çıkan sesleri...

"Asla olmaz!"

"Kesinlikle olmaz!"

İtiraz cümleleri... Pis pis sırıtma isteğini bastırarak, "O zaman seni düelloya davet etmek zorundayım, Sean. Silahı sen belirle," dedi.

"Bu cadıyla evlenmektense düelloyu tercih ederim!"

"Sanki ben seninle evlenmek için ölüyorum!"

Yerinden fırlayarak kızın karşısına geçen Sean burnundan soluyordu. Beatrice'nin de başında peruk olmasa saçlarının diken diken olduğunu görebilirdiniz. Birbirlerini öldürecekmiş gibi bakarken Dante araya girdi. "Tamam, o zaman karar verilmiştir. Düellodan sonra kız kardeşimi alıp gidiyorum. En kısa zamanda da evlenebileceği birini bulup kilisede soluğu alacağız. Sonunda ben de rahatlayacağım."

"Bunu yapamazsın!"

"Asla evlenmeyeceğim!"

Birbirlerine attıkları öldürücü bakışı Dante'ye yöneltmişlerdi ve aynı anda konuşmuşlardı, daha doğrusu biri haykırırken diğeri tiz bir sesle itiraz etmişti. Dante yerinde doğrulup ikisinin karşısına tehditkâr bir ifadeyle dikildi. "Çözüm önerilerimi beğenmemenize üzüldüm ama artık benim dedi-

ğim olacak. Sen küçük hanım, gidip hazırlansan iyi edersin." Sonra Sean'a döndü. "Sen de arkadaşım, seçtiğin silahlarla birlikte, dışarıda benimle buluş. Uzun bir yolumuz var ve ben hemen yola çıkmak istiyorum."

Beatrice rengi atmış yüzüyle ağabeyine yaklaştı. "Lütfen Dante! Düello da ne demek? Saçmalama, siz yakın arkadaşsınız. Tamam, seninle geleceğim. Düelloya gerek yok."

"Sen bu işe karışma Beatrice. Bu bir onur sorunu! Git hazırlan!"

Sean bir adım öne çıkıp, "Evet, sen git hazırlan, yanına bolca sargı bezi almayı unutma çünkü ağabeyinin yol boyunca kan kaybından ölmesini istemeyiz!" diye homurdandı.

"Senin doğduğun topraklarda olman ne kadar da güzel bir tesadüf! Cesedini aile mezarlığına gömebileceğiz. Tanıdıklarının arasında olacaksın."

Genç kız aklını kaçırdığını düşünmekteydi. Çünkü şu an ikisinin arasında geçen konuşma kesinlikle normal değildi. "Siz aklınızı mı kaçırdınız? Düello olmayacak! Hadi gidiyoruz, Dante!"

"Sana bu işe karışma demiştim!" diyen Dante'yi Sean başıyla onayladı. Ancak Beatrice pes etmeye niyetli değildi. "Düello olmayacak dedim!" Sonra derin bir nefes alarak ağabeyine yalvaran gözlerle baktı. "Lütfen hadi gidelim buradan. Söz veriyorum, Londra'ya döndüğümüzde kiminle istersen evlenirim. Aylarca evden çıkmam. Bir daha kaçmayacağım. Başına bela olmayacağım. Lütfen, söz veriyorum."

Dante onu böyle çaresiz görmekten nefret ediyordu. Köşeye sıkışıp kalmış masum bir çocuk gibi gözleri dolu dolu ve yalvaran bir şekilde bakıyordu. Hayattaki tek zayıf noktası Beatrice'ydi. Şimdi bir de Jessica ve doğacak olan çocuğu vardı. Onun hıçkırarak kendisine yaklaşması üzerine uzanıp kollarına çekti. Beline dolanan narin kollar sıkıca sarılmış ve başını göğsüne yaslamıştı. Ne yapacağını bilemeyerek daha

da sıkıca sarıldı ve çenesini başına yasladı. "Tamam, ufaklık ağlama!" Sırtında elini gezdirerek sakinleştirmeye çalıştı.

Sean ise yumruklarını sıkmış, ağabey kardeşi izliyordu. Eksiklik, noksanlık, boşluk adı her ne ise onu içinden atamıyordu. Öylece kaybolup gidiyor ve ne kadar uzansa da tutamıyordu. Varlığına çabucak alıştığı kızın gideceğini biliyordu. Arkasına bakmadan ve bir daha dönmemek üzere... Kendisi ise buraya bir süre kalmak üzere gelmişti. Geri dönüşünü hafifleten en büyük etken Beatrice'nin varlığıydı. Şimdi o giderse geriye ne kalacak düşüncesiyle dişlerini sıktı.

"Evet, ne yapıyoruz?" derken engel olamadığı bir gıcırtıyla sormuştu. Sanki her şeyi ve herkesi boğazlamak istermiş gibi...

Dante başını kaldırıp acıklı bir ifadeyle bakan Beatrice ile göz göze geldi. "Sanırım biz gidiyoruz."

"Düello olmadan mı?" Sean'ın sesi sanki gerçekten de bu karşılaşmayı ister gibi çıkmıştı.

"Evet, düello olmadan... Beatrice'nin söz verdiği gibi yapacağız."

Sean kendine hâkim olamıyordu. "Bu ne demek şimdi?"

"Geri döneceğiz, ben dedikoduları engellemeye çalışacağım ve bu arada evlenmesi için taliplerini değerlendireceğim."

Sean hırsla ceketini çıkarıp, sanki ciğerlerini sıkıştıran kıyafetiymiş gibi fırlatıp attı. "Onu istemediği bir evliliğe mahkûm mu edeceksin?"

"Elbette hayır, onun da fikrini alacağım tabii ki."

Kahretsin! Neden böyle öfkeliydi ki? Elini saçlarının içine sokup sıkıntıyla kaşıdı. Henüz hazır olmadığı bir durumun içine sürükleniyormuş gibi tedirgindi. "Tamam, gidecekseniz bile vakit hayli geç oldu. Neden sabahı beklemiyorsunuz? Nasıl olsa yarın demir almanız gerekecek. Bu da demektir ki geceyi burada geçirebilirsiniz."

Dante bakışlarını arkadaşının sıkıntılı tavırlarından Beatrice'ye çevirdi. "Ne diyorsun, ufaklık?"

Genç kız kopacak olan kıyameti engellemekten doğan büyük bir rahatlama içindeydi. Bundan sonrası ne olursa olsun fark etmiyordu. Omzunu *sen bilirsin* der gibi silkti.

"Geceyi burada geçireceğiz, yarın da erkenden yola çıkarız."

"Evdekiler kuşkulanmasın diye Beatrice uşakmış gibi davranmaya devam etmeli."

Dante kabul anlamında başını salladı.

Bu arada kapının hemen dışında her şeyi dinleyen kadının hiçbiri farkında değildi. Amelia dışarıda kopan gürültüden hemen sonra olayların sebebini merak ettiği için misafirlerinden izin istemişti. Gürültülerin çalışma odasında devam ettiğini görerek oraya doğru yürümüş ve hiçbir kibar leydinin cesaret edemeyeceği bir davranışta bulunmuştu. Evet, kapı dinlemek çok ayıptı ancak böyle kıymetli bilgilere ulaşıldığında her şey göz ardı edilebilirdi. Kendinden memnun bir gülümsemeyle kapıdan uzaklaşarak mutlu bir şekilde misafirlerinin yanına döndü.

Akşam yemeği masasındaydılar. Dante, Sean, Amelia ve Dean büyük bir iştahla yemeklerini yerken ve arada sırada havadan sudan sohbet ederken Beatrice arkada sinirle dişlerini gıcırdatıyordu. Dean fazlasıyla perişan görünüyordu. Hırpalanmış ve morarmış yüzü yakışıklılığını gölgelemişti ve garip bir şekilde suskundu. Dante arada kız kardeşine baksa da ortama uyum sağlamıştı.

"Demek kaptansınız, Bay Conner?" Soru, mutlu olduğu gözlerden kaçmayan Amelia'dan gelmişti.

Cevap Sean'dan geldi. "Kaptandı, şimdi daha çok aile mülkleriyle ilgileniyor."

"Aile mülkleri mi? Babanız ne iş yapardı?"

"Tüccardı, hanımefendi." Dante'nin sesi soğuktu. Bu konunun açılmasından rahatsız olduğu belliydi.

"Tüccarların toprakla ilgilenmediğini sanıyordum."

Amelia'nın Dante'nin ne kadar zengin olduğunu öğrenme çabalarına Beatrice, durduğu yerde gözlerini devirdi.

"Topraklar ve araziler babamın değil, daha çok benim..."

Amelia kendi düşüncelerine dalmış olan Dean'a dönerek, "Duydun mu Dean? Kaptanlık iyi kazandırıyor olmalı. Belki sen de denemelisin," diyerek iğneledi.

Sean'ın imayla baktığı Dante, bu bakışı önemsemeyerek yemeğine yoğunlaştı. "Aslında Sean ve bir arkadaşımızla korsanlık yapıyorduk. Daha çok korsanları avlıyorduk diyebiliriz. Britanya'da bu büyük yankı yapan bir olay hâline geldi. Kral'ın kulağına kadar ulaştığında Majesteleri bizi unvanla ödüllendirdi. Bütün o topraklar ve mülkler bu unvanın getirisi."

Sean'ın gerilen omuzlarını, tam arkasında durduğu için gören Beatrice, aynı zamanda Dean ve Amelia'nın şaşkınlıktan açılmış gözlerle iki adama bakışını da görebiliyordu. Onların bu hâli iki genç adam adına içinin büyük bir gurur ve tatminle dolmasını sağladı.

"Siz şimdi..." Amelia'nın ağzı açılıp kapandı ancak söylemek istedikleri her neyse yarım kalmıştı.

Genç kız daha fazla dayanamayarak gururla, "Evet, Ekselansları Sean O'Sullivan Leinster Dükü ve Ekselansları Dante Conner Edinburgh Dükü!" dediğinde iki adamın dönüp ters ters bakmasına neden olacak kadar coşkulu bir sesle konuşmuştu.

"Bilmiyordum... Bizden bu ayrıntıyı gizlemiş olmana inanamıyorum! Bu çok gurur verici, öyle değil mi Dean?"

Herhangi bir yorumda bulunmayan Dean, iyice somurtan yüzüyle kendi içine kapanırken, Amelia'nın bakışları

genç kızla Dante arasında gidip geliyordu. Öğrendiği gizli bilgi genç kadını çok şaşırtmıştı. Nerede ve nasıl kullanacağını bilmediği ama zamanı gelince çok işine yarayacak bilgi kırıntısının monoton hayatını renklendireceği kesindi. "Aslında Bay Rice..." derken cümlesini yarım bırakan Amelia, gözlerini kıza dikerken diğerlerinin de dikkatlerini çekmeyi başarmıştı. "Yüzünüz..."

Beatrice kuşkuyla elini yüzünde gezdirdi. "Yüzüm mü Leydi Amelia? Bir şey mi bulaşmış?"

"Hayır, söylemek istediğim ne kadar narin ve kadınsı bir yüzünüz var."

Dante ve Sean oldukları yerde dikleşirken Beatrice allak bullak olmuş bir yüzle, "Ka... Kadınsı mı?" diye kekeledi.

Amelia elini boş ver anlamında havada sallayarak, "Bu, büyüyünce çok yakışıklı bir genç adam olacağınızı gösterir. Kızlar peşinizden ayrılmayacak. Sizce de öyle değil mi beyler?" dedi.

Dante ve Sean sandalyelerinde geri dönüp kıza baktılar. Beatrice zoraki bir sırıtışla, "Teşekkür ederim Leydim," dedi.

Sean, kızdan bakışını ayırıp önce Dante'ye baktı. Bakışları Amelia'ya döndüğünde ise kuşkuyla kısılmıştı. "Zavallı çocuğun onurunu incittin. Hangi erkek bir kadına benzetilmekten hoşlanır?"

"Benimki sadece gözlemdi, Sean. Yoksa Ekselansları mı demeliydim?"

"Lütfen bildiğin gibi devam et, Amelia."

Amelia'nın rahatsız sohbetiyle yemek bir işkenceye dönüşmeye başlamıştı. Nihayet bittiğinde herkes derin bir nefes aldı.

Sean, "Beyler, gidip puro ve içkilerimizi yudumlayalım," diyerek Dante'yi de alıp odadan çıktı. Dean da onların peşine takıldı. Beatrice ise Amelia'nın dikkatli bakışları altında

masanın toplanmasında diğer uşaklara yardımcı oldu. Yemek masasının toplanması bittiğinde ter içinde kalmıştı.

Mutfakta evin diğer çalışanlarıyla birlikte buradaki son yemeğini yedi. Hepsini sevmişti ve özleyecekti.

"Demek gidiyorsun, öyle mi çocuk?"

Soru, aşçı yardımcısı Agate'den gelmişti. Genç kız hüzünle başını salladı. "Sizleri özleyeceğim."

Masada *biz de seni özleyeceğiz* cümlesi dolandı. Maria kafası karışmış gibi, "Söylesene çocuk, içeride ağabeyinin bir dük olduğunu duymuş bizimkiler. Sen nasıl oluyor da uşaklık yapıyorsun?" dedi.

İşte bir yalan söyleyince sonu gelmiyordu ve bir yerde ayağına dolanıyordu. *Hadi açıkla bakalım, Beatrice. Tanrım, toparla aklını!*

"Şey... Aslında içeride ağabeyimin nasıl dük olduğunu da duymuşsunuzdur. Babadan oğula geçen şekli değil. Majesteleri vatana hizmetten dolayı bu ödülü verdi. Babamsa ticaret yapıyordu ama kumar yüzünden iflas etti. O sıralarda ağabeyim Avrupa'daydı ve bütün bu olanlardan haberi yoktu."

Öyle terlemişti ve sıkıntılıydı ki eli boyun bağına gitti. Gevşetmeye çalışırken diğerlerini gözlemliyordu. Kuşkulanmış bir ifade görmeyince rahatladı.

"Neyse ağabeyin geldi ve seni kurtardı," dedi Ciara.

"Ya evet, artık uşak olmak zorunda değilim. Babamın Ekselanslarına olan borcunu ödedi." Bu gece bitmeyecekti, artık her şey sona ermek üzereyken birilerinin oynanan oyunu anlamasından korkarak tedirgin bir şekilde oturuyordu.

Sıkıntılı yemek sona ermiş ve mutfak toparlanmıştı. Herkese iyi geceler dileyerek arka kapıdan bahçeye çıktı. Burada son gecesiydi. Bir daha, belki de uzun süre Sean'ı görmeyecekti. Vedalaşmak istediği adamın kendisiyle evlenmek istememesinden dolayı kalbi kırılmıştı. Genç kızı istediğini söylese de bu isteğin evliliği göze alabileceği kadar büyük

olmadığını anlamış buluyordu. İşte bu düşünce toplumun dışında kalan ve asla diğer insanlardan takdir görmemiş yanını incitiyordu.

Geri döndüğünde o asil züppelerin birini seçmek zorunda kalmak değil, âşık olabileceği bir adamla evlenmek istiyordu. Dante ve Jessica gibi mutlu bir evlilik yapmak istiyordu. Neden onu özgür bırakmıyorlardı ki? Eğer âşık olacağı birini bulamazsa sonsuza kadar bekâr kalabilirdi. Fakat Dante'ye evlilik konusunda söz vermişti.

İçki ve purodan sonra balkona çıkan iki arkadaş oturdukları koltuklarda gecenin sesini dinliyorlardı.

"Bir ikizin olduğunu bilmiyordum."

Sean, arkadaşının sitemli cümlesini duyunca başını çevirdi. Hafif aydınlıkta güçlü profili keskin çizgilerle belirginleşmişti. "Benim de unutmak istediğim bir konu."

"Sanırım iyi ve kötü sınıflamasında kötü ikiz sensin, öyle mi?" Söyledikleri bir itham değil, varsayımlarla alay eden bir tondaydı. Bir başkası söylese Sean kalkıp yumruğu gözüne indirebilirdi. "Beni tanıyorsun," demekle yetindi.

"Evet, tanıyorum, bana göre diğer insanlar yanılmış."

"Ne demek istiyorsun?" Sean'ın sesi boğuk çıkmıştı.

"Diyorum ki, iyi ve kötü kavramını yanlış ikizlere yapıştırmışlar."

Sean abartılı bir şekilde sırıttı. "Bu kadar çok insan yanılıyor olamaz."

Dante ayağa kalkarak arkadaşının omzunu hafifçe sıktı. "Hepsi yanılmış. Kötü olan ikiz, benim tanıdığım adam değil. Başka yerde arasınlar."

Sean gerilmişti. Önce kız kardeşi şimdi de Dante... Neydi bu? İçinde kendisinin bilmediği ve tanımadığı iyi bir adam vardı da o mu göremiyordu?

"Sanırım sen yanılıyorsun fakat itiraz etmeyeceğim, Ekselansları. Bu gece senden gelen bu muhteşem iltifata sarılarak mutlu rüyalar göreceğim." Bu sözler Dante'ye kahkaha attırmıştı. Yerinden kalkan genç adam, "Sana odanı göstereyim, git ve dinlen," diyerek Dante'ye üst kata kadar eşlik etti.

Genç adam onun odaya girişini beklerken Dante son anda döndü. "Beatrice benimle kalacak."

Sean muzip bir kıvrılışla bükülen dudağını gizlemeye çalışarak, "Elbette seninle kalacak. Aşağıya indiğimde söylerim. Sanırım mutfaktadır. Sana iyi geceler," diyerek arkasını döndü ve uzaklaştı. Dante bir süre onun arkasından baktıktan sonra odaya girdi.

Sira, onun yanağı olması gereken yerdeki buruşuk deriyi okşadı. "Biliyorum Urea. Ben de seni seviyorum." Genç adamı omuzlarından tutarak göle doğru çevirdi. "Göle girmeni ve birkaç dakika suyun altında kalmanı istiyorum."

Urea, perinin gözlerindeki pırıltıdan ve doğaüstü gülümseyişinden gözlerini alarak göle baktı. İtirazsızca suya doğru yürüdü. Su soğuktu. Sira'nın söylediği gibi tamamen suya girerek nefesini tuttu. Suyun altı rengârenk bitkiler ve balıklarla doluydu. Bekleme süresi bittiğinde dışarıya çıktı.

BÖLÜM 13

Aşağıya inen Sean mutfağa yöneldi. Beatrice'yi orada bulacağını umut etmişti ancak genç kız yoktu. Çalışanları daha fazla tedirgin etmeden iyi geceler dileyerek ayrıldı. İçini saran boğulma hissinden kurtulmak için kendini bahçeye attı. Derin derin çektiği hava sanki ciğerlerine uğramıyordu. Sıkıntıyla boyun bağını çıkarıp cebine tıktı. Biraz deniz havasının iyi gelebileceğini düşünerek bir zamanlar rahatlamak amacıyla kaçtığı gizli yerine gitmeye karar verdi.

Bahçenin içinden geçerek evin arkasına yöneldi. Taşlıklı ve çalılıkla çevrili patikadan, uzun adımlarla yosun kokusuna doğru yürümeye başladı. Geldiğinden bu yana hiç uğramadığı denize olan özleminden dolayı kendini bir tuhaf hissediyordu. İnsanlar nasıl denizden uzak yaşayabiliyordu? Genç adam için bu kesinlikle anlaşılmaz bir durumdu. Yaklaştıkça kıyıyı döven dalgaların sesi daha da netleşiyordu. Deniz onu çağırıyordu.

Burada daha ne kadar kalacaktı? İhtiyarın yukarıda inatla yaşama tutunuşu bütün hayatını altüst ediyordu. O sabahtan sonra bir daha odasına uğramamıştı. Dean'ın gününün uzun

saatlerini orada geçirdiğini biliyordu. Öğrenmek istediği ne varsa ihtiyar adamdan almıştı. Biraz da bu nedenle adımları o odaya gitme konusunda isteksizdi. Hislerinde yanıldığını düşünerek kendini avuttuğu o kadar yıldan sonra gerçekleri bizzat duymak yıkıcı olmuştu genç adam için. Arkasını dönüp, gitmesi gerekirken açık açık kendisinden nefret ettiğini söyleyen bir adamın ölümünü beklediğine inanamasa da içindeki bir bağ buradan ayrılmasını güçleştiriyordu.

Sıkıntılı zamanlarından uğrak yeri olan tepeye yönelen adımları hızlandı. Kıraç, küçük bir tepenin üzerinde ayakta kalmayı başarabilmiş olan *yalnızlık ağacı* karanlıkta siyah bir hayalet gibi yükseliyordu. Oraya ne kadar çabuk ulaşırsa ona sıkıntı veren düşüncelerden de o kadar çabuk kurtulabilecekmiş duygusundaydı.

Kimsenin önemsemediği ve uğramayı bile düşünmediği ihtiyar ağacın yalnızlığını, küçük bir çocukken kendi yalnızlığına benzettiği için belki de bu kadar çok seviyordu. Ya da denize en yakın nokta olması nedeniyle burayı çok sık ziyaret etmişti.

Yaşlı ağacın altına geldiğinde durdu. Ayın ışığı karanlığı delerek okyanusun üzerine düşmüştü. Yakamoz, cilveli bir pırıltıyla denizin üzerinde ışıldıyordu. Sean'ın *düşler ülkesine* giden gümüş tozu serpiştirilmiş bir yoldu. Küçük bir oğlanken o gümüşi yolda yürürse periler ülkesine ulaşacağını düşünürdü. Adım atacağı büyülü dünyanın burada yaşadığı bütün olumsuzlukları sileceği ve ona farklı bir hayat sunacağıyla ilgili düşler kurardı.

Yerden aldığı taşı karanlığın içine savurdu. Ne yazık ki o gümüş tozu serpiştirilmiş yol hiçbir yere ulaşmıyordu. Attığı taşı yutan karanlık gibi aldatıcıydı. Sabah ilk gün ışığında yok olacak bir seraptı.

Bu yalancı, ışıltı dolu avunmadan hoşnutsuz olan denizin hırslı dalgaları kıyıyı dövüyor, sesi genç adama kadar ulaşıyordu. Özlemle denizin tuz ve yosun kokusunu ciğerlerine

çekti. Biraz önceki havasızlık burada onu terk etmişti. Uzun süredir ilk defa soluk alıyormuş gibi ardı ardına soludu. Ceketini çıkarıp ağacın altına attı.

Çocukken kaçmak istediğinde geldiği bu yerde oturur ve uzun uzun okyanusu izlerdi. Her dalga içindeki özgürlük duygusuna gelip çarpar, onu da içine çekmek isterdi. Küçük Sean'a göre deniz demek özgürlük demekti. O evde kendini kapana kısılmış hissederdi. Bu nedenle belki o kadar hırçın ve öfkeliydi. Zaten ilk fırsatta da buradan ayrılmıştı.

Şimdi yeniden buradaysa yine aynı sıkıntılarla mı doluydu? Mantığı *evet* derken, diğer bir ses *burada sonsuza kadar kalmayacaksın, sakin ol* diyerek genç adamın huzursuzluğunu yok etmeye çalışıyordu.

Evet, burada sonsuza kadar kalmayacaktı. Peki, öyleyse neden bu duygunun pençesinde kıvranıyordu? Gözünün önüne gelen güzel yüz ve incinmiş kırgın kahverengi gözler cevabı veriyordu ancak genç adamın kalbi kabullenmek istemiyordu. Bu sadece gelip geçici bir tutkuydu. Bir süre sonra başka kadınların kollarında unutacağı şehvet için geleceğini eliyle mahvedemezdi.

Amelia ile yaşadıklarından ders almamışsa aptalın tekiydi. Ona deli gibi âşık olan Sean'ın gözü hiçbir şey görmüyordu. Bir aptal gibi peşinde dolanmış, aşk mektupları yazmıştı. İlk ve son aşkı olduğunu düşündüğü kadın kesinlikle Amelia'ydı. Bütün içtenliğiyle ona açıldığında aşkının karşılık bulması dünyanın en mutlu adamı olmasına yetmişti.

Serseriliği bırakıp arazilerle uğraşmaya, babasının zamanı gelince kendisine bırakacağı mirasa sahip çıkmaya karar vermişti. Kiracıların sorunlarıyla ilgileniyor, toprağın verimini arttırmak için araştırma yapıyordu. Yeni su kanalları açılmasını sağlayıp kıraç olan toprağı verimli hâle getirmişti. Kasabadaki bazı aileleri hayvancılığa yönlendirmişti. Gece gündüz demeden çalışıyor, bu arada Amelia ile evlilik planları yapıyordu.

Bir gün her şey bitivermişti. Babasının ihaneti kalbine bir kazık çakmıştı. İkizlerden büyük olan Sean olmasına rağmen babası belgelerde değişiklik yaparak Dean'ı vâris göstermişti. Birkaç saniyenin bir anlamı yoktu ama beklentilerini ve geleceğini bu birkaç saniyeye göre oluşturmuş olan Sean'ın bütün planları altüst olmuştu. Babasının bu davranışı genç adamı kırmış ve öfkelendirmişti.

O geceyi hatırlıyordu. Sabaha kadar içmiş ve gelip kapıya dayanmıştı. Bağırmış, çağırmış, yüzüne yediği yumrukla da yere düşerek sızıp kalmıştı. Babasının yaptığının ihanet olduğunu düşünüyorsa Dean'ın sırtından hançerlemesini ne olarak adlandıracağını bilememişti. İki gün sonra gelip Amelia ile evlenmek zorunda olduklarını söylemişti ikiz kardeşi. Bu, Sean'ın aklının almayacağı kadar büyük bir hainlikti. Kardeşi ve sevdiği kadın, onu seven kadın böyle bir ihanetin içine girmezdi.

Soluğu ahırlarda almış, atına atladığı gibi kendini Amelia'nın evinde bulmuştu. Ağlayan genç kız dizlerine kapanmıştı. O gün söyledikleri hâlâ kulağındaydı.

"Seni zannettim. Benimle sevişmek istediğini söyledin. 'Nasıl olsa evleneceğiz,' dedin. Ben de seni istiyordum. Bekâretimi verdim."

Sean ondan tiksinmiş, ayaklarının dibinde ağlayan kadına baktıkça kusmak istemişti. *"Beni sevseydin bilirdin! Öpüşünden, dokunuşundan benim olmadığımı fark ederdin!"*

Öldürme içgüdüsüyle doluydu o zaman. En yakınlarından gördüğü ihanet insanlara olan güvenini zedelemişti. Genç adam alayla güldü. Zedelemek mi? Bütün güven duygusunu ayakları altına alıp, çiğneyerek bir posaya dönüştürmüşlerdi. Elinde kendine olan güveninden başka hiçbir şey kalmamıştı.

Bakışları nefretle, yüreği intikamla dolu olarak geceler boyu içmiş, kumar oynamıştı. O zamana kadar kendisinin olduğu zannettiği bütün toprakları ve mal varlığını kumar masalarında kaybetmeye başlamıştı. Dean'ın söylediği doğ-

mıydu, bilerek kaybetmişti. En büyük intikamını, onu sırtından vurmalarına neden olan her şeyi kumarda kaybederek almıştı.

Tek başına ayakta durabilmenin ve gücün simgesi gibi kayalıkların ucunda duruyordu. Beyaz gömleği dışında karanlık bir figürdü. Peşinden geldiği adamı izleyen Beatrice, onun gizemli dünyasındaki yalnızlığını bozmaktan korkmuştu. Daldığı düşünceler çok derin olmalıydı ki genç kızın geldiğini fark etmemişti.

Bahçeden geçerken gördüğü genç adamın peşine takılmasının amacı onunla kimse yokken vedalaşmaktı. Yalnız kalmak için geldiğini anladığı andan itibaren ise daha ileriye gidememişti. Genç adam donmuş bir heykel gibi denize diktiği gözleriyle kıpırtısız duruyordu.

Rahatsız etmekten çekinerek geri dönmeye karar verdi. En iyisi yarın vedalaşmaktı. Ayağının altındaki taşlar gıcırdamasaydı bu niyetini gerçekleştirecekti. Genç adamın, "Beatrice!" diye seslenmesi, onun burada oluşunu sorgular bir tonda çıkmıştı. Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu için genç kızın arkasından gelmesine kızmış mıydı?

Yavaşça dönerek, "Özür dilerim, rahatsız etmek istememiştim," dedi.

"Ne zamandan beri benim rahat olmamı önemsiyorsun?"

Haklıydı, ilk karşılaştıkları andan itibaren asla bu tür nezaket kurallarına uymamışlardı. "Bilmiyorum, sanki çok derin düşüncelere dalmış görünüyordun." Konuşurken bir taraftan da genç adamın olduğu yere doğru yürüyordu. Gelip yanında durduğunda aşağıda görünen denizin manzarası nefesini kesti. "Burası çok güzel!"

Sean'dan ses gelmedi. Onun sessizliği Beatrice'nin dönüp bakmasına neden oldu. Genç adamın bakışları ay ışığı nedeniyle gri birer top gibi parlıyordu.

"Neden buradasın, Beatrice? Şu anda ağabeyinin yanında uyuyor olmalıydın."

Genç kız ne söylemeliydi? Kararsızca yutkunurken bakışlarını ondan koparamıyordu. "Ben... Seni bahçede görünce... Vedalaşabiliriz diye düşündüm... Yanımızda kimse olmadan... Ama sen buraya gelmeye karar vermişsin. Peşine takıldım ama rahatsız olabileceğini düşünüp geri dönüyordum ki beni gördün." Zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Nasıl bir vedalaşma düşünüyordun ki yalnız olmamızı istedin?" Boğuk ve şehvetli sesi karanlıkta uzanıp kızı ona doğru çekiyordu. "Boş ver! Saçma bir düşünceydi. Hoşça kal!" Beatrice yaptığı aptallığı örtmek için aceleyle vedalaşıp kaçmaya çalıştı ancak Sean'ın onu yakalayan elleri buna izin vermedi.

"Kal!" dedi kısaca.

Sesindeki isteği onaylar gibi bileğini tutan parmaklar hafifçe elinin üzerini okşadı. Dokunduğu noktadan yayılan samimi sıcaklık karar vermesini kolaylaştırdı. Bileği onun avuçlarında, gözlerini diktiği denize birlikte bakmaya başladılar. Suskunluk uzadıkça karanlığın yuttuğu adama doğru çekiliyordu.

Boğazını temizleyerek, "İngiltere'ye dönecek misin?" diye sordu.

"Burada kalamam."

Bu adaya ayak bastıkları andan itibaren genç adamla ilgili çok fazla bilgiye sahip olmuştu. Duyarsız ve havai dış görünüşünün aksine çevresinde olanları çok fazla önemsediğini, yapılan kötülüklere rağmen kimseye sırtını dönemediğini, geçmişiyle hesaplaşmasından galip çıktığını öğrenmişti mesela...

"Geçmişte yaşadıklarında senin bir suçun yok. Kendini, Dean'ı ve babanı affederek omuzlarındaki bu yükü atmak zorundasın. Yoksa buradan ayrılsan bile onları kendinle birlikte gittiğin her yere taşıyacaksın."

Sean, onun bu olgun sözlerinin düşündüğünden daha mantıklı olduğunu fark etti. Gördüğü yaramaz, söz dinlemeyen, başına buyruk ve asi kızın olgunlaşmasına mı tanık oluyordu? "Affetmeye çalışıyorum. Kalbimdeki yaraların kapanması zaman alacak. Bu arada elimden geldiğince burada, onlarla kalacağım."

Onaylar bir ifadeyle başını salladı genç kız. Görünen bu onaylama sadece genç adamın mantıklı davranışı içindi. Yüreği ise uzayacak bu ziyaretle ilgili isyan içindeydi. "Başına açtığım dertler için özür dilerim."

Sean denize kilitlenmiş bakışını kıza döndürdü. "Bu özrü dilerken gerçekten de içten misin?"

Genç kız gözlerini devirerek, "Neden sadece senden dilediğim özrün tadını çıkarmıyorsun?" diye söylendi.

"Söz konusu sen olduğunda içimdeki ses her şeyi sorgulamam için ikaz ediyor."

"İçindeki ses bu özrün altında ne gibi art niyetler arıyor?"

Sean ona yaklaştı. "İçimdeki ses, özür dilesen de yaşadıklarından bir ders almayacağını ve yaramazlıklarına devam edeceğini söylüyor. Ne mutlu bana ki senden uzakta olacağım. Dante'nin seni kendine zincirlemesi gerekecek."

"Bana olan güvenin için çok teşekkür ederim(!)"

Sean onun yanaklarını avucuna aldı. İpeksi teni parmaklarının altında ılıktı. "Bu güven sorunu değil. Senin kişiliğin Beatrice... İstesen de sıradan bir genç kız gibi boyun eğemezsin. Bunu denediğinde kişiliğini öldürürsün ve bunu yaparsan çok yazık olur."

"Kişiliğimden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Sorun kişiliğinden çok hoşlanmamam değil... Tam tersine çok hoşlanıyor olmam... Sıra dışılığın, merakın, asiliğin, güzelliğin beni büyülüyor. Bu nedenle ellerimi senden uzak tutamıyorum."

Melodik gülüşü mutlulukla doluydu genç kızın. "Bana iltifat mı ediyorsunuz, Ekselansları?"

"Gerçekler..." dedi içinden taşan isteği yansıtan bir sesle. Başı yavaş yavaş eğilirken genç kızın ay ışığında parlayan yüzü Sean'ın gölgesiyle karanlığa gömüldü. Heyecanlı bir bekleyiş damarlarına yayıldı. Yüzünü güçlükle seçebildiği adamın ne düşündüğünü öğrenmeyi deli gibi isteyerek dudaklarını araladı. Ama öylesine sabırlı yaklaşıyordu ki o dudaklara ulaşma süresini kısaltabilmek için parmaklarının ucunda yükselerek genç adamı karşıladı.

Gülerek, "Sabırsız..." diye mırıldandı Sean.

İlk temas tüy kadar hafifti ancak etkisi büyüktü. Beklenti dudaklarına dokunmadan önce kanını ateşlemişti. İkinci temas tutkuluydu. Devamında gelenler ise ısrarcı, tutuşturan ve baskıcıydı. Bu adam gerçekten de çok iyi öpüşüyordu. Beatrice daha fazlasını istediğini kollarını boynuna dolayarak gösterdi. Bu isteğe genç adam tarafından hırıltılı bir inlemeyle cevap verildi.

Nefes nefese geriye çekildiğinde, "Bir okul açmalısın!" diye soludu Beatrice.

"Ne okulu?" diye soran Sean'ın elleri sırtından aşağıya doğru okşayarak inerken, aynı zamanda genç kızı kendine doğru çekerek bedenine yapıştırdı.

"Şu dudaklarınla yaptığın şey... Diğer erkeklerin bilmemesi çok büyük şanssızlık! Biz kadınların şanssızlığından bahsetmiyorum bile..."

Genç adamın kahkahası karanlık tarafından yutulurken tepeden tırnağa titredi Beatrice. Daha fazlasını istiyordu. Bilmediği o gizemli dünyanın kapısını aralamak ve merakını tatmin etmek istiyordu. Bedenindeki bu sızının dinmesine, ruhundaki açlığın doyurulmasına ihtiyacı vardı. Genç adamın harekete geçmesini beklemeden tadına bağımlı olduğu dudaklara yapıştı.

Kızın bu ataklığından hem hoşlanmış hem de rahatsız olmuştu. Sıkıntısı, başladığı bu şehvet oyununu sona ulaştırmak için içinde kükreyen canavarı durduramamaktan korkmasındandı. Dudaklarını onun dişleri arasından güçlükle çekerek, "Çok kötü bir zamanlama, ufaklık!" diye homurdandı.

"Ne... Ne için kötü bir zamanlama?"

"Bu samimi vedalaşma için," diyen Sean'ın ılık dudakları, yavaşça kızın dudaklarını okşadı. "Çok kötü bir zamanlama," diye yeniden boğuk bir sesle tekrarlayan genç adam, kızı tutan ellerini bastırarak daha da yaklaştı. Dudakları aç bir şehvetle ona ait olmayana sahip çıkıyordu. Yanlıştı fakat uzaklaşması mümkün değildi. Kızın inleyerek, boynuna sarılması üzerine öpüşünü derinleştirip dilini onun sıcak, tatlı ağzına itti.

Dudakları ve dili onun tadını aldıkça daha fazlasını istemeye başladı. Yetmiyordu, özünü içine çekmek ister gibi bastırdığı dudaklarından bedenine yayılan açgözlü ihtirasa yenilmek üzereydi. Bir de kızın ona aynı şevkle karşılık vermesi, tehlikeyi engelleyen duvarların gürültüyle çökmesine neden oluyordu. "Kahretsin Beatrice! Durmalıyız!" Çatırtılarla çöken iradesinden geriye kalan birkaç kırıntıya tutunup dudaklarını ayırabilmişti. "Çok geç olmadan kendini benden kurtar. Çünkü benim seni bırakacak gücüm yok."

Beatrice karanlıkta zorlukla seçtiği genç adamın yüzü ve ciğerlerine çektiği nefesiyle öylece durmuş, gözlerini kırpıştırıyordu. Uçurumun kıyısından düşmemek için asıldığı bir dal gibi ona tutunmuştu. Ama düşmek istiyordu, onunla birlikte en derin uçuruma bile gözü kara atlayabilirdi. İnkâr ettiği tüm gerçeklerin aksine, istediği ve yanmaya hazır olduğu tek düş onun bedenindeydi! Ellerinde, dudaklarında... Onu istiyordu, yalan da olsa onun şu an kendisine gösterdiği açgözlülüğü istiyordu. Geri döndüğünde ne olacağı önemli değildi. Hayatında istediği bütün çelişkiler bu adamla gerçeklik kazanıyordu. Öyleyse neden onu bir defaya mahsus elde etmesindi ki? "Kurtarmak istemiyorum!" dedi soluk soluğa.

Sean duyduklarının kendini aşmış erkekliğinin istediği cümleler olduğunu ve yanıldığını düşündü. "Ne demek istiyorsun?" Tarazlı sesi şehvetten boğuk çıkıyordu.

"Bana verebileceğin her şeyi istiyorum. Yarın yok, vaatler yok, sürekli kırmaya çalıştığım zincirlerin sonunda ne olduğunu görmek istiyorum. Özgürlüğün ne olduğunu göster bana, Sean! Sonra sonsuza kadar özgür olduğum yanılsamasıyla yaşamaya razıyım."

"Sen... Ne... Dediğini bilmiyorsun. Bunun çılgınlık olduğunu biliyorum ama bırakamıyorum da!"

"Bırakma o zaman, sadece bu anı düşün."

Sean karmaşık bir duygu yumağının ortasında kalmıştı ve kurtulamıyordu. "Ah Tanrım, bunu yapma... İkimizi de cehenneme atacaksın!"

"Ben yanmaya hazırım, sen istemiyorsan..." Beatrice hiç bu kadar cesur olmamıştı. Genç adamın inleyerek dudaklarına kapanması kazandığını gösteriyordu. Parmak uçlarında yükselip kollarını sıkıca sardı.

Denetimini kaybeden Sean'ın elleri kızın üzerindeki ceketi bir çırpıda sıyırdı. Dudaklarını ayırmadan yeleğin düğmeleriyle boğuşuyor, Beatrice'nin parmakları ise onun üzerinde hareket ediyordu. Bütün kıyafetler tek tek karanlığın içinde yere düşerken istekle yanan bedenlerine değen serin esintiyle ürperdiler.

Çıplak teni yerdeki çimenlere değdiğinde, titreyerek inleyen Beatrice üzerine doğru eğilen Sean'ın bedeninden gelen ısıya sığınmak ister gibi sokuldu. Genç adam üşüyen kızı bedeniyle örttü. Sıcaktı, yanıyordu ancak diğer taraftan ürperiyordu da. Boynunda dolaşan dudaklar değdiği noktadan ateşe verirken, bedeninde dolaşan parmaklardan içine yayılan titremeyi durduramıyordu. Alevler tek bir noktada toplanıp sonra bütün hücrelerine yayılıyordu.

Genç adamın dudakları ve elleri her yerindeydi. Dokunuyor, keşfediyor, tadına bakıyor, gelecek olan acıya kızı ha-

zırlıyordu. Parmaklarının dokunduğu ıslak kuytulardan bu zamana kadar bilmediği kıvılcımlar bedenine yayılıyordu. Tenine sürtünen sert bedeni tatlı bir sızıyla kasıklarına işkence ediyordu. Muhteşem dudaklarının göğüslerine yaptıkları ise aklını kaçırmasına neden olabilirdi.

"Lütfen Sean!" diye inledi.

Dudakları göğüslerinden göbeğine doğru ilerleyen Sean, "Sabırlı ol sevgilim!" diye mırıldandı.

Biliyordu genç adam. Bu tenin dilinde bıraktığı tadının bütün deneyimlediklerinden daha tatlı olacağını, şehvetin vücut bulmuş hâli olan bu kızın onu bedenine esir edeceğini, büyüleyici kıvranışlarıyla sabrının sınırlarını zorlayacağını daha dokunmadan önce biliyordu.

Tahminlerinde yanılmadığı ortadaydı. Nefes almak için bile ne dudaklarını ne de ellerini ondan uzaklaştırabiliyordu. Susuzluktan yanan dudaklarını onun kadınlığının tatlı özüyle buluşturmazsa ölebilirdi. Nihayet ulaştığı ipeksi kıvrımlara susamış bir adamın çaresizliğiyle dudaklarını dokundurdu. Dili, dudakları ve dişleriyle oynadığı bu oyun genç kızın zevk dolu inlemeleri ve nefes nefese kurtulmaya çalışmasıyla bölündü. Elleri kızı olduğu yerde sabit tutarak çok zevkli uğraşısına devam etti.

Beatrice içinde varlığını bilmediği bir yanardağın patlamaya hazırlandığını hissedebiliyordu. Tırnaklarını genç adamın omuzlarına geçirerek kontrolü dışında olan bu patlamayı engellemeye çalıştı.

"Bırak kendini tatlım," diyen fısıltı ve hassas noktasına değen dişler, içindeki bentleri yıktı ve bütün hislerini de önüne katarak çağladı. Yüce Tanrım! Kesinlikle ölmüştü. Cenneti gördüğüne, o göz kamaştıran parlaklığına parmaklarını dokundurduğuna yemin edebilirdi. Bu, hayatında deneyimlediği en muhteşem şeydi.

Kasılan bedeni yavaşça gevşerken Sean kızın üzerinde belirdi. Dudakları alnındaki terlerin üzerinde gezindi. Diliyle

her ter damlacığını sildi. "Hazır mısın?" diye kısık bir sesle sordu.

Beatrice gittiği dünyadan henüz onun yanına dönmüşken sorulan bu soruya şaşırdı. "Neye hazır mıyım?"

"Daha muhteşem bir yolculuğa... Canını yakmamak için elimden geleni yapacağım. Sadece biraz sabırlı olmana ihtiyacım var."

Anlamasa da başını salladı genç kız.

Sean yeniden onun dudaklarını esir alırken, bütün bedenini hissetmek ister gibi kollarıyla onu sarıp vücutlarını yapıştırdı. Arzu noktasında hissettiği sıcak sertlik, endişe ve merakla dudaklarını ısırmasına neden oldu. Sean'ın eli bedenleri arasına girip, yanan noktasındaki kayganlığa dokunduğunda hissettiği zevk dolu şokla çığlık attı.

"Tatlım, sessiz olmalısın!" diyen Sean dudaklarına kapandı. Genç kız için tutuşuyor, canı yanıyor, bütün bedeni zonkluyordu. Onun hazır olduğunu umarak elini çekti ve sertliğini o sıcak derinliğe itti. Kasları gerilmekten kopma noktasında, dişlerini sıktı. Baskı yaptığı kızın canını yakmaktan korkarak ve özen göstererek yavaş hareket etmeye çabalıyordu. Onun kasılan narin bedenini koruma çabasından dolayı ter içinde kalmıştı. Dudaklarıyla ve bedeniyle esir aldığı bedenin küçük oluşu, aklına onu kabul edemeyeceği ve canını çok yakacağını getirince durdu. Tanrım! Hiç bu kadar zor olmamıştı fakat geri çekilmek ölümle eş değerdi. Biraz uzaklaşarak onu görmeye çalıştı. Sığ ve kesik nefes seslerini duyabiliyor ve yüzünde hissedebiliyordu. "Beatrice, iyi olduğunu söyle!"

Beatrice gözlerini aralayarak dirsekleri üzerinde doğrulmuş, karanlık yüze baktı. "Abarttıkları kadar değilmiş," diye mırıldandı şaşkınlıkla.

"Ne?" diyen Sean hırıltılı bir nefes bırakırken, zonklayan bedeninin acısıyla tıslayarak sormuştu.

Genç kız, yarım kalmışlık duygusundan sıyrılmaya çalışarak, "Yani bu... Şey... Abarttıkları kadar değilmiş. Hep böyle mi hissedilir?" dedi.

Genç adam şaşkınlıkla bir küfür savurarak alnını onun boynuna gömdü ve boğuk bir sesle gülmeye başladı. Öyle çok güldü ki sonunda Beatrice onun omzuna yumruğunu indirmek zorunda kaldı. "Hiç komik değil! Çekil üzerimden, gideceğim!"

Sean başını kaldırıp ona baktı uzun uzun. Sonra dudaklarını alnında ve şakağında gezdirirken, "Hep böyle hissedilmez ufaklık ve gidemezsin. Daha işimiz bitmedi," diye mırıldanarak dudaklarına kapandı ve kendini haz dolu ıslak kuytuya doğru ittirdi. Ağzına kapandığı kızın boğuk inlemesinin bitmesini hareketsiz kalarak ama dudaklarından ayrılmadan bekledi. Ateşe dönüşmüş kıvılcımı önlemek veya söndürmek mümkün değildi. İkisinin de böyle bir çabası yoktu zaten. Aksine ateşin parlayıp gökyüzüne yükselmesi için dudaklarını, ellerini ve bedenlerinin her noktasını kullanmaktan çekinmediler. Her hareket ve her dokunuşla kanları damarlarında coşkun akan nehirlere döndü. Gecenin sessiz siyahını delen dalga seslerine inlemeleri eşlik etti.

Genç adam içinde olduğu kadının eşsizliğinin her ritimle daha çok tadına vardı. Bir defaya mahsus onu her şeyiyle istiyordu, sonuna kadar sahip olmalıydı. Hareketleri kısa, sert ve derindi. Gittiği yere onu da yanında götürmeye kararlıydı. Omuzlarına geçen tırnaklar ve altında kıvrılan kızın da çok uzak olmadığı o ana birlikte ulaşması için elinden geleni yapıyordu. Nihayet kasılmaları hissettiğinde hareketleri hızlandı ve o da bu muhteşemliğe kendini bıraktı. Uzun hırıltılı bir inlemeyle ve terli bedeniyle hâlâ kasılan Beatrice'nin üzerine yığıldı.

Genç kız üzerindeki ağırlığa birazcık daha sarılarak kıkırdadı. "Biraz önceki sözlerimi geri alıyorum."

Sean ellerinin üzerinde doğrulup, "Hangi sözlerini?" diyerek sırıtınca beyaz dişleri karanlıkta kızın gözlerini aldı. Beatrice'nin terli bedeni o üzerinden kalkınca üşüyerek ürperdi. Kollarını göğsüne sararak, "Abartıldığı kadar değilmiş dediğim kısmını..." diye mırıldandı.

Sean yana kayarken, biraz önce çıkarıp fırlattığı ceketi kızın üzerine örttü. "Canını yaktığım için özür dilerim," diye homurdandı pişman bir sesle.

"Canımı yakmadan yapabiliyorsak özür dilemelisin tabii."

Tek dirseğinin üzerinde doğrulup ona doğru eğildi. "Sen nasıl bir kadınsın böyle?" diye fısıldadı. Beatrice hemen üzerinde duran yüze uzun uzun bakarken, "Nasıl bir kadınım?" dedi.

"İnanılmaz, cesur, verici ve sıra dışısın."

"O zaman neden beni istemedin?" *Lanet olsun, bunu söylemek istememişti!* Bugün Dante evleneceksiniz dediğinde ateşli bir şekilde itiraz eden genç adama kırılmıştı. Şimdi ise gırtlağına tıkanan kocaman yumruyla yutkunmaya çalışırken incinmiş dudaklarından öylece fırlayıvermişti.

"Seni ne kadar istediğimi bir saat boyunca gösteremedim demek ki?" Sean'ın sesi keyifli bir ifadeyle çıkmıştı. Beatrice, genç adamın nefesi yüzünü yalarken, tam olarak göremese de eğlenen yüz ifadesini gözünün önüne getirebiliyordu. Onu asla ciddiye almayacak bir adama tutulmuştu. İradesine sahip çıkamayarak bedenini de vermişti. Hayır, aslında pişman değildi. Geriye dönüp baktığında onun kollarında olduğu bir saat hayatının en güzel anıları arasında yer alacaktı. "Ne demek istediğimi anladın. Dante'nin söylediklerine neden itiraz ettin?"

Sean, onun acı çeken sesini öylesine derinlerinde duydu ki, içine binlerce cam kırığı birden saplandı. Kızın üstünden çekilip bedenini soğuk çimlerin üzerine attı. Terli tenini ısıran esintiden, binlerce yıldızın parladığı gökyüzünden ve dalga-

ların haşin sesinden uzak bir düşünce dünyasında gözlerini kapattı. "Evlilik konusunu diyorsun, ufaklık. Seninle hiçbir ilgisi yok. Benimle alakalı. Evlenebilecek bir adam değilim, seni hayal kırıklığına uğratırım."

Beatrice, onun duygusuz sesini duyduğu anda yerinde doğruldu. "Nereden biliyorsun hayal kırıklığına uğratacağını? Belki ben seni üzeceğim? Nasıl kendi kendine böyle bir karar verebiliyorsun? Benim duygularım hakkında karar verme yetkisini sana kim verdi? Benim adıma nasıl... Nasıl?" Genç kız ayağa fırlayıp hırsla pantolonu bacağına geçirdi. Gömleği çekiştirerek giydi. Diğer kıyafetlerini üzerine geçirirken öfkeyle soluyordu. "Sen bir korkaksın!" Gözünden damlayan yaşı öfkeyle koluna silerken, Sean daha fazla dayanamayıp ayağa kalktı. "Beatrice seni üzmek istemedim." Uzattığı eli kız tarafından itildi. Yere oturan genç kız çizmesini giymeye uğraşırken Sean da pantolonunu giydi.

"Bahanen bu mu? Evlenebilecek bir adam değilim çünkü seni hayal kırıklığına uğratırım!" Genç kızın homurdanması üzerine pantolonuyla karşısına dikildi. "Bunun bir bahane olduğunu mu düşünüyorsun? Öyle mi düşünüyorsun? Pekâlâ, istediğin gibi düşünebilirsin."

"Elbette istediğim gibi düşüneceğim, sana sormayacağım!" Çizmesini giymiş ve ayağa fırlamıştı. "Dediğim gibi sadece kendini düşünen bencil adamın tekisin! Aynı zamanda korkaksın da... İşine gelmediğinde kaçacak bir bahanen var. Kendini böyle mi kandırıyorsun ya da çevrendeki sana güvenen insanları?"

Sean son cümlesinde göğsünü dürten narin parmağı tutup sıktı. "Hiç kimseden kaçmadım, bu bir! Aptalca bahanelere sığınmıyorum, bu iki! Çevremde bana güvenen insanları kandırmıyorum! Güvendiğim insanlar tarafından fazlasıyla sırtımdan bıçaklandığım için artık insanlara güvenmiyorum! Kendime bile..." diye tıslayarak bir adım geri çekilirken kızın elini bıraktı. "Bu da üçtü!"

Beatrice arkasını dönerek, yerden gömleğini alıp giyen adama bir süre baktı. Sonra geri dönüp giderken, "Kimseye güvenmediğin dünyanda mutluluklar dilerim. Hoşça kal!" dedi.

Sean onun uzaklaşan ayak seslerini dinlerken, ceketini alıp hırsla sırtına geçirdi. Küfrederek yerden aldığı taşı karanlığa doğru savurdu.

Beatrice ondan uzaklaştıkça artan gözyaşlarını durdurmaya çalışmadı. Eve kadar doya doya ağladı. Bahçeden geçerken, birilerine rastlama olasılığına karşı peruğunu düzeltip gözyaşlarını sildi. Eve sessizce girdiğinde ortalıkta kimse görünmüyordu. Birilerine rastlamadığı için rahatlamıştı. Parmak uçlarına basarak merdivenleri tırmandı. Dante'ye hangi odayı verdiklerini sormamıştı. Usulca Sean'ın odasının yanındaki odanın kapısını açtı. Oda boştu. Karşı odanın kapısını açtı. Evet, içeride mum yanıyordu. Parmak uçlarında içeri girerek kapıyı kapattı. Yatakta kimse yoktu.

"Beatrice!"

Dante'nin içeride olduğunu bilmesine rağmen korkudan kalbi duracaktı. Çığlık atarak şöminenin önünde duran koltuğa döndü. Dante doğrulmuş, ona bakıyordu. "Geç kaldın! Neredeydin?"

Kızaran yanaklarının tek mum yanan odada fark edilmeyeceğinden emin bir şekilde, "Mutfaktaydım. Çalışanlarla vedalaşıyorduk. Biraz uzun sürdü," dedi kısık sesle.

"İçmedin, değil mi?"

"Hayır!" diye itiraz etti. "İstersen ağzımı koklayabilirsin."

Dante yeniden uzanırken, "İğrençleşme, yat artık, sabah erkenden yola çıkacağız!" diye homurdandı.

Beatrice biraz önce giydiği kıyafetleri yeniden çıkarırken utançla içini çekti. Dante'nin odada olması ve biraz önce Sean'ın kollarında olduğu düşüncesi kendisini ahlaksız bir ka-

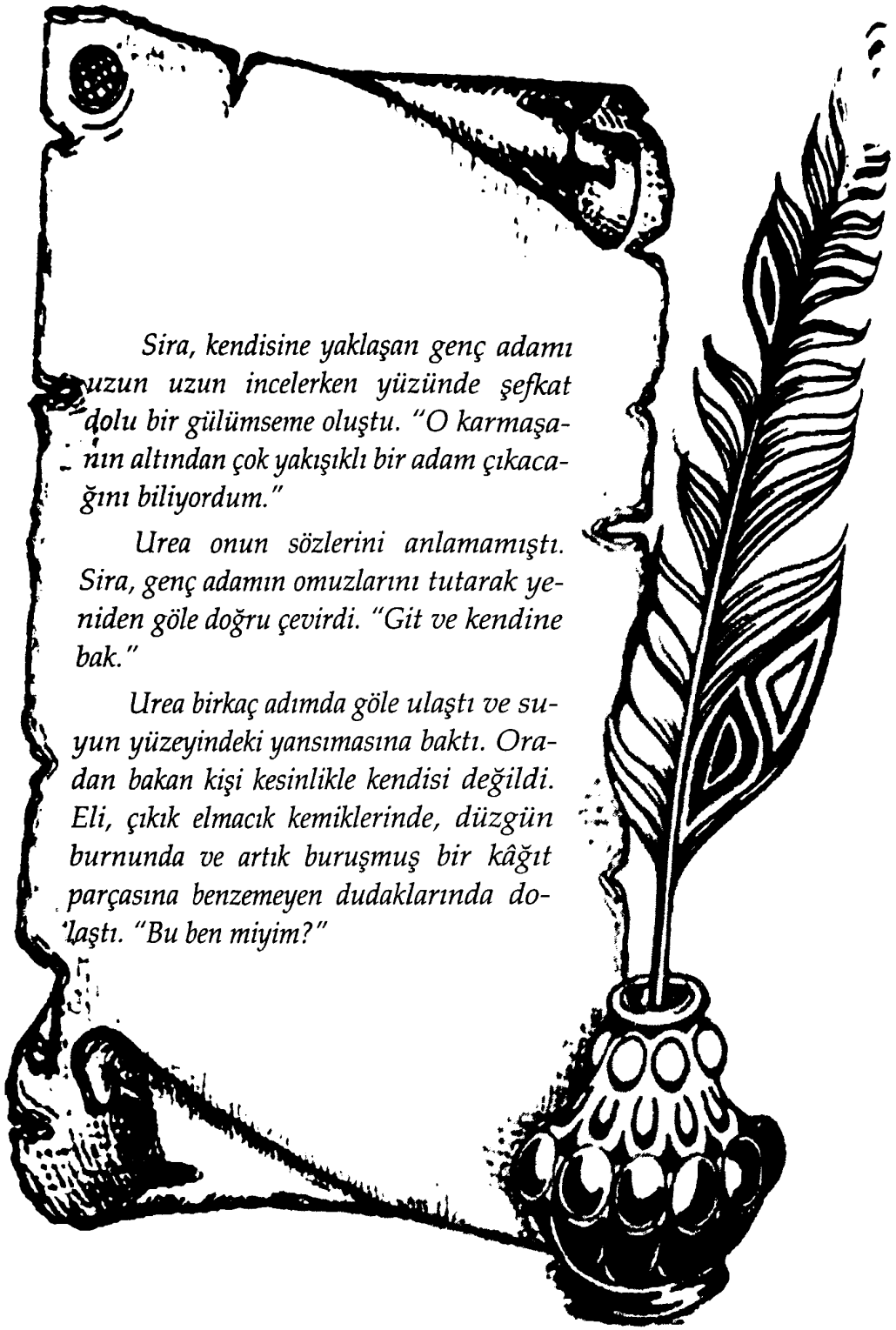
dın gibi hissetmesine neden oluyordu. Üzerinde pantolon ve gömlekle yatağa girdi. Yorganı üzerine çekerken Dante'ye, "O rahatsız yerde yatmak zorunda değilsin, yatak gayet geniş ve ben pantolon gömlekle yatıyorum," diye seslendi.

"Burası iyi ufaklık, uyu artık, beni düşünme." Genç adamın rahatım demesine rağmen sürekli dönmesine ve sinirli nefeslerine gülerken elini ağzına kapattı. Yüzündeki gülümseme yavaşça silinirken geçen bir saatte neler olduğuyla ilgili düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Bedenini ona verirken Sean'ı önemsediğini hatta ona tutulduğunu anlaması gecikmiş bir farkındalıktı. Kibirli, küstahça duyguları hakkında ve geleceğiyle ilgili karar verişine şahit olmuş ve ondan nefret etmişti. Bu hakkı kendisinde görebilmesine inanamıyordu.

Lanet olası adam, aynı zamanda genç kıza da güvenmediğini dolaylı yollardan ima etmişti. Ona güvenmiyordu, Beatrice'ye... Aptal! Bu konuda belki birazcık haklı olabilirdi ama birazcık. Tamam, tutarsız davranışları ve başını belaya sokma gibi berbat bir becerisi vardı. Fakat duyguları konusunda ona güvenmemesi incitici olmuştu.

Ah kendisi bilirdi... Düşünerek delirecek değildi, sonunda ölüm de yoktu. Mutsuzluk ise insanı öldürmüyordu. Bir süre sonra unutup gidecekti. Evet, unutacak ve geleceğini şekillendirecekti.

"Uyu artık Beatrice!" Dante'nin gürlemesiyle yatakta sıçradı. O zaman sürekli dişlerini gıcırdatıp, yatakta döndüğünü ve yastığını yumrukladığını fark ederek, örtüyü tepesine kadar çekip büzüldü.

Sira, kendisine yaklaşan genç adamı uzun uzun incelerken yüzünde şefkat dolu bir gülümseme oluştu. "O karmaşanın altından çok yakışıklı bir adam çıkacağını biliyordum."

Urea onun sözlerini anlamamıştı. Sira, genç adamın omuzlarını tutarak yeniden göle doğru çevirdi. "Git ve kendine bak."

Urea birkaç adımda göle ulaştı ve suyun yüzeyindeki yansımasına baktı. Oradan bakan kişi kesinlikle kendisi değildi. Eli, çıkık elmacık kemiklerinde, düzgün burnunda ve artık buruşmuş bir kâğıt parçasına benzemeyen dudaklarında donlaştı. "Bu ben miyim?"

BÖLÜM 14

Vedalar neden bu kadar acıtıcı olurdu? Sanki yüreğini geride bıraktığın kişinin avuçlarına bırakıp gidermiş ve o boşluk bir daha asla dolmayacakmış gibi hissetmek dünyanın en berbat duygusuydu genç kıza göre...

Beatrice ayrılırken gözlerine bakamamıştı. Sadece *hoşça kal* diyerek arabaya binmiş ve tutmakta zorlandığı gözyaşlarına kızmıştı. On yedi yıllık yaşamında hiç böylesine ölüm gibi ayrılıklar yaşamamıştı. Geride bıraktığı adamın sadece kendini düşünen bir bencil olarak üzülmeyeceğini ve hayatına devam edeceğini biliyordu. Eğer birazcık olsun değer verseydi...

Ahmak, değer verseydi ne olacaktı? Seninle evlenecek miydi? Sevmeden, âşık olmadan zorlama bir evlilikte ne kadar mutlu olacaktı? O zaman genç kızdan nefret edecekti. Böyle olması daha makuldü.

Ağır bir suskunluk içeren yolculukları boyunca Dante, ne genç kızı sıkıştırmış ne de suçlamıştı. Onu kendi dünyasında rahat bırakmaya özen göstermiş ve kuşkulu bir biçimde uyuyor görünmüştü.

Sadece gemiye binmeden önce, "Gidip kıyafet alalım ve şunlardan kurtul!" demişti.

"Bu kıyafetlerle gitsem iyi olur, gemiden indiğimde kimse tanımasın."

Dante, kardeşinin önerisini mantıklı bulmuş olmalıydı ki başını eğerek kabullenmişti.

Şimdi evdeydi. Sanki bir ömürdür ayrı kaldığı dünyaya dönmüştü. Kapıdan girdiği anda annesinin yanağına inen tokadının acısını hâlâ hissediyordu. Dante araya girmese belki birkaç tokat daha gelebilirdi. *Ve büyük olay!* Odasından çıkmasını yasaklamıştı kraliçe anne.

İki gündür yerleşmiş olduğu pencerenin önünde yine dışarıyı izliyordu. Sabah kalkması için bir neden olmadan ve günü nasıl geçireceğini bilmeden sıkıntı içinde oyalanıyordu.

Gökyüzü griye dönüyordu. Tanıdığı muzip bakışların hatırlatılmasına ihtiyaç varmış gibi, alay edercesine... O gri bakışlar da genç kız için gökyüzüydü. Özgürlüğünü yaşamasına izin veren, bazen çalkantılı ve kararmış... Kanatları olan bir uçurtma gibi onun kollarında yükseklere çıkmış ve özgürlüğe uçmuştu. Yeniden yere düşmek ve gerçek dünyaya dönmek acı verici olmuştu.

Kapı sesine şaşırarak döndü. Oda hizmetçisi Nora olamazdı çünkü o gireceği zaman sadece kapıdan anahtar sesi gelirdi. "Girin!" diye seslendi. Kapıda dönen anahtarın sesinden sonra uzanan başı gördüğünde yüzü aydınlandı.

"Girebilir miyim?" Jess'in üzgün yüzünü gördüğünde yerinden doğruldu.

"Elbette, sorman saçma!"

Genç kadın, kıza doğru yürüyerek sevgiyle sarıldı. Beatrice bu sıcak sarılmanın gözyaşlarının kaynağına yaptığı baskıyla hıçkırdı.

"Çok üzgünüm, tatlım," diyerek mırıldanan Jessica, kollarını biraz daha sıkıştırdı. "İyi misin?"

Hıçkırarak başını salladı. Bu sarılmaya ne kadar da ihtiyacı varmış meğer.

Jessica kızı koltuğa oturtup karşısındaki koltuğa geçti. "Anlat bakalım, neler oldu?"

Beatrice ıslak gözlerle omzunu silkti. "Nikâhınızdan sonra İspiyoncu Dük'ün bir adamla konuşmasına kulak misafiri oldum." Jessica kaşını kaldırıp, anlamlı bir bakış atınca, "Bana öyle bakma, onun yüzünden kaç defa Dante'ye yakalandım. Ben de merak ettim, aslında onun karanlık bir adam olduğunu düşünüp sırlarını öğrenmeye karar vermiştim. Gemiye gideceğini ve hemen sonrasında denize açılacağını bilemezdim!" diyerek kendini haklı çıkarmaya çalıştı.

"Sonra?"

Beatrice yerinden kalkıp pencereye yürüdü. Bir eli perdede bir eli camda düşünceli bir sesle anlatmaya devam etti. "Gemi denize açılınca temizlik dolabına saklandım. Ertesi günü o kaba denizcilerden biri beni bularak güverteye sürükledi. İspiyoncu Dük beni görünce çıldırdı, öfkeyle adamlarını yumrukladı. Sonra benden nasıl kurtulacağını düşünmeye başladı. Geri gönderemezdi çünkü yanımda şaperonum yoktu. Yanında bir genç kızla gidemeyeceğine göre beni erkek kılığına sokmaya karar verdi."

Jessica'dan şaşkınlık dolu bir kıkırtı yükselince, dönüp pis bir bakış attı. "Özel uşağı olarak yanında gittim. Evine dönmek için apar topar denize açılmış. Babası ölüm döşeğindeydi. Orada ne gördüğüme asla inanmayacaksın!"

"Ne gördün?"

"İspiyoncu Dük'ün bir ikizi var! Hem de bir elmanın iki yarısı kadar birbirlerine benziyorlar."

"Peki, karıştırmadın mı?"

"İlk gün dışında karıştırmadım. Sonra işte Dante yumruklar havada uçuştu. Şimdi burada ve cezalıyım.'

"Hepsi bu mu? Bana anlatacağın başka ayrıntı yok

"Ne olabilir ki? O beni öldürmek istedi, ben de gır sıkmak için bahane aradım. Ev halkı dayanılmayacak sıkıcı insanlardı. Bir de onun uşaklığını yaptım." Sonra yeni gelmiş gibi döndü. "Sahi sen buraya nasıl geldin?

"Dante aşağıda, anneni oyalıyor."

"Seninle asla görüşmemeye yemin etmişti. Beni z gelmeni beklemiyordum."

"Sana söylemem gereken bir konu var." Jessica'n lerini başka yöne çevirmesiyle Beatrice'nin yüreği kc doldu. "Ne söylemen gerekiyor?"

"Cezan kalktı, artık odandan çıkabilirsin."

Bu kadar değildi, emindi. Beklentiyle yengesine devam etmeyince, "Asıl haberi söyle, beni delirtme!" kıştı.

"Tamam, nasıl olsa öğreneceksin! Dante sana drahomayı açıkladı. Bütün Londra bu haberle çalkala

Genç kız kuruyan boğazını temizleyip, "Ve? Ne bu kadar ilgi çekti?" diye sordu. Jessica'nın eteğini di rek söylediği miktarla kaskatı kesildi. "Bu bir şaka, de

"Keşke şaka olsa ama gerçek! İki gündür Dante' şıyorum."

Beatrice'nin omuzları düşerken gözleri kapandı. gerçekten de verdiği sözü tutmasını bekliyordu. Eli nan Jessica'nın eliyle gözlerini araladı. "Şimdi bu se büyük avı durumuna düştün. Ne kadar açgözlü a senin peşine düşecek. Aklını kaçırmana sebep olac ısrarlı olacaklar. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bıkkın bir sesle, "Ne yapabilirim ki? Dante'ye sö ve tutacağım," dedi Beatrice.

"Ne sözü verdin?"

"Eğer Sean ile düellodan vazgeçerse, ne derse yapacağımı söyledim."

Jessica üzgün bir tavırla kıza sarıldı. "Belki de düşündüğümüzden daha iyi olabilir."

"Nasıl daha iyi olabilir ki?"

"Eğlenebilirsin, yeni bir macera gözüyle bak. Hadi artık bu odadan çıkalım."

Birlikte aşağıya indiklerinde annesini ve ağabeyini oturma odasında buldular. Annesi çenesini dikip, yüzüne bakmazken Dante'nin yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Sessizce gidip karşılarına oturdu.

"Jessica seni durumdan haberdar etmiş görünüyor." İğneleyici bir ifadeyle tek kaşını kaldırıp karısına baktı.

"Evet, söyledi. Sen ne dersen yapacağıma söz verdim ve sözümü tutacağım." Çenesini kaldırıp gözünü kırpmadan ağabeyine baktı.

Dante, onun gözlerinde gururdan daha derin olan kırılmayı ve incinmeyi görebiliyordu. Dirseklerini dizlerine yaslayarak eğildi. "Senin onayın olmadan kimseye evet demeyeceğimi bilmelisin, Beatrice. Sadece onları yakından tanıman için zaman gerekli ve burada ben devreye gireceğim. İstemediğin bir talibin olduğunda bana doğrudan söyleyebilirsin."

Beatrice yutkunarak başını salladı. Onlar odaya girdiğinden bu yana sessiz olan Silvia, "Gelen bütün taliplerini geri çevireceğini biliyorsun! Kararı biz vermeliyiz!" diyerek kızgınlıkla söylendi.

"Sen bu işin dışında kal, anne. Beatrice benimle gelecek. Davetlerde karımla ona bizzat eşlik edeceğiz."

"Ama ben onun annesiyim!"

Dante kızgınlıkla çatılan kaşlarıyla annesinin daha fazla konuşmasına izin vermedi. "Vasisi benim. Gerekli düzenlemeleri yapacağım. Skandal duyulmadan evlenmesini sağla-

yacağım." Aniden sert bir hareketle ayağa kalktı. "Beatrice bizimle geliyorsun! Birini gönderir, eşyalarını aldırırım."

Jessica ve Beatrice ayağa fırladılar. Genç kız annesine bakmadan, yanından geçerken, Jessica hafifçe başını eğerek selam verdi. Üçü birlikte odadan çıktılar.

Sean odasından fırlarken çığlığın nereden geldiğini biliyordu. Adımları babasının odasına yöneldi. İçten içe rahatlamış mıydı yoksa kopan iç dünyasının fırtınasından dolayı sersemlemiş miydi fark edemiyordu. Kapıdan girdiğinde havasız odada ölümün soğukluğunu iliklerine kadar hissetti. Dean yatağın başucunda ayakta duruyordu. Gözleri boş bir ifadeyle yatakta artık nefes almayan yaşlı adama bakıyordu. Amelia ise mendilini yüzüne kapatmış, hıçkırıyordu. Evin çalışanları ve babasının özel uşağı ise ölüm sessizliğine bürünmüşlerdi.

Genç adam buraya ait olmadığı hissiyle kapının önünde kaldı. *Buraya ait değildi, geldiği yere de ait değildi. O zaman asıl yeri neresiydi?*

Bakışları, bu dünyadaki acı veren görevini tamamlamış ve huzurla gitmiş gibi görünen babasına kaydı. Huzur mu? Gerçekten huzur içinde mi ölmüştü? Affetmediğini haykırmasına rağmen yine de beyaz ışığa ulaşabilmiş miydi? İçinde kaynayan kazanın etrafa yakıcı sıvılar püskürtmesi an meselesiydi. Ara ara duyulan hıçkırıklar sinirlerini törpülüyordu.

Kapıdan geç kalmış olmaktan duyduğu utanç ve telaşla rahip girdi. Siyah cübbesiyle ölünün başucuna geçti. Bundan sonrası için kesinlikle Sean'a ihtiyaçları yoktu. Topuklarının üzerinde dönen genç adam kapıdan fırladı. O hızla merdivenleri inerek antrede dışarı çıkmak ve gidip bir yerlerde içmek arasında kararsızca duraksadı. Bu vakitte dışarı çıkmaktansa

evde de sarhoş olabileceğini düşünerek çalışma odasına yürüdü. Kapıyı ardından çarparak kapattıktan sonra hedefine yerleştirdiği büfe ve içkilere her şeyin sebebi onlarmış gibi baktı. Bardağı çarparak ve dişleri gıcırdayarak içkisini doldurdu. İlk bardağı başına diktikten sonra şişeyi de alarak koltuğa yerleşti.

Şöminenin üzerinde asılı olan babasının portresine bardağı kaldırıp, "Şerefe!" dedi. Dünyaya öfkesini gözleriyle anlatmaya çalışıyormuş gibi bakan portreden bakışlarını çevirdi. Başını koltuğun arkasına yaslayarak gözlerini kapattı. Buradan gitmesi gerekiyordu. Zaman yaklaştıkça ayakları gitmek istermiş gibi sabırsızdı. Bu sabırsızlığı buradan kurtulmak için mi yoksa Beatrice'yi özlediğinden miydi bilemiyordu. Genç kızın gittiği günden bu yana ev sanki boşalarak daha bir yabancılaşmıştı. Onun varlığının olmadığı bu ev de kendisi de tam anlamıyla nefes alıyor sayılmazdı.

O gece gözlerinin önüne geldikçe saç diplerinden ayak tırnaklarına kadar şehvetle doluyordu. Öylesine bir duygu patlamasını daha önce yaşamamıştı. Kadife tenini, alev alev tutuşturan dudaklarını ve sıcak kayganlığında kendini kaybedişini sürekli tekrar eden görüntüleri yeniden yaşıyordu.

"Ah Yeraltı Cadısı, beni mahvediyorsun!" diyerek elini yüzünden geçirdi. Burada oturmuş ne halt ediyorsa?

Şu an ne yapıyordu acaba? Dante söylediğini yapar mıydı? Bu kadar kısa sürede evlendirme ihtimali yoktu. Evlenmeyi düşünmediğini yüzüne karşı söylediği kızın evlenecek bir talip bulup bulmaması onu neden ilgilendiriyordu? Yüzü belirsiz bir adama sarılan Beatrice'nin gülümseyen güzel kahverengi gözleri, yeniden hafızasında belirdiğinde yüzü yaşadığı duygu karmaşasından dolayı kararmıştı.

Aniden açılan kapıyla başını yasladığı koltuğun arkalığından kaldırdı. İçeriye Dean'ın burnuna kadar iç hesaplaşmalarla dolmuş bedeni girdiğinde kaşını alayla kaldırdı. Kardeşi belli ki öfke ve acısını akıtabileceği bir yer arıyordu. Çok

doğal olarak bu evde tek akla gelen kişi Sean'dı. Yumruklarını sıkmış, üzerine esmeye hazır bir şekilde yürüyen Dean'ın her hareketini takip eden bakışları dışında bedeni hareketsizdi.

Dean burnundan soluyarak Sean'ın önüne geldi. Ansızın yakasından tuttuğu ikiz kardeşini ayağa kalkmaya zorladı. "Her şeyin suçlusu sensin!" diye haykırarak yumruğunu genç adamın çenesine indirdi.

Sean böyle bir tepkiyi beklemesine rağmen kendini savunmaya kalkmadı. Elinden fırlayan bardağı zeminde kulak tırmalayan bir sesle parçalandı. Yumruktan dolayı sersemlemesine rağmen ayakta kalmayı başardı. Patlamış dudağından çenesine sızan kanı elinin tersiyle silerek bir süre kırmızı sıvıyı inceledi. Yanan bakışlarını yüzüne çevirdiğinde en az onun kadar öfkeliydi. "Acını boşaltacak yer arıyorsan doğru adama geldin. Yumruklarını sakınmadan indirebilirsin ama karşılığında cevap vereceğimi de unutma!"

Yeniden atağa geçen Dean elini kaldırdı. Gözlerinde donup kalmış yaşların kızarıklığıyla, "Bu ailenin başına gelmiş her uğursuzluğun sebebi sensin!" diye hırladı. Savurduğu yumruk Sean'ın eğilmesiyle havayı dövdü.

Sean, kardeşinin şu an acı dolu olduğunu anlayabiliyordu fakat âcizliğinin ve pısırıklığının sebebi olarak onu göstermesine asla katlanamazdı. Kaldırdığı yumruğu büyük bir hırsla, sanki onun aklını başına getirmek istermiş gibi yüzüne indirdi. Dean gelen yumruktan sakınmayı akıl edememiş olarak sendeledi. Can acısı iyi gelmiş gibi sırıttı. "Güzel yumruktu fakat benim yumruğum kadar acıtmadığına emin olabilirsin."

"Yumruğun da kişiliğin kadar zavallıydı. Benim canımı yakabilmen için demir yumruklardan daha fazlası gerekli." Sözlerinde geçen *demirden yumruk* kendi ellerindeydi ve art arda savurmaya başladı. Her vuruş, bugüne kadar içinde kapalı kalmış bazı setleri yıkmıştı. Murphy'nin meyhanesinde de kavga etmişlerdi ancak orada sarhoşlardı. Atılan her yum-

ruğun arkasında bir neden aramamışlardı. İçlerinden geldiği gibi doğaçlama gelişen bir kavgaydı. Babasının yukarıdaki cansız bedeni soğumadan birbirlerine saldırmalarının nedeni yine yaşlı adamdı. Geride kalan iki oğlunu acılarından çok nefretleriyle baş başa bırakmıştı.

Dean'ın elini kaldırmasına bile fırsat vermeden gözü kararmış bir şekilde yumruklarını savuruyordu. Asıl içindeki acıları ortaya dökmesi gereken Sean'dı galiba.

"Her şeyin sorumlusu nasıl ben olurum? Yukarıda yatan o yaşlı despotun uğursuzluklarını bana yüklemeye çalışma sakın! Seni bencil, şımarık, adi piç! Dışlanmanın ne demek olduğunu bildiğini sanıyorsan, annesizliğin yanında bir de babanın da onunla birlikte yok olduğunu düşün! İşte o zaman yalnızlığın ve kimsesizliğin ne demek olduğunu anlarsın! Sen bir babaya sahiptin, bense kardeşsiz ve babasızdım!"

Sean'ın dudaklarından küfür gibi dökülen itiraflar, bugüne kadar asla söze dökülmemiş iç burkan gerçeklerdi. Ne altına aldığı Dean'ın artık karşı koyduğunun ne de gözlerine gelip yerleşen çaresizliğinin farkındaydı. Baktığı yeri görmeden vuruyordu.

"Yeter, kesin artık!"

İçeriye giren Amelia'nın dehşete düşmüş bir yüzle haykırdığı cümle, Sean'ın ne yapmakta olduğunun farkına varmasına neden oldu. Kaldırdığı yumruğu havada kaldı. Kırpıştırdığı gözlerindeki ruhsuzluk yavaşça silinip yerini farkındalığa bıraktı. Gergin omuzları düşerken, yumruğunu indirip Dean'ın göğsünden kalktı.

"Tanrı aşkına, yukarıda daha babanızın bedeni soğumamışken ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Sean, ağlamaklı bir sesle söylenen genç kadının yüzüne bakmadan yanından geçip gitti. Kapıdan çıkarken Amelia'nın Dean'ı azarlayan sesi duyuluyordu.

Dolan fıçı elbette bir gün ya patlar ya da taşardı. İçinde biriktirdiklerini böyle ortaya dökebileceğine asla ihtimal ver-

memişti. Yaptığı ruhuna ve kişiliğine tersti. Yıllarca umursamaz davranışlarla içindekileri saklamaya alışmıştı. Şimdi, bugün hem de ikizine, kırgınlığını ve incinmişliğini kusmanın hiç yeri değildi. O böyle bir adam değildi, ne olursa olsun her şeyi yüreğinde yaşamaya ve hapsetmeye alışkın olduğunu düşünürdü. Ortaya çıkan bu yabancıdan kaçıp uzaklaşmalıydı.

Kendini evden dışarı attığında ise nereye gidebileceğiyle ilgili en ufak bir fikri yoktu. Uzun ve aceleci adımları ahırlara yöneldiğinde, boğulduğu bu evden ve çevresinden uzaklaşabilmekten başka hiçbir şey düşünemiyordu. Yıllarca içinde sakladığı ama şu an ortaya çıkan bu hiç tanımadığı yabancının da kendisiyle birlikte geldiğini düşünmeden atını hazırlayıp üzerine atladı. Nereye giderse gitsin insan kendisinden kaçamıyordu.

"Onu kurtların ortasına attın ve şimdi çaresizliğini izliyorsun."

Dante, Jessica'nın yanında durmuş, kalabalık balo salonunu izliyordu. Lanet olsun ki biliyordu, Jess haklıydı! Bakışları, biraz ileride kalabalık centilmenler grubunun ortasında duran kız kardeşinin yüzündeki zoraki gülümsemeye takıldı. Dans kartında boş yer kalmamış olan genç kız ona kur yapan yaşlı ve genç asillerin ortasında kaybolmuş, sıkkın beden dilini gizlemeye çalışıyordu. Dans etmek isteyenlerin girdiği sıranın sonu görünmüyordu.

Genç adam, elindeki içki bardağını dudaklarına götürürken göz ucuyla karısının öfkeyle bakan bakışlarını karşılamaya çalıştı. Hayatındaki en önemli iki kadın da şu an kendisine kızgın görünüyordu.

"Ne yapmamı bekliyordun? Skandalın buraya ulaşmasını ve kız kardeşimin yerle bir olmasını izlememi mi?" Sesi, sakin görünüşünü yalanlayan bir sertlikle sadece Jess'in duyabileceği bir tonda çıkmıştı.

"Böyle daha da mutsuz! Görmüyor musun? Hiç sevmediği bu cemiyetin içine kabul edilmeyi bekliyor. Daha doğrusu onların içinden tek parça hâlinde kurtulabilmek için çabalıyor."

Dante elindeki bardağı kırmak ister gibi sıktı. "Âşık olabileceği ya da en azından hoşlanabileceği birini bulacak!"

"Bu kadar kısa sürede mi?" Jess cümleyi söylerken bile, Dante ile aralarındaki aşk için çok fazla zamana ihtiyaçları olmadığını hatırladı. Onların aşkı yıldırım gibi tepelerine inmiş, yakıp küle çevirmiş, aradan geçen yıllarda bile için için yanmaya devam etmişti. Şimdi kalabalığın içindeki Beatrice'yi gözlemlerken onun da böyle bir aşkla kutsanması için dua etmekteydi.

"Bizim zamana ihtiyacımız olmamıştı," diyen Dante'nin boğuk sesini duyduğunda bakışlarını kocasına çevirdi. Gözlerinde gördüğü aşkın her zerresini hak ettiklerini biliyordu. Çektikleri acının karşılığında mutlu olmayı hak etmişlerdi. Bu bakışlar, ilk günkü gibi dizlerinin çözülmesine sebep oluyordu. "O bizim kadar şanslı olmayabilir."

"Onun şansa ihtiyacı olmayacak çünkü yanında ben varım. Eğer istediği gibi bir adam bulamazsa onu korumak için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Jessica kocasına bir adım daha, kokusunu içine çekebileceği kadar yakınlaştı. Güne mutlu uyanmasını sağlayan kokuydu bu. "Biliyorum, ona zarar vermeye kalkan kim olursa olsun pişman edeceğini de biliyorum. Beatrice bu konuda çok şanslı, ben de öyle..."

Dante, Jess'in bu kadar yakınına sokulmasından etkilenmiş, aşkla bakan gözlerinin çemberinde kendini kaybetmek üzereydi. Bakışlarını çevrede tembelce dolaştırırken, karısını

yatağa atmaya niyetli içindeki aceleci adamın aksine sakin bir sesle, "Bana o şekilde bakmaktan vazgeçmezsen cemiyet üyeleri asıl skandal nasıl olurmuş görecek," diye mırıldandı. Jess'in kızaran yanakları ve parlayan gözlerini gördüğünde ise dudağı çapkınca kıvrıldı. "Beni baştan çıkarmaya çalışma, buraya Beatrice için geldik ve sen her anını zorlaştırıyorsun. Dayanma sınırımın sonunu görmeden önce benimle bir dansa ne dersin?"

Elindeki bardağı ve genç kadının henüz bir yudum bile almadığı likörünü yanlarından geçen bir görevlinin tepsisine bıraktı. Şu an karısının narin bedenini kollarının arasında hissetmek için ölüyordu. Şükretmesi için çok sebebi vardı. Yakında Beatrice de şükredecek bir aşka sahip olduğunu fark edecekti. Tabii planları düzgün işler ve keçi inadına sahip olduğunu bildiği *o serseri* harekete geçerse endişeleneceği bir sebep kalmayacaktı.

Jess'in elini tutarak, kıvırdığı koluna yerleştirdikten sonra kalabalığın arasına karıştılar.

Beatrice bakışlarıyla ağabeyi ve yengesini takip ederken yanındaki adamın ne söylediğini duymuyordu. Onların arasındaki aşkın büyüklüğünün bir başka çiftte olmayacağını biliyordu. Hele çevresinde dolanan şu aptallarla kendisi arasında olmayacağından kesinlikle emindi. Onunla konuşmaya çalışan, dans eden ve iltifatlar yağdıran kalabalık asillerin bir tanesi bile ilgisini çekmemişti. Aksine sıkıcı ve bunaltıcı danslardan, kurlardan ölmek üzereydi. Sürekli gülümsemeye çalışmaktan yüz kasları isyan ediyordu. Ayakları davetten kaçmak için sabırsızca zemini döverken sakin görünüşünü korumaya çalışıyordu.

Sağ tarafından gelen yapmacık öksürüğe döndü. Kendisini dinlemediğini fark eden Vikont Eden, kızın ilgisini üzerine çekmek için uğraşıyordu.

"Affedersiniz, ne demiştiniz?" Sesine af dileyen bir ton eklemeye çalışmıştı ancak daha çok can sıkıntısından ölmek üzere olan birinin sesine benzetebilmişti.

Vikont, sabırla söylediklerini tekrar etti. "Sevgili Bayan Conner, diyordum ki, yarın sizi ziyaret edebilir miyim? Hem böylece ağabeyiniz Ekselanslarından da izin alabilirim."

"Hangi konuda izin alacaktınız, Vikont?"

Vikont, orta yaşlarda ve silik bir adamdı. Sıradan sürdürdüğü yaşantısını genç kızın çeyizinden gelecek zengin gelirle renklendirmeye niyetliydi. Sarı saçları ve ince sarı bıyıklarıyla yakışıklı bir adam olsa da kişiliğindeki eksiklikleri ortaya seren bir yüz ifadesine sahipti. Genç kızın sorduğu soruyu, "Size kur yapmak için isteyeceğim izinden bahsediyorum," derken beyaz teni kızarmıştı.

Beatrice, aniden dikleşen saçlarının oda hizmetçisi Nora'nın maharetli dokunuşları sayesinde belli olmayacağından emin olsa da sesindeki kızgınlık izlerini saklayabileceği bir yol yoktu. "Size bu konuda olumlu yanıt verdiğimi hatırlamıyorum, Vikont. Yoksa vermiş miydim?" Genç kızın cevabı çevrelerini saran asillerin alaylı gülüşmelerine neden olunca Vikont Eden daha da kızardı.

Adını hatırlamadığı, sadece unvanının kont olduğunu anımsayabildiği kırklı yaşlardaki centilmen bu fırsatı değerlendirip, "Bayan Conner, bu dans için kartınızda benim adım vardı. Şimdi izninizle beyler..." diyerek kızın eldivenli elini öyle hızlı tutup koluna geçirdi ki diğerlerinin itiraz etmeye fırsatları bile olmadı.

Beatrice sızlayan ayakları ve artık ter içinde kalmış bedeninin verdiği rahatsızlıkla, adamın kendisini sürüklemesine ayak uydurmaya çalışıyordu. Dans alanındaki diğer çiftlerin arasına karıştılar. Beline dolanan kolun sıkıcı baskısından nefes alamadan ilk notalar duyuldu. Birkaç adımla uzaklaşıp dönmek için harekete geçen Beatrice, adamdan uzaklaşabilmenin verdiği rahatlamayla derin bir nefes aldı. Kahretsin!

Valsin ezgileri ondan kurtulmasına yetmiyordu. Yeniden yaklaştıklarında Kont, "Sizin gibi asil bir güzelliği bugüne kadar fark edememiş olmama öyle pişmanım ki..." diyerek çapkın olduğuna emin olduğu bir bakış attı.

"Asıl beni fark etmiş olsaydınız çok şaşırırdım," diyen Beatrice, adamın şaşkınlığını ele veren yüz ifadesi karşısında gülmemek için dudaklarını sıktı.

"Ah sevgili Beatrice, kendinizi bu şekilde aşağılamayınız. Sizi gerçekten nasıl fark edemediğimi bilmiyorum."

"Ama ben biliyorum," diyen Beatrice, biraz sonra söyleyeceklerinin ağırlığını hafifletmek için sevimli bir şekilde gülümsedi.

"Gerçekten mi? Lütfen beni de bilgilendiriniz."

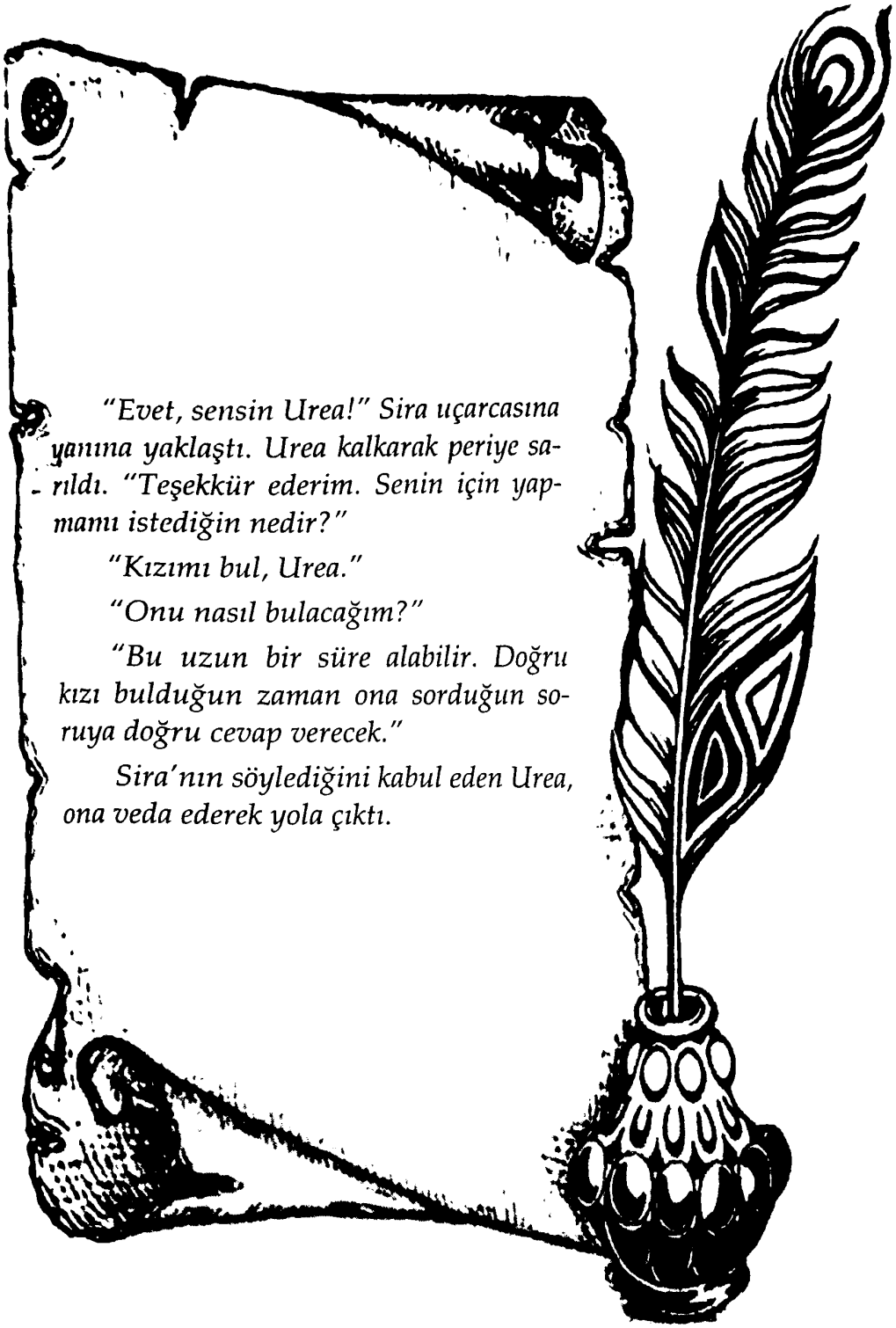
Beatrice dansın seremonisine uyarak adamın çevresinde döndü ve yeniden karşısına geldiğinde, "Daha önce hiç ışıltım yoktu. Bu nedenle beni fark edemediniz," dedi.

Kont, aklı karışmış ve anlamadığı belli olan bir yüzle, "Sanırım yanılıyorsunuz. Bütün suç ışıltınızı fark edemeyen gözlerimin," diye mırıldandı.

Genç kız gözlerini kocaman açarak masumca baktı. "İnanın bana yanılmıyorum, çeyizimin yaydığı ışıltı olmadan beni fark etmeniz imkânsızdı."

Kont, bozulan ifadesini saklayamadı. Kızın hazır cevap dili ve alay ettiğini ortaya seren ışıltılı gözlerinden kaçınamayacağı bir pozisyondaydı. Bütün hevesi kaybolmuş bir şekilde dansın son hareketlerini yaptılar. Genç kızı aceleyle biraz önceki topluluğa geri götürüp ortadan kayboldu.

Bir kişi eksilmişti ama diğerleri uzaklaşan Kont'un yerini doldurmakta gecikmediler.

"Evet, sensin Urea!" Sira uçarcasına yanına yaklaştı. Urea kalkarak periye sarıldı. "Teşekkür ederim. Senin için yapmamı istediğin nedir?"

"Kızımı bul, Urea."

"Onu nasıl bulacağım?"

"Bu uzun bir süre alabilir. Doğru kızı bulduğun zaman ona sorduğun soruya doğru cevap verecek."

Sira'nın söylediğini kabul eden Urea, ona veda ederek yola çıktı.

BÖLÜM 15

Daha önce sadece annesi için geldiği mezarlık değişmemişti. Görünmeyen sakinlerini sessiz bir korumaya almış olan mezar taşları vakur bir şekilde dikiliyordu. Ruhunu terk etmiş bedenleri kapatan toprak, altındakileri yok sayarcasına canlı çimenlerle kaplanmıştı. Eski şapelin önündeki melek heykeli hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Demir parmaklıklarla diğerlerinden ayrılmış olan bölmeler aristokrat ailelere aitti. Yoksul kesimdeki mezarların aksine temiz ve bakımlıydılar. Tıpkı şu an Sean ve kalabalığın durduğu yer gibi...

Hiç hak etmediği hâlde yaşlı adamı annesinin tam yanına gömmek için buradaydılar. Tabutun yüzeyi üzerine bırakılmış çiçeklerle ölümün soğukluğu giderilmeye çalışılmıştı. İçinde yatan adamın, tabutun ahşap soğukluğundan daha katı bir donduruculuğa sahip olduğunu bilen Sean, siyahlar giyinmiş kalabalığın birkaç adım gerisinde duruyordu. Sessizliği, hizmetkârların ve Amelia'nın hıçkırıkları ve iç çekmeleri bozuyordu. Rahip söylenecek bütün kutsal sözleri bitirmiş, suskunluğa bürünmüştü. Kalabalıktan rahibin sözlerine

ilavelerde bulunacak birileri çıkmadığı için bu rahatsız edici sessizlik sürüp gidiyordu.

Tabutun hemen yanı başında kazılmış toprağa bakan Dean'ın gergin omuzlarından gözlerini alamıyordu genç adam. En yakınını kaybetmiş birinin âcizliğiyle dikiliyordu. Evet, orada yatan adam kendisinden daha çok ikizinin babasıydı. Üzülmeye, ağlamaya hakkı olan oydu. Kendisi ise uzun seferlerde ölen tayfalarına üzüldüğü kadar bile üzülemiyordu. Söylenecekler söylenmiş, son hesaplaşmada gerçekler daha az acı vermemişti. Aksine yakan bir demirle, geçmemek üzere yüreğine daha kalıcı bir şekilde dağlanmıştı. Ve evet, Sean'ın da hiçbir şey hissetmemeye hakkı vardı.

Atılan toprağın sesiyle bakışları artık mezara indirilmiş tabutun bıraktığı boşluğa takıldı. Burada işi bitmişti. Daha fazlasına ne genç adamın tahammülü ne de ölüp giden yaşlı adamın ihtiyacı vardı.

Kendisine arkasını dönmüş kalabalıktan uzaklaşıp aile mezarlığının demir kapısına doğru yürüdü. Annesinden geriye kalan tek değerli mekânı da kaybetmişti. Bir daha buraya gelmeyeceğinden emindi.

Esen rüzgârın havalandırdığı saçları ve arkasında uçuşan ceketiyle mezarlığı terk etti.

Park, her akşamüstü olduğu gibi gösteriş meraklısı asillerin hücumuna uğramıştı. Kontrol etmeye çalıştığı atının adım atabileceği bir nokta neredeyse yoktu. Bir de buna dedikodu yapmak için durdurulmuş arabaların eklenmesiyle sıkışıp kalmıştı.

Beatrice, yanında at süren mahcup Baron Atkinson'un teklifini kabul edip dışarı çıktığına çoktan pişman olmuştu.

Baron, zararsız görünen utangaç bir adamdı. Konuşma gayreti hava ve mevsimlerin tutarsızlığıyla sınırlıydı. Sonrasında ise sessiz yolculukları parkın keşmekeşi içinde kaybolup gitmişti.

Önlerindeki kalabalığı geçmeye çalışma çabalarına bir son veren Baron, "Acaba geriye mi dönsek?" diyerek cılız bir öneride bulundu.

Beatrice adamın önerisiyle geriye baktı. Atlarını döndürebilecekleri boşluk ararken, "Söylediğinizi uygulamak zor görünüyor." dedi. Adının seslenildiğini işiten genç kız, sesin kaynağını bulabilmek için bakışlarını kalabalık üzerinde dolaştırdı. Tanıdık bir yüze rastlamak amacıyla omzunun üzerinden geriye baktı. Birkaç at boyu geride olan arkadaşlarından Violet'in elini kaldırmasıyla gülümsedi. Sıkıcı geçen günün kurtarıcısını görerek, atını güçlükle döndürüp kalabalığı geçmeye çalıştı. Arkasından Baron'un, "Nereye gidiyorsunuz?" sorusunu duymamış gibi yaptı. Eşlik eden hizmetçisinin peşinden geleceğini düşünerek arkadaşına ulaşmaya çalıştı. Nihayet bir araya geldiklerinde Violet, "Tanrım! Bu ne kalabalık böyle?" diye söylendi.

"Bütün Londra bu akşamüstü burada sanırım."

"Nerelerdesin Beatrice? Artık ulaşılmazsın ve seni çok özledik."

Violet, arkadaşının yüzündeki mutsuz ifadenin farkındaydı. Beatrice, "Ben de sizi özledim, artık ağabeyimin vesayeti altındayım ve geceleri çıkamıyorum," diye mırıldandı.

Violet, Beatrice'nin evden kaçışlarında suç ortağı olan birkaç arkadaşından biriydi. Bir leydi olmasına rağmen asi yapısı toplum kurallarına başkaldırmıştı. Tipik İngiliz leydisi görünüşünde, sarı saçları ve mavi gözleriyle aslında güzel bir kızdı. Marki olan babasının geriye bıraktığı miras, ağabeyi tarafından idare ediliyordu. Sessiz bir yapıya sahip olan annesi ise odasından çıkmayan hastalık hastası bir kadındı. Durum böyle olunca Violet istediği gibi başına buyruk bir hayat sürüyordu.

Violet, arkadaşının durgun hâline üzülmüştü. Atının sırtında biraz eğilerek Beatrice'ye yaklaştı. Fısıltılı bir tonda, "Yarın akşam dışarıya çıkacağız, sen de bize katıl," dedi.

"Yapamam Violet, ağabeyime söz verdim, artık geceleri evden çıkmıyorum."

"Asıl sen yapma Beatrice! Çok mutsuz görünüyorsun, kimsenin haberi bile olmadan evden kaçtığımız günleri hatırlasana! Yine yapabiliriz!"

Genç kız içinde şenlik yapan şeytanın ayartıcı fısıltısını duymamak için kulaklarını tıkamak istedi. Ama günlerdir süren işkence gibi davetler ve reddettiği toplum kurallarının dayatılması artık boğmaya başlamıştı. İçinden geçen sese bir de Violet'in cümleleri eklenince, altında kıpırdanan atı gibi huysuzca rüzgâra kapılıp gitmek istiyordu. "Yapamam, anla beni Violet, ağabeyime söz verdim."

"Çiğnenen yasaklar kimse bilmediği sürece zararsızdır. Yarın akşam nerede olacaksın?"

"Hitchclifflerin balosunda," diyen Beatrice pes etmiş bir sesle konuşmuştu.

"Rahatsızlanarak erken dönebilirsen biz de seni malikânenin arkasındaki çıkmaz sokağın başında bekliyor olacağız. En geç saat on bire kadar bekleriz. Bize katılmak istersen..."

Violet konuşmasını bitirip, genç kızın yanağına dokunarak gülümsedi. Sonra yoğunluğu azalmış parkın parke taşlı yolunda atının yönünü çevirerek mahmuzladı. Beatrice biraz gerisinde duran Baron Atkinson'un konuşmalarını duyup duymadığını anlamak için dikkatle baktı. Adam sadece eşlik ettiği kadının sohbetinin bitmesini bekleyen bir centilmen gibi saygılı bir ifadeyle duruyordu. Genç kız atının başını çevirirken hizmetçisi ve Baron'a hitaben, "Artık dönebiliriz," diyerek biraz önce arkadaşının uzaklaştığı yolda atını mahmuzladı.

Yeniden kıvılcımlanan kanı yüreğinde çarpıntıya neden oluyor, İrlanda'dan ayrıldığından bu yana ilk defa kendini

yeniden nefes alıyormuş gibi hissediyordu. İrlanda ve orada bıraktığı adam aklına gelince biraz önceki heyecanın yerini aniden geliveren ve yüreğini delen bir sancıya bıraktı. Uzun süredir düşünmek istemediği bir konunun böyle apansız düşüncelerine sızmasına hazırlıksızdı. Lanet olası adam! Öylece gitmesine izin vermişti. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağını bilmek, zorlama heyecan arayışına girmesine sebep oluyordu. Geri dönüşü eksik bir parçasıyla olmuştu. Genç kız, bunu kaybettiği masumiyeti olarak görüyordu. Tecrübesiz bedeni, tanıdığı ilk erkeği sahiplenmişti, zamanla geçecek ve unutulacaktı. Sadece bir başka adama ve zamana ihtiyacı vardı.

Baron'la vedalaşırken, eşlik ettiği için teşekkür ederek, adamın herhangi başka bir şey söylemesine izin vermeden demir kapıyı geçti. Huzursuzluğu, altındaki ata da yansımıştı. Merdivenlerin hemen dibinde attan inip yuları peşinden gelen hizmetçisinin eline tutuşturdu. Binici kıyafetinin eteğini tutarak koşar adımlarla merdivenleri çıktı.

Bu malikâne ağabeyine unvanla birlikte gelmişti. Dukalık sınırlarının dışında fakat Londra'nın en rağbet gören sokağında, ihtişamını yıllar geçmesine rağmen kaybetmemiş bir evdi. Oda sayısı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece Dante ev ona geçtikten sonra hatırı sayılır şekilde para harcayarak bakımını yapmış ve yenilemişti. Jessica için ev evdi işte, önemli olan içinde sevdiği adamın olması ve istediği mutluluğu yaşayabilmekti. Gösteriş ve mekânlarla pek ilgisi yoktu.

Kapıyı açan kâhyaya gülümseyerek, "Düşes nerede, Albert?" diye sordu.

"Misafirleri vardı, efendim. Onları geçirdikten sonra odasına çıktı."

"Teşekkür ederim," diyen Beatrice üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. Jess, hamileliğin verdiği uyku ve yorgunluğu atmak için odasına çekilmiş olmalıydı. Dante büyük ihtimalle sorumluluklarına eklenen yeni işlerin altından kalkmaya çalışıyordu. Şu aralar onu görmek istediğini söyleyemezdi.

verdiği sözden sonra -ki bu sözü vermek için Dante asla onu zorlamamasına rağmen- içinde oluşan kırgınlığı ağabeyine çevirmişti. Aptal bir kız olarak elbette ağabeyinin bu işte bir suçu olmadığını, her belayı kendisi başına açmış olduğunu biliyordu. Belki de erkeklere olan güvensizliğini ve incinmişliğini en yakın erkek olarak ağabeyine çevirmişti. Haksızlık ettiğinin farkındaydı. İçini çekerek Jess'in kapısı önünde duraksadı. Kapıya vurmak için kaldırdığı elini aklına gelen onun yorgun olduğu düşüncesiyle indirerek odasına yöneldi.

Sıkıcı baş sağlığı ziyaretlerinin sonu gelmiyordu. İhtiyar despotun ölümünü önemseyen bu kadar insanın olabileceğini hiç ummamıştı. Aklına gelen düşünceyle alayla sırıttı. Elbette gelenlerin çoğu kiracılardı. Mülklerinden kovulmamak için yaptıkları bu ziyaret sevgiden çok zorunluluktandı. Bir süredir kapandığı çalışma odasında hiçbir şey yapmadan öylece dolanıyordu. Günlerdir bu işkencenin bitmesini ve özgürlüğüne kavuşmayı bekleyerek dişini sıkıyordu.

Bu katlanılması imkânsız havayı daha fazla teneffüs etmekten yorulmuştu. Dikkatini yoğunlaştıracağı bir meşguliyet bulması gerekiyordu yoksa aklını kaçırabilirdi. Pencerenin önünde duraksamışken bakışları koruluğa takıldı. Neden olmasın, gidip biraz avlanmakta ne sakınca olabilirdi ki?

Yöneldiği kapıda Dean duruyordu. Baygın bakışları içkili olduğunu gösteriyordu. Çatallı bir sesle, "Nereye gidiyorsun, sevgili kardeşim?" diye sordu.

Sean onunla uğraşacak havada değildi. "Biraz nefes almaya..." diyerek yanından geçti.

"Elbette, çok kıymetli Ekselansları için evimizde asil burnuna uygun hava bulunduramıyoruz."

Sean onun sarhoş konuşmasına cevap vermek istemedi. Sadece, "Havayı işe yaramayanlarla paylaşmak gerçekten de asil burnuma iyi gelmiyor," diyerek kapıdan çıktı. Arkasındaki düzensiz ayak sesleri Dean'ın da peşinden geldiğini gösteriyordu. Adımlarını hızlandırıp evden çıktı. Avlanmak için çıkan bir adamın yanında hiç silah olmamasının aptallığını düşününce yavaşladı. Sonra ahırdaki silahlardan birini kullanma düşüncesiyle yeniden hızlandı.

"Hey Ekselansları! Burnunuza layık teneffüs edebileceğiniz havayı nerede bulabileceğinizi biliyorum!"

"Peşimden gelmeyi bırak Dean, git sarhoş olmaya devam et!"

"Sizi rahat ettirmek görevimiz Ekselansları, bırakın da size yardımcı olayım." Alaylı ve sarhoş cümlelere küfreden Sean, aniden geri dönerek, "Sarhoşsun, ayıkken çekilmiyorsun, içkiliyken katlanılmaz oluyorsun! Burada kaldığım sürece benden uzak dur!" derken sesi hırlama ve gırtlağını sıkma isteği arasında bir yerdeydi.

Dean bağından kurtulmuş saçını geriye doğru iterek, "Sen neden hâlâ buradasın, Sean? Babamı da cehenneme yolladığına göre seni burada tutacak hiçbir şey kalmadı," diye dili dolanarak söylendi.

"Cevabını bilseydim söylerdim. Burada kalmaya can atmadığımı bil yeter."

"Sanki seni zorla tutuyormuşuz gibi konuştun. Gidebilirsin, lanet varlığını da al ve defolup git buradan!"

Sean hınçla söylenmiş sözcüklerin altında yatan, yalnız kalmaktan korkan çocuğu gördüğünü kardeşine söyleyemezdi. Aslında neden buradan gidemediğini biliyordu. Dean'ın tek başına burada, geçmişin hayaletleriyle kalmasını istemediği için sürekli yolculuğunu erteliyordu. Geçmişte babasının üzerine titrediği, her şeye sahip olmaya alışkın şımarık çocuğun tek dayanağı olan adam gidince ne yapacağını bilmeyen şaşkın tavırlarını fark etmişti. Bir yönü ayaklarının

üzerinde durmaya alışması için bırakıp gitmesini söylese de diğer yanı, ikiz olanı, kardeşini bu durumda bırakmayı kendine yakıştıramıyordu. Dean hiç yalnız kalmamıştı, Sean ise bu konunun kitabını yazabilecek kadar, yalnızlığı hücrelerine kadar yaşamıştı. Tecrübe ettiği sevimsiz deneyimleri, bağlılığı olan insanların yaşamasını istemiyordu. İnsan olmak böyle davranmayı gerektirirdi.

"Gideceğim Dean, ancak içimden bir ses gitmeme hazır olmadığını fısıldıyor. Konuşman her ne kadar beni buradan kovan sözcükler içerse de gözlerinde gördüğüm korku gitmemi engelliyor."

Cümlesini bitirir bitirmez dönerek yarım kalan yürüyüşüne devam etti. Arkasından bağıran Dean'ın yaralayan sözcüklerini umursamadığını fısıldayan sese güvenip geri dönmedi.

"Senden nefret ediyorum! Korkmuyorum, bana acıyormuş numarası yapma! Senin yardımına ve acımana ihtiyacım yok, sana ihtiyacım yok, hiç olmadı! Defol git buradan!"

Ahırdan hazırlanmış atla çıktı. Duvardan aldığı silahı kontrol edip atın terkisine yerleştirdi. Binek taşına ihtiyaç duymadan sıçrayarak atına atladı. Dean'ı avluda nefretini haykırırken bırakıp atı mahmuzladı.

Jessica durgun bir şekilde yanında dikilen Beatrice'yi izliyordu. Mutsuzluğun yanında bir de canlılığı elinden alınmış gibi görünüyordu. Gelen dans tekliflerini geri çeviriyor ve konuşma amaçlı yanına yaklaşan beyleri reddediyordu.

"Beatrice, iyi misin?"

Jess'in sorusu bir arkadaşıyla konuşmakta olan Dante'nin de dikkatini çekti. Gerçekten de genç kız durgun gö-

rünüyordu. Diğer davetlerde en azından sohbetlere katılıyor, dans davetlerini geri çevirmiyordu. Şimdi ise hasta gibi duruyordu. Arkadaşından izin isteyerek onlara yaklaştı. "Evet, ufaklık hasta görünüyorsun."

Beatrice sesine yansıyan suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak, "İyiyim, sadece kendimi hâlsiz hissediyorum," diye mırıldandı.

"O zaman eve gidelim," diyen Jessica'ya, "Lütfen benim için eğlencenizi bozmayın, henüz saat erken," diye cevap verdi Beatrice.

"Buraya senin için geldiğimizi biliyorsun, rahatsızsan gidiyoruz," diyen Dante, kızın elini sevgiyle sıktı. "Sessizce ayrılalım buradan."

Yaptığı oyundan pişman bir şekilde ağabeyinin ve Jessica'nın peşinden yürüdü. Eğer Dante bu gece yaptığı planı öğrenirse bir daha asla ona güvenmezdi. Daha önce gizlice evden kaçışlarında kimsenin haberi olmamıştı. İspiyoncu Dük ortaya çıkıncaya kadar... Onun boğuk bir sesle yaptığı uyarılar aklına geldi. Burada olmaması yağdırdığı tehditleri de geçersiz kılıyordu. Neyse ki, Sean'a yakalanma gibi bir endişesi olmayacaktı.

Daveti terk ederken ev sahibine iyi geceler deme gibi bir mecburiyetleri olmaması ayrılışlarını kolaylaştırmıştı. Arabada Jessica kocasına sokulmuş, başını omzuna yaslamıştı. Beatrice ise içten içe, kendisine bu geceki kaçışa ihtiyacı olduğunu telkin ediyordu. Bu daha çok vicdanını susturma ve bahanelere sığınma çabalarıydı. Dante ise düşünceli ve suskun görünen kardeşi için endişeli görünüyordu.

"Tatlım, doktoru aramalı mıyım?"

Ağabeyinin konuşmasını duyunca, bakışlarını karanlıktan çekip ona çevirdi. Gerçekten ilgi ve endişeyle dolu kahverengi gözlere bakınca ağlamak istedi. Zoraki bir gülümsemeyi yüzüne yerleştirdi. "Hayır, dinlenirsem daha iyi olacağıma eminim. Lütfen bu şekilde endişelenerek kendimi kötü hissetmeme neden olmaktan vazgeç!"

"Pekâlâ, yarın hâlâ bu şekilde hissedersen doktor çağıracağım, sen de itiraz etmeyeceksin!" diyen Dante taviz vermez bir kararlılıkla konuşmuştu. Beatrice kabullenmiş bir başeğişle, "Tamam, kötü hissedersem asla itiraz etmeyeceğim," dedi.

Herkes odasına çekildikten sonraki zaman diliminde Beatrice soyunmuş ve yatmaya hazırlanmıştı. Artık ihtiyacı olmadığını söyleyerek oda hizmetçisini gönderdi. Sanki ilk defa kaçıyormuş gibi bir süre bekledikten sonra hızla üzerini soyundu ve alışkın hareketlerle yardımcısı olmadan aceleyle giyindi. Pelerininin başlığını gözlerine kadar çekerek sessizce oda kapısını araladı. Koridorda yanan birkaç mumun aydınlığında, kimsenin olmadığına emin olduktan sonra eline aldığı ayakkabılarıyla, yalın ayak odadan çıktı. Hizmetçi merdiveni bu durumda kullanabileceği en emin yoldu. Nefesini tutarak merdivenleri, hizmetçilerin çıkış kapısını ve arka bahçeyi geçti. Sokağa açılan kapıya geldiğinde kilitli olması durumunda ne yapacağını düşünüyordu. Asma kilit tam oturtulmamıştı. Bu genç kız için sevindirici bir görüntüydü. Diğer yandan evinin bu kadar korunmasız olduğunu Dante'nin bilmediğini, bilse birilerinin çok kötü şekilde cezalandırılacağından emin bir şekilde kapıyı açtı.

Sokak, tenha ve korkutucu görünmesine rağmen pek çok gece yaptığı gibi en ufak korku belirtisi göstermeden kapıyı çekti. Violet'in de söylediği gibi çıkmaz sokakta birkaç kedi dışında kimsecikler yoktu. Pabuçlarını giydikten sonra pelerinin etek uçlarını tutarak koşmaya başladı. Eğer Violet beklemekten bıkıp gitmişse geri dönmek zorunda kalacaktı. Arabanın karanlık silüetini sokağın başında gördüğünde, bu kadar çabanın boşa gitmeyeceğini bilerek sevindi.

Arabacının yardım etmemesini yadırgamayan Beatrice, kapıyı açarak arabaya zarif olmayan bir şekilde atladı. Yerine oturduğunda araba harekete geçmişti. Yanan kandilin loş ışığında ilk defa arabanın içindekileri, ya da içindeki kişiyi demek daha doğru olur, görme fırsatı bulduğunda ise yüzün-

deki heyecanlı ve memnun gülümseme silinip yerini çatılmış kaşlara ve kızgınlıkla gerilen dudaklara bıraktı. "Violet nerede, Lordum?"

Karşı koltukta oturmakta olan arkadaşının ağabeyi Ailesbury Markisi Antony Brudenell, yüzüne yerleştirdiği kendinden hoşnut gülümsemeyle genç kıza bakıyordu. "Bizi kumarhanede bekliyor."

"Bana burada olacağına dair söz vermişti."

"Ben gelmekte ısrarcı oldum. O da kabul etti."

"Arabayı durdurun, inmek istiyorum!"

Genç adam ciddileşen yüzüyle, "Ama neden? Seni götürmemde ne sakınca olabilir ki Beatrice?" diyerek kıza güven vermeye çalıştı. "Bana güvenmiyor musun? En yakın arkadaşının ağabeyiyim, unuttun mu?"

"Sizi güvenebileceğim kadar tanımıyorum. Şimdi lütfen arabayı durdurun!"

Aniden ciddileşen ortamdaki tehlike Beatrice'nin tüylerini diken diken etti. Adamın arabayı durdurmayacağını, dahası söylediği gibi Violet'le buluşmayacaklarını da anlamıştı. Yaptığı aptallığın büyüklüğü karşısında kendine olan kızgınlığı katlanarak artmaktaydı. Elini kaldırıp, hızla arabanın tavanına vurarak, "Çabuk durdur şu arabayı!" diye bağırdı. Tanrım! Dante bir skandalı daha kaldıramazdı. Zaten çok fazla zor durumla karşılaşmış, bir skandalın duyulmasını önlemeye çalışırken Beatrice ahmakça yeni bir skandalın kucağına ayaklarıyla girmişti.

Sesi ve tavana vuruşu uyarılmış olan arabacı tarafından umursanmayınca bu defa gerçekten de telaşa kapıldı. Endişe ve korkuyla kendini kaybedecek veya bayılacak bir kız değildi. "Nasıl cesaret edersin? Dante seni parçalara ayıracak!"

"Kaçarak evlendiğimizi duyduğunda affedecektir."

"Bu, seni öldürmesine engel olmayacak! Beni nasıl zorladığını söylediğimde kendini savunmaya bile zamanın olmayacak!"

Yüzünün şekli değişen Antony, "Ama Violet birbirimize olan aşkımızı anlattığında ikna olacaktır," dedi.

Beatrice, arkadaşının bu oyundaki rolünü öğrenmekten dolayı büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Marki'yle daha önce karşılaşmıştı. Violet onları tanıştırmıştı fakat genç adam için Beatrice ilgi çekici değildi ve asla kur yapmaya çalışmamıştı. Yakışıklı bir adamdı ama Beatrice'nin içinde ona karşı en ufak bir kıpırtı olmamıştı. "Bütün sebep çeyizim mi?"

Antony açıkça sorulan sorudan utandığını bakışlarını kaçırarak gösterdi.

"Elbette Dante'nin bana verdiği çeyiz ilgini çekti. Yoksa ben umurunda bile değilim. Violet de arkadaşlığımızı kullandı. Para için bana ihanet ettiğine inanamıyorum!"

Antony kendini haklı çıkarmak için yerinde dikleşip Beatrice'ye doğru eğildi. "Anla beni Beatrice, o paraya ihtiyacım var, kendim için değil, ailem için. Lütfen beni zor kullanmaya mecbur etme."

"Seni sevmiyorum! Bunun bir önemi yok mu?"

"Elbette var, zamanla birbirimizi sevmeyi ve saygı duymayı öğreneceğiz."

"Sana asla saygı duymayacağım! Sevgimi ise sahipsiz sokak hayvanlarına vermeyi tercih ederim!"

Beatrice cümlesini bitirir bitirmez, kapı koluna uzanarak hırsla itti. Antony'nin engel olmasına fırsat tanımadan, gözlerini kapatarak kendini arabadan aşağıya attı. Dante'yi bir skandalla daha karşı karşıya bırakmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Geçtikleri karanlık sokağın sert zeminine çarptığında bir süre nefes alamadı. Dizleri ve dirsekleri üzerine düşmüştü. Duyduğu acıyla kendini bırakarak, birkaç defa yuvarlandıktan sonra yüzüstü yere kapaklanmış olarak durdu. Yavaşlayan nal sesleri arabanın durmak için harekete geçtiğini gösteriyordu. Sızlayan yerlerinden gelen acı bağırmasına neden olsa da duraksamadı. Canının yanmasına aldırmadan ayağa

fırladı. Evden çok fazla uzaklaşmamışlardı. *Birkaç dakika sonra evde olacaksın, paniğe kapılma!*

Arkasından gelen ayak sesleri ve "Beatrice!" diye bağıran Antony'ye yakalanmaktan korkarak koşmaya başladı.

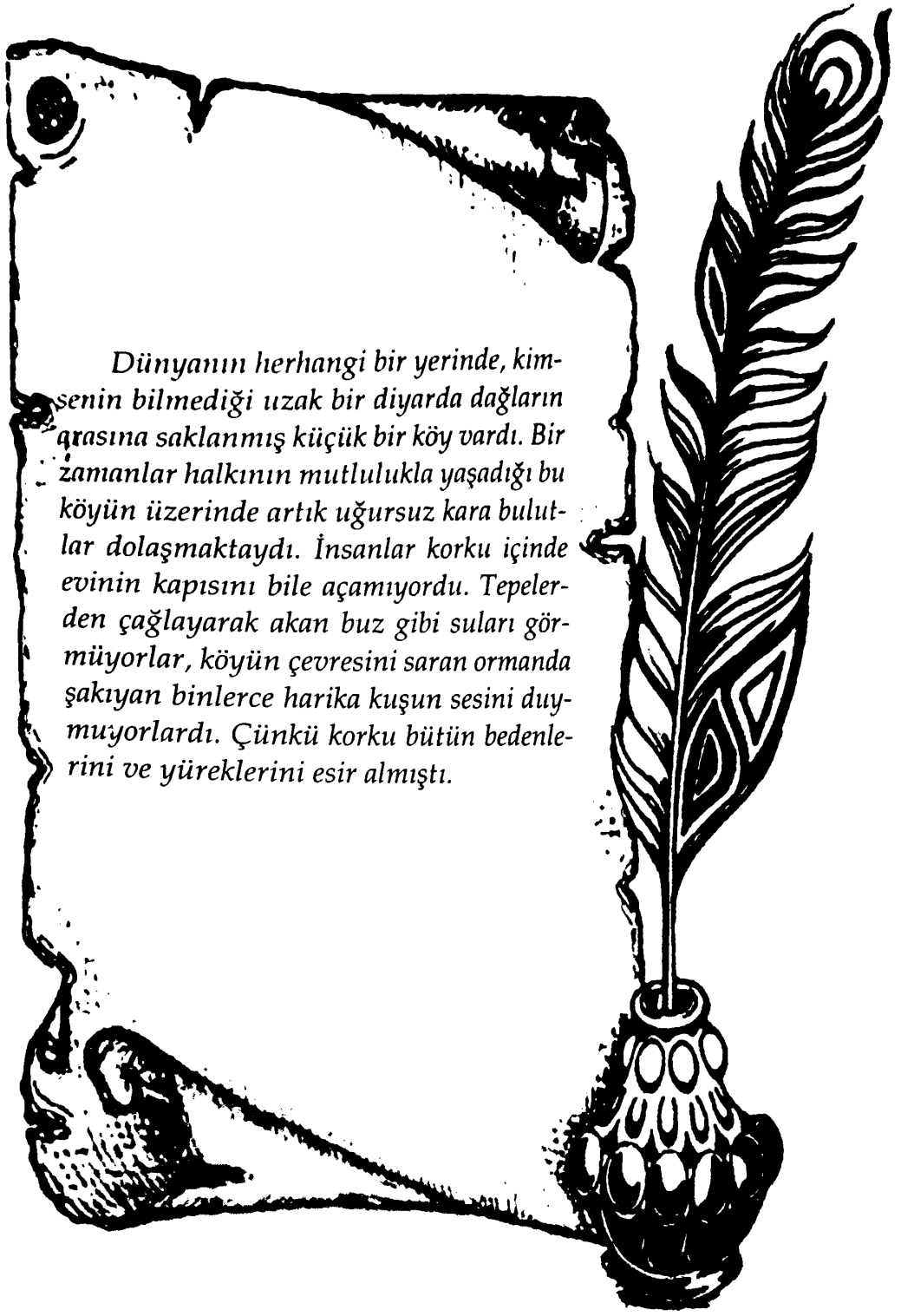
"Lütfen peşimi bıraksın Tanrım, lütfen!" Karanlık sokakta pabuçlarının hafif yankısını bastıran güçlü adımların ve her an ensesinde bitecek olan adamın endişesiyle önünü görmeden koşuyordu. Arkasından, "Beatrice dur lütfen! Özür dilerim, geri dön! Seni evine bırakacağım, söz veriyorum!" diyen sesi duyduğunda, başını öne eğip daha da hızlanmaya çalıştı.

"Yapabilirsin az kaldı!" diye mırıldanarak yanan ciğerlerini ve artık bükülen dizlerini göz ardı etti. Başarmak zorundaydı. Eğer başaramazsa... *Hayır, düşünme, başaracaksın!*

Antony böyle olacağını tahmin etmeliydi. Beatrice tanıdığı korkak ve ayılıp bayılan cemiyet kızlarından biri değildi. Öylece kaderine boyun eğerek başına gelenleri kabullenecek ve oturacak bir yapısı olsaydı, Violet'ten dinlediği bütün o cüretkârca davranışları yapamazdı. Kız kardeşi uyarmıştı ama onu dinlememişti. İşte sonuç olarak, elinden kaçırdığı kızın da söylediği gibi ağabeyi Ekselansları Dük bütün olanları öğrendiğinde kendisini bir namlunun ucunda bulacaktı. Ağzını açmasına fırsat bile bulamadan cesedini köpeklere atacaktı.

Britanya'da Ekselanslarının nasıl bir adam olduğunu bilmeyen yoktu. Herkes gibi Antony de bu hikâyeleri duymuştu. Özellikle korsan avcılığı yaptığı için Kral tarafından unvanla ödüllendirildiği o büyük davette bulunma onuruna eriştiğinde gıptayla baktığını hatırlıyordu. Kahretsin! Yaptığı aptallığın cezası büyük olacaktı. Önünde bir tazı gibi koşmakta olan kıza yetişebilme umudunu kaybetmeye başlamıştı. Son kez, "Beatrice!" diye bağırmasına rağmen karanlıkta hızlanan küçük figür aniden gözden kayboldu.

Nefes nefese olduğu yerde kalan Antony, ellerini dizlerine koyarak soluk almaya çalıştı. Artık ölü bir adam olduğu kesinlik kazanmıştı.

Dünyanın herhangi bir yerinde, kimsenin bilmediği uzak bir diyarda dağların arasına saklanmış küçük bir köy vardı. Bir zamanlar halkının mutlulukla yaşadığı bu köyün üzerinde artık uğursuz kara bulutlar dolaşmaktaydı. İnsanlar korku içinde evinin kapısını bile açamıyordu. Tepelerden çağlayarak akan buz gibi suları görmüyorlar, köyün çevresini saran ormanda şakıyan binlerce harika kuşun sesini duymuyorlardı. Çünkü korku bütün bedenlerini ve yüreklerini esir almıştı.

BÖLÜM 16

"Sevgilim, artık dönüp durmayı bırak ve uyumaya çalış!"

Dante rahatsızca kıpırdanan karısının huzursuzluğunun sebebini biliyordu. Beatrice için endişelenen karısının durumu göz önünde bulundurulacak olursa bu en son isteyeceği şeydi.

"Özür dilerim, senin uyuduğunu zannediyordum."

Genç adam tek dirseğine dayanarak doğruldu. Boşta kalan eliyle genç kadının yüzüne düşmüş saçını geriye itti. "Beatrice için endişelendiğini biliyorum, ben de endişeliyim. Seni rahatlatacaksa gidip iyi olup olmadığına bakabilirim."

Jessica yüzünde duran genç adamın elinin üzerine elini koyarak bastırdı. "Hayır, belki de çoktan uyumuştur. Biraz sonra ben gidip nasıl olduğuna bakarım."

"Emin misin? Böyle endişeli bir şekilde uykusuz kalmanın bebeğimizi de huzursuz ettiğini biliyorsun."

Yüzündeki güçlü el çekilip, karnına dokunduğunda, Jessica zevk ve huzurla gözlerini kapatıp gülümsedi. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Dudaklarını okşayan ılık dudakların baskısıyla dudaklarını araladı. Onun şehvetten boğuklaşmış sesinin, "Senin endişen beni huzursuz ediyorsa bebeğimiz de annesinin her duygusunu hissedebiliyordur," diyerek mantık yürütmesi hoşuna gitti. Yarı örtülü gözlerinin altından ela gözleri parlayarak, "Pekâlâ, ikinizin de rahatlamasını istiyorum. Gidip Beatrice'ye bakacağım. Uyuyorsa, geri dönüp beni bekleyen kocamı baştan çıkaracağım. Tabii yorgunluktan sızmamışsa ve beni istiyorsa..." dedi. Vadettikleriyle genç adamın gözleri çoktan tutuşmuştu. "Ölmüş bile olsam senin dokunuşunla dirileceğime emin olabilirsin. Şimdi git ve endişelerinden kurtulmuş olarak bana dön. Ben de bu arada senin o muhteşem kıvrımlarına yapacaklarımı düşünerek zaman geçirmeye çalışayım."

Jess, genç adamı deli eden şehvetli kıkırdamasıyla yataktan kalktı. Sabahlığını üzerine geçirip, odadan çıkarken Dante'nin gözleri çoktan onu soymaya başlamıştı.

Yorgunluktan bayılmak üzere olan Beatrice, merdivenleri güçlükle tırmanarak odasına giden koridora adımını attı. Koşmaktan kurumuş olan boğazı ve durmakla tehdit eden kalbiyle duvara yaslanıp ayakta durmaya çalıştı. Gözünden dökülen yaşlar aptallığının ve çektiği acıların bir göstergesiydi. Yeniden doğrulurken sanki odası millerce uzaktaymış gibi ulaşılmaz görünüyordu. Ayaklarını zorlayarak birkaç adım atmıştı ki duyduğu kapı sesiyle olduğu yerde kalakaldı. İki kapı ilerideki odanın önünde gördüğü hareket kalp krizi geçirmesine neden olabilirdi. Tanrı aşkına! Neden diğer kızlar gibi bayılma huyu yoktu? Böylece bütün bu işkence sona erebilirdi.

Gördüğü silik figür Jessica'ydı. Kapıyı kapatıp döndüğü anda pelerinli birinin koridorda durduğunu fark ederek çığlığı basacaktı. Bu dikkat çekici durumu engellemek isteyen Beatrice, duvarda yanmakta olan apliğin altına kadar ilerleyip pelerinin başlığını geri itti. Onu gördüğünde hayretle

kocaman olmuş gözleriyle, Jess aralanmış dudaklarından kaçacak sesi elleriyle kapattı. Genç kız, yengesinin donup kalmışlığından faydalanıp telaşla yürüdü. Tabii buna yürümek denirse... Topallama ve sekme arası bir şekilde neredeyse yalpalıyordu.

Jessica, yanına kadar sokulan Beatrice'yi inanamayan bakışlarla izlerken istem dışı, "Beatrice!" diye fısıldadı. Dizleri artık kendisini taşımayan genç kızsa olduğu yere yığılmak üzereydi. Jess onun koluna girerek odasına kadar âdeta sürükledi. Titreyen ellerle kapıyı açıp, içeriye soktuğu kızın perişan hâlini birkaç mum daha yaktıktan sonra net bir şekilde gören genç kadın, onun yatağa oturmasını sağladı.

"Tanrı aşkına Beatrice, ne oldu? Saldırıya mı uğradın?" Sesi yaşadığı dehşetin izlerini ele veriyordu.

Genç kız, hıçkırarak dizleri yırtılmış elbisesinin kanlanmış kısımlarına baktı. Şu an duyduğu utancın sınırı yoktu. "Aptallıklarım asla sona ermeyecek! Sizleri utanç içinde bıraktığım için üzgünüm!"

"Beatrice! Lütfen ne olduğunu anlat. Yoksa düşüp bayılacağım."

Gözlerinden dökülen yaşları eliyle silerek burnunu çekti. "Son günlerde olanlardan dolayı bunalmıştım. Eski günlerdeki gibi 'Gece kimse fark etmeden dışarı çıkarsam birazcık da olsa rahatlarım!' diye düşündüm. Arkadaşlarımdan birine parkta rastladım. Bu gece için buluşmaya karar verdik fakat bunun bir tuzak olduğunu fark edemedim."

"Nasıl bir tuzak?" Jess'in genç kıza diktiği gözlerinde korkusunun yansıması vardı. Beatrice ise yalvaran yavru köpek bakışlarını yengesine dikmişti. "Lütfen Dante duymamalı, eğer duyarsa bir daha asla yüzüne bakamam! Ona söz verdim, güvenini suistimal ettim!"

"Nasıl bir tuzak, Beatrice?" Jessica'nın sesi sinir krizi geçirmeye çok yaklaştığını gösteriyordu. Genç kız başını önüne eğdi. "Gece hizmetçilerin kapısından çıktığım arka sokakta

bir araba bekleyecekti. Violet ve arkadaşlarının olacağını sanıyordum ancak arabada Violet'in ağabeyi Ailesbury Markisi vardı. Arabayı durdurmasını söyledim ama beni dinlemedi. Ben de arabadan atladım."

"Seni kaçırmaya mı çalıştı?" diyen Jess'in bakışları kızın yırtılmış elbisesinin dizlerine denk gelen kısma kaydı. Kanlanmıştı. "Tanrım Beatrice, yaralanmışsın, ölebilirdin! Nasıl hareket hâlindeki bir arabadan atlarsın?" Söylenerek ve telaşla ayağa kaldırdığı kızın elbisesini becerikli hareketlerle çıkarmaya başladı. Paravanın arkasında kaybolup, yeniden ortaya çıktığında elinde ıslak bir bez vardı. Genç kızı yeniden yatağa oturtup önünde diz çöktü. İç gömleğinin açıkta bıraktığı bacaklarında sıyrılmış ve kanayan yerleri silmeye başladı.

Genç kız, suçlamalarda bulunmadan ve büyük bir dikkatle yaralarını silen Jessica'nın şefkatli dokunuşlarıyla yeniden ağlamaya başladı. "Bana iyi davranma çünkü hak etmiyorum!"

Bu sözlere kızgın bir bakış atan Jess işine devam etti. "Saçmalamayı bırak! Seni bu davranışları yapmaya biz ittik."

Onun söylediklerini kavramakta zorlanan Beatrice, karmakarışık yüzündeki gözyaşlarıyla, "Davranışlarımın sorumluluğunu nasıl üzerine alabilirsin? Hepsi benim suçum!" diye fısıldadı.

"Senin suçun mu? Eğer senin gibi küçük bir kızı toplumun katı kurallarıyla bunaltmasaydık, yüklü bir çeyizle açgözlü kurtların önüne atmasaydık kurtulmak için kendini riske atmazdın."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

İşini bitirip ayağa kalkan genç kadın şefkatle onun yanağındaki gözyaşlarını sildi. "Böyle düşünüyorum ama bu senin yaptığın düşüncesizce hareketleri görmezden geleceğim anlamına gelmiyor. Ölebilirdin. Bir daha asla tekrar etmeyeceğine söz vermelisin."

"Söz veriyorum," diyen Beatrice cılız bir sesle, "Dante'ye anlatacak mısın?" dedi. Jessica başını iki yana salladı. "Hayır, aramızda kalacak. Şimdi yatağa gir ve uyumaya çalış." Genç kızın örtünün altına girmesine yardımcı oldu. "Lütfen kendine zarar verecek davranışlarda bulunma, olur mu?"

Başını sallayan genç kız, yerinden doğrularak Jessica'ya sarıldı. "Teşekkür ederim, Jess!"

"Şimdi güzel bir uyku çek, sabah ne yapabileceğimizi konuşuruz."

Kapının vurulmasıyla ikisi de korkuyla birbirlerine baktılar. Dışarıdan Dante'nin, "Jess!" diyen sesi duyulduğunda Beatrice korkuyla yutkundu.

"Girebilir miyim?"

Jessica kocasının izin isteyen sesine ne cevap vereceğini bilemeyerek, Beatrice'yi omzundan itip yatmasını sağladı ve üzerini sıkıca örttü.

"Gelebilirsin, sevgilim."

Verilen izinle açılan kapıda Dante göründü. "Geri dönmen uzun sürünce merak ettim." Bakışı yatakta yatan kardeşine döndü. "Kendini kötü mü hissediyorsun?"

Endişeli bir şekilde yatağa yürüyen ağabeyinin varlığı, Beatrice'nin yeniden ağlama isteğiyle dolmasına sebep olmuştu. "Hayır, iyiyim. Gerçekten... Sohbet uzayınca zamanın nasıl geçtiğini anlayamadık."

"Emin misin? Eğer gerçekten hastaysan ve söylemiyorsan çok kızarım."

Jess kocasının yanına yaklaşarak koluna girdi. "Gördüğün gibi gayet iyi, kızı ısrarlarınla boğma, yarına bir şeyi kalmaz."

Dante'nin kuşkulu bakışları karısı ve kız kardeşi arasında gidip geldi. "Pekâlâ, öyle diyorsanız..." diyen sesinde şüphenin izleri vardı.

"Evet, hadi biz çıkalım da zavallıcık uyuyup dinlensin," diyen Jessica, Dante'nin kardeşinin alnına kondurduğu öpücüğü ve iyi geceler demesini sabırsızca bekledikten sonra kolundan çekiştirerek odadan çıkardı.

Pişmanlıkla gözlerini kapatan Beatrice, başına kendi elleriyle sardığı beladan kurtulduğuna hâlâ inanamıyordu. Ya Dante öğrenirse? Sessizce inleyerek örtüyü tepesine çekti. Hayır, ağabeyinin Marki'yi düelloya davet etmesini ve öldürmesini istemiyordu. Bir skandaldan kurtulmaya çalışırken yeni bir skandalın ortasına düşmeyi göze alamazdı.

Kahvaltı masasındaydılar ve sabah ağrılar içinde uyanmıştı. Çatalıyla didiklediği börekten başını kaldırıp ağabeyine baktı. Jessica'yla bugün yapacakları işler üzerine sohbet ediyorlardı. Konuşmalarını bölmemek için beklemeye karar verdi ancak suskunluğu Dante'nin dikkatini çekti.

"Söylemek istediğin bir şey mi var, ufaklık?"

Dante'ye dürüst davranmalıydı. "Evet, söylemek istediğim bir şey var."

Dante elindeki çatalı hafifçe sallayarak, "Seni dinliyorum," dedi.

"Benim için uygun gördüğün biri var mı?"

Gözleri kısılan Dante, kardeşini dikkatle süzdü. "Neden soruyorsun? Senin fikrini almayacağımdan mı korkuyorsun? Söz verdiğim gibi sen istemedikçe zorlamayacağım."

"Hayır, sadece eğer benim için uygun olduğunu düşündüğün birisi varsa itiraz etmeyeceğim. Benim adıma kabul edebilirsin."

Dante elindeki çatalı sıkarken Jessica konuşmayı dikkatle izliyordu.

"Söylemek istediğin ben kimi uygun görürsem onunla hiç itirazsız evleneceğin mi Beatrice?"

Genç kız başını önüne eğerek, "Evet," dedi.

"Neler oluyor, Beatrice?" diyen Dante'nin sesi kızgın çıkıyordu. "Aniden bu kadar uysal davranmaya karar vermenin bir nedeni olmalı!"

Beatrice'nin korku dolu bakışları Jess'e kaydı. Dante aptal bir adam değildi. On yedi yıllık kız kardeşini tanıyordu ve onun böyle kendi hayatıyla ilgili bir kararı başkasının ellerine asla bırakmayacağını biliyordu. Bu ağabeyi olsa bile...

Terleyen avucunda duran çatalı yavaşça masaya bırakıp elini kucağına indirdi. "Hayatımla ilgili köklü değişiklikler yapmaya karar verdim. Bana verdiğin çeyizden dolayı üzerimde büyük bir baskı var. Gelen teklifleri değerlendirebilecek kadar yetkin değilim. Bu nedenle senin bana en uygun talibi seçeceğine inanıyorum. Yanlış mı düşünüyorum?"

Bu içten cevap genç adamın duraksamasına neden olsa da anlatılanlara inandığı söylenemezdi. Arkasına yaslanarak, "Evleneceğin kişiyi benim seçmemi mi istiyorsun? Kimi seçersem seçeyim itiraz etmeyeceksin, öyle mi?" diye sordu.

Beatrice sesinin çıkmayacağından korkarak başını salladı. Ağabeyini çok seviyordu. Yıllar sonra mutluluğu ve huzuru bulmuşken onun hayatını skandallarla yerle bir etmek istemiyordu. Aptal kız kardeşinin hayatını zorlaştırmasına ihtiyacı yoktu.

Dante kahverengi bakışlarını uzun uzun onun yüzünde gezdirdi. Ne gizlediğini anlamaya çalışıyordu. Elinde hissettiği temasla karısına döndü. Jessica elini onun elinin üzerine koyarak sıktı. Ne demek istediğini biliyordu. *Üzerine gitme, daha sonra konuşursunuz.* Bu destek veren bakışma ve temastan sonra bakışını yeniden Beatrice'ye çevirdi. "Bunu düşüneceğim."

Genç kız rahatlamış bir nefes alarak kahvaltısına odaklandı. Dün geceki skandal duyulmadan önce Dante'nin birini bulacağına güvenmek istiyordu. Eğer Antony intihar etme düşüncesiyle gelip bütün olanları Dante'ye anlatırsa o zaman ne yapacağını düşünmesi gerekiyordu. *"Marki bu kadar aptal*

olamaz!" diye düşündü. Beatrice kadar o da dün gece yaşananları gizlemeye çalışacaktı. Aksi hâlde Dante gözünü bile kırpmadan onu vururdu.

İştahsızca yaptığı kahvaltıdan sonra odasına çekilmek için izin istedi. Dante bilmese de kendi kendini cezalandırması gerekiyordu.

Odadan çıkan kız kardeşinin ardından bakan Dante, onun son söyledikleriyle iyice kuşkuya düştü. Sorgulayan bakışları Jess'e döndü. "Benim bilmediğim ne dönüyor bu evde?"

Genç kadın, "Hiçbir şey!" diye anında cevap verince biçimli kaşları iyice çatıldı. "Ne zaman bir şeyler saklasan sorduğum sorulara böyle anında ve anlamsız cevaplar verirsin. Bu kuşkularımda haklı olduğumu gösteriyor. Benim deli dolu kız kardeşim kendi isteğiyle odasına çekiliyor. Karım bir şeyler saklıyor ve hâlâ bu evde garip bir şeylerin olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

"Beatrice açıkladı işte. Zor bir dönemden geçiyor. Senin bilmen gereken bir olay olsa söylemez miyiz?"

"Gerçekten söyler misiniz?"

Jess sevimli bir sırıtışla, "Kesinlikle söyleriz!" dedi.

Dante ona doğru eğildi. O muhteşem kokusunun ciğerlerine dolmasına yetecek kadar yaklaşmıştı. "Sakladıklarınızı bir başkasından öğrenirsem ikinizi de cezalandıracağımı biliyorsun, değil mi?"

Kahverengi göz bebeklerini tutuşturan bir ihtiras adamın bakışlarından kendi bedenine geçmiş gibi ürperen Jess, boğuk bir sesle, "Senden ne saklayabiliriz ki?" diye soruya soruyla karşılık verdi.

Dante elinin tersiyle onun ipeksi yanağını okşadı. "Bilmiyorum, daha sonra uyarmadığımı söyleyemezsin." Eğilip alnına dudaklarını bastırdıktan sonra ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

Şaşkınlıkla arkasından bakan Jessica'yı masada bırakıp, odadan çıkarken içindeki kuşku daha da büyümüştü. Evindeki kadınlar garip davranıyordu. En son olarak cezalandıracağını söylediği Jessica bir şeyler saklamıyor olsa bu söylediklerine şiddetle karşı çıkar, karşısında diklenirdi. İşte bu son davranış Dante'nin kuşkularında haklı olduğunu gösteriyordu.

Kâhyası Albert'e arabayı hazırlamalarını söyleyerek dışarı çıktı.

Bir öksürük Sean'ı dalgınlığından çekip çıkardı. Babasının çok sevdiği çalışma odasındaki yayıldığı koltukta, boş gözlerle yaşlı adamın yağlı boya tablosunu izliyordu. Başını çevirdiğinde Amelia'nın kapıda durduğunu gördü. Siyahlara bürünmüş genç kadının üzüntüden gözaltları çökmüş, yüzü süzülmüştü. Elinde sıktığı mendille ve kırılgan duruşuyla, teselli ihtiyacıyla burada olduğunu anladı genç adam. Ancak kendisini teselli edemeyen bir adamın bir başkasına sunabileceği sözleri yoktu. Kaynağı tükenmiş bir pınar kadar kurak ve verimsizdi.

Amelia ona cevap vermeyen ya da *gelebilirsin* demeyen genç adamın bakışlarındaki hissiz ifadeden cesareti kırılmış bir şekilde kapının önünde duruyordu. Bu evi ayakta tutan adam gittikten sonra onun boşluğunu Dean'ın dolduramayacağını herkesten daha iyi biliyordu. Koltukta oturan adamın gücü hiçbir zaman kocasında olmamıştı. İkizlerden basiretsiz olanla evlenmiş ve asla mutlu olamamıştı. Baron yaşadığı sürece Dean'ın zayıflığı çok fazla göze batmamıştı çünkü yaşlı adam kanatları altına aldığı oğlunun her türlü açığını kapatmıştı. Cansız bir korkuluğun ayakta durmasını sağlayan sağlam meşeden bir destekti yaşlı adam. Şimdi o ölünce destek-

siz kalan korkuluk yere düşmüştü. Oysa Sean öyle değildi. Hiçbir zaman babasının desteğine ihtiyaç duymamıştı.

Ona âşık olduğu zamanları hatırladı Amelia. Her kadın gibi cazibesine karşı koyması imkânsızdı.

Siyah atı üzerinde doludizgin mesafeleri katederken ve kasaba meydanından rüzgâr gibi geçerken, diğer kadınlarla birlikte estirdiği fırtınanın çekimine kapılıp bakışlarını ayıramazdı.

Sonra kendisine ilgi göstermeye başladığında ise bir süre inanamamıştı. Ona deliler gibi âşıktı. Sean'ın da ona âşık olduğunu biliyordu. Bu çevredeki en alımlı ve en güzel kadın olmanın verdiği haklı gururla onun bu aşkını doğal karşılamıştı. Yaşadığı bölgede asalet ve maddi anlamda eşleşebileceği tek adam Sean'dı.

Gizli saklı süren buluşmalarını ve aşklarını kendi elleriyle mahvedinceye kadar ona sahip olduğunu düşünmüştü. Tek bir yanlış bütün hayatını altüst etmişti. Buluştuğu adamın Sean değil de Dean olduğunu fark edememişti. Şu anki kocasının, kardeşinin âşık olduğu kadına bu gaddarlığı yapabilecek kadar ondan nefret ettiğini düşünemezdi.

Sean'ın her zamankinden daha ihtiraslı ve şehvetten gözü dönmüş olarak kendisine saldırmasını kadınca bir gururla kabul etmiş, ona aynı arzuyla karşılık vermişti. Bekâretini verdiği adamın Sean olmadığını anlaması için sevişmenin terinin kuruması gerekmişti. *Dean uzandığı çimlerin üzerinde doğrularak, "Artık benimsin! Sen de dâhil elindeki her şey bir gün benim olacak!" demişti.*

O günü hatırladıkça aynı ürperti omurgasından aşağıya indi. Elindeki mendili didikleyerek kararsız birkaç adım attı. Genç adamsa sanki odada yalnızmış gibi onun bu hareketine kayıtsız kaldı.

"Seni arıyordum," dedi titrek bir sesle. "Dean bugün ortalarda görünmedi. Korkuyorum."

Sean donuk bakışlarla süzdüğü kadına, "Ne yapmamı bekliyorsun? Oda cezası mı vereyim? O yetişkin bir adam," dedi.

"Sen onun kardeşisin, onunla konuşabilirsin!"

"Dean'la konuşmak mı?" Genç adamın dudağının kıyısında onun bu söylediğini çok komik bulmuş gibi bir gülüş belirdi. "Onu hâlâ tanıyamadın mı Amelia? Dean gibi sığ bir adamdan duyabileceğin tek şey suçlamadır. Kendinden başka herkesi suçlar. Bencilce, bir kere bile *'Hata yapan ben miyim yoksa karşımdaki mi?'* diye düşünmez."

"Yine de..." Söyleyecek bir mazeret bulmaya çalıştı ama yoktu. "Dean babasını kaybetti. Teselliye ihtiyacı var."

Sean hırsla ayağa kalktı. "Dean'ın babası öldü! Ya ben Amelia? Toprağa koyduğumuz adam benim neyimdi?"

Genç adamın hırlamasıyla odada buz gibi bir hava esti. Onun gür sesiyle olduğu yerde sıçrayan Amelia'nın bu öfkeyi sakinleştirebilecek kadar ne yüreği ne aklı ne de cesareti vardı. Çok uzaklaşmadığı kapıya doğru istemsizce geri adım attı. Daha önce ne böylesine incinmiş ne de kırılmış olan genç adamın parçalara ayrılmış kalbi ortaya çıkmıştı.

"Efendim!"

Kapıdan gelen ses uşağa aitti. İçeride yaşanan sessizliğin ortasına yıldırım gibi düştü. "Gelmelisiniz! Efendi Dean..."

Sean'ın ilgisiz bakışları uşağa döndü. "Ne olmuş ona?" Sesi de ruhsuz ve buz zerrecikleriyle kaplıydı.

Uşak, çaresiz bakışlarını yardım dilenir gibi Amelia'ya çevirdi. "Efendi Dean elinde bir silahla dış merdivenlerin önünde..."

Amelia sonuna kadar açılmış gözlerini Sean'a döndürdü. Bembeyaz olan dudaklarında sadece, "Aman Tanrım!" sözcükleri döküldü.

Genç adam bu anlamsız konuşmadan sıkılmıştı. "Bu kadar endişelenecek ne var?"

Uşak titrek bir sesle, "Elindeki silahın namlusu şakağında, efendim!" diyebildi.

Çığlık atarak, odadan fırlayan Amelia'nın peşinden giderken kendi kendine Dean'ın asla o kadar cesur olamayacağını söylüyordu. Basamakların başında duran, "Lütfen Dean!" diyen Amelia'yı kenara itip merdivenleri inmeye başladı.

Sean'ın bir yansıması olan yüzde en ufak bir pişmanlık ya da zayıflık yoktu. Karışık uzun saçları omzuna dökülmüştü. Buruş buruş olan gömleğinin yarısı dışarıya taşmıştı. Gri pantolonunun paçalarını soktuğu siyah çizmeleri toz içindeydi.

Sean, onun sarhoş ve kanlanmış gözlerine baktı. Gri göz bebeklerinin en derinlerinden seçilen kırık dökük ruhu, aynı rahmi paylaştığı adam tarafından fark edilmeyecekti de kim tarafından fark edilecekti?

"Saçmalamayı kes Dean!" diye azarladı. "İndir o silahı! Yapamayacağını sen de ben de biliyoruz!"

Dean'ın yüzünde kardeşini küçümseyen bir gülümseme belirdi. "Beni asla ciddiye almadın, değil mi Sean?"

"Sarhoşsun. Seni ciddiye alabileceğim bir davranışta bulunmuyorsun."

Genç adamın dediği gibi sarhoş adımlarla yerinden kıpırdayan Dean silah şakağında merdivenlere yaklaştı. "Ayık olduğum zaman da ciddiye almadın. Beni hep küçümsedin."

"Kendini küçümseyen bir adamın başkalarından saygı beklemesi ne kadar da saçma!"

Dean'ın yüzü öfkeyle kızardı. "Siz beni o kadar önemsiz ve küçük görüyorsunuz ki bana ihtiyaç kalmıyor!" diye hırıltılı bir sesle haykırdı.

"Babam seni seviyordu ve önemsiyordu."

"Ama sen sevmiyorsun, asla da umursamadın!" diye haykırdı adam. "Asla anlamadın, değil mi? Bir başka adamın

gölgesi olarak yaşamayı, onun gücünün bir zerresine bile ulaşamamayı, ayakta durabilmek için yaşlı bir adamın otoritesi arkasına saklanmayı asla bilmeyeceksin!"

"Sen benim gölgem değilsin! Bu saçmalığı kim kafana soktuysa gidip silahın namlusunu onun alnına daya!"

"Dayardım ama öldü!" diye haykırdı Dean. "Şu an toprağın altında... Seni dışladığını mı sanıyorsun? Her gün, bitmek bilmeyen haftalar, aylar ve yıllar boyunca kardeşim dediğim adamın silik bir gölgesi olduğumu, asla onun gibi olamayacağımı dinlemekten bıktım. Evlendiğim kadını baştan çıkarmak için bile çaba harcamadım. Benim yerime sen yapmıştın. Ben sadece uzanıp aldım. Hakkın olan unvanı hiç uğraşmadan aldım! Babanı bile elinden aldım ben! Senin kadar güçlü değildim ama zekiydim. Yaşlı babamız bunu asla anlayamadı!"

Sean duyduklarını sindirmeye çalışırken, onun sarhoş olduğunu yineleyip durdu kendi kendine. "O zaman bu yaptığının da bir amacı olmalı. Mademki o kadar zekisin, kendini vurmayacaksın. Bu övündüğün zekâna bir hakaret olur. Sevmediğin kardeşin veya yıllarca aldattığın yaşlı baban için kendine zarar vermeyeceksin."

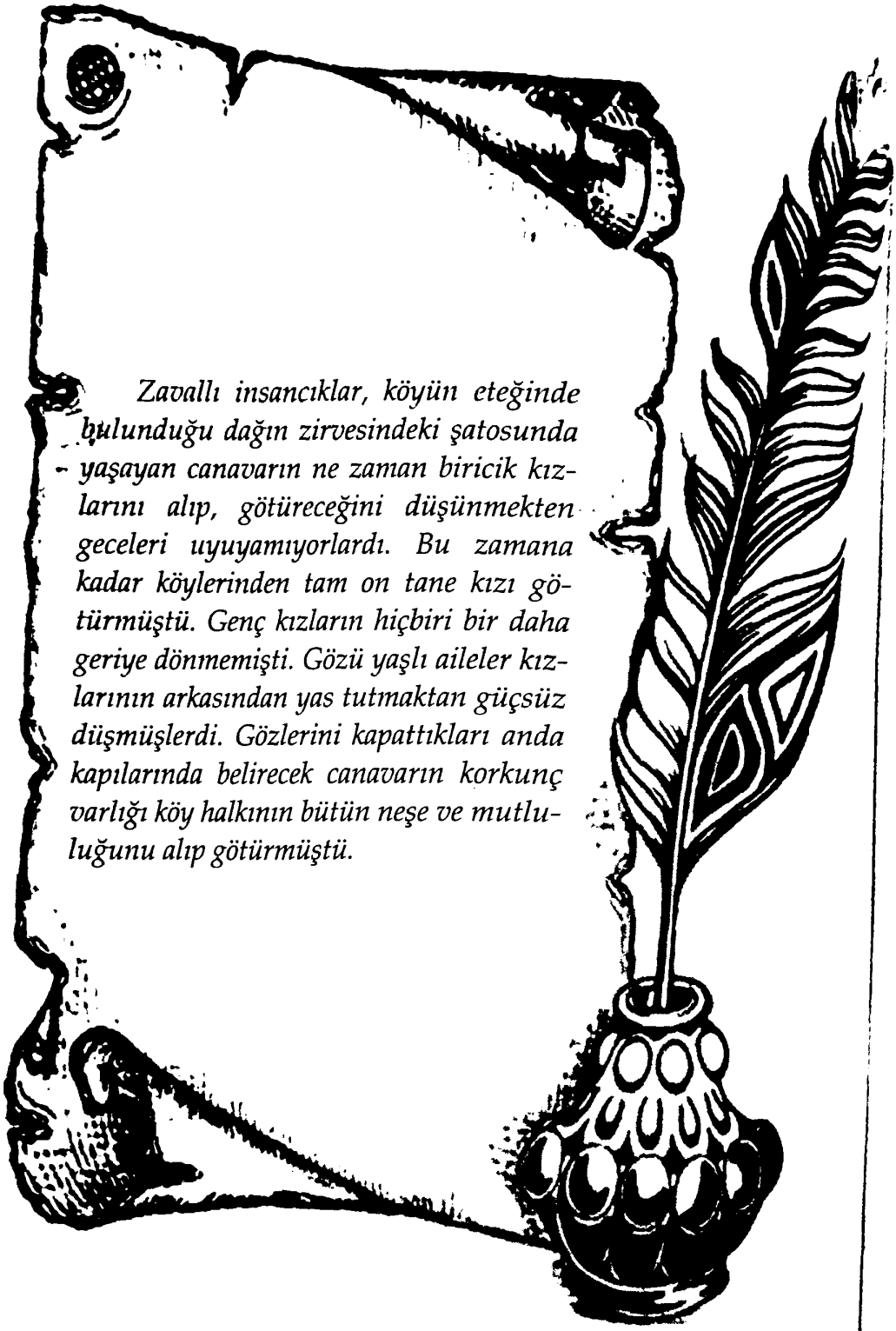
Dean'ın yüzünde beliren kurnaz gülümseme ve gözlerindeki o kaybolmuş bakış korkuttu Sean'ı.

"Yanılıyorsun! Neden yapacağım biliyor musun? Senin geriye kalan hayatının her günü vicdan azabıyla kıvranman, pişmanlık içinde kahrolman için yapacağım. Herkesin övdüğü o güçlü adamın benim tek hareketimle nasıl harabeye döndüğünü, aslında göründüğü kadar güçlü olmadığını görmeleri için bu tetiği çekeceğim. Sen geride yavaş yavaş vicdan azabıyla tükenirken, ben yukarıda babama senin nasıl bir adam olduğunu gösterip kahkahalar atacağım!"

"Sen aklını kaçırmışsın! Sağlıklı düşünemiyorsun. Şimdi indir o silahı ve bana ver!" Sean hem konuşuyor hem de ona doğru birkaç adım atıyordu ki geri çekilen Dean onu ihtar eder gibi tabancanın horozunu kaldırdı.

"Bir adım daha atarsan tetiği çekerim!" Acınası yüz ifadesi kaybolmuş yerine merhametsiz ve gaddar bir ifade gelip yerleşmişti. "Bir zamanlar âşık olduğun kadını ve hakkın olan bu toprakları sana bırakıyorum. Benden daha iyi bir koca ve benden daha iyi bir toprak sahibi olacağını biliyorum. Senden aldıklarımı sana veriyorum. Ama seni tanıyorum. Asla huzur bulamayacaksın. Senin tek zayıf noktan bu biliyor musun? Sevdiklerin ve sahip oldukların senin zaafın... Asla vazgeçemiyorsun ve onları çok fazla önemsiyorsun. Onlara zarar vermektense kendini öldürürsün. Benim gibi hastalıklı bir piçi bile sevdiğini biliyorum. İşte bu nedenle bu tetiği çekeceğim, Sean."

"Hayır, çekmeyeceksin! Yıllarca sahip olmak için çabaladığın her şeyi bana bırakıp gitmemek için çekmeyeceksin. Çünkü sen bencilsin Dean!" Söylediği cesur sözlere rağmen yüreği korkudan kaskatı kesilmişti. Sarhoş gözlerinden kaçan birkaç adımda ona ulaşabilmeyi dileyerek kıpırdadı. Fakat ne gariptir ki bütün sarhoşluğuna rağmen onun hareketini gören Dean acımasızca tetiğe bastı.

Zavallı insancıklar, köyün eteğinde bulunduğu dağın zirvesindeki şatosunda yaşayan canavarın ne zaman biricik kızlarını alıp, götüreceğini düşünmekten geceleri uyuyamıyorlardı. Bu zamana kadar köylerinden tam on tane kızı götürmüştü. Genç kızların hiçbiri bir daha geriye dönmemişti. Gözü yaşlı aileler kızlarının arkasından yas tutmaktan güçsüz düşmüşlerdi. Gözlerini kapattıkları anda kapılarında belirecek canavarın korkunç varlığı köy halkının bütün neşe ve mutluluğunu alıp götürmüştü.

BÖLÜM 17

Boğuluyordu ama bu gönüllü bir boğuluştu. Beatrice kendine verdiği oda cezasından memnundu. Ta ki Jessica onu zorlayarak alışverişe çıkartıncaya kadar...

Genç kızın bu bunaltıcı davranışlarından bıkan Jess, onu kolundan sürükleyerek dışarıya çıkarmıştı. Alışveriş için girdikleri mağazalarda sadece çevresindeki kalabalığı izlemekle yetinmesini ise azarlayarak protesto etmişti. İsteksizce raflardaki birbirinden güzel şapkalara yaklaştı. Yeni bir tanesine ihtiyacı olmamasına rağmen sadece Jessica'nın hatırı için ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Eline aldığı minik pembe şapkayı incelerken hemen yanı başından gelen, "Beatrice!" fısıltısına döndü. Yaklaşıp yaklaşmamakta tereddüt eden sarışın kızı görünce kaşları çatıldı. Yeniden hiç ilgisini çekmeyen şapkaya döndü.

"Beatrice, çok özür dilerim!"

Kızı duymamış gibi elindeki şapkayı bırakıp, arkasından onun da geldiğini bilerek bir sonraki raflarda olan kurdelelere yöneldi.

"Beatrice, lütfen beni dinle!"

Kızın yüzsüzlüğüne inanamayan Beatrice hırsla geri dönerek, "Benden uzak dur Violet!" diye tısladı.

"Yemin ederim..."

"Sakın!" diyerek sözünü kesti onun. "Sakın yemin etmeye kalkma! Senin arkadaşım olduğunu sanıyordum. Bana bu kötülüğü yapman için seni nasıl incitmiş olabileceğimi düşünüp durdum. Nasıl bir sonuca ulaştım, biliyor musun? Kocaman bir hiç!"

"Antony'yle böyle bir aptallığa kalkışmaması için saatlerce konuştum. İnan bana onu ikna etmek için çabaladım!"

"Bu planı birlikte yapmışsınız gibi geldi bana!" Kızın gözlerinden taşan üzüntü ve pişmanlıktan hiç etkilenmedi. "Sen ve ağabeyin dua edin ki, Dante bu olayı duymasın. Yoksa Antony'nin ölümlerden ölüm beğenmesi gerekecek."

Violet'in pembe teni bembeyaz oldu. "Antony çok pişman..."

"Sen ve ağabeyin umurumda değilsiniz, Violet! Bundan sonra senin gibi bir arkadaşım yok. Şimdi izninle alışverişimi bitirmek istiyorum."

Ağlamaklı kızı arkasında bırakarak mağaza sahibesiyle konuşan Jessica'ya yürüdü. "Artık gidebilir miyiz Jess?"

Genç kadın, onun mutsuz ve sıkıntılı yüzüne bir bakış atarak konuştuğu kadına, "İyi günler," diyerek mağazadan ayrıldılar.

Akşamüzeri eve dönerken hava bulutlandı. Arabada Jessica'ya olanları anlattı. Eve ulaştıklarında yağmur serpiştirmeye başlamıştı. İlk damlalar toprakla buluştuğunda yeryüzüne o nefis aroma yayıldı. Bahçeye düşen her damla bitkilerin yeşiliyle buluşuyor, çiçeklerin taç yapraklarını sahte pırlantalarla süslüyordu.

Arabadan inen Beatrice, bir süre yağmurun altında durarak bu serinliğin tenine işlemesine izin verdi.

Jessica'nın, "Islanacaksın!" uyarısına rağmen dakikalarca kaldığı noktada, yağmur damlalarının içindeki huzursuz kızı yatıştırmasını bekledi. Zavallı bir yağmurun içindeki birikmiş isyanı ve huzursuzluğu yok edeceğini düşünmek acınasıydı. Yüzündeki yağmur damlalarını silerek merdivenleri çıktı.

Günün geriye kalanı nedensiz bir huzursuzlukla geçti. Akşam yemeğinde sessizdi. Jess ve Dante, onun kabuğuna çekilmesine izin vermişlerdi. Yemekten sonra ise oturma odasında sohbet eden ikiliye eşlik ederken aklı geride bıraktığı adamdaydı.

Ne yapıyordu? İrlanda'da daha uzun süre kalacak mıydı? Kendisine bile sormaktan çekindiği asıl soruyu düşünmeye cesaret edebildi. Beatrice'yi özlemiş miydi? *Elbette özlememiştir, seni aptal!* diye azarladı kendisini. Eğer onu önemseseydi o son gece birkaç cümleyle Beatrice'ye duygularını açardı. Genç adama olan içindeki kırgınlık her geçen gün büyüyordu.

Odadaki büyük saatin gongu dokuzu vurduğunda, Dante ve Jess'e iyi geceler dileyerek odasına çıktı. Karı kocanın endişeli bakışlarını fark etmemişti.

Saat on bire geldiğinde ise yatağında sıkıntılı bir şekilde dönüp duruyordu. Dışarıdaysa yağmur fırtınayı da çekmiş, camları dövüyordu. Odanın içindeki kıpırtısız hava çakan şimşeklerle canlanıyor, hareketleniyordu. Yağmuru acımasız bir kırbaca çeviren rüzgâr ise ıslık çalarak geceyi tırmalıyordu.

Bir süre titreşen ve duvarda yansımalar oluşturan mum alevini izledi. Elini kaldırıp duvara yansımasının düşmesini sağladı. Önce bir kuş sonra da ürkek bir tavşan karşı duvarda hareket etmeye başladı. Anında bir kuğuya dönüşen gölge kayarcasına duvarı baştan başa dolaştı.

Sıkıntıyla elini indirip, üzerinden örtüyü atarak yataktan kalktı. Sabahlığını ve terliğini giyip pencereye yaklaştı. Art

arda çakan şimşekler gecenin gizlediklerini ortaya çıkarıyor, gökyüzünün gizlice döktüğü gözyaşlarını dünyanın görmesini sağlıyordu.

Sabahlığına sarınan genç kız, cama iyice yaklaşarak evin dışında devam eden yağmur ve rüzgârın savaşını izlemeye başladı. "Neden gelmiyorsun?" diye fısıldadı yağmurlu geceye doğru. Dudaklarından istemsizce çıkan bu soruyla kimi çağırdığını kavradığında irkildi. "Hayır, seni çağırmıyorum, aptal adam!" diye öfkeyle söylendi. "Seni istemeyen bir adamı isteyerek ne halt ettiğini sanıyorsun?" Camdaki yansımasına da aynı öfkeyle bakışlarını dikti.

Yeniden çakan bir şimşek, genç kızın görüntüsünü silerek yerine giyabında konuştuğu adamı yansıttı. Ani parlamalar algısıyla oynuyor, dışarıdaki cehennemin ortasında Sean'ı gördüğü yanılsaması yaratıyordu. Alnını cama dayayarak o görüntüyü biraz daha yakınında tutmaya çalıştı. Art arda çakan şimşeğin aydınlığında genç adamın bahçenin ortasında duran sırılsıklam görüntüsüne bakışını dikti. Gece yeniden aydınlanınca irkildi. Gördüğü algısının bir oyunu değildi. Yüce Tanrım! Sean aşağıda, yağmurun altında dikiliyordu

Bakışları özlediği görüntüye yapışmış, yerinden kıpırdayamıyordu. Yüzü seçilemeyen genç adamın ise neden orada olduğu ve ne hissettiği kesinlikle muammaydı.

Sanki ıslanan ve rüzgârda titreyen kendisiymiş gibi sabahlığına sıkıca sarıldı. Biraz önce *neden gelmiyorsun* diyen dudakları bu defa, "Niçin buradasın?" demek için kıpırdadı.

Kıvrılan ayak parmaklarına rağmen yerinde kalmak için oldukça çaba harcasa da merak denen o en pis duygu genç kızı oraya, gecenin karanlığına çekiyordu. Yağmurun altında ıslanan ve üşüyen adamın yalnızlığı kendi yalnızlığını giderecek, sorularına gereken cevabı bulacaktı.

Aniden dönerek kapıya yürüdü. Ayağında ipek terliklerin ve üzerinde incecik bir sabahlığın olduğunun farkına varmadan odadan fırlamış, koşarak merdivenleri iniyordu.

Derin bir uykuya çekilmiş evin ölü sessizliğinde, kendi nefesinin sesini dinleyerek antrede durdu. Kapıdan çıkmakla olduğu yerde kalmak ikileminde kalmıştı. Sabahlığın kuşağını sıkıştırarak kendisine ufacık da olsa cesaret desteği arar gibi karanlığa gömülmüş koridora baktı. Bu saatte onun yanına gitmek doğru muydu? Yanlış bir düşünceye kapılmasını istemezdi. Sonra kendisiyle alay eden bir şekilde güldü. *Tanrı aşkına, Beatrice sen o adama bekâretini verdin!*

Kararlı bir tavırla açtığı kapıdan çıktığı anda yağmur damlalarını emen sabahlığı anında sırılsıklam olmuştu. Devamında gelen damlalar soğuk iğneler hâlinde tenine batmaya başladı. Terlikleri vıcık vıcık su içinde kalmıştı. Bütün bu olumsuzluklara rağmen basamakları indi. Bahçe şiddetli yağıştan dolayı su altında kalmıştı. Aniden çakan şimşeğin sesiyle gizlice yaptığı bu kaçamak ortaya çıkmış, Beatrice istemsizce irkilmişti.

Odası doğu kanadında olan Beatrice, genç adamın durduğu noktaya doğru koşmaya başladı. Eğer Dante'yi görmeye gelseydi kapıyı çalar ve görüşme talep ederdi. Onun özellikle arka tarafta, tam da odasının olduğu noktada olmasının daha mantıklı bir sebebi olmalıydı. Onun odasının nerede olduğunu bilmesi genç kızı şüphelendirmedi.

Köşeyi dönünce yağmurun altında, topuklarına kadar inen uzun ceketiyle siyah bir figüre dönüşmüş olan Sean'ı gördü. Duyduğu adım seslerine dönüp bakmayan genç adamın bakışları evin dış cephesine odaklanmış, kıpırtısız ve ıslak bir heykel kadar donuktu.

Beatrice yağmur ve rüzgâr sesine karışan bir fısıltıyla, "Sean!" dedi.

Beklediği tepkinin gelmemesi genç kızı korkutmuştu. Daha yüksek çıkmasına gayret ettiği bir sesle, "Sean!" diye yeniden seslendi. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Yüzünden akan yağmur sularını nafile bir uğraşıyla silmeye çalıştı Beatrice. Uzun saçları ıslanmış, rüzgâr nedeniyle

bir yılan gibi omuzlarına ve boynuna dolanmıştı. Birkaç adım daha atarak genç adamın karşısına geldi.

Saçlarından, burnunun ucundan, kirpiklerinden ve çenesinden, hatta ceketinin ucundan, sanki bütün yağmuru çekiyormuş gibi yol yol yağmur suyu akıyordu. Bakışları içinde durduğu gecenin rengini almıştı. Ara ara çakan şimşeğin aydınlığında görünen bu bakışlarda donuk cıvaya benzeyen bir ruhsuzluk vardı. Kalbi, bu görüntüden endişeye kapılmış olarak daha hızlı çarpmaya başladı.

"Sean, burada, bu yağmurun altında ne yapıyorsun?" Aklını kaçırmış gibi duran adamın görüntüsü içine yerleşmiş korkuyu sesine yansıtmıştı.

Sean'ın bilmediği bir dünyanın kapısına takılı bakışları, gerçek dünyanın daha yeni farkına varıyormuş gibi kıpırdadı. Görünmezlikle olan bağları kırılıp yerini şiddetli bir farkındalık aldı. "Beatrice?" Tek kelimede onun burada ne yaptığını soran bir tını vardı. "Beatrice!"

Genç kız şaşkın bir hâlde, "Evet, benim! Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sean'ın bakışı karanlığın içinde yükselen eve, daha sonra da yağmurun yıkadığı bahçeye çevrildi. Buraya neden ve ne zaman geldiğini anlamaya çalışan bakışları genç kıza döndüğünde farkındalık şoku öyle şiddetle çarptı ki kasılan elleri alnına gitti. Hatırlamaktan muzdarip bir sesle, "Onu öldürdüm!" diye haykırdı. Bu ses öylesine bir acıyla yüklüydü ki, karanlığı da genç adamla birlikte parçalara ayırmıştı. Bu kaskatı olmuş bedene ait yüz onun tanıdığı adam değildi.

Babasından bahsediyor olmalıydı. "Zaten hastaydı, Sean. Senin suçun yok. Ölmesini engelleyemezdin."

Duyduklarına şiddetle karşı çıkan bir baş sallayışla, "Onu öldürdüm! Dean'ı, babamı değil!" diye haykırdı acılı bir sesle. Konuştukça sanki aklını kaçırma noktasına daha çok yaklaşıyordu.

Beatrice'nin gözleri büyüdü. "Dean öldü mü?"

"Öldü! Onu ben öldürdüm!"

Bedeninden geçen şiddetli titreme bu güçlü adamı yere devirmek üzereydi. Kendisine ulaşan acının tadı, Beatrice'nin ağzında dönen teselli sözcüklerin hepsini boğmuştu.

Atılarak ona sarıldı. Omzunun titremesini, içinde genç adamı yutmaya hazırlanan karanlığı, yaşadıklarının ağırlığını alabilecekmiş gibi sıkıca sarıldı. "Hayır, sen öldürmedin!" Genç adamı ikna etmek için aynı sözcükleri tekrarlarken onun kendisini suçlamasına zerre kadar inanmıyordu. Yapmazdı. Yapamazdı. Onun tanıdığı Sean sevdiği insanlara bile bile asla zarar vermezdi.

Soğuk rüzgârı ve buz gibi damlaları, bedeni ve kollarıyla kesen kızın bilinçaltına sızan gerçekliğiyle ısındı genç adam. Taşa dönmüş kolları bu gerçekliği kaybetmemek için harekete geçerek, ince bedeni çekip bedenine yapıştırdı. Burnunu gömdüğü ıslak saçlardan yağmur, özlem ve çiçek kokuları yükseliyordu. Çektiği bu nefis kokudan beyni uyuşmuş, kalbine pençelerini geçirmiş olan o acının üzerini uyuşturan bir sis kaplamıştı.

"Onu öldürdüm! Tetiği çekmesine sebep oldum!" diye fısıldadı. "Kardeşimi öldürdüm. Eminim babamı da benim acım öldürmüştür. Çevremde olanlara zarar veriyorum."

Beatrice onu nasıl teselli ve ikna edeceğini bilemeyerek ıslak uzun siyah saçlarının içine parmaklarını daldırdı. Canını yakacak ve onu kendine getirecek kadar acı veren bir şiddetle çekiştirdi. "Öldürmedin! Bu saçmalığa inanıyor olamazsın!"

"Kabul et Beatrice, senin de canını yaktım. Zarar verdim."

Genç kız geri çekilip onun sırılsıklam yüzüne baktı. Bu ıslaklığın ne kadarı yağmura ne kadarı gözyaşlarına aitti? "Bu aptallığa inandığın için seni öldürebilirim!" dedi kızgınlıkla. Yüzüne dökülmüş ıslak saçları şefkatle geriye itti. "Seni tanıyorum. Bilerek hiç kimseyi incitmezsin."

Sean, karanlığın büyük oranda sakladığı bu yüze ilk defa daha dikkatle baktı. Bedeninin geriye kalanını bildiği kadar

bu yüzün her ayrıntısına hâkimdi. Şimdi ise kalbini ve ruhunu da tanımaya başlıyordu. Daha önce hiç kimsenin böyle bir inançla ona güvendiğini görmemişti. Bu hissi tanımıyordu. Garip, keskin bir acı verse de aynı zamanda yüreğindeki suçluluk duygusunun açtığı yarayı müşfik ellerle sarıyordu.

"Beatrice!" dedi duygusallığın verdiği bir hırıltıyla. Yüzünü avuçlarına aldığı kızın özlediği yüzü yeni bir şimşekle aydınlandı. Gördüğü kahverengi gözlerde büyük bir inanç vardı. Sımsıcak bir güvenle bakıyordu. Sean bütün acısının bu kadının dudaklarında sona ereceğinden emin bir şekilde başını eğdi. Soğuktan buz gibi olmuş dudaklarını dudaklarıyla örttü.

Dokunduğu anda dudaklarından başlayan bir ateş bütün bedenini ısıttı. Artık yağmurun bir hükmü yoktu. Rüzgâr tenini yalayan ısınmış bir nefese dönüştü. Damarlarına yayılan ateş acılarını, ölümü ve üzüntüyü çekip aldı. Geriye sadece kollarında olan kadın kaldı. Bütün dünya hatırlanmayan bir rüyadan ibaretti.

Kaybetmekten korktuğu yakınlığa daha sıkı sarıldı. Ne kadar çok sahip olabilirse kâbuslarını kendi dünyasının dışında bırakabilecekti.

Aniden kızın onu iterek, "Dur!" diye mırıldandığını duydu.

Beatrice acısını çekip almaya çalıştığı adamın onu tutsak eden şehvetine kapılmıştı. Özlediği yakıcı temasa karşılık vermek doğal görünmüş, kendini onun güçlü kollarında kaybetmişti. Bir adım sonrası yağmurun altında gözlerini kör eden bu şehvetin sahibine teslim olmaktı. İşte tam bu anda onun kendi dünyasına ait olmadığını asla da olamayacağını hatırladı.

"Dur!" diye tekrarladı nefes nefese.

Sean, daldığı sihirli dünyayı yine sihirli bir sesle parçalayan bu komuta uyarak başını isteksizce kızdan uzaklaştırdı. Gözlerinin ona sorduğu soruyu duyup duymadığından emin

değildi. Ama aralarındaki ham şehvet yağmur sularında cırıldayarak sönmüştü.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. Kollarının ve bedeninin itiraz çığlıklarına rağmen ondan bir adım uzaklaştı. "Gitmem gerek. Buraya hiç gelmemeliydim." Yağmur suyuyla yüzüne doğru akan saçlarını geri itti. "Neden ve nasıl geldiğimi bile bilmiyorum." Genç kızın bir şey söylemesine izin vermeden, yağmur ve rüzgârın fısıltılarına karışıp yok oldu.

Beatrice, sebebi yağmur ve rüzgâr olmayan bir titremeyle onun kaybolduğu noktaya uzun süre baktı. Neler olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Biraz önce burada olanları ise yorumlaması imkânsızdı.

Sabahlığının eteklerinden sular damlayarak evin giriş kapısına yöneldi. Arkasında minik su göletleri bıraktığından habersiz bir hâlde, dış kapıyı dalgınca kapatarak odasına gitmek üzere merdiveni tırmanmaya başladı.

Dante, sabahın erken saatinde kahvaltı için odasından çıktığı anda kapının önünde sıkıntılı bir edayla dolaşmakta olan Beatrice'yle burun buruna geldi. Jessica'nın uyanmaması için sessizce kapıyı çekerken, kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. Kız kardeşi bütün gece uyumamış gibi görünüyordu. Göz altları gölgelenmişti. Dudakları sımsıkı kapalı ve çenesi gergindi. Saçlarının rengindeki elbisesi aceleyle hazırlanmış gibi özensizdi.

"Beatrice?"

Genç kız, kapının önünde ağabeyini beklemesine rağmen kısa bir bocalama yaşadı. Ellerini birbirine sürterek, "Günaydın!" derken dudakları gülmekten çok, her an ağlayacakmış gibi kıvrıldı.

Dante, karısının uyuduğu kapalı kapıya kısa bir bakış atarak, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Beatrice, onun Jessica'yı uyandırıp endişelendirmekten çekinen sevgi dolu bu hareketini kaçırmamıştı. "Ben..." diyerek duraksadı. Dante'ye ne diyecekti? *Gece Sean'ı gördüm, durumu çok kötüydü, onun için endişeleniyorum mu?* "Sadece..."

Dante, kız kardeşinin koluna girip onu kapının önünden uzaklaştırdı. "Bir sorun mu var? Hasta mısın?"

"Hayır, hasta değilim."

"Endişeli görünüyorsun."

Beatrice, onun uzun adımlarına ayak uydurmakta güçlük çekerek yanında yürümeye çalışıyordu. Merdivenleri aynı hızda indiler. Bu arada ona ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyordu.

Antreye indiklerinde kolunu ağabeyinden kurtarıp durdu ve onun da durmasını sağladı. "Son zamanlarda İspiyoncu Dük'ten haber aldın mı?" Nihayet sorabilmişti.

"Sean'dan mı? Ona İspiyoncu Dük mü diyorsun?" Dante kıvrılan dudak ucunu göstermekten çekinmedi. "Hayır, almadım. Neden soruyorsun?"

Beatrice kızaran yanaklarına küfrederek bakışını kaçırdı. "Sadece merak ettim."

Dante, bu sorunun sıradan bir meraktan kaynaklanmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Özellikle böyle uykusuz bir geceden kalma yüzle sorulmuşsa kesinlikle emindi. "Onu en son İrlanda'da bırakmıştık. Büyük ihtimalle babasının başında ölmesini bekliyordur."

Ona söylemek zorundasın, Beatrice! Dante, Sean'ın en yakın arkadaşı. Bilmeye hakkı var. Ayrıca Sean'ın da yanında olacak bir arkadaşa ihtiyacı var!

Dante şüpheyle kaşlarını çattı. "Beatrice söylemek için kıvrandığın her neyse bir an önce söyle! İşlerim var!"

Bunu söylemenin daha kolay bir yolu yoktu. Sadece Dante duyduklarından sonra Sean'ı öldürmek isteyecekti. Bu, arkadaş olduklarını hatırladıktan sonra mı yoksa önce mi olacaktı emin değildi.

"Dün gece buradaydı!" dedi bir solukta. Ağabeyinin değişen yüz ifadesini görünce, atılıp onu yanlış düşündüğüne ikna etmeye çalıştı. "Çok kötüydü. Sanırım seni görmeye gelmişti. Bahçede yağmurun altında görünce ben indim."

"Beatrice!" diye gürlemesinin kaçma dürtüsünü tetiklemesini görmezden gelmeye çalışarak telaşla devam etti. "Babası ölmüş, kardeşi Dean da ölmüş!" Derin bir soluk alıp Dante'nin gözlerinin içine baktı. "Dean'ı öldürdüğünü sayıklayıp durdu. Dante, o çok kötü durumdaydı. Sonra geldiği gibi gitti."

"Ne demek Dean'ı öldürmüş?" Dante'nin yüzüne kafa karışıklığı yansımıştı. "Sen yanlış anlamış olmalısın. Ölen babasıdır. Çok etkilenmiş olmalı. Bana neden haber vermedin!" Son cümlesini kızgınlıkla söylemişti.

"Kafası karışmıştı. Bir enkaz gibi görünüyordu. Çok kalmadı. Konuşuyordu, bir de baktım ki yok olmuştu." Hatırladıklarıyla yeniden yanakları kızardı. O çok özel andan Dante'ye bahsedemezdi. Eğer ederse Dante, Sean'ı üzüntüsünden kısa zamanda kurtarırdı. Alnının ortasına silahı dayayarak hem de...

Sean hemen dağılabilecek bir adam değildi. Sakladıklarına rağmen Dante onun gerçek yüzünü görebiliyordu. Babasının ölümü, ailesinden uzak duran genç adamı olması gerektiği gibi üzmeyecekti. Dante bundan emindi. Ancak Dean'ın ölümüyle ilgili saçmaladıkları... İşte bu oldukça kötü olmuştu. Anladıkları doğruysa onun gerçekten de dağıtabileceğine kanaat getiriyordu genç adam.

Büyük bir dikkatle kendisini izleyen Beatrice'ye bakarak, "Eğer Londra'daysa onunla ilgileneceğim," dedi. Rengi solmuş, yüzünde güzel gözleri endişeyle açılmış olan kız karde-

şinin bu yersiz merakı ve üzüntüsü için bir şeyler söylemek istese de sonradan vazgeçti. "Şimdi gitmem gerekiyor."

Beatrice dış kapıya yönelen ağabeyinin koluna istemsizce dokundu. "Bir gelişme olursa beni de haberdar eder misin?"

Kolunu sıkan ince parmaklardan bakışını ayıran genç adam, kız kardeşinin kızarmış yüzüne baktı. "Beatrice..." İri elini onun koluna yapışmış ellerinin üzerine koydu. "Endişeni anlıyorum." Onun şaşkınlıkla ve mahcubiyetle karışan yüzüne yüzünü yaklaştırdı. "Kör değilim. Aşkın ne olduğunu biliyorum. Ama o senin ruhunu anlayabilecek ve yüreğini görebilecek bir adam değil. Tehlikeli derecede kendi iç dünyasını görmezden gelen bir adam. Bu da demektir ki senin için de tehlikeli. Ondan uzak durmalısın. Seni inciteceği için bunu rica etmiyorum, emrediyorum. Sana zarar verdiği için en yakın arkadaşımı öldürmek istemiyorum." İtiraz etmek için aralanan dudakları elini kaldırarak durdurdu. "Sen de biliyorsun ki şu İrlanda olayının duyulması an meselesi. Dedikodular bir bomba gibi elimizde patlamadan önce asla yeni bir skandala hoşgörü göstermeyeceğim. Seni korumak için gerekirse o asiller cemiyetinin züppe centilmenlerinin hepsini düelloya davet ederim ya da gözümü bile kırpmadan kılıçtan geçiririm. Sen de bu arada gereksiz olaylardan uzak duracaksın. Beni anlıyor musun?" Pişmanlıkla dolu gözlerden kayan yaşı şefkatli bir ifadeyle sildi. Sonra eğilip şakağına dudağını bastırdı. "Her şeyi halledeceğim, tatlım," diye fısıldayarak, genç kızı antrede bırakıp evden çıktı.

Dante'nin söyledikleri kulaklarında çınlayan Beatrice kollarıyla kendine sarıldı. İspiyoncu Dük'e âşık olmuş olamazdı. Bu sadece ağabeyinin aşktan gözü kör olmuş bakışlarının bir yanılsamasıydı. Kendisi büyük bir aşk yaşayan Dante, çevresindeki insanların da aşka aynı gözlerle baktığını düşünüyor olabilirdi. Yanılıyordu.

"Kendine yalan söylemekten vazgeç!" diye fısıldadı. Hislerini küçümsemek ona hiçbir şey kazandırmazdı. Duyguları olmasa ona kendini bu kadar kolay kaptırmaz ve bedenini

teslim etmezdi. En kötü yanı ise Dante'nin bile görebildiği bu hisleri Sean da fark etmiş olabilirdi. Bu kesinlikle utanç vericiydi. Sadece şehvet duygusuyla yaklaşan bir adamın, aşkını genç kıza karşı kullanmış olma ihtimali çok küçük düşürücüydü.

Bir süredir antrenin ortasında düşüncelere dalmış olan genç kızı, merdivenlerden inmekte olan Jess'in ayak sesleri kendine getirdi.

Hamileliğin daha da güzelleştirdiği Jessica ona yaklaşarak, "Günaydın! Dante beni uyandırmadan çıkmış. Sen de dışarıya çıkmayı mı düşünüyordun?" dedi.

Beatrice başını olumsuz anlamında sallayarak kendine sardığı kollarını çözdü. "Hayır. Kahvaltı için seni bekliyordum."

Jess son günlerde durgun olan bu yeni Beatrice'ye alışamamıştı. İç dünyasını ele veren yüzünü ve çökmüş bakışlarını inceleyerek, "Beatrice, ne oldu?" dedi.

Genç kız, ona bir kız kardeşten yakın olan yengesinden hiçbir şey saklayamazdı. "Gel, kahvaltı yaparken anlatırım." Peşinde Jessica'yla birlikte yemek odasına yöneldi.

"Belki de İrlanda'ya geri dönmüştür." Cabir'in söylediklerine diğer iki adamdan cevap gelmedi. İndikleri arabadan bu akşam kaçıncı kumarhane ya da meyhane olduğunu saymadıkları mekâna girdiler. Hepsi de Sean'ın sık sık takıldığı yerlerdi. Cabir'in dediği gibi de olabilirdi. Yaşadığı üzüntüyle tekrar gemiye atlayıp geri dönmüş olması imkânsız değildi.

"Gitmemiş!"

Tek kelimelik cümleyi söyleyen Fahid'di. Dante ve Cabir'in görüşünü, iri bedeniyle engelliyordu. İkisi de genç ada-

mın bedeninin iki yanında durup onun gördüklerine eşlik etmeye başladılar.

Havasız taverna denizcilerle hıncahınç doluydu. Limana yakın olmasının avantajını kullanan ve seferden dönen bu adamlar, uzun ayların ya da haftaların sıkıntısını atmak amacıyla mekâna koşmuşlardı.

Biriyle tartışan Sean'ın sarhoş olduğunu durdukları noktadan bile görebiliyorlardı. Küfreden Sean'a takılmak istemeyen denizcinin oldukça sabırlı tavırları dikkatlerini çekti.

"Aradığını bulacak!" dedi Cabir.

Fahid kollarını göğsünde bağlayıp, "Dayak yemesine izin vermeli miyiz?" diye sordu.

Dante de onu taklit ederek, "Ya da onu götürüp çok istediği yumrukları bizzat biz verebiliriz!" diye öfkeyle homurdandı.

Cabir esmer teninde parlayan dişleriyle gülümsedi. "Ben ikisinin de yapılması taraftarıyım. Bırakalım burada bir güzel dayak yesin. Sonra götürüp bir de biz dövelim. Bence ancak aklı başına gelir."

Fahid geniş omzunu silkti. "Çok cazip bir teklif..."

Genç adam daha sözünü bitirmişti ki tavernada kıyamet koptu. Sean sonunda aradığını bulmuş gibi ilk yumruğu karşısındaki iri ve öfkeli denizcinin yüzüne geçirdi. Sarhoş bir adama göre oldukça sağlam bir yumruktu. Geriye doğru uçan denizcinin arkadaşlarının kavgaya hevesli oldukları ileri doğru atılmalarından belliydi. Karnına gelen yumrukla hemen arkasındaki masaya düşen Sean'ın üzerine kalabalık bir grup yürüdü.

"Onunla yine böyle bir kavgada karşılaşmıştım ama o zaman sarhoş değildi."

Dante, Fahid'in duygusuz bir yüz ifadesiyle söylediklerini dinlerken Cabir, "İzleyecek miyiz?" diye sordu.

"Biraz önce müdahale etmeyelim diyen sen değil miydin?" Dante, arkadaşının yediği yeni bir yumrukla yüzünü buruştururken Cabir'i cevaplamıştı.

"Bütün kemikleri kırılmış bir adamı dövmek hiç eğlenceli olmaz."

Fahid bağladığı kollarını çözerken, "Gidip şu sersemi buradan çıkaralım!" diyerek kalabalığın içine daldı.

Cabir homurdanarak, Dante de küfrederek onun peşinden yürüdüler.

Sean adama neden kızdığını bile hatırlamıyordu. Sadece birisinin, hayır, kendisinin canını yakacak birini bulma ihtiyacında olduğunun farkındaydı. Romdan uyuşmuş beyniyle en yakınındaki adamın bakışlarını sinir bozucu bulmuştu. Sonra adamı itinayla tahrik etmiş, elinden geldiğince pişkin bir şekilde kızdırmaya çalışmıştı. Denizci umduğundan daha dirençli çıkmış, bu sarhoş dudaklardan dökülen küfürlere inatla ve anlayışla karşı durmuştu.

Daha fazla dayanamadığı bir anda da adamın çenesine yumruğunu indirmişti. Karşılık olarak midesine yediği yumrukla kalktığı masaya sırtüstü düştü. Nefes almayı başardığı ilk anda sırıtarak doğruldu. Yere yuvarlanan denizcinin arkadaşlarından bir grubu karşısında gördüğünde ise oldukça keyiflenmişti. Aradığı tam da böyle bir şeydi.

"Evet, beyler, sıra kimde?"

Büyük ihtimalle sıra kendisindeydi. Yaklaşık altı yedi kişilik bu grubun karşısında şansının olmadığını genç adam da biliyordu. Günlerdir uykusuz kalan bedeni belki aldığı darbelerle düşer ve deliksiz bir uyku çekebilirdi.

Masadan destek alarak, ayakta durmaya çalışırken yumruklarını kaldırdı. "Eee kimse gelmiyor mu? Biliyorum, sevimli yumruklarımın tadına bakmak için sabırsızlanıyorsunuz. O zaman hadi gelin, sizi tanıştırayım!"

Adamlar, yerden kalkan arkadaşları kadar anlayışlı değillerdi. Gömleklerinin kollarını geriye doğru kıvırıp, hiddetle üzerine yürümeye kalktıklarında, bu çemberi yaran ve birkaç kişiyi çekip, tavernanın başka bir köşesine fırlatan adamları görünce sırıtışı eğlenen kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Eğlenceye katılabilmenize sevindim!"

"Kapa çeneni!" diyen Dante ona dönen başka bir denizcinin burnunun tam üstüne yumruğunu indirdi.

Yeni gelenlerle ortam daha da ısınıp kavgaya katılanların sayısı hızla arttı. Sean ona doğru yalpalayan bir adamı iterek masada duran rom şişesini kaptığı gibi kafasına indirdi. Ayakta duramasa da kendini işe yaramış hissetmek güzeldi.

Dante, Fahid ve Cabir tıpkı eski günlerde olduğu gibi oldukça kalabalık olan grubu zorlanmadan geri püskürtüyordu. Dumanlı düşüncelerinin içinde bu kavgayı neden çıkardığı aklına gelince yerinden doğruldu ve kızgın bir suratla, "Hey bu benim kavgam!" diye bağırdı.

İlk yumruk attığı adam da onunla aynı düşüncede olmalıydı ki ona doğru gelirken, "Ben de aynı fikirdeyim!" diye homurdandı. Sallanan Sean'ın kaçmasına fırsat vermeden, iri ve nasırlı elini yumruk hâline getirip genç adama savurdu.

Genç adam, beyninin komutlarına uymayan bedenini yana çekmede geç kalınca, nefesini kesen bu darbeden kurtulamadı. Geriye doğru uçtu. Düştüğü sandalye gıcırtılarla parçalanınca da yüzüstü yere yuvarlandı. Bu arada denizciye yardımcı olmaya karar veren bir işgüzar, masada duran şişelerden birini genç adamın kafasına indirdi.

Sean'ın gözlerinin önünde yıldızlar uçuşurken en son Dean'ın onu suçlayan sesini duydu. *"Her şey senin suçun!"*

Cabir çevresinde saldıracağı kimse kalmayınca durdu. Fahid ve Dante de son ayakta kalan adamların işini bitirmişlerdi. Yerde inleyen ve homurdanan adamların arasından geçip Suriyeliye yaklaştılar.

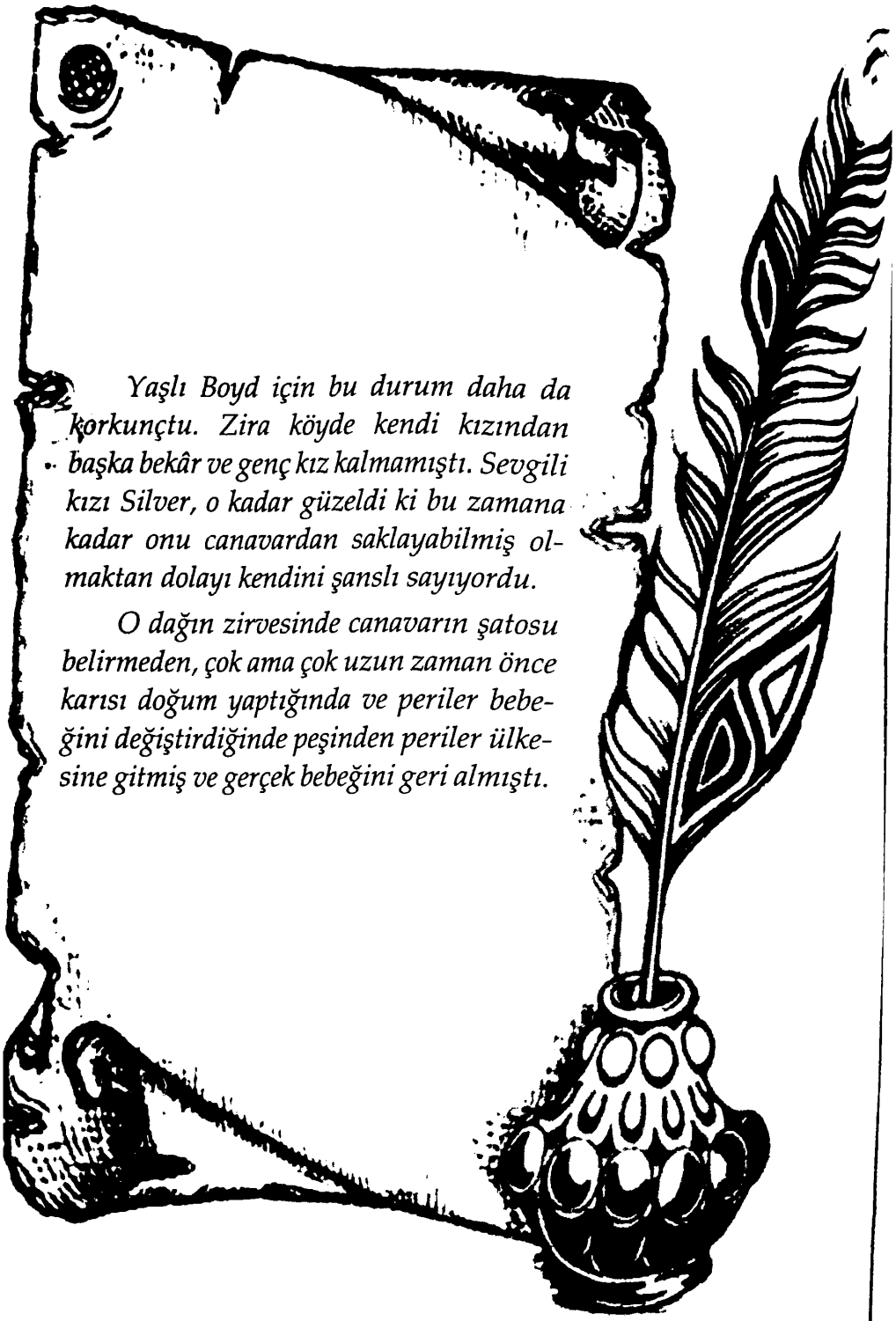
"Sean nerede?" diye sordu Fahid.

Cabir önünde duran masayı itip yerde yatan Sean'ı gösterdi, sonra da birkaç adımda ona ulaştı.

"Beynini dağıttığını söyle!" Dante'nin bu sözlerine sırıtan Cabir, "Çok üzgünüm, sadece bayılmış," dedi.

"Onu al da çıkalım buradan!" diyen Fahid'e başını sallayarak, yerde baygın yatan adamı kaldırıp omzuna attı. Genç adamdan daha iri ve uzun olmasının avantajını kullanarak, zorlanmadan taşıdığı Sean'la birlikte çıkışa yürüdü.

Geride dağılmış bir taverna, kurtaramadığı eşyaları için küfreden bir taverna sahibi ve yerde baygın olanları kaldırmaya çalışan yaralı denizciler bırakarak ortamı terk ettiler.

Yaşlı Boyd için bu durum daha da korkunçtu. Zira köyde kendi kızından başka bekâr ve genç kız kalmamıştı. Sevgili kızı Silver, o kadar güzeldi ki bu zamana kadar onu canavardan saklayabilmiş olmaktan dolayı kendini şanslı sayıyordu.

O dağın zirvesinde canavarın şatosu belirmeden, çok ama çok uzun zaman önce karısı doğum yaptığında ve periler bebeğini değiştirdiğinde peşinden periler ülkesine gitmiş ve gerçek bebeğini geri almıştı.

BÖLÜM 18

Büfeden kendine ve arkadaşlarına iki kadeh brendi koyan Dante, bardaklarla birlikte onlara doğru yürürken, koltukta yatan ve ara ara inleyen Sean'ı işaret ederek, "Ne zaman kendine gelir sizce?" diye sordu.

Tavernadan çıktıktan sonra onu nereye götürecekleri konusunda ikileme düşmüşlerdi. Sonunda Sean'ın evinde karar kılmışlardı.

Burasını kullanmaktan çok, gemide kalan Sean'ın evine ilk defa adım atan adamlar şaşırmışlardı. Yıllardır arkadaşları olan genç adamın evi terkedilmiş görünüyordu. Boş evin sadece iki çalışanı da olmasa ev metruk bir görüntü çizebilirdi. Biri yemekleri yapan ve ortalığı temizleyen bir kadın, diğeri de hem uşaklık hem de bahçıvanlık yapan genç bir adam Ekselanslarını baygın görünce telaşla koşturmuşlardı.

Dante üst kata giden merdivenlerin sonunda göreceklerinden korkarak uşağa çalışma odası veya oturma odası olarak kullanılan bir odanın olup olmadığını sordu. Zayıf, uzun boylu ve esmer uşak onun ne demek istediğini anlamış görünüyordu. Çalışma odası olarak kullanılan bu odaya yön-

lendirdiği genç adamların bir ihtiyaçlarının olup olmadığını sorduktan sonra odadan çıkmıştı.

"Birazdan kendine gelir."

Dante'nin uzattığı bardağı alan Fahid, düşünceli bir ifadeyle içkisini yudumlamaya başladı. Bakışı, odayı bomboş dört duvar olmaktan kurtaran bir masa ve şu an Sean'ın baygın yattığı büyük kanepe dışındaki iki koltukta dolaştı. Sean'ın kendinden geçmiş görüntüsü ve kaskatı olan bedeni ara ara kasılıyordu. İç dünyasının görünenden ibaret olmadığını bildiği bu adamın gizemi daha da derinleşmişti. Alaycı, insanı sinir edecek kadar neşeli ve aldatıcı bir boşvermişliği olan Sean, dışı yaldızlı kaplı kapalı bir kutuydu.

Cabir masanın üzerine yerleşirken Dante ve Fahid boş olan koltuklara oturdular. Sessizliği Cabir bozdu. "Daha önce bu eve geleniniz oldu mu?" İkisi de başını sallayınca, "O da çok fazla uğramışa benzemiyor," diyerek diğerlerinin yaptığı gözlemi sözle somut hâle getirdi.

Masadan sarkıttığı iri ayaklarını çocuksu bir ifadeyle sallayarak, içkisini yudumlarken aynı zamanda sessizce oturan iki adamı inceliyordu.

Kumral saçları omuzlarına kadar dökülen Fahid, sarı bakışlarını elindeki kadehe dikmiş ve düşünceliydi. Diğeri ise kahverengi saçları kavgadan dolayı dağılmış olan ve en az Fahid kadar dış dünyaya kapalı olan Dante'ydi. Bu iki adam, daha doğrusu üç adam hakkında bildiklerini bir kâğıda yazmaya kalksa bir sayfayı doldurmazdı.

"Ne yapacağız? Burada boş boş bu *uyuyan yakışıklıyı* mı izleyeceğiz?" diye homurdandı.

"Ne öneriyorsun Cabir?" diyen Fahid bakışını bardaktan ayırmamıştı.

Masadan atlayan Suriyeli, çalkalanan bardağı kendinden uzak tutarak odanın ortasına kadar yürüdü. Paçaları dar ve dizlerinden sonra bollaşan gri pantolonu, ayaklarındaki deriden örülmüş sicimli ve her yeri açık ayakkabısı, Fahid'in sert

tavrıyla giymek zorunda kaldığı gömleğinin üzerine geçirilmiş işlemeli deri yeleğiyle bu dünyaya ait olmayan bir görüntüsü vardı. Esmer tenini delip geçen mavi bakışları bazen saydammış gibi görünürdü. Böyle anlarda Fahid ondan ve öfkesinden uzak durması gerektiğini bilecek kadar akıllı bir adamdı. Aynı kaderi paylaştığı bu adam sahip olduğu en büyük hazineydi. Tabii ki Ayrin'den sonra...

"Ne düşünüyorum biliyor musunuz?" Cabir'in sakin sorusu üzerine ikisi de ona baktı.

"Tahminde bulunmamızı mı istiyorsun yoksa müneccimlik yapmamızı mı?"

Dante'nin alaycı sorusuyla kaşlarını çattı. "Üç yıldır birlikteyiz. Pek çok savaşa omuz omuza girdik. Babama bile size güvendiğim kadar güvenmem."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun?" Fahid'in delici bakışları arkadaşının üzerindeydi.

"Bu evi görünce şaşıran tek ben değilim, değil mi? En yakın dostum dediğimiz adamın evine daha önce hanginiz geldi?" Geniş omzunu silkti. "Ben gelmedim, sizler de gelmediniz. Yanılıyor muyum? Elbette yanılmıyorum."

"Bazen Sean'dan bile daha geveze olduğunu unutuyorum," diye homurdandı Dante.

Cabir onu duymamış gibi konuşmasına devam etti. "Onu hiç tanımıyorsunuz, ben de tanımıyorum. Hatta seni de Dante. Fahid'i ise yaşadıklarımızın dışında tanımıyorum." Gelip ikilinin karşısına durdu. "Sizler de beni tanımıyorsunuz." Bardağını iki adamın koltukları arasında duran sehpaya bırakırken, "Biz nasıl dostuz öyleyse?" diye sordu.

Fahid'in derisinin altına saklanmış pek çok gizemi gören altın sarısı bakışları, Cabir'in üzerine sabitlendi. "Seni tanımadığımı mı düşünüyorsun?" Sesinde gizli olan gerçeklerin ışıltısı Cabir'in tüylerini diken diken etti. Yine de çocuksu bir masumiyetle başını *evet* anlamında salladı. Bu kadar çok acı yaşamış ve pek çok işkenceye bizzat tanık olmuş bir adamın

bu masum hareketi Fahid'i etkilemişti. Sanki hayatının gizlerini bulmacaya dönüştürmüş ve hevesle çözülmesini bekleyen küçük bir çocuktu.

Onun bu hevesini kursağında bırakmaktansa konuşmaya karar verdi. "Seni tanıyorum. Hem de senin tahmin bile edemeyeceğin ayrıntılarıyla..." Cabir'in küstah ve çokbilmiş sırıtışına alaycı bir bakış atarak sözlerine devam etti. "On altı yaşında kabilenize yapılan baskında esir alındın ve köle olarak satıldın."

Suriyeli, bu bilgiyi önemsemezmiş gibi elini salladı. "Sen buna tanımak mı diyorsun?"

"Annen, baban ve kardeşlerin saldırıya karşı koydukları için öldürüldü. Sen ise hiçbir karşı koyuş göstermediğin için bu vicdan azabından bir türlü kurtulamadın." Esmer tenine rağmen renginin attığı belli olan Suriyeli, nefesi tıkanmış gibi yutkundu. Fahid bakışını ondan kaçırmadan, "Seni asıl yıkan âşık olduğun kızın da esir olarak götürülmesiydi. On beş yaşındaki Zahra'yı o günden sonra görmedin," dedi.

"Sen nasıl... Nereden öğrendin?" Gırtlağına takılan kelimeler öylesine güçlükle çıkmıştı ki sanki sesi yuttuğu kum tanelerinin arasında kaybolmuştu.

"Her şeye rağmen onu aradın. Seni en çok perişan edense onun kaçırıldığını görmene rağmen hiçbir şey yapmamandı. Hayır, yapamamandı. Çünkü donup kalmıştın. Tıpkı ailenin öldürülüşünü izlerken olduğu gibi... Kendini bu vicdan azabıyla yaşamaya mahkûm etmenin sebebi duyduğun pişmanlıktı. Ben Ayrin'i ararken, sen bana yardımcı olurken, hep aklımda şu soru vardı: Eğer birini aramamışsa nasıl bu kadar iyi bilebilir?"

Cabir duyduklarından etkilenmiş ve sarsılmıştı. Yaşadıklarının hatırası gelip omuzlarına binmişti. Daha doğrusu kocaman bir taşa dönüşmüş, gırtlağını ve nefes borusunu tıkamıştı.

Arkasını dönüp pencereye yürüdü. Yıkıntıya dönüşmüş ruhunun arkadaşlarının önünde ortaya saçılmasından korkuyordu. Ne bekliyordu ki? Fahid'i tanımayan Cabir'di. Arkadaşının acılarını anlamayacak ve araştırmayacak kadar sığ bir adam olduğunu düşünerek ona hakaretlerin en büyüğünü yapmıştı.

Zahra'nın güzel yüzü gözlerinin önüne geldiğinde Fahid'in sesini duydu. "Bunca yıl kendini suçlamanı izledim. Sevilmeye değmediğini düşünen bir adam olarak insanlardan uzaklaşmanı gözlemledim. Yapabileceğim bir şeyler olmalıydı. Zahra'yı bulursam acılarını, vicdan azabını ve pişmanlığını bir nebze de olsa azaltabilirim diye düşündüm."

Suriyeli bu sözler karşısında hızla ona doğru döndü. "Zahra'yı mı aradın?"

Fahid hüzünlü bir bakışla başını salladı. "Evet, aradım ama maalesef bulamadım."

"Bana söylemedin!"

"Boş umutlara kapılmanı istemedim. En yakın arkadaşıma hiçbir yardımım olmadı."

Cabir olmadığını düşündüğü gözyaşlarının göz pınarlarını yaktığını duyumsadı. Söyleyebileceği cümleleri ya da kelimeleri yoktu. Bir kez daha Fahid'in nasıl sıra dışı bir adam olduğunun farkına vardı.

"Babam Afrikalı bir gezginmiş. Annem ise Kuzey Afrika'ya yerleşmiş bir Avrupalı," dedi kendi kendisiyle konuşur gibi. "Onlar iki farklı dünyanın ve kültürün bütün karşı çıkmalarına rağmen bir araya gelen iki âşıktı. Annemi gördükten sonra dünyayı keşfetme heyecanının söndüğünü söylerdi babam. Çölün ortasındaki kendi hâlinde bir Bedevi kabilesine sığınmışlar. Biz; kardeşlerim Zahir ve Meryem'le o kabilede, çölün ortasında doğmuşuz. Kendi yaşadığı göletin suyundan başka bir dünya olmadığını zanneden kurbağalar gibiydik. O çöl tepelerini aşmayı hiç düşünmedim. Saldırı olduğunda on altı yaşındaydım. Öylesine bir hiçliğin ortasındaydık ki

unutulduğumuzu düşünürdüm. Bu nedenle gece baskını olduğunda beynim kabullenmek bile istemedi. Halkım öldürülürken ve esir olarak yakalanırken sanki bedenime felç gelmişti. Kıpırdayamadım. Beni yakalayıp bağladıklarında karşı koyamadım. Beni o donmuşluktan çıkaran Zahra'nın sürüklenerek götürülüşüydü. Beni bağlayan iplerden kurtulmaya çalıştığımı gören haydut çetesinin lideri yumruğuyla beni saf dışı bıraktı."

Anlatılan hikâyenin geriye kalanı tahmin edilebilirdi. Bir insanın hayvanlar gibi bir yaşam sürmesinin ne demek olduğunu diğer iki adam da biliyordu. Biri bizzat köle olarak büyürken diğeri de zindan ve taş ocağında geçen yıllarda insanların ne kadar acımasız ve zalim olduğunu görmüştü.

Cabir suskunluğa bürününce, Dante öksürerek ortama sinmiş hüznü kırmaya çalıştı. Dolayısıyla Fahid'in her şeyi bilen bakışları bu defa ona döndü.

"Sen de seni tanımadığımı mı düşünüyorsun?"

Genç adam elini havaya kaldırıp teslim olmuş gibi yaptı. "Ah hayır! Benim hiçbir iddiam yok!"

"Oysa hep iddialı bir adam olmuşsundur."

Dante ayağa fırlarken, "Hayır, Fahid! Beni bu itiraf oyununa sokma!" diye homurdandı.

Cabir bulduğu ipucunu değerlendiren bir tazı gibi Dante'ye yürüdü. "Ama ben çok merak ediyorum. Madem her şey dökülmeye başladı, seninkileri de öğrenme vaktimiz gelmiş demektir."

"Yaşadıklarım, duygu ve düşüncelerim beni ilgilendirir," diyerek onun bu hevesini kırmaya çalıştı Dante.

"Bir dost olarak seni yakından tanımayı çok isterim. Değil mi Fahid?" Suriyeli, arkadaşına dönerek onaylatmaya çalıştı. Daha şimdiden duyacaklarına kendini hazırlamış görünüyordu.

Fahid geniş omzunu silkerek, "Adil olmak gerek. Cabir'in sırlarını döktüysek seninkini de dökmeliyiz bence," dedi.

"Benim sırlarım yok. Gördüğünüz gibi bir adamım." Dante'nin ikna edici sesine rağmen Fahid'in dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Leydi Morgan'a yaptıklarından sonra bunu söylemen ne kadar da komik."

"Düşes'e mi? Ne yapmış?" Cabir'in sorusuna ters bir bakış atan Dante, "Seni ilgilendirmez!" diye homurdandı.

"Düğün gününde seni bir güzel yumruklamak istedim. Ama zavallı kız böyle bir nikâhı hak etmediği için vazgeçtim. O yumrukları daha önemli günlere saklıyorum."

Dante utançtan kızaracağını asla düşünmezdi ama yanılmıştı. İlk nikâhtan önce Fahid'i nikâha davet ederken tam da bu düşünceler aklından geçmişti. Eğer bilseydi Fahid'in onu kemiklerini kırana kadar döveceğini düşünmüştü. Hislerinde yanılmadığını bilmek hiç de güzel değildi.

Parmakları sıkıntıyla saçlarının içinden geçerken kurtulmak için bir yol düşünmeye çalıştı. Ancak Cabir'in sorusunu yanıtlamayı düşünen Fahid'in sesini duyunca kaçış yolu olmadığını anladı.

"Genç bir kıza yaşattıkların ve onu sebepsizce suçlaman, bir de intikam almak için hayatına bir karabasan gibi çökmen çok acımasızcaydı. Dua et ki Leydi Jessica seni affetti ve şu anda karın."

Gözleri kısılan Cabir'le göz göze gelen Dante, onun anlatılmayanları anlamaya çalışan yüz ifadesini görünce küfretti. "Dediğin gibi karım beni affetti ve her şey geçmişte kaldı!"

"Mızıkçılık yapma! Bu hikâyeden hiçbir şey anlamadım. Her şeyi duymak istiyorum."

Dante zavallı bir iç çekişle Fahid'e baktı. "Bana acımayacaksın, değil mi? Cabir'in diline düşmektense beni yumruklamanı tercih ederim."

Fahid'in keyifli kahkahası boş odada çınladı.

Bir süredir uyanık olan Sean, bütün derdinin ağrıyan kafatası ve bulanan midesi olduğunu düşünürken, odadaki konuşmaları duyunca kıpırdamaya korkmuştu. Fahid'in Cabir ve Dante ile ilgili anlattıkları ise sıranın kendisine geleceğini düşündürmüş, bu nedenle *ölü taklidi* yapmasının daha uygun olduğuna karar vermişti. Bir süredir inlemeden, dişlerini sıkarak kıpırtısız yatmaya çalışıyordu. Belki de öldüğünü düşünerek evini terk ederlerdi. Ya da sabaha kadar uyanmayacağıyla ilgili kesin kanaate varırlarsa onlardan kurtulabilirdi.

"Suç ortağın da kendine geldiğinde hatasını itiraf edecektir. Öyle değil mi Sean?" Fahid'in alaycı sesi kulağına geldiğinde irkilmemek için kendini kastı. Piç herif, kesinlikle çok dikkatliydi! Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

"Baygın adamla mı konuşuyorsun?" diyen Cabir'in sesini duydu.

"Bir süredir kendinde ve bizi dinliyor."

"Sıranın sana gelmesinden korkarak ölü taklidi mi yapıyorsun, Sean? Bence kendini kandırıyorsun." Dante konuşarak yaklaştığı genç adamı dürttü.

Yüce Tanrım, yediği yumrukların ağrısı ve ikiye ayrılan kafatasından gelen çığlıkların arasında en son isteyeceği; geçmişinin eşelenmesine ilave olarak karakterinin, hiçbir ayrıntının kaçamayacağı gözler tarafından irdelenmesiydi.

İnlerken, "Defolun gidin!" diye sızlandı. Sahi neredeydi? En son isteyeceği üçüyle birlikte aynı odada olmaktı. Gözlerini aralayarak tanıdık tavanı sonra boş duvarları inceledi. Onu eve mi getirmişlerdi? Küfrederek koltuktan doğruldu. Darbeye maruz kalmış bedenindeki her kemiğin itirazına ek olarak başı da isyan etti.

"Sizin burada ne işiniz var?" Eliyle gözlerine bastırdı. Arkadaşlarının onu böyle acınası bir durumda gördüklerini göz ardı etmeye çalıştı.

"Senin evinde mi? Yoksa yanında mı?" Fahid onun birkaç günlük sakalının kapladığı yakışıklı yüzüne ve dağılmış hâline bakarak sormuştu.

"Ne fark eder?" Gözlerinden elini çekti. Bakışı halısı olmayan odanın kahverengi damarlı mermer zeminine odaklanmıştı. "Burada ne yapıyorsunuz? Beni nasıl buldunuz?"

"Küçük kuşlar dağıttığını haber verince peşine düştük. Seni bulmak zor olmadı. Şehirdeki bütün kokuşmuş mekânları aramamız yeterli oldu."

Küçük kuş! Sean irkilerek soru dolu bakışlarını konuşan Dante'nin gözlerine dikti. Kahretsin! Londra'ya geldiğini bilen tek kişi vardı. O da gidip Dante'ye mi söylemişti? O zaman Dante onu kurtarmak yerine neden alnından vurmuyordu?

Kulaklarının utançla yandığını hissederek bakışlarını kaçırdı. "Sizden yardım istemedim!" diye homurdandı. "Beni bulmanızı da istemedim. Bu nedenle teşekkür etmeyeceğim. Şimdi izin verirseniz gidip yatmak istiyorum."

"Kafasına düşündüğümüzden de daha sert bir darbe almış," dedi Cabir.

"Sen bizi kovuyor musun?" Dante'nin kaşları çatılmış olmasına rağmen sesi ciddi değildi.

"Daha senin sırlarını ortaya dökeceğiz, değil mi Fahid?" Cabir aptalca bir sırıtışı dudaklarına kondursa da sesi meraklı çıkıyordu.

Sean'ın korku dolu bakışları Fahid' e döndü. Genç adam kaşını kaldırarak, imalı bir şekilde bakınca, "Sırrım yok. Gizlediklerim de beni ilgilendirir," dedi.

"Biz de öyle söylemiştik, değil mi Cabir?" Dante'nin sorusuna Cabir sinir bozucu bir tavırla başını salladı.

Yerinden fırlayan genç adam, "Sizi burada istemiyorum. Mademki gitmemekte diretiyorsunuz o zaman ben giderim. Size iyi geceler diliyorum. Yolu biliyorsunuz, beyler!" Diğerlerinin itiraz etmesine fırsat vermeden odadan çıktı.

"Kendini iyi hissediyor olmalı. Korkak bir tazı gibi kaçışını gördünüz mü?" Cabir'in söyledikleriyle Fahid ve Dante'nin sırıtışları büyüyerek kahkahaya dönüştü.

Fahid yerinden kalkarak, "Artık gitsek iyi olacak," dedi.

"Onu yalnız mı bırakacağız?"

Kapıya yürüyen Fahid, "Gözetlemesi için birisini bırakırız," diyerek odadan çıktı.

Cabir ve Dante de şu anda arkadaşlarına yardım edemeyeceklerini bildiklerinden kabullenmiş adımlarla onun peşinden çıktılar.

Gece yarısı oda kapısına öyle sessiz vurulmuştu ki tetikte olmasa duyamazdı Beatrice. Bir süredir sıcak bir kapana dönüşmüş olan örtüsünü hızla atarak yataktan çıktı. Daha kapıya ulaşamadan eşikte Jess belirdi. Parmak ucuna basarak odaya girip sessizce kapıyı kapattı.

"Ne oldu, Jess?"

Jessica işaret parmağını dudağına götürürken, genç kızın koluna girip onu kapıdan uzaklaştırdı. "Sessiz ol! Dante'nin uyumasını beklerken neredeyse ben de uyuyacaktım."

"Dante geldi mi? Ne anlattı? İspiyoncu Dük'ü bulmuş mu?"

Jessica yatağın ayakucuna otururken, Beatrice'yi de çekerek oturmasını sağladı. "Sabırsız şey..." diye mırıldandı. "Evet, onu bir tavernada kavga ederken bulmuşlar. Sarhoşmuş ve kavga çıkarmak için bahane arıyormuş." Beatrice'nin gözleri korkuyla açılınca sırıttı. "Kavgada bayılmasaymış Dante onu yumruklamayı düşünüyormuş. Tabii diğerleri de..."

"Şimdi neredeymiş? Yanında onunla ilgilenen biri var mıymış?"

"Evine götürmüşler. Kendine gelince hepsini kovmuş."

Beatrice'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı, sonra kızgınlıkla büzüldü. "Kovmuş mu? Aptal adam!"

"Onların yardımını istemediğini söyleyip odayı terk etmiş. Dante, Fahid ve Suriyeli de mecburen geri dönmek zorunda kalmışlar."

Genç kız oturduğu yataktan kalktı. Ona öyle öfkelenmişti ki yumruklarını sıktı. Yanında olsaydı vücudunda darbe almayan noktaları da o yumruklardı. "Geri zekâlı ahmak!" diye tısladı. "Kendini cezalandırıyor. Canı yanarsa acılarından ve vicdan azabından kurtulacağını zannediyor. Ne büyük aptallık!"

Jessica anlayışlı gözlerle onun odada dolaşmasını izliyordu. "Dante fark etmeden odaya dönmem gerek." Ayağa kalktı. "Sen de sakin ol ve uyumaya çalış."

"Teşekkür ederim, Jess."

"Rica ederim, tatlım. Sana iyi geceler."

Genç kadın çıktıktan sonra bir süre daha odada dolaştı. Ona ulaşması ve sarsarak kendine getirmesi gerekiyordu. Kendisinden yardım istemeyeceğinden, aksine onu uzaklaştırmaya çalışacağından adı gibi emindi. Onu içine düştüğü karanlıktan çıkaracaksa yaşayacağı aşağılanmaya katlanabilirdi. Fakat bunu nasıl yapacaktı?

Tırmandığı merdivenlerin başında durarak sokağa bir göz gezdirdi. Şafak yeni yeni sokaklarını aydınlatırken Londra henüz daldığı derin ve sefih uykudan uyanmamıştı. Pelerininin kapüşonunu yüzüne doğru daha da çekerek, kapının aslan başı figürlü tokmağını kaldırıp birkaç kez vurdu. Masif ama yıpranmış kapının tokmağının yankısı Beatrice'ye kadar geldi.

Sabaha kadar yatakta dönerek Sean'a ulaşmanın bir yolunu düşünmüştü. Dante'ye sorması mümkün değildi. Daha fazla onu utanç içinde bırakamazdı. Evine bıraktıklarını söylemişti Jessica. Onunla ilgili bilmediği bir gizem daha... Evini, nerede yaşadığını bilmiyordu.

Bu sorunun çözümünü Dante'nin çalışma odasını altüst ederek bulmuştu. Üç yıl öncesine ait bir hesap defterinin içinde tesadüfen gözüne çarpmıştı. Dağıttığı odayı yeniden eski hâline getirmekte oldukça zorlansa da odadan çıkarken karıştırıldığına dair hiçbir işaret bırakmamıştı.

Tan yeri, karanlığı yırtan gün ışıklarına teslim olurken evden fırlamıştı. Köşebaşında arabanın sürücü koltuğunda uyuklamakta olan arabacıyı gördüğünde uzun yolu yürümek zorunda kalmayacağı için sevinmişti. Ayrıca birileri tarafından bekâr bir adamın evine girdiğinin görülmesi büyük bir skandal yaratacaktı. Sokaklar hareketlenmeden önce Sean'ın evine ulaşmalıydı.

Verdiği adrese yakın bir noktada durdurduğu arabadan inerken uzattığı parayı avuçlayan arabacıya, *beklerse bir o kadar daha vereceğini* vadederek yürümüştü. Bekleyeceğini biliyordu.

Çabuk ve seri adımlarla ulaştığı bahçenin demir kapısı önünde, bir süre bakımsız bahçeye ve içinde kimsenin yaşamadığı izlenimi veren evin görüntüsüne bakmıştı.

Duvarlar nemden ve isten grileşmiş, evin çatısı yer yer çökmüştü. Üç katlı olan malikânenin batı duvarı azgın sarmaşıklar tarafından istila edilmişti. Pencere pervazları bir zamanlar gerçekten de çok güzel olduğunu işaret eden işlemelerle süslüydü. Çatı katına ait camların kırılmış olması kuşlara doğal olmayan bir yuva imkânı sunmuştu.

Beatrice gözüne takılan her ayrıntıyla şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyordu. Kararsızca demir kapıları ittirdi. Gıcırdayarak açılan kapıdan, arasını ayrık otlarının sardığı taş döşeli yola adım attı. Buraya gelmekle hata mı ediyordu?

"Hayır!" diye mırıldandı. Bu berbat yolun sonunda âşık olduğu adam vardı. Kendisi ne kadar inkâr ederse etsin yardıma ihtiyacı vardı. *"Ona yardımcı olabileceğini de nereden çıkardın?"* diyen iç sesinin moral bozucu fısıltısına kayıtsız kalmaya çalıştı. Denemezse ömür boyu pişmanlık hissedecekti.

Vurduğu hâlde açılmayan kapıya kızgınlıkla bakarak yeniden sabırsızca yumrukladı. Burada, kapı önünde durarak yeterince riske giriyordu. Şehir uyanmadan Sean'la görüşmeli ve... *Ve ne?* Ah Tanrım, buraya gelerek olmayan itibarını tehlikeye atmıştı. Genç adama ne söyleyebilirdi? Onu nasıl teselli edeceğini bile bilmiyordu. Eğer Dante öğrenirse bu kez Beatrice'yi manastıra kapatırdı.

Yeniden telaşla kapının tokmağına yapıştı. *Hadi lütfen birisi kapıyı açsın!*

Dualarına cevapmış gibi içeriden tok adım sesleri geldi ve kapı gıcırdayarak açıldı. Aralanan kapıda uzun yüzünün büyük kısmını kaplayan ince dudakları ve çukur gözleriyle genç bir adam belirdi. Evin aksine üzerindeki mavi ve sarı renklere sahip uşak üniforması yeniydi. Kapıda pelerininin başlığı yüzünün büyük bir kısmını kapatan ince figüre şaşkınlıkla bakıyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Şişman hizmetçi Maura'nın pelerinine sarılmış olan Beatrice, başını daha da eğerek, adamın yüzünü tam olarak görmesini engelledi. Kısık bir sesle, "Ekselanslarını görmek istiyorum," dedi.

"Üzgünüm, Ekselansları ziyaretçi kabul etmiyor." Sonra sesine yüklediği bir imayla, "Özellikle bu kadar erken saatte olanları asla kabul etmez. Şimdi izninizle, size iyi günler dilerim," dedi.

Kapıyı kapatmaya niyetlenen adamın bu hareketini ayağını kapı aralığına yerleştirerek engelledi. Uşak, donuk gözlerle kızın ayağıyla yaptığı bu münasebetsiz harekete bakıyordu. "Eminim beni görmek isteyecek."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz? Size söylediğimi duymadınız sanırım. Ekselansları bu eve asla ziyaretçi kabul etmez."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Ekselansları bu eve asla ziyaretçi kabul etmez, dediniz. Ben de nedenini soruyorum."

"Bunu sadece kendileri bilebilir."

"Eğer ona geldiğimi söylerseniz bizzat sorma şansı elde ederim."

"Üzgünüm..." diyen uşağın cümlesini keserek adamı ittirdi ve içeriye girdi. Daha fazla oyalanamazdı. "Lütfen gidip Ekselanslarına geldiğimi söyleyin." Kızın cüretkârlığı karşısında donup kalan adama döndü. "Size hemen dedim, bayım!"

Bu uygunsuz tavır karşısında ikileme düşen uşak, davetsiz misafirden kurtulamayacağını anlayarak çenesini kaldırdı. "Kim geldi diyeyim, efendim?"

Adını söylemek çok uygunsuz kaçacaktı. "Yeraltı Cadısı derseniz beni tanıyacaktır."

Adam, kızın gerçekten de aklını kaçırmış bir dengesiz olduğuna karar veren bakışlarla yanından ayrıldı. Ardında bıraktığı delinin yakalamasından korkarak merdivenleri koşarcasına çıkan George, efendisinin kapısına geldiğinde tereddütle durdu. Ekselansları bu saatte rahatsız edilmekten hiç hoşlanmayacaktı. Özellikle dün akşam perişan bir hâlde getirildiği evden hoşlanmadığı da göz önünde bulundurursa kesinlikle kovulacaktı.

Boyun bağı gevşemiş gibi sıkıştırdı. Derin bir nefes alarak kapıyı tıklattı. İçeriden cevap gelmesini beklemiyordu. Yine de her ihtimale karşı yeniden vurduğu kapıyı usulca açtı. Oda içki kokuyordu. Ekselansları dün arkadaşları gittikten sonra

odaya içki getirmelerini ve daha sonra da onu rahat bırakmalarını söylemişti.

"Efendim!" Kısık çıkan sesini öksürerek yükseltmeye çalıştı. "Ekselansları, bir ziyaretçiniz var, efendim."

Kıyafetleriyle hatta çizmesiyle yatağa çapraz uzanmış olan Ekselansları huzursuzca kıpırdandı. İnleyerek sırtüstü döndü. Uzun bacaklarının çoğu yataktan sarkıyordu. George bütün cesaretini toplayıp yeniden, "Efendim, bir ziyaretçiniz var," dedi.

Sean vızıldayan sesin rahatsız edici varlığından kurtulmak için yeniden sızmayı denedi ama lanet olası ses bir türlü defolup gitmiyordu. Ağırlaşan elini kaldırıp sesi savuşturmak ister gibi salladı.

"Efendim, bir ziyaretçiniz var. Çok ısrarcı. Uygunsuz olduğunu söyledim ama sizi görmekte ısrar ediyor."

Gözlerini aralayıp yatağın birkaç adım ilerisinde duran uşağa baktı. Oda sisli bir görüntüdeydi. Uşağı George'nin üniformasının sarı şeritleri bu loşlukta beyaz bir parlaklıktaydı. "George!" diye homurdandı.

"Efendim..."

"Duydum lanet olası! Kimseyi görmek istemiyorum! Defolmasını söyle!"

"Söyledim ama beni dinlemeyecek kadar... Şey..."

Sean'ın nefesleri hırıltılı küfürlere dönüştü. "Kim olduğunu söyledi mi?"

"Garip olan da bu Ekselansları, isminin şey olduğunu söyledi."

Bu arada Sean doğrulmuş ve adama dönmüştü. Bakışı arkasındaki bir noktaya takıldı ve dudaklarından küfre benzeyen bir cümle döküldü. "Yeraltı Cadısı!"

George'nin yüzü bu yardımdan dolayı aydınlandı. "Evet, efendim söylediği isim buydu. Yeraltı Cadısı, dedi."

"Sen burada ne halt ediyorsun?" diye gürleyen Ekselanslarından uzaklaşmak için geri geri yürüyen uşak, arkasında duran birine çarptığında korkuyla döndü ve davetsiz misafirinin onu takip ettiğini gördü.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Beatrice ona çıkışan uşaktan çok, öfkeyle yataktan fırlayan genç adamın dengesini kaybetmeden önce yatağın direğine tutunuşunu izliyordu.

Sean başını tutarak, "Çık George!" diye bağırdı.

Uşak, bu kovuluşu ikiletmeden odadan fırladı. Çıkarken kapıyı zarifçe kapattı.

Beatrice başlığını geriye doğru iterek yüzünü açığa çıkardı. Sean ise yanıldığıyla ilgili düşüncesinin saçma olduğunu böylece gördü. Çatlayan başından daha ızdırap verici bir görüntüydü bu. Ah, yeniden sarhoş olması gerekiyordu. Güçlükle doğrulup komodinin üzerinde duran içki şişesine yürüdü. Kavradığı şişenin boş olduğunu görerek, genç kızın odada oluşunu umursamadan o meşhur denizci küfürlerinden birkaçını sıraladı.

Köye geri döndüğünde ise karısı Elenor'la birlikte onu kayaların içinde gizli bir mağaraya götürmüşler, köydekilere bebeğin öldüğünü söylemişlerdi.

İşte Silver insanlardan uzak bir yalnızlık içinde büyümüştü. Belirli zamanlarda gelen annesi ve babası dışında hiç kimseyi tanımıyordu. Tek dostu ormandaki ağaçlar, bitkiler ve hayvanlardı.

Ailesinin onu yaklaşan bir felaketten korumaya çalıştığını öğrendiğinden bu yana içinde yaşadığı hayatı kabullenmişti.

BÖLÜM 19

"Senin hiç sınırın yok mu?" diye homurdandığını duyan Beatrice, yatağın çevresinde dolaşarak genç adamı yeniden görüş alanına soktu.

"Konu sen olunca sanırım yok!"

Sean elindeki boş şişeyi hırsla duvara fırlattı. Bunun onu korkutmasını umuyordu. Ancak genç kız gözünü bile kırpmamıştı. "Duracağın noktayı bilmiyorsun, değil mi? Buraya, bekâr bir adamın evine gelerek neleri riske attığının farkında değilsin!" Haykırışı baş ağrısını arttırmıştı.

"Neleri riske attığımı biliyorum. Asıl sen ne yaptığının fakında değilsin."

Sean bulanık görüşünü düzeltmeye çalışırken ona doğru birkaç adım attı. "Bunun için mi buradasın?"

"O gece çok kötü görünüyordun. Merak ettim."

"Sen ve bitmeyen merakın... Ağabeyini de bu nedenle peşime taktın. Dün beni öldürmediyse bugün senin buraya geldiğini duyduktan sonra kesinlikle öldürecek."

Senin de amacının bu olduğunu sanıyordum!" diyen kız anlamamış bakışlarını dikti.

"Amacım neymiş?"

Kendini öldürmeye çalışıyorsun. Ya da öldürtmeye... Sanırım senin için fark etmez. Böylece vicdan azabından kurtulacaksın. Ne saçma bir düşünce!"

Sean onun burnunun dibine kadar sokuldu. Kendi içki kokusunun aksine ondan yayılan kadınsı koku duyularını yenileyip mucizevi bir şekilde baş ağrısını hafifletti. Bu arada onun karanlık deliğine gelmiş olmasından doğan öfke her an biraz daha artıyordu. "Beni tahlil etmenin bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun, küçük kız?"

Son iki kelimeyi vurgulaması Beatrice'nin canını yakmıştı. "Düşündüğüm kadar gizemlerle dolu bir adam değilsin. Seni sevemeyen hain bir kardeşin, korkak bir adamın zayıflığını üstlenmen çok aptalca! Senin onu önemsediğin kadar o seni önemsemiyordu. Neden anlamıyorsun? Kendi sonunu değil, senin sonunu hazırlamak için yaptı."

"Kapa çeneni!" diye hırladı Sean. "Hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Seni bu duruma getiren nefret dolu kardeşliği bilmeme gerek yok. Aile bağlarının ne kadar güçlü olduğunu gördüm." Cesurca, tehlike titreşimleri yayan genç adamın bedenine yaklaştı. Korkusuzdu. Sınırları olmayabilirdi ama öylesine güzeldi ki bir an Sean bütün acılarını onun bedeninde dindirmeyi düşündü. Bu kadının anlamadığı nokta onun gibi bir adamın çevresindeki herkesi yok edip dağıttığıydı. Buradan giderken bu tehlikeyi onun da anlamasını sağlayacaktı.

Elini uzatıp onun ipeksi yanağını okşadı. "Onların kötü olduğundan o kadar eminsin ki benim tanıdığın adam olmadığımı bir türlü göremiyorsun. Asıl kötü olan benim. Çevremdeki insanlar sadece benden korunmaya çalışırken kötüymüş gibi görünen insanlar."

Beatrice yanağındaki elin temasıyla titredi. Elini nasırlı iri elin üzerine koyarak yanağına bastırdı. "Bu söylediklerine inanıyor olamazsın. Seni tanıyorum." Tuttuğu eli göğsüne, tam kalbinin üzerine indirdi. "Kalbim seni tanıyor." Genç adamın elini biraz daha aşağıya indirdi. "Bedenim seni tanıyor. Eğer sana güvenmeseydi bu kadar kolay teslim olmazdı."

Ona âşık olduğunu söylüyor olamazdı! Ah, yüce Tanrım!

Sean'ın burun kanatları değişen nefesiyle açılıp kapandı. Avucuna temas eden ılık kadınsı ten ayartıcıydı. Baştan çıkmaya hazır bedeni, ona güvenle bakan bu kadının bütün güvenini yerle bir etmeye hazır bir şekilde hareketlenmişti. Hayatında Beatrice'den başka hiç kimse ona böyle derin bir inançla bakmamıştı. Bu yanlıştı, hem de çok yanlıştı.

Elini hızla çekerek kızdan uzaklaştı. "Sen sadece kadınlarla nasıl oynayacağını bilen bir adamın ağına düşen masum bir kızsın."

Beatrice bu karanlık ses tonuyla ürperdi. Yine de onu ikna etmekten vazgeçemezdi. "Beni kötü olduğuna ikna etme çabaların nafile. Asla inanmayacağım. Senin inanmana da izin vermeyeceğim."

Sean'ın biçimli dudakları hafifçe kıvrıldı. Sonra genişleyen bu dudaklardan erkeksi gür bir kahkaha odayı doldurdu. Beatrice hoş tınılara sahip bu kahkahanın samimi olmadığını, yapay ve zorlama olduğunu fark ederek bitmesini bekledi.

Genç adamın gülüşü yavaşça yüzünde donarak eski karanlık ve karamsar ifadesi geri geldi. Gri gözleri artık iyice aydınlanmış odada soğuk ve donuktu. Çevresine genç kızı üşüten karanlık bir hava yayıyordu. "Benim gizemlerimi çözmek için peşime düştüğünü söylemiştin, değil mi Beatrice? Pekâlâ, merakının tatmin olması için bütün iğrençliklerimi duymak istiyorsan sen bilirsin. Bence otursan iyi olur."

Genç kızı dirseğinden tutup odadaki tek koltuğa zorla oturttu. Kendisi de yanmayan şöminenin önünde durarak bakışlarını karanlık boşluğa dikti. Düzgün profili ve çatılmış kaşlarıyla bir süre suskun kaldı. Beatrice onun her hareketine

odaklı içgüdüleriyle bu suskunluğun arkasında gizli olanları görmeye çalıştı. Sean, konuşmaya başladığında ise ses tonundan duruşuna, boş bakan gözlerinden sıkılmış yumruklarına kadar her ayrıntıyı hafızasına kazımıştı.

"Sanırım en baştan başlamalıyım. Doğumumdan, doğumumuzdan... Annem biz doğduktan kısa süre sonra ölmüş. Dean benden birkaç dakika büyük. Ama ben ondan daha güçlü bir bünyeyle doğmuşum. Sonraki yıllarda ilk fark ettiğim şey babamın Dean'ı benden daha çok sevdiğiydi. Kıskanç bir çocuktum. Babam ölüm döşeğinde olmasaydı sana, nasıl Dean'ı öldürmeye çalıştığımı anlatırdı. Azgın bir at sürüsünün önüne doğru kovaladığımı ve son anda nasıl kurtardığını büyük bir zevkle anlatırdı. Benim ne kadar kötü bir çocuk olduğumu o zaman anlamıştı. Dean'ı benden korumak için daha fazla çaba göstermeye başladığında bu beni çıldırtmıştı. Onların arasındaki bağı hep kıskandım. Sonra yetişkin birer adama dönüşmeye başladığımızda onun Amelia'ya âşık olduğunu fark ettim. Ondan önce harekete geçip Amelia'nın bana âşık olmasını sağladım.

Dean bunu fark ederek, bir gün benmişim gibi Amelia'ya yaklaşıp onunla yattı. Sonra da evlenme teklif etti. Çılgınlık sınırlarımı o gün aşmıştım. Artık tek amacım intikam almaktı. Bu nedenle Dean'a kalacak bütün o mal ve mülkleri kumarda bilerek kaybettim. Alacaklılar babamın kapısına dayandığında bu defa da o çıldırdı ve beni evlatlıktan reddederek evden kovdu.

Arkamda bıraktığım insanları bir kere bile düşünmeden Londra'ya geldim. Kime sorarsan sor serseri ve hovardaydım. Amelia benim oyuncağımdı ve ben oyuncağımı kaybetmiş olmaktan dolayı çok mutsuzdum. Kadınların karşı koyamadığı bir cazibeye sahip olduğumu kavradığımda kendime yeni oyuncaklar bulabileceğimi de anladım. Acımasızca çok fazla kalp kırdım. Sonra ufukta yeni bir hedef belirlediğimde, bütün bana âşık o kadınları geride bırakmaktan hiç vicdan azabı çekmedim.

Bir gün sokakta yürürken bir dükkândan çıkan çok güzel bir genç kız gördüm. Nahif, zarif, masum ve çok güzeldi. Peşine düştüm. Sarah'ın masumluğunun benim aldatıcı oyunlarım karşısında hiçbir şansı yoktu. Amacım biraz eğlenmekti. İlerleyen zamanlarda onun bana aşkla bakan gözlerini kaybetmek istemediğim için bu olayı bir adım ileriye de taşımaya karar vermiştim. Evlenme teklif ettim. Neden etmeyecektim ki? Bana tapan bir budala bulmuştum.

Evlendikten sonra sıkıldığımı anlamam çok uzun sürmedi. Sarah'ı bir kenarda unutup daha önceki hayatıma geri döndüm. Sızlandığı zaman onu aşağıladım. Görmezden geldim. Başka kadınlarla aldattım. Bir süre sonra benim tanıdığı adam olmadığımı o da kabullendi ve kendisine ilgi gösterecek başka birini buldu.

Bir gece beni âşığıyla terk ettiğinde bir yıllık evliydik. Kumar masalarından bıkıp, eve döndüğümde karım evi terk edeli bir hafta olmuştu. Peşine düşmedim, aramadım ama fazlasıyla can sıkıcı bu durumu kabullenemedim. Kendine güvenen alçak bir piçtim."

Sean geriye dönüp kıpırtısız bir şekilde onu dinleyen Beatrice'ye baktı. Rengi çekilmiş yüzünde yaşlarla dolu gözleri kocaman açılmıştı. Nefes almaya korkarak genç adama bakıyordu. Sean çözülmemeye çalışan inatçı duruşunu kırmak için son darbeyi indiren sözlerini buz kütleleri gibi genç kızın üzerine yağdırdı. "En komik olan nedir biliyor musun? Ona âşık olduğumu onun yokluğunda anladım. Önce yaşadığım acının kırılan gururumdan kaynaklandığını sandım. Zamanla bir kenara ittiğim o zavallı kadına âşık olduğumu anlayınca deliye döndüm." Eliyle kocaman bir daire çizerek onun dikkatini bu odaya çekti. "Burası onunla yaşadığım evdi. Her köşesinde hatırası var. Bu nedenle artık bu evde kalamıyorum."

Konuşmasını bitirince, genç kıza yaklaşarak, kolundan tutup kaldırdı. Çektiği kızı giyinme odasının kapısına getirdi. Beatrice gördükleri karşısında nefes almayı unuttu. Bütün raflar ve askılar rengârenk kadın kıyafetleriyle doluydu. Bazıları

kullanılmış, bazıları ise giyilmeye bile fırsat bulunamadan öylece askılarda sahibinin dönmesini bekliyordu. Diğerlerinden ayrı bir yerde duran beyaz kıyafetin gelinlik olduğunu duvağını görmese de anlayabilirdi.

Bakışını bu dehşet verici görüntüden kurtarıp odaya çevirdi. Oda, burasının bir kadına ait olduğunu çığlık çığlığa bağırıyordu. İlk geldiğinde gözüne çarpmayan ayrıntılar birden üzerine yağmaya başlamıştı.

Sean, sevdiği kadına ait olan bu odayı mabede dönüştürmüştü. Sarah'ın odasının dışında kalan her yer çıplak ve boştu. Bakımsızlığa terk edilmiş, dışlanmış evde düzenli tutulan tek yer bu odaydı.

Parçalara ayrılan kalbinin kırıkları canını yakıyor, oda nefes almasını güçleştiriyordu. Yanında duran adamın yüzüne bakmaya korkarak bakışını renkli halıya dikti. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Sean duygusuzca çevresini işaret etti. "Sence?"

Beatrice ne yapacağını bilmeyen birinin davranışıyla bocalıyordu. Parmakları üzerindeki pelerinin kıvrımlarına takılmıştı. Genç adamın bütün anlattıkları içinde, ruhunu ve kalbini parçalara ayıran tek gerçek, bir başka kadına âşık bir adama hem kalbini hem de bedenini vermiş olmasıydı. Kendisinden tiksindi.

Sean, sonunda başını kaldıran genç kızın gözlerinde hayal kırıklığını ve yıkılan güveni gördüğünde derin bir nefes aldı. İstediği olmuştu. Ona inanan ve güvenen tek insanı büyük bir başarıyla kendisinden uzaklaştırmıştı. Azıcık daha eşelese belki de kendisinden nefret bile ettirebilirdi. Burada bırakmaya karar verdiğinde içinde yaşadığı depremden dolayı ayakta kalabilmeyi diledi.

Genç kızın, "Ben gitsem iyi olacak," diye mırıldanmasını duyduğunda, onu durdurmaya niyetlenen ellerini yumruk yaparak yanlarında tutmak için zorladı. Kapıya doğru yürüyen Beatrice'yi, "Dean'ı nasıl öldürdüğümü bilmek istemez

misin?" diyerek durdurdu. Genç kızın kasılan sırtına bakıyordu. Beklediği gibi yüzünü dönmedi.

"Onu kışkırttım. Elindeki tabancanın tetiğini çekemeyecek kadar korkak olduğunu söyledim. Onunla alay ettim. Onu öylesine sinirlendirdim ki, gözümün önünde şakağına dayadığı tabancanın tetiğini gözlerimin içine bakarak hiç düşünmeden çekti."

Beatrice son itiraftan sonra akmaya hazır gözyaşlarını kendine saklamak için kapıya koştu.

Odadan kaçarcasına uzaklaşan kızın ardından uzun süre olduğu yerde kaldı Sean. Söylediği yalanların içine gerçekleri de serpiştirmesi inanılırlığını güçlendirmişti. Beatrice bir daha asla onu merak ederek peşine takılmayacaktı. Olması gerektiği gibi Sean'dan uzak duracak, onu mutlu edebilecek bir adamla yeni bir başlangıç yapabilecekti.

Eğer istediği buysa neden kendini bu kadar yıkılmış hissediyordu?

Bu öyle büyük bir hataydı ki, Beatrice'nin bu zamana kadar yaptıkları bu hatanın yanında çocuk oyuncağı olarak kalacaktı. Kalbi, uğradığı hayal kırıklığının parçalarını toplayamayacak kadar perişan olmuştu. Bedeni mekanik hareketlerle o odadan çıkmış, evden ayrılırken adımları geldiği yolu bilinçsizce adımlamıştı.

Beklemekten sıkılan arabacı, kızın ruhsuz bir tavırla arabaya binişini izlemiş, sonra da arabayı hareket ettirmişti. Eve geri dönüşü birkaç hizmetçinin dışında kimsenin dikkatini çekmedi. Dante ve Jessica'ya yakalanmadan, odasına çıkıp kapısını sıkıca kapattı. O anda yaşadığı depremden dolayı sendeledi. Dünyayı altüst eden bir deprem değildi bu. Sadece genç kızın iç dünyasını yerle bir eden ve hayatının çökmesine sebep olan bir sarsıntıydı.

Buz gibi olmuş parmakları pelerinin bağcığını çözdü. Kaba kumaş omuzlarından kayarak yere yığıldı. Amaçsız kal-

mış, rotasını kaybetmiş bir gemi gibi bocalıyordu. Son günlerde sığınağı olan bu odanın nefes alamayacak kadar küçük geldiğini fark etmesi için bu sabah Sean'ın söylediklerini duyması gerekiyormuş demek ki.

Derin bir nefes alıp bırakırken aynı anda tutmaya çalıştığı gözyaşları da göz pınarlarından taştı.

"Kahretsin! Seni batakhanelerden toplamaktan bıktım!"

Sean hemen yanında dikilmekte olan iri bedene sarhoş olmaya yakın gözlerle baktı.

"Seni dadım olarak tuttuğumu hatırlamıyorum!" diye homurdandı.

Dante, asabi hareketlerle çektiği sandalyeye yine asabi tavırlarla oturdu. "Bütün söyleyeceğin bu mu?"

Genç adam elindeki bardağı tepesine dikerken umursamazca omzunu silkmişti. Şu an Dante'yle konuşmak hiç içinden gelmiyordu. Aslında dünyadaki hiçbir insan için dudaklarını oynatmak istemiyordu. Kendi kabuğuna çekilip, olabildiğince çok içmek ve olabildiğince sarhoş olmak istiyordu. Ta ki beynini istila eden seslerden kurtuluncaya kadar...

Dante ondan tepki gelmediğini görünce, dirseklerini masaya dayayıp genç adama doğru eğildi. Burnuna dolan leş gibi içki kokusuyla yüzünü buruşturdu. "İçkiyle halletmeye çalıştığın nedir bilmiyorum. Arkasına saklandığın bu bardaklar acını alamaz. Onlarla gerçekten yüzleştiğinde ancak bu keder hafifler." Onun bardağını yeniden doldurduğunu görünce öfkeyle dişlerini sıktı. "Sean! Bana bak!" Lanet şeytan *tutup yakasından çek ve gırtlağına sarıl* diyordu. Boş bir duvarla konuşmak kadar zavallı bir çabayla Sean'ın dikkatini çek-

meye çalışıyordu. "Bana bak lanet olası! Bir an önce kendini toparlaman gerek."

"Neden?" Bakışları bu soru kadar boştu.

"Neden mi?" diye tekrarladı Dante kaşlarını çatarak. "Bu nasıl aptalca bir soru böyle? Hayatına devam etmek için elbette!"

Sean, asabi ve kızgın bir kahkaha attı. "Hayatıma devam etmek istediğimi kim söylüyor?"

"Bu lağım çukurunda ölene kadar içmeyi mi düşünüyorsun?"

"Güzel fikir!" diyen Sean yeni doldurduğu kadehi havaya kaldırıp dudaklarına götürdü.

"Saçmalamayı kes! Bir an önce toparlansan iyi edersin."

"Neden?"

Yine aynı aptalca soru... Ama bu defa geçerli bir cevabı vardı genç adamın. "Majesteleri, Fahid'i huzuruna çağırdı."

"Neden?"

Dante ona uzanmak için kaşınan ellerini yumruk hâline getirdi. Yoksa o saman dolu kafasını oturduğu masanın ahşabına defalarca çarpmaktan büyük bir memnuniyet duyacaktı. "Bizzat Majesteleri tarafından görevlendirildik. Son haftalarda kendi kara sularımızda olan gemilerimize korsan saldırıları düzenleniyor. Resmî bir emirle denize açılma zamanı..."

"Yasal korsanlar mı olduk?" Sarhoş bakışları nihayet odaklanmaya başlamıştı. Elindeki bardağı bırakıp yayıldığı sandalyeden doğruldu. "Ne zaman?"

"En kısa zamanda açılacağız. Bir an önce toparlansan iyi olur. Adamlarının sana ihtiyacı var!"

Acınası zavallı bir kahkahayı dudaklarından kaçırdı genç adam. "Dünya üzerinde hiç kimsenin bana ihtiyacı yok! Olmamalı da zaten. Her şeyi bok etmek gibi özel bir huyum var."

Dante'ye bu söylenen cümle yardım çığlığı gibi geldi. Ona karşı olan bütün öfkesi söndü. Bir zamanlar Dante de aynı durumdaydı. İçine düştüğü amaçsızlıktan kurtulmak için çabalarken, bu adamlar onu çekip çıkarmışlardı. Şimdi sıra ondaydı. Fakat hangi cümlelerin bu adam üzerinde nasıl etkisi olacağını bilemiyordu.

"Boktan bir herif... Hayır, boktan iki herif! Baban ve kardeşin için içine düştüğün şu duruma bak! Öyle zavallılar ki karşına geçip senden korktuklarını bile söyleyememişler."

Sean, alaycı ve küçümseyen bir tavırla güldü. Dudaklarından dökülen boğulmak üzere olan bir adamın hırıltısıydı. "Benden korkmak mı?"

"Zayıf karakterli insanlar, kendilerinden daha güçlü olan insanları sindiremediklerini anladıkları anda küçümsemenin, alaycılığın ve aşağılamanın arkasına saklanırlar. Korkmuşlardır. Kişiliklerindeki zayıflığı o anda görürler ve bundan ölesiye nefret ederler. Kendilerine olan nefreti karşısındakine yönlendirerek kurtulmaya çalışırlar. Anlamıyor musun? Onların korktukları ve nefret ettikleri aslında kendileri! Senin hiçbir katkının olmadığı kişiliklerindeki zavallılığın suçunu senin omuzlarına yüklemeye çalışıyorlar. Neden bu suçlamanın altında kalıp boğuluyorsun? Biliyorum, o kardeşindi. Seni hiçbir zaman sevememiş olan bir adam için hayatını berbat etmeye değer mi? Babana gelince her şeyin suçlusu olan adam için bir dakikamı bile harcamam. İsteseydi Dean'ın nefretini beslemek yerine ona güçlü bir adam olmayı öğretirdi."

"Bilmiyorsun!" diye itiraz etti.

"Yeterince biliyorum ve görüyorum. Detaylar fikrimi değiştirmeyecek. Silkelenip kendine gelmen gerekiyor. Senin ve bizim bir amacımız var. Kendin için olmasa bile pek çok masum için denize açılacak ve onların hayatını kurtarmak adına kılıç sallayacaksın." Yerinden doğrulan Dante, "Şimdi benimle geliyor musun?" diye sordu.

Uzun esmer parmaklarını içine düştüğü bunalımı bastırmak ister gibi gözlerine götürdü. Boş bir çabayla düşüncele-

rini toplamaya çalıştı. Ruhundan ve kalbinden katran karası bir keder sızıyor, beyniyle birlikte bütün bedenini sarıyordu. Yapışkan, iğrenç kokan, vıcık vıcık bu elemi görmezden gelmesi mümkün değildi.

Elini gözlerinden çekerek kalkmasını bekleyen Dante'ye baktı. Başını isteksizce sallayarak doğruldu.

Yedi yaşındayken bir deri bir kemik kalmış o zavallı köpeği bulduğu sokaktan eve getirmişti. Annesinden gizlice eve soktuğu köpek, içinde bulunduğu durumu kavrayamamış ve kaçmaya çalışmıştı. Keçeleşmiş kahverengi tüyleri ve kahverengi gözleriyle gördüğü her insanın onun düşmanı olduğunu düşünen köpek, hırlayıp Beatrice'den kurtulmaya çalışmıştı. Bilmediği bir dünyanın güvenilmezliğindense hırpalandığı o sokaklara geri dönmek istemişti. Günlerce onu sakladığı boş odanın bir köşesinde küskün somurtmuş, küçük kızın iyi niyetli bütün yaklaşımlarına hırlayarak cevap vermişti. Sonunda elini ısırdığında ise annesinin gözünden kaçmayan diş izleri köpeğin bulunmasına neden olmuş ve zavallı hıçkırıklarına rağmen hayvancağız o çok istediği sokaklara yeniden dönmüştü.

Küçücük aklıyla o gün anlayamadığını şimdi anlıyordu Beatrice. Köpek rahat bir yaşamı olmasına rağmen özgürlüğünü feda etmek istememişti. Ama o zaman dünyayı tanımayan küçük kız için evde huzursuzluk çıkmasına sebep olan sokaktan hayvan toplama eylemi devam etmişti. Her defasında sokağa atılacağını bildiği kedileri ve köpekleri kurtarma misyonuna özenle sadık kalmıştı.

On iki yaşına geldiğinde fark ettiği şey ise eve alınan bu hayvanların özgürlüğünü kaybettiği olmuştu. Artık yeni bir misyonu vardı. Kapatılan bütün hayvanları özgürlüğüne ka-

vuşturmak... Önce ahırdaki atları bırakarak işe başladı. Bu durumun suçlusu fark edildiğinde bir haftalık oda cezası çok da umurunda olmamıştı. Odasından çıktığında ilk işi ahırlara koşmak olmuştu. Bıraktığı bütün atların geri getirildiğini gördüğünde çığlık çığlığa ağlamıştı. Ve o günden sonra ahırlara girmesi yasaklandı.

Bu, Beatrice'yi durdurmadı elbette. Annesiyle birlikte gittikleri ev ziyaretlerinde ev sahiplerinin iyi cins köpeklerini, Afrika'dan getirilmiş ender bir tür olan papağanlarını, sevimli beyaz tüyleriyle bütün gün uyuyan o hantal kediyi de özgürlüğüne kavuşturdu. Ama insanlar onun bu iyi niyetli amacını asla anlamadılar. Özgürlüğüne kavuşturduğu her hayvanla cezaları uzadı ve ağırlaştırıldı.

On beş yaşına geldiğinde aslında özgür olmayanın kendisi olduğunu fark etti. O zavallı hayvanlar durumu kabullenmişti, katı kuralların içine hapsolmayı kabullenemeyen Beatrice'ydi. O andan itibaren kendi özgürlüğüne odaklandı. Yıktığı her kural, çevresini saran parmaklıklardan birisinin yok olması demekti. Asiliği ve başına buyrukluğu daimî belaya neden olsa da bir gün o kafesten tümüyle kurtulacağından emindi genç kız.

Bütün o başına açtığı belalar bugünkü duruma gelmesine yol açmıştı. Çabaları akıntıya karşı kürek sallamaktan daha da nafileydi. Bir gün ayağına prangaların en kötüsünü takacağını bilemeden özgürlüğüne uçmaya çalışmıştı. İlk *kurtuldum* duygusunun sarhoşluğunda, imkânsız olan bir adama âşık olmuştu. Çarptığı duvar bütün dengelerini altüst etmiş, dizlerinin üzerine çökmüştü.

Bu çöküntü asi kişiliğinde etkiler bırakmıştı. Yontulmuş, umursamayan ve çökmüş bir Beatrice çevresindeki onu tanımayanlar tarafından olgunluk olarak nitelendirildi. Ancak onu tanıyan Jessica ve Dante için görünüşü endişe vericiydi. Çevresine ördüğü kabuğu kırmak için yaptıklarının farkında değildi.

Bir gece Doyl dışarıdan gelen at kişnemesiyle yatağından fırladı. Yüce Tanrım! Bu bir Pooka'ydı. Şekil değiştiren, en çok da siyah tüylü, sarı gözlü bir at şeklinde görünen bu ruh insanlara felaket haberi verirdi. Karısıyla birlikte iliklerine kadar titrerken evin önüne toplanmış olan köylüler bu durumu yadırgamışlardı. Bütün bildikleri Doyl ve Elenor'un bir kızları olmamasına rağmen Pooka neden onlara görünmüştü.

BÖLÜM 20

Bir köpek balığı gibi kanı görmese de oralarda bir yerlerde var olduğunu algılayabiliyordu. Ensesindeki tüyler kabarmıştı. Gözleri bomboş olan ufku yeniden taradı. Deniz durgun bir göl kadar sakindi. Hiç can almamış, nimetleriyle insanları her zaman kutsamış gibi sakin ve cansızdı. Sean onun daha önce ne kadar acımasız olduğunu bizzat yaşayarak görmüştü. Bu maviliğe o kadar çok masum insanın kırmızı kanı karışmıştı ki neden mor renk almadığına hâlâ şaşırıyordu. Kendi günahlarını yok edebilme özelliğine sahipti deniz. Aldıklarını vicdansızca birkaç balık vererek telafi edebileceğini sanıyordu. Belki telafi edebiliyordu. Ondan uzaklaşamadığına ve nefes alamadığına göre en azından genç adam onun bu acımasızlığını görmüyor olmalıydı.

Yaklaşık bir haftadır denizdeydiler. Dante'nin onu bulduğu son akşamdan sonra ağzına içki koymamış ve kendini toparlamaya çalışmıştı. Gemilerin hazırlığı bir hafta sürmüş, sonunda özledikleri yosun ve tuz kokusuna kavuşmuşlardı. Huzursuzluğunu kendi bedeniyle sınırlamaya çalışmıştı.

Adamlarının bu karamsar hâlinden etkilenmesini istemiyordu. Gördüğü kadarıyla başarılı da olmuştu.

Fahid ve Dante'nin kumandasındaki gemiler hemen sağında ona eşlik ediyordu. Onların konuşma çabalarını görmezden geldiği karada, geçen son haftadan sonra denizle baş başa kalmak iyi gelmişti. İçindeki katı adama ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Tek hissedebildiği damarlarında kan yerine dolaşan aceleci ve sabırsız karıncaların verdiği bir kaşıntıydı. Uğultuyla dışarıya taşmaya hazır bir şekilde kaynaşıp duruyordu.

Kendine düşünmeyi yasakladığı o andan itibaren bedeni sabırsız bir beklentiye girmişti. Her şeye son verebileceğini bilmenin o eşsiz tadı damağındaydı.

Yukarıdan gözcü direğinden gelen tayfanın sesiyle dalgınlığından kurtuldu. Bir süredir boş gözlerle baktığı ufukta beliren gemilere beklentilerinin cevabıymış gibi gözleri parlayarak baktı. Gemileri Fahid ve Dante de görmüştü. Diğer gemilerde başlayan hareketliliğe kendi gemisi de katıldı. Dümeni ikinci kaptana teslim ederek sabırsız adımlarla kaptan köşkünden indi.

Gittikçe yaklaşan gemilerin sayıca onlardan fazla olduğunu fark etmeleri zaman almadı. Fahid'in verdiği gür emirler diğer iki gemiden de duyulabiliyordu. Anlaşılmayan nokta kalmasın diye yazılı hâle dönüştürdüğü kâğıtlar birer okun ucunda Dante ve Sean'ın gemisinin güvertesine düştüler. Emirler gayet açıktı. *Az kayıp, dikkatli saldırı ve aman vermeyen bir hız!*

Yaklaşan gemilerin kime ait olduğunu sorgulamaya gerek kalmadan yaklaşık beş millik bir mesafede direğe çekilen bayraklar aradıkları gemiler olduğunu göstermişti. Korsan gemiler tekinsiz bir hızla yaklaşıyordu. Deniz bile biraz sonra yaşanacak savaşın heyecanıyla dalgalanmaya başlamıştı.

Fahid kaptan köşkünden inerek küpeşteye yaklaşmıştı. Elindeki dürbün gözüne dayayıp yaklaşan gemilerin silah durumunu kontrol etmeye başladı. Ağır teçhizatla donatılmış kadırgaların saldırıya hazırlandıkları artık görünür hâle gelen topların ağızlarından belliydi. Henüz atış menziline girmedikleri için adamlarına beklemelerini işaret etti.

İyi bir amaç uğruna hazırlandıkları bu savaşın benzerlerini yaşamıştı. Dünya canavarlarla doluydu. Masum olanları korumak için bu canavarların dişlerinin sökülmesi gerekiyordu. Bütün dişleri dökülse bile bütün bütün yutacağı avını elinden kaçırmak istemeyen canavarların başını da kesmek kesin çözüm olacaktı.

Bir zamanlar istemeden de olsa o gemilerin içinde canını yakmaya zorlandığı insanların intikamını alma heyecanı kalbini hızlandırdı. Oldukça yaklaşan gemileri dürbünsüz de rahatça inceleyebiliyordu. Sean ve Dante'nin de geminin güvertesinde durmuş, ondan gelecek işareti beklediklerini görebiliyordu. Gemiler menzil içine girdiği anda gerekli olan işareti verdi.

Topların kulakları sağır eden sesi ayağının altındaki güverteyi bile sallamıştı. Savaşçı olan adamları, gözlerinde tıpkı kendisininki gibi bir heyecanla ellerinde kılıçla bekliyordu. Karşılıklı top atışları devam ederken menzile giren gemiler okçuları tarafından ok yağmuruna tutuldu. Karşıdan cevap olarak gelen okları kaldırdıkları kalkanlarla engellemeye çalıştılar. Fahid'in gemisi ortada ilerlerken Sean ve Dante diğer gemileri çembere almak için geniş bir yay çizmeye başladılar.

Sean'ın gemisinde olan bir hareket Fahid'in dikkatini çekti. Gördüklerini yorumlamakta güçlük çekerek gözlerini kıstı. Hayır, doğru görüyordu. Sean direğe kırmızı bayrak çekmişti. Bu *esir alınmayacak, esir de verilmeyecek* anlamına geliyordu. Piç herif, kendisiyle birlikte adamlarını da intihar etmeye zorluyordu.

Lanet olsun bilmeliydi!

Sonrasında birbirine bordalayan gemilere ağır kancalı halatlar atılarak ip iskeleler kuruldu. Gemiler ahşabın ahşaba dokunmasından doğan tüyler ürperten bir gıcırtıyla birbirine sürtündü. Fahid'in o andan itibaren dikkati kaldırılan kılıçlar, küfürler, haykırışlara yöneldi. Kendi savaşçılarının karşıdaki gemiye atlamaları ve üzerilerine hücum eden korsanları durdurmaya çalışmaları savaşa odaklanmasını sağladı.

Gemisini bordaladığı kadırgaya ilk halatlar atıldıktan sonra kılıçlar ekinleri biçen bir tırpan gibi inip kalkmaya başlamıştı. Gözü kara bir hınçla adamlarının en önündeydi Sean. Acımasızca kestiği bedenlerden arkasında bir koridor oluşturmuştu. Gömleği kan içinde, saçları terden sırılsıklamdı. Gemisine atlamaya çalışan her adamın önüne bir bent gibi dikiliyordu. Adamlarını kaybetmemek için verdiği bu savaş kendisi için intihar anlamına geliyordu. Arkasında hissettiği hareketle aniden dönerek kılıcını hızla indirdi. Düşmanının bedeni omzundan başlayarak kalbine kadar ikiye ayrılmıştı. Yaptığı vahşi hareketi diğer yandan saldıran bir başkasına da uyguladı. Kılıcı keskin bir kararlılıkla bedenleri ikiye bölüyor, kolları mekanik bir tavırla inip kalkıyordu.

Birbirine yapışmış gibi duran iki gemi demir kancalarla sımsıkı bağlanmıştı. Bakışı korsanların asıl kaynağı olan diğer gemiye kaydı. Kaptan şüpheli bir şekilde adamlarının büyük çoğunluğunu gemide tutuyordu. Sean'ın kadırgasına atlayanlar, bu adamların ancak çok az bir kısmıydı. Omzunun üzerinden çarpışan adamlarına baktıktan sonra sıçradığı küpeşteden diğer gemiye atladı. Kendi adamlarından bir kısmı övülecek bir gayretle düşman gemisinin güvertesinde mücadele ediyordu. Genç adam da onlara katıldı. Sayıca üstün olan korsanlardan yaklaşık on adamın işini bitirmesi çok zaman almadı. Tek tek düşen adamlarının arkasında bıraktığı yoksunluğu hissetse de savaştan çekilmeyi düşünmeden saldırıyordu. Çevresinde, insan bedenlerinden oluşmuş küçük bir tepeciğin arkasında durmaksızın kılıcını sallarken, ona hücum edenlerin artık gönülsüz olduğunu ve yavaş yavaş

geri çekildiklerini görünce hırsla atıldı. Neden vazgeçiyorlardı? Kahretsin! Bu geri çekilişin sebebi neydi?

Aklındaki soruların cevabı romdan kalınlaşmış bir ses tarafından verildi. "Onu canlı istiyorum!"

Göremediği sesin sahibine, "Yakalayabilirsen istersin!" diye cevap verirken birinin daha cansız yere düşmesini sağladı.

"Etkisiz hâle getirin onu!"

Artık kılıçların kılıçlara değen metal sesleri kulaklarında çınlamıyordu. Çevresini saran yaklaşık elli adamın ortasında tek başına durduğunu ve içinde bulunduğu geminin savaş alanından hızla uzaklaşmakta olduğunu kavradığında artık çok geçti. Kılıçların sivri uçları bedeninin her noktasında delik açmaya hazır bir şekilde bekliyordu. Sanki Sean'ın bundan korkması gerekiyormuş gibi tehditkâr yüzleriyle birisini bekliyorlardı.

"Size onu etkisiz hâle getirin dedim!" diyen sesi duyduğunda hızla geri döndü ancak ensesine aldığı ağır darbe onu görmesine engel olmuştu.

Odasından isteksiz adımlarla çıkmış olan Beatrice koridorda yürürken aniden durdu. Dante ve Jessica'nın yatak odasının kapısı önündeydi. Aralık kapıdan Jessica'nın kızgın ama aynı zamanda endişeli sesi geliyordu. Öfkeli söyleminin hedefi Dante'ydi. Dönmüştü demek!

Rahatlamış bir nefes alıp, odaya girmeye hazırlanırken konuşulan konunun içeriğiyle duraksadı.

"Yüce Tanrım, ölebilirdin!" Cevap olarak Dante'den anlaşılmaz bir homurtu geldi.

"Yaralanmışsın! Sen denizdeyken aklımı kaçırabilirdim. Seni yeniden kaybetmek istemiyorum!"

Kısa bir anlık sessizlikte Beatrice, Dante'nin Jess'i sakinleştirmek için sarıldığını gözünün önüne getirdi. Sevgiyle gülümseyip içini çekti.

"Beni kaybetmeyeceksin. Hep sana döneceğim."

"Diğerleri iyi mi?" Dante'nin yüzünde gördüğü her neyse sesi artık endişeliydi. "Ne oldu? Çok mu kayıp verdiniz?"

Odadan Dante'nin kızgınlıkla dolaştığına dair adım sesleri geldi. "Lanet piç direğe kırmızı bayrak çekti!"

"Kırmızı bayrak da ne demek? Kim çekti?"

"Sean!" Dante'nin diş gıcırtılarını dışarıdan bile duyabiliyordu. "Kırmızı bayrak, intihar anlamına gelir. Denizcilikte *ölümüne saldıracağım* demektir!"

Beatrice bir anlığına duran kalbiyle öylece kalakalmıştı. Nefes almakta zorlanıyordu. *Hayır! Lütfen Tanrım!*

"Neler oldu, Dante?" Jess'in sesi artık korku doluydu.

"Denize açıldığımız ilk hafta hiç kimseyle karşılaşmadık. Başıboş dolaşarak zaman geçiriyorduk. Altıncı gün dört geminin yaklaştığını gördük. Tahmin ettiğimiz gibi korsan gemileriydi. Beklemekten ve oyalanmaktan sıkılmıştık." Sıkıntıyla bir an duraksayan Dante, "Savaşa hazırdık. Sonra çarpışma başladı. Sean'ın bayrak direğine kırmızı bayrak çektiğini gördüğümde diğer gemiye atlamış, kılıç sallıyordum. Bir anlığına dikkatim dağıldığında üzerime doğru gelen adamı kaçırdım ve yaralandım," diyen genç adam, hıçkıran karısını teselli etmek için birkaç sevgi sözcüğü söyledi.

"Sonra..." dedi Jess titrek bir sesle.

"Biz üç gemiyle savaşırken diğer gemi kaçmıştı. Savaşı kazandığımızı düşünüyorduk. Korsan gemisindekiler kılıçlarını atıp teslim oldular. Kaybettiğimiz adamları tespit etmeye çalışırken Sean'ın olmadığını gördük. Cesetlerin ve yaralıların arasında yoktu. Denizi bile araştırdık ama bulamadık."

Dante öfkeyle küfretti. "Uzaklaşan korsan gemisinde olduğunu anlamamız hepimizi dondurmuştu. Lanet gemi daha savaşın başında kaçmıştı. Peşine düşsek de ondan en ufak iz bile yoktu."

"Ekselansları korsanlara esir mi düştü? Yüce Tanrım! Dante! Ne yapacaksınız?"

Jess kapıdaki harekete başını çevirdi. Beatrice bembeyaz bir yüzle eşikte duruyordu. "Beatrice!"

"Onu kaçırdılar mı? Öldürdüler mi?" Yüzü gibi donuk bir beyaza bürünmüş dudaklarından güçlükle dökülen kelimeleri duyan Dante, kız kardeşine döndü. Yüzünde morluklar vardı. Gömleksiz bedeninde omzunu da kaplayan büyük bir sargı ilk göze çarpan ayrıntılardandı. Beatrice'nin bakışları bu sargıya döndüğünde korkuyla daha da irileşti. "Yaralanmışsın!"

Ağabeyine doğru atılıp sıkıca sarıldı. Dante kollarına sığınan kız kardeşini sıkıca kucakladı. "Önemli değil. İyiyim." Genç adamın söylediklerine Jessica'dan şikâyetçi bir hırıltı geldi.

"Neler oldu?" Göğsüne yüzünü gömmüş olan Beatrice'nin sorusuyla sıkıntılı bir nefes alan Dante, "Karşılaştığımız dört korsan gemisinden biri kaçtı. Olmadığını ancak çarpışma bittiğinde anlayabildik. Sean da o geminin içindeydi," dedi.

"Öldü mü?" diye yeniden sorarken dudaklarından kelimeler güçlükle dökülmüştü.

"Bilmiyorum. Eğer sağ kalabilmişse ve kim olduğunu anlamazlarsa yüklü bir fidye karşılığında bırakırlar."

"Kim olduğunu mu? Dük olduğunu öğrenirlerse öldürürler mi?"

"Dua edelim de sadece dük olduğunu öğrensinler. Asıl kimliğini öğrenirlerse..." Dante katı bir sesle yaptığı açıklamayı yarım bıraktı.

"Majestelerinin görevlendirdiği korsanlar olduğunu anlarlarsa onu sağ bırakmazlar." Katı gerçek Jessica'nın dudaklarından dökülmüştü.

Bu ihtimal genç kızın içindeki gergin telleri koparttı. Ayakta durmasını sağlayan bu tellerin kopuşuyla dizleri bükülüverdi. Dante yere yığılmak üzere olan kız kardeşini kollarına sardı. "Onu kurtaracağız," diye mırıldandı.

Duygularını ve zayıflıklarını gözler önüne sermekten rahatsız olan Beatrice, kollarını sardığı Dante'yi bırakıp geri çekildi. "Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Peşlerine düşmeden önce fidye talebini bekleyeceğiz."

"Ya düşündüğünüz gibi fidye istemezlerse?"

Dante koltuğun üzerine atılmış olan gömleğini alıp giyerken, "Cehenneme bile gitseler onları bulacağız!" dedi. Gömlekten sonra ceketine uzanırken onun hazırlanmasını kızgınlıkla izleyen Jess, "Nereye gidiyorsun? Yatıp dinlenmen gerek!" diye söylendi.

"Dinlenmek için zamanım yok. Bir an önce araştırmalara başlamak zorundayız." Hazırlanması bitince, karısına yaklaşıp alnına dudaklarını bastırdı. "Ben iyiyim, merak etme," diyerek kapıya yöneldi. Çıkmadan önce kız kardeşine dönerek, "Onu bulacağız, söz veriyorum!" dedi.

Dante odadan çıktıktan sonra Beatrice, Jessica'nın yoğun bakışları altında odada dolaşmaya başladı. Sıkıntıyla dudağını ısırıyor, farkında olmadan ellerini ovuşturuyordu. Sonunda, "Böyle hiçbir şey yapmadan bekleyemem!" diyerek düşündükleri konusunda Jessica'ya ipucu verdi.

Genç kadın, kıza yaklaşıp omuzlarından tuttu. "Beatrice sakın, aklından bile geçirme!"

Genç kız omuzlarını ondan kurtarmaya çalıştı. "Ama..."

"Aması yok Beatrice! Senin asla gitmemen gereken yerleri araştıracaklar. Tehlikeli adamlarla dolu olan o batakhanelere girmene izin vermeyeceğim." Genç kızın isyankâr bakışlarını

görünce tuttuğu omuzları sarstı. "Bana söz ver! Ne olursa olsun, evden bensiz adım dahi atmayacaksın! Yoksa annene ve Dante'ye söylerim!"

"Yapmazsın!"

"Seni korumak için yaparım, yemin ediyorum!"

"Böyle çaresizce bekleyemem! Bana ne söylerse söylesin ölmesine göz yumamam!"

"Dante ve diğerleri de onun ölmesine göz yummayacaklar." Genç kızın ne söylediğini yeni fark etmiş gibi gözleri kısıldı. "Sana ne söyledi?"

Beatrice bu kadının karşısında asla dilini tutamıyordu. Bakışını kaçırdı ancak onun hemen pes etmeyeceğini de biliyordu. "Hiçbir şey!"

"Beatrice! Sana ne söyledi?"

Omuzları yenilgiyle düştü. Ondan uzaklaşıp koltuğa oturdu. "Onu görmeye gittim!"

"Tanrı aşkına Beatrice! Ne zaman?"

"Kızmadan önce beni dinler misin?" Koltuğu işaret edip oturmasını istedi. Jess, genç kızın karşısına oturdu. "Ne zaman olduğu önemli değil. Onun için endişeleniyordum. Konuşursam gerçekleri görmesini sağlayabileceğimi düşündüm. Kalın kafasına mantıklı tek bir söz bile sokmak imkânsız. Olanlar karşısında kendini suçlamaktan vazgeçmedi. Beni uzaklaştırmaya çalıştı. Gitmeyeceğimi söyleyerek ona kalbimi açtım fakat o bir başka kadına âşık olduğunu söyledi."

Genç kızın karamsar bakışları ve bir çizgiye dönüşen dudaklarını inceleyen Jess'in yüreği, onun kırılganlığı karşısında acıyla ezildi. "Aptal! Bırakalım da pişmanlığında boğulsun!"

"Yine de onun ölmesini istemiyorum!"

Jess, isteksizce gülümseyerek onun yanına oturdu ve sarıldı. "Elbette ölmesini istemiyoruz. Ağabeyin ve Lord Anderson onu kurtaracaklar. Onlara güvenmeliyiz."

Beatrice tüm içtenliğiyle Jess'in kollarına biraz daha sokuldu. Acıyan kırık kalbine rağmen onu böylesine üzen adamı kurtarmaları için deliler gibi dua ediyordu.

Günler birbirini kovalıyor, Fahid, Dante ve Cabir en ufak ipucunu değerlendirip peşine düşüyorlardı. Denizcilerin gittiği her pis mekânın müdavimi olmuşlardı. Bazen tehditle bazen de parayla konuşturmaya çalıştıkları denizciler birbirine uymayan bilgiler vermişlerdi.

Bu bilgi kirliliğinin arasından mantıklı olanları bulmak samanlıkta iğne aramak kadar zordu. Bekledikleri fidye mektubu gelmedi. Bu, onları daha da endişelendirerek araştırmalarına hız kazandırdılar.

Olaydan üç hafta sonra aradıkları gerçek bilgiye dair ufak bir ipucu yakalayarak peşine düştüler. Tam emin olmadıkları bu bilgi yabana atılmayacak kadar önemliydi. Birbirini tanımayan iki denizci korsanlara ait bir sığınaktan bahsetmişlerdi. Bu sığınak, bir adaydı. Nerede olduğunu kimsenin bilmediği gizli adayla ilgili pek çok yalan yanlış bilginin izini sürmek oldukça güçtü.

Geçen haftalarda Beatrice ondan bir dakika bile gözünü ayırmayan Jess'le birlikte evde oturmak zorunda kalmıştı. Endişeden aklını kaçırmak üzereyken ve Dante ona gerekli hiçbir açıklamayı yapmazken hareketsiz kalmak genç kızı kızdırmıştı. Dante'nin eve dönüş anlarını dikkatle gözlemliyor, gelişmelerle ilgili bilgi alabilmek için genç adamı bunal-

tiyordu. Öyle ki Dante eve döndüğü anda parmak uçlarında yürüyerek odasına kaçmaya çalışıyordu. Ama her defasında gizli bir köşeden çıkan Beatrice'ye yakalanmaktan kurtulamıyordu. Bu köşe kapmaca oyununa dönen kovalamacanın galibi olan Beatrice ne yaparsa yapsın, ağabeyinin ağzından gereken bilgiyi alamamaktan dolayı her geçen gün sabrı biraz daha azalıyordu.

Kaptan Lawson, iri bedenine uygun kolçaklı sandalyeden kapıdan giren genç adamı gözlüyordu. Kalın kaşlarının altındaki çukura kaçmış tecrübeli gözlerinden hiçbir ayrıntı kaçmıyordu.

Odaya sokulan genç adam, uzun saçları ve haftalardır tıraş olmamış yüzüyle gizemlerle doluydu. Boş olan gri gözlerinde getirildiği odayı ilgisizce süzen bakışlar, *"Bu adamın ilgisini ne çeker?"* diye Lawson'un düşünmesine sebep oluyordu. Eziyet ve işkenceleri büyük bir umursamazlıkla sanki bir başkasına yapılıyormuş gibi izleyen genç adamın zayıf noktasını bulamamaktan dolayı sinirleri her geçen gün daha da gerilen Lawson, başka bir taktik denemeye karar vermişti.

El ve ayak bileklerindeki zincirlerin metalik şıngırtılar çıkardığı Sean'a yaklaşmasını işaret eden Lawson, kapıda duran adamına dönerek, "Zincirleri çöz!" emrini verdi.

El ve ayak bilekleri serbest kalan Sean, masaya ve arkasında oturan adama birkaç adım daha yaklaştı.

"Oturun Kaptan!" diyerek masanın önünde bulunan, sandalyeleri işaret eden Lawson'un bu isteğini sessizce yerine getirdi.

Girdiği oda, üzerinde bulundukları adanın kalbi olduğunu gösterircesine kıymetli eşyalarla döşenmişti. Lawson'un

oturduğu masanın üzeri pusulalar, haritalar, mürekkep v tüy kalemlerle karmakarışıktı. Arkasındaki duvarda, sapla birbirinden kıymetli mücevherlerle kaplı kılıçlar ve hançer ler asılıydı. Tavana kadar yükselen iki pencerenin önünde is ganimet olarak ele geçirilmiş değerli heykeller vardı. Geriy kalan iki duvarın birinde nadide bir ipek halı asılıyken diğe rinde geyik derisine çizilmiş eski bir dünya haritası yer alı yordu.

"Bana istediğim bilgileri vermemekte hâlâ ısrarcı mısınız Kaptan?" diyen Lawson, onun odayı inceleyen suskunluğunu böldü. Dikkatini kendisine çekmek için gereğinden sert ve yüksek bir sesle konuşmuştu.

Sean bakışını incelediği geyik derisinden yapılmış haritadan, kıvırcık saçlarını ensesinde bir deri bağcıkla toplamış, uzun kıvırcık sakalların arkasına saklanmış, iri bir baykuş görüntüsü çizen adama döndürdü. "Benden bilgi mi istemiştin, Lawson? Ben daha çok işkence etmek için bahane aradığını düşünmüştüm."

"Seni hiç etkilemeyen şu işkencelerin bir yararı olmadığını anladım. Bu nedenle artık zincirler ve işkence yok. Karşılığında da senden istediğim bilgileri alacağım."

Sean *emin misin* diyen bir bakış attı. "Ne öğrenmeye çalıştığınla ilgili bir fikrim olsaydı bile sana söylemezdim."

"Buradan kurtuluşun olmadığını anlamış olman gerek. Benim iznim olmadan bu adadan kuş bile havalanamaz. İstediklerimi verirsen abartısız bir fidyeyle buradan gitmene izin veririm."

"İstediğin bilgi..."

"Kimsiniz? Neden korsan olmadığınız hâlde korsanmış gibi davranarak denizlerde dolaşıyorsunuz? Diğer geminin kaptanlarının isimleri..."

"Biz sadece kendimizi savunduk. Bize saldıran sizlerdiniz."

"Gemileriniz küçük bir donanmadan farksızdı. Ticaret gemisi olmadığı belli olan bu gemilerle denize açılmanızın amacı ne? Bizden olmadığınız çok aşikâr."

"Belki de korsanızdır."

"O zaman neden bize saldırdınız? Özellikle sen bayrak direğine kırmızı bayrak çektin. Bunun intihar olduğunu bilecek kadar tecrübeli görünüyorsun."

Adaya getirildiğinden bu yana ilk defa genç adamın yüzünde alaycı bir sırıtış belirdi. "Yanlışlıkla çekilmiş olabilir."

Lawson bu alaycılıktan hiç hoşlanmamıştı. Bu adam onu, denizleri titreten Lawson'u ciddiye almıyor, bu da kendisini öfkelendiriyordu. Hırsla masaya indirdiği yumrukla kâğıtlar çevreye saçıldı. Bu öfke gösterisi Sean'ın duruşunda en ufak bir değişiklik yapmamıştı. "Umursamazlığın ve alaycılığın ölümüne neden olacak, Kaptan!"

"Sence ölümden korkan bir adama benziyor muyum Kaptan?"

"Bu adada ölümü dileyen pek çok adam gördüm."

"Acılı olacak diyorsun?"

"Hayal bile edemeyeceğin şekillerde acıyı tatmanı sağlayabilirim." Lawson geriye yaslandı ve sakallarının arasından görünen sırıtmaya benzer bir ifadeyle, "Kör Issac ile tanıştın, değil mi? Gözünün birini çektiği işkenceler sonucunda kaybetti. Ama bu ona iyi bir tecrübe oldu. Şimdi en ketum adamların bile bülbül gibi şakımasını sağlıyor. Geçen haftalarda az çok sen de tecrübe etmişindir," dedi.

Hem de nasıl tecrübe etmişti! Bedeni çelimsiz bir sopayı andıran Kör Issac, dişsiz ağzı ve artık orada olmayan tek gözünden geriye kalan çukurla, atıldığı o karanlık delikte genç adama kendini büyük bir zevkle anlatmıştı. Yaptığı işten aldığı zevki, gören sol gözünden ve karanlık bir kratere benzeyen dişsiz ağzındaki gerilmeden kolayca anlayabiliyordu. Bedeninde sızlayan pek çok yara onun ustaca kullandığı aletlerinin eseriydi.

Lawson kapıda duran adamına, "Bill, Kaptan'ı barakalardan birine yerleştir. Temiz kıyafetler temin et. Eminim haftalar sonra banyo yapmaktan keyif alacak," dedikten sonra genç adama hitaben, "Kaçmaya çalışmak gibi bir delilik yapmazsınız, değil mi Kaptan?" diye sordu.

"O kadar da aptal değilim."

"Bunu göreceğiz. Şimdi gidip dinlenin ve temizlenin."

Sean kuşkulu bakışlarını kısarak, "Beni serbest bırakmaktaki amacınız ne?" diye sordu.

"Serbest bırakmadığımı siz de göreceksiniz. Sadece sana düşünmen için zaman veriyorum. Gördüğünüz işkencelerden sonra özgür olduğunuz yanılsamasına kapılacağınız ufacık bir rahatlık sağlıyorum. Yeniden o pis deliğe kapanıp Issac'ın aletlerinin ucunda kanınızın olmasındansa konuşmanın daha sağlıklı olduğunu kavramanızı sağlayacak."

Sean ayağa kalkarken, "Bence boşa çabalıyorsunuz," dedi.

"Ben senin kadar emin değilim. Şimdi gidin!"

Haftalardır ayağına bağlı olan zincirlerin ağırlaştırdığı adımlarının ne kadar hafiflediğini gören Sean, bu durumu yadırgadı. Kapıya doğru yürürken bile kendisini daha özgür hissediyordu. Belki de Kaptan Lawson'un söyledikleri doğruydu.

Yanında Kaptan'ın adamıyla birlikte dışarıya çıktı. Lawson'a ait bu bina kayalıkların başlangıç noktasında, ahşabı nemden dolayı yıpranmış oldukça eski bir yapıydı. Kaptan Lawson'un demir yumrukla yönettiği adanın tam ortasındaydı. Kapı ahşap bir balkona açılıyordu. Oradan da binanın dış yüzeyinden aşağıya uzanan merdivenleri vardı.

Kokuşmuş o delikten sonra tuz ve yosunun baskın olduğu deniz havasını içine çekti. Ada, bu koy dışında tamamen kayalıklardan oluşmuştu. Adanın adı Cadı Eli'ydi. Adını tanımlayan keskin dev kayalar bir cadının sivri tırnaklı parmakları gibi denizden fırlamıştı. Adayı çevreleyen denizi bil-

meyen biri gemiyi adaya yaklaştırmayı bırak, yüzerek bile kıyıya yaklaşamazdı. Derinliği farklı koyun dibi gemilerin karaya oturmasına neden olan kayalıklarla çevriliydi. Tamamen taşların kutsal koruması altında görünen adaya ait denize onlarca kadırga demir atmıştı. Bu korsan yuvasına adanın herhangi bir yerinden baskın yapmayı imkânsız kılan sivri kayalıklara sırtını dayamış eşsiz güzellikteki koy, özgür olduğu yanılsaması yaratan bir hapishaneydi. Lawson'un dediği gibi buradan gitmesine izin vermediği sürece kaçış imkânsızdı.

Küçük bir koya serpiştirilmiş olan evler basit bir sahil kasabasını hatırlatıyordu. Ahşap ve taştan yapılmış binaların çevrelediği dar ara sokaklar, kaba ve tehlikeli denizcilerle doluydu. Bu adamların bazılarının, dışlanmış bu dünyaya kendileriyle birlikte mahkûm ettiği eşleri ve çocukları vardı. Sokaklarda koşturan, neşeli sesleriyle içinde oldukları tehlikeden habersiz oyun oynayan çocuklar, bir gün bu adamların yerini alacaklar ve acımasızlıkta belki onları bile geride bırakacaklardı.

Nöbetçinin peşinden merdivenleri inerek ana binanın sağında bulunan barakalara yönlendirildi. Yanından geçtiği evlerin önünde ağ yamayan ve çamaşır yıkayan kadınların kaba sataşmalarını ve sözlü tacizlerini duymamış gibi yaptı.

Sarı kıvırcık saçları keçeleşmiş olan gardiyanının bir evin önünde durmasıyla kısa yürüyüşleri sona erdi. Adam, kabaca Sean'a burada kalacağını söyledikten sonra çekip gitti.

Genç adam eski kapıyı açıp tozlu zemine adım attı. Bir süreliğine ona ait olacak olan ve tek odadan oluşan evine girdi. Ot bir şiltenin bulunduğu dar tahtadan yatak ve daha önce yakıldığı belli olan küçük bir şömine dışında boş olan odayı karamsar bakışlarla inceledi.

Kendini şiltenin üzerine bırakıp ağrıyan kaburgalarını sıvazladı. Banyodan önce iyi bir uykuya ihtiyacı vardı. Gözlerini kapattığı anda yorgunluğunu bölen incinmiş kahverengi gözlerden dolayı dağılmış bir hâldeydi. Kendine küfreden

genç adam pişmanlığın sinsi bir zehir gibi damarlarında dolaştığını hissetti. Adaya getirildiği andan itibaren uyku uyuyamamasının bir nedeni gördüğü işkenceler yüzünden acıyan bedeniyse, diğer bir nedeni de gözünü her kapattığında onu rahat bırakmayan Beatrice'nin yıkılmış görüntüsüydü. Issac'ın bedenine açtığı yaraların acısını bastıran da işte bu görüntüydü. Çoğu zaman yapılan işkenceyi hissetmemek için genç kızın hayaline sımsıkı tutunmuştu.

Birkaç dakika sonra Lawson'un Bill diye hitap ettiği adam yeniden kapıda belirdi. Elindeki kıyafetleri genç adama fırlattı. "Yemek, sıcak su ve diğer gereksinimleri hak etmen gerek."

"Hak etmek mi?"

"Dışarıda hizmet edebileceğin pek çok aile var. Koyun diğer ucundan su taşıyacaksın. Evlerin önündeki odunları kıracaksın. İstedikleri takdirde sana ne söylüyorlarsa onu yapacaksın. Karşılığında da sıcak su, sabun ve yemek alacaksın."

Adam sözlerini bitirince çekip gitti. Sean belki de gidip Issac'a işkenceye devam etmesini istediğini söylemeliydi. Midesinden gelen sesler ve burnuna dolan berbat kokusu, Issac konusunu biraz daha erteleyebileceğini söylüyordu. Gidip banyoyu ve yemeğini hak etmesi gerekiyordu. Bill'in üzerine fırlattığı kıyafetleri bir kenara koyarak barakadan çıktı.

Pooka ortadan kaybolduktan sonra yerleri titreten nal sesleriyle gecenin karanlığında dev bir canavar belirdi. Korkunç sesiyle, "Kızını bana ver, Doyl!" diye gürledi. Bu korkunç sesle gece uyuyan mahlukatlar yerlerinden çığlık çığlığa kaçıştılar. Sarsılan dağlardan kayalar yuvarlandı.

BÖLÜM 21

Lawson koya bakan pencere önünde durmuş, demir atmış kadırgaları izliyordu. Bu sabah aniden beliren iki kadırga sığınmak için haber göndermişti. Lawson'a göre onların zaten burada olması oldukça şüpheli görünüyordu. Bu ada sıradan değildi. Gelip sığınma hakkı talep etmeleri için ya bilerek gelmiş olmaları ya da art niyetli olmaları gerekiyordu.

Saatlerdir düşündüğü konuyla ilgili karar vermekte acele etmemişti. Fakat her ne olursa olsun gemilerin kaptanlarıyla görüşmeli ve niyetlerini öğrenmeliydi.

"Bill!"

Nöbetçi açık kapıda belirdi. "Buyur Kaptan!"

"Gerekli önlemleri alın. Tayfalar gözetiminiz altında olsun. Kaptanları da buraya getirin!"

"Emredersin Kaptan!" diyen Bill çıktıktan sonra Lawson gemileri incelemeye devam etti.

Kadırgalar, bakımlı ve oldukça büyüktü. Mühimmat ve silah açısından da göründüğünün aksine bu köyü yok edebilecekleri kadar donanımlı olduğuna emindi. Kendi gemi-

lerinin bütün topları bu iki kadırgaya ateş açmaya hazır bir durumda beklemeseydi saldırma gibi bir düşünceleri olabilir miydi? Lawson düşünceli bir ifadeyle sakalını sıvazladı. Biraz sonra nasıl olsa öğrenecekti.

Sahile akın etmiş kalabalık, büyük bir dikkatle kadırgadan indirilen kayığa binen iki kişiyi izliyordu. Herkes sanki iki adam bütün koyu yok edebilirmiş gibi bir tedirginlik içindeydi. Kayık kumsala çekilirken sahile iki adam atladı. Biri sarışın ve oldukça iriydi. Diğeri ise en az onun kadar iri olan bir melezdi. Kimliği belirsiz iki adam kendilerine yöneltilmiş silahların ve çevreleyen kalabalığın arasından Lawson'un evine doğru yürümeye başladılar.

Korsan, izlemeyi bırakıp masasına doğru yürüdü. Çok fazla beklemesine gerek kalmadan adamlarının eşliğindeki iki adam odaya sokuldu. Uzaktan göründüğü kadar iri ve tehlikeliydiler. Bu; bakışlarından, bedenlerinden sızan havadan belliydi. Sarışının kumral saçları bedenine giydiği kolsuz deri yeleğin üzerine dökülüyordu. Yakışıklı yüzünden çok, pantere benzeyen altın sarısına benzeyen gözleri dikkat çekiciydi. Lawson'un bakışı boynunda gördüğü damgaya takıldı. Adam bir köleydi ya da eskiden öyle olmalıydı.

Köle damgası taşıyan genç adamın korsanların inine böyle cesurca girmiş olmasını takdir etti. Kolayca yakalanıp, birkaç gün içinde dünyanın herhangi bir yerinde satılabileceği tehlikesini bilerek buraya adım atmış olması cesur olduğunu gösterirdi.

Diğeri, melez olan ise esmer teninde buz mavisi gözleriyle ürperticiydi. Tıraş edilmiş başı gün ışığıyla parlıyordu. O da diğer adam gibi deri bir yelek giymişti. Kuzey Afrikalılara özgü bol pantolonun hemen altında deri sicimlerden oluşmuş bağcıklı ve açık bir ayakkabı vardı.

İncelemesini bitirmiş olan Lawson, ilk izlenimleriyle ilgili ne kadar yanılıp yanılmadığını merak ediyordu. Başıyla adamlarına geri çekilmelerini işaret etti. İki adama on kişinin

eşlik ettiği düşünülecek olursa oda birden daralmış ve havasız hâle gelmişti.

Yerinden kalkan Lawson, "Beyler!" diyerek sandalyeler işaret etti. "Ben Daniel Lawson, namıdiğer Deli Lawson!"

Sarışın olan odayı incelemeyi bitirip tehlikeli bakışlarını Lawson'a çevirdi. Gururlu, eğilip bükülmeyen görünüşünü Korsan'ın lakabı bir nebze bile etkilememişti. "Kaptan Fahid!" dedi kısaca. Sonra gözlerini adamdan ayırmadan, "Arkadaşımın adı da Cabir!" diyerek tanıştırdı.

"Sadece Fahid mi?"

Fahid başını azıcık çevirerek köle damgasının daha iyi görünmesini sağladı. "Sadece Fahid, tahmin edebileceğiniz gibi kölelere soyadı verilmez."

"Ve bile bile korsan kaynayan bu adaya geldiniz. Cesaretinizi takdir ettim, Kaptan Fahid."

Genç adam hafifçe omzunu kıpırdattı. Bu onun *umursamıyorum* deme şekli olmalıydı. "Eski bir köle, şimdi ise korsan."

"Adınızı duymadım."

"Duymamanız normal. Esaretten kaçtıktan sonra genellikle Akdeniz'deydim."

"Ait olduğunuz denizlerden çok uzaktasınız. Neden buradasınız?"

"Başıma konan oldukça büyük ödülden sonra biraz uzaklaşmaya karar verdim."

"Burayı bulmanız ne tesadüf!"

Adamın kuşkulu ve alaycı sesine, "Kesinlikle tesadüf değil, Kaptan. Akdeniz'den ayrıldıktan sonra Uzak Doğu'ya gitmeyi planlıyordum ancak gemilerimden üçünü savaşta kaybettim. Kendimi toplayıncaya kadar sığınabileceğim bir yer ararken bu adayla ilgili bilgilere ulaştım," diye cevap verdi.

"Sizi kabul edeceğimi de nereden çıkardınız?"

"Karşılıksız yapmayacağınızı biliyorum elbette. Verdiğiniz hizmetin karşılığını fazlasıyla ödeyebilirim."

İşte bu Lawson'un dikkatini çekmişti. Oturduğu sandalyede doğruldu. "O kadar paran olduğunu sanmıyorum."

"Gemilerim ganimetle dolu. Adamlarının gidip bakması yeter."

"Kendi ayaklarınızla geldiğiniz bu adanın korsan kaynadığını biliyorsunuz. Hizmet karşılığı olarak değil de belki bütün mallarınıza el koyma açgözlülüğünü gösterebilirim."

İki gemi dolusu ganimet lafı adamın ağzının suyunu akıtmıştı. Görünüşünün aksine gerçekten de acımasız ve deli bir adamdı Lawson. Sadece zevk için adam öldürdüğü olmuştu. Denizleri avucunun içi gibi bilen bu Korsan'ın emrinde olan gücün sınırı yoktu. Bir kral kadar kendine güveni olsa da bu tedbirsiz olduğunu göstermezdi. Bakışı, ellerinde silahlarla kapıda beklemekte olan adamlarına kaydı. Küçük bir işaret, denize açılmadan iki kadırga ve ağzına kadar tıka basa dolu ganimeti ele geçirmesini sağlayabilirdi.

Fahid kıpırtısız gözlerle Lawson'un her hareketini her mimiğini inceliyordu. Onun gibi adamlarla neredeyse bir ömür geçirmişti. Ne düşündüğünü, ne yapacağını, hatta neye niyetlendiğini bilirdi. Gözlerinden geçen kurnaz bakışların da farkındaydı. Onun gibi açgözlü bir adamın söylediği kadar çok ganimet karşısında yoldan çıkmaması beklenemezdi.

Cabir'in hafif hareketine göz ucuyla baktı. Huzursuz olan Suriyeli, genç adamı uyarmaya çalışıyordu. Ayrıca bu kadar uzun süre konuşmadan durmaktan son derece rahatsız olduğuna emindi.

"Söylediğinizi yapmak istemezsiniz, Kaptan!"

"Neden? Kim engelleyecek? Sen ve bir avuç adamın mı? Kendi ayağınla girdiğin kapanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor olman gerek."

"Sadece benim ve adamlarımın sana sağlayacağı katkıları düşünmeden böyle bir hata yapmayacağını umuyorum. Görünüşümüzün aksine ben oldukça zengin bir adamım. Kısa sürede yeni alacağım gemilerle denizlere açılmayı düşünü-

yorum. Altın akan musluğu yok etmeyecek kadar akıllı bir adamsın, Lawson."

Tehdit mi? Uyarı mı? Yoksa gereğinden fazla cesaret mi? Lawson, genç adamın sözlerinin son kısmının gerçek olduğunu düşünmeyi tercih etti. *Gereksiz cesaret...*

İçten gelmeyen bir kahkaha attı. "Cesaretini ve mantığını sevdim, Kaptan Fahid!" Kapıdakilere hitaben, "Gidip gemiyi araştırın! Bakın bakalım Kaptan Fahid'in söylediği kadar dolu bir gemi mi?" dedi. Sonra yeniden Fahid ve Cabir'e döndü. "Aç olmalısınız. Size kalabileceğiniz bir yer ayarlayalım. Tabii bu söylediklerinizin doğru olup olmadığını kontrol ettikten sonra olacak. Eğer gerçekse size bir ev vereceğiz. Ama bir yalancı olduğunuzu anlarsam sizi daha nezih bir yerde ağırlayacağız. Kör Issac buna çok sevinecek."

"Kör Issac mı?" Bu, sonunda dayanamayan Cabir'den gelen bir soruydu.

Lawson kendi bildiği bir şakaya gülüyormuş gibi kahkahayı patlattı.

Sean burnundan soluyarak Lawson'un evinin merdivenlerini tırmandı. Sabahtan bu yana, koyun diğer yanında odun kırmakla meşguldü. Bütün sabahını vermesine rağmen kırdığı odunlara el koyan yaşlı kadın yemek vermeyeceğini söylemişti. Verdiği hizmetin karşılığını alamıyorsa çabalamayacağını Lawson'a söylemeliydi.

Lawson'un kapısının önündeki kalabalık, ahşap balkona ve merdivenlere kadar taşmıştı. Aynı kalabalığı biraz önce sahilde de görmüştü ancak bu dikkatini veremeyeceği kadar önemsizdi genç adam için. Onlarla çalışmadığına göre neden toplandıklarını umursamıyordu? Kalabalığa ulaştığında, yolunu kesen adamlar Lawson'un meşgul olduğunu söyleyerek geri çekilmesini istediler. İstediğini almadan ayrılmama konusunda Sean da onlar kadar inatçı olabilirdi. Göğsünden itilmesine aynı kaba itişle cevap verdi. Kapıda olan kargaşaya,

içeriden Lawson'un kızgın kükremesi duyuldu. Adamlar istemeyerek de olsa Sean'ın yakasını bırakarak geçmesi için yolundan çekildiler.

Yıkanması için iki katır yükü odun kırdığı gömleğinin yakasını düzelterek içeriye giren genç adamın adımları gibi ses telleri de donup kaldı. *Siktir!*

Fahid ve Cabir, Lawson'un masasının hemen önünde duran sandalyelerde oturuyorlardı. Bakışlarında Sean'ı tanıdıklarına dair tek bir ipucu yoktu. Arkadaşları kendisi için akrep yuvasına bile bile ellerini sokmuşlardı. Midesinden başlayan bulantı gırtlağına doğru yükseldi. Vicdanındaki ağır yük birden dağ kadar ağırlaşmıştı.

"Ne vardı, Kaptan?" diyen Lawson'a dönebilmek için bakışlarını oldukça zorlaması gerekmişti.

"O yaşlı bunak hizmetimin karşılığını vermiyor!"

"Bannia mı?"

Anladığı kadarıyla adada başka huysuz, bunak yaşlı kadın yoktu. "Adını bilmiyorum. Bana katırlar yükü odun kırdırdı ama yemek vermeyeceğini söyledi."

Masanın önünde oturan Cabir'den kendini tutmaya çalışıyormuş gibi bir hırıltı duyuldu. Sean bunun bir gülme sesi olduğundan kesinlikle emindi. Onlarla kimse anlamadan konuşmanın bir yolu olmalıydı. Burnundan fışkıran bir öfkeyle Cabir'e bir adım yaklaştı. "Çok mu komik geldi?"

Ellerini kaldıran Cabir ciddi bir yüzle, "Hiç de komik değildi. Sadece öksürük hırıltısıydı," dedi ama Tanrı aşkına çok komikti! Açıkladığı mazerete rağmen beyaz dişlerini ortaya seren bir şekilde sırıtmıştı. *Sean ve odun kırmak...* Aptal, huysuz ve yaşlı bir kadınla yaptığı tartışma gözlerinin önüne gelince sırıtışı büyüdü.

"Bence bana gülüyorsun." Cabir'in üzerine yürüdü. Kendini savunmak için ayağa fırlayan Suriyeli, üzerine yürümeye devam eden genç adamdan uzaklaşmak için geriledi. Bu gerileyiş odanın uzak ucundaki duvara kadar devam etti.

"Bak dostum, sana gülmüyordum!" diye açıklamasına rağmen inanmamış görünen Sean'ın kaldırdığı yumruk Cabir'in karnıyla buluştu. *Biraz sert mi olmuştu?* Sean'a gülerek bu yumruğu hak etmişti. Sonuçta kahrolası işe yaramaz hayatını devam ettirebilmek için yaşlı bir cadalozun hakaretlerine maruz kalmıştı. Suriyeli, abartılı bir inlemeyle iki büklüm olurken kulağına, "Burada ne halt ediyorsunuz?" diye tısladı.

Bu arada kapıda duran adamlar kavgayı görünce heyecanla tezahürat yapmaya başladılar. Oda bir anda karmaşık uğultunun merkezi hâline geldi. Bu kavga eden ikili için iyi olmuştu. Kendi aralarındaki konuşma diğerleri tarafından fark edilmeyecekti.

Cabir aldığı darbenin etkisinden kurtulur kurtulmaz, doğrulup karnına yediği yumruğu Sean'a iade etti. Bu defa genç adam iki büklüm olurken, kulağına eğilerek, "Geri zekâlı bir arkadaşımızı kurtarmaya geldik!" diye fısıldadı.

Doğrulurken, "Sizden böyle bir iyilik istemedim!" diye fısıldayan genç adamın savurduğu yumruğu Cabir koluyla kesti. "Odun kırmaktan memnunsan gidebiliriz!"

"Bir plan yapmış olmalısınız!"

"Elbette yaptık! Yakında göreceksin!"

Lawson, "Ayırın şunları!" diye bağırmasa tezahürat yapan adamların eşliğinde bu yumruklaşma sonsuza kadar sürebilirdi. İkilinin arasına giren adamlar onları birbirinden uzaklaştırdılar.

"Kusura bakmayın, Kaptan Sean şu aralar biraz saldırgan. Kendisi mecburi misafirimiz de..."

Cabir kızgınlıkla homurdanırken Fahid olanları ilgisiz gözle izlemiş, tepkisizliğini bozmamıştı. Ancak bu sakinliği, kapıdan giren adamların arasında duran kadını gördüğünde yerle bir oldu. Bütün bakışlar kapıya dönerken Sean'ın küfrü uğultunun arasında kayboldu.

"Lanet olsun!"

Doyl ağlayarak inkâr etmesine rağmen canavar ona inanmamıştı. "Yarın sabah onu bana getir!" dedikten sonra uzaklaşmıştı.

Sabaha kadar ızdırap içinde kıvranan Doyl ve karısı, erkenden kalkarak Silver'i almak üzere yola koyuldular. Üzüntülerini hafifletecek en ufak tesellileri bile yoktu.

BÖLÜM 22

Lawson da dâhil olmak üzere odada bulunanlar gördüklerine inanamayarak birbirlerine baktılar.

"Kaptan, geminizde kadın mı var?"

Varlığından haberinin olmadığı bir kadın... Bu kadar dikkatsiz oluşuna küfreden Fahid aklını kaçırmış, düşüncesiz ve isyankâr tanıdıklarıyla hayatının ne kadar boktan olduğunu düşünüyordu. Biri korsanların kucağına kendi isteğiyle atlarken, bir başkası narinliğine bakmadan, bu tehlike dolu yolculuğa gözünü kırpmadan atılıyordu. Dişlerinin arasından, "Kendisi kız kardeşim olur. Bırakacak bir yer bulamadığımdan..." diyerek cümlesini yarım bıraktı. Mantıklı yalanlarının sonu gelmişti. Burada ne halt ettiğini bilmediği genç kız için üretecek bahanesi yoktu.

"Gemide kadın bulundurmak uğursuzluktur!" dedi Lawson.

"Bilmez miyim? Şu hâlimize bak!" diye homurdandı Fahid.

Bütün öldürücü bakışların muhatabı olan Beatrice, kolunu sıkıca tutan parmaklardan kurtulup saçını geriye doğru attı. Gelirken oldukça hırpalanmıştı. Yanaklarındaki kızarıklık bu hırpalanmadan değil, yakalanmış olmanın utancından dolayıydı. Ne bekliyordu ki? Yakalanmayacağını düşünecek kadar saf oluşuna küfretmek için aralanan dudaklarını ortamın gerginliği nedeniyle kapattı.

Gözlerini yerden kaldırıp odada bulunanların üzerinde gezdirdi. Fahid'in bakışlarının ağırlığı karşısında yutkundu. Cabir onu öldürmek ister gibi bakıyordu. Sakallı Korsan ise yiyecek bulmuş aç bir ayı gibi gözlerini kıza dikmişti. Arkasındaki adamlarsa bu ziyafetten kendilerine de pay düşeceğini uman bakışlara sahiplerdi.

Son olarak Sean'a baktı. *Yüce Tanrım, çok şükür!* Yaşıyordu, sağlıklıydı ve genç kıza ulaşan tehlikeli titreşimler yayıyordu. Bütün bakışlar kendisine döndüğü için kimse ona dikkat etmiyordu. Genç adamın üzerine atlaması an meselesiydi. Dikkatleri üzerine çekmemek için kendini güçlükle tuttuğu belliydi. Onu dizlerine yatırıp bir güzel dövdükten sonra götürüp denize atmak isteyen bakışları genç kızın üzerine kilitlenmişti.

Lawson yerinden kalkarak kıza yaklaştı. Beatrice'nin çevresinde ilgisini çeken bir sirk hayvanı bulmuş gibi döndü. "Demek kız kardeşiniz... Çok da güzelmiş."

Fahid, adamın niyetini anlayarak birkaç adımda ulaştığı kızı arkasına doğru çekti. "O dokunulmaz, Lawson!"

Lawson'un dudaklarında eğreti ve pis bir gülüş belirdi. "Ganimeti boş ver! Burada kalmanız karşılığında onu bana ver, sonra istediğiniz kadar adada kalabilirsiniz."

Beatrice işte o zaman içinde bulunduğu durumun ne kadar tehlikeli olduğunun ayırdına vardı. Lanet olsun! Dante'nin peşine düşerken ve gizlediklerini öğrenmeye çalışırken sonunda içine düşeceği tehlikeyi düşünmemişti. Odaklanabildiği tek konu Sean'ın yaşayıp yaşamadığını öğrenmekti.

Geçen hafta Jessica'yı atlatıp Dante'yi takip etmişti. Gemide yapılan toplantının ayrıntıları üzerinde konuşan adamların söyledikleri içinde tek dikkatini çeken Sean'ın bir adada olduğuydu.

Dante'nin Londra'da kalmasını anlayamamıştı. En yakın arkadaşını aramaya gitmeyecek miydi?

Kendine daha fazla düşünme izni vermeden hareket etmeye hazırlanan Fahid'in gemisine gizlice binmişti. Buraya geldiğinde ne yapacağını ise her zaman olduğu gibi hiç düşünmemişti. Yaptıklarının sonucuna katlanmayı öğrenmişti ancak şu an karşılaştığı sonuç için söyleyebileceği tek şey, herkesi içinden çıkılamaz bir duruma soktuğuydu.

"Bu mümkün değil! İşlerin geldiği noktadan hoşlanmadım, Lawson. Burada kalamayacağımız belli oldu." Kolundan tuttuğu kızla birlikte kapıya yönelen Fahid'in önünü silahlı adamlar kesti.

"Bu adaya kendi iradenizle geldiniz ama ben izin verirsem gidebilirsiniz." Daha sonra aldığı keyfi saklamayan bir gülüşle, "Özellikle sizi buraya kadar getirmek için ne kadar kayıp verdiğimi düşünürseniz Ekselansları ya da Lord Anderson mu demeliyim... Öyle kolayca gidebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" dedi.

Fahid, Cabir ve Sean donup kalmıştı. Hepsi için özenli bir şekilde hazırlanmış olan tuzağın göbeğine çekilmişlerdi.

"Lütfen oturun." Sonra Sean'a döndü. "Siz de Ekselansları otursanız iyi olur. Verdiğimiz eziyetten dolayı özürlerimizi kabul edin." Adamın sesinde fareyle oynayan bir kedinin mutlu mırıltısı vardı. Onların oturup oturmadığını umursamadan masanın arkasındaki koltuğuna geçti.

"Görüyorum ki şaşırdınız. İnanın ben de öğrendiğimde sizin kadar şaşırmıştım. Majestelerinin emrinde çalışan korsanlar olduğunuzu öğrenmeden önce kim olduğunuzu çok merak etmiştim. Öyle ya, korsanlar korsanları avlamazdı. Biz birbirimizi vurmazdık. Kimliğinizi araştırma süreci uzun za-

man aldı. Öğrendiğimiz anda da denizlerden uzaklaşmış görünüyordunuz. Sizi yeniden denizlere çekmenin bir yolunu düşünmeliydik. Sonra aklıma bu dâhiyane fikir geldi. Sizden birini ele geçirebilirsek kendi ayaklarınızla buraya gelecektiniz." Adam lakabına uygun delice bir kahkaha attı.

Fahid, Beatrice'nin arkasında kalmasını sağlamak için kızı kabaca iterken aptallığına küfretti. Cabir'in esmer teni kızgınlıktan daha da kararmıştı. Beatrice ise âşık olduğu adam ve arkadaşlarının bu tuzaktan kurtulabilmesinin hiçbir yolunun olmadığını görerek ağlamak istedi.

Sean, Fahid'in yüzündeki taş gibi ifadeye baktı. İçinden taşan isyanı bastırmakta güçlük çekiyordu. Peşinden geleceklerini bildiği arkadaşlarını ölümün kucağına atmıştı. O da yetmezmiş gibi Beatrice de lanet olası tehlikelerle dolu bu adadaydı. Uğursuzluğun beden bulmuş hâliydi. Ölümü çeken bir mıknatıs gibi çevresindeki insanları yok ediyordu. Yapmaya çalıştığı şeyde, ölüme gitmekte, ne kadar haklı olduğunu görebiliyordu. Vakti varken o savaşta ölmeliydi.

Lawson'u, adamlarını ve odada bulunan arkadaşlarını inceleyen Fahid'in bakışları, yeniden Lawson'a döndüğünde dudağının ucunda durumdan dolayı eğlendiğini belli eden hafif bir kıvrılma vardı. "Vaktin varken sana teklif ettiğim ganimeti alıp bizi göndermeliydin."

"Cesursun Lordum ancak buradan sağ çıkabilmeniz için cesaretten daha fazlasına ihtiyacınız var."

"Ne gibi? Bütün adayı esir alacak bir gemi filosuna mı ihtiyacımız var?"

Lawson'un kalın kaşları diken diken olmuş ve kuşkuyla çatılmıştı. Olamayacağını düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı. "Majestelerinin donanması bile sizi kurtaramaz," dedi pek de emin olmayan bir sesle.

Fahid geniş pazılarını daha da öne çıkartan bir hareketle kollarını göğsünde bağladı. "Elbette Majestelerinin donanmasının bizim sorunlarımızdan daha önemli meseleleri vardır.

Koskocaman devlete ait gemilerini bizim emrimize vermesi olacak iş değil." Kapıda duran ve şaşkınlıkla ne yapacağını bilmeyen eli silahlı adamlara bir bakış attı. "Şayet benim kendi filom yoksa..." diyerek ortaya bir bomba bıraktı.

Bu mümkün gibi görünmeyen iddiaya Lawson ne cevap vereceğini bilemedi. İnanılması imkânsız olan bu blöfü yutmayacaktı. "Ben olsam iki gemiye filo demezdim," dedi zoraki bir alaycılıkla. "Adanın millerce açığına kadar yaklaşan her gemiden haberimiz olur. Bir filonun o kayalık boğazdan geçmesi ise düşünülemez. Bu koya yaklaşması mümkün olmayan bir filodan bahsederek beni korkutabileceğini mi sanıyorsun? Daha akıllı olmanı beklerdim, Lordum!"

Fahid gülümsedi. Lawson'a göre bu hareket avına saldırmaya hazırlanan bir panterin yiyeceği avı düşünen kendinden hoşnut sırıtışıydı.

"Filomun o boğazdan geçmesi ve koya yaklaşması sizin de dediğiniz gibi biraz zor. Ama..."

Çevrelerini sarmış olan korsanlar kadar Sean da bu *aman*ın devamını heyecanlı bir şekilde bekliyordu. Birkaç adım atıp Fahid'in arkasına büzülmüş olan Beatrice'ye yaklaştı. Genç kızın diğer tarafında da Cabir duruyordu. Onu aşılması imkânsız olan etten bir duvar içinde güvenceye almışlardı. Odanın ağır havasını delip geçen Beatrice'ye ait o eşsiz koku burnuna doldu. Haftalar sonra ilk defa çektiği nefes ciğerlerini genişletti. Ona o kadar yakındı ki titrediğini hissedebiliyordu. Usulca uzanıp küçük elini avucuna aldı. Bütün kızgınlığına rağmen güven vermek ister gibi hafifçe sıktı.

Beatrice onu ablukaya alan bedenlerin ortasında titrerken hissettiği temasla şaşırdı. Başını çevirip yanında duran genç adama baktı. Sean'ın bakışları, Fahid ve Lawson arasında gidip geliyordu. Kendisine bakmayan adamın sıcak parmakları elini kavrayınca yüreği titredi. İlk defa buradan sağ olarak çıkabileceklerine dair içinde bir umut belirdi. Parmakları onun güçlü ve nasırlı parmaklarını sıkıca kavradı.

Oda öylesine sessizdi ki, biraz daha dikkatle dinleseler sahile çarpan dalgaların sesini duyabilirlerdi. Herkes nefesini tutmuş, Fahid'in konuşmasını tamamlamasını bekliyordu.

Sean, "Tabii ya, Dante!" diye mırıldandı.

Beatrice kendi kendine mırıldanan adama göz ucuyla bakarak, "Ne?" diye sordu.

"Dante nerede?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Beatrice. "Gelmeyeceğini öğrendiğimde şaşırmıştım."

"Ama geldi..." derken sırıtıyordu Sean. "Zeki hergeleler!"

"Gelmedi, eğer gelecek olsaydı onun gemisine binerdim."

Sean'ın gülümseyen dudakları duyduklarıyla incelerek sertleşti. Genç kızın da hatırlattığı gibi tehlikeli bir sefere, bir gemiye gizlice binerek katılmıştı. Başına neler geleceğini umursamadan düşüncesizce hayatını tehlikeye atmıştı. Avucundaki eli kızgınlığını göstermek ister gibi sıktı. Canı yanan Beatrice acıyla inledi. "Seni dizime yatırıp, günlerce yürüyemeyeceğini garanti edinceye kadar döveceğim!" diye homurdandı Sean.

"Ancak rüyanda..." diye söze başlayan kızın elini yeniden sıkıp konuşmasını engelledi.

"Kapa çeneni Beatrice!" diye dişlerinin arasından tısladı genç adam. Onu gırtlaklamamak için kendini zor tutuyordu. Genç kız dolan gözlerle elini ondan kurtarmaya çalıştı. Aralarındaki didişme Fahid'in uzun suskunluğunu bozmasıyla sona erdi.

Fahid kollarını çözüp Lawson ve adamlarının temkinli bakışları altında pencereye yürüdü. "Senden daha uyanık olmanı beklerdim. Düşmanını asla küçümsememelisin. Adamlarının dikkati çok çabuk dağılıyor. Şu anda sahilde kimseyi göremiyorum. Dolayısıyla koya giren gemilerden de haberiniz yok."

"Ne?" diye gürleyen Lawson pencereye koşarken, Fahid geri çekilerek adamın daha iyi görebilmesi için yer açtı. Kapıya yığılmış olan adamları, Lawson'un ağzı köpürerek küfrettiği şeyi görmek üzere pencerelere koştular. Hepsi de dışarıda olan manzaraya şaşkınca bakıyordu.

Denizden fırlayan cadı parmakları denen kayaların güvenliğine demir atmış olan kendi kadırgaları görünüyordu. Buraya kadar bir sorun yoktu. Sahili korumaya almış olan bu sivri kayalar, gökyüzüne uzanırken denizin hemen bir mil açığına sıralanmış sayısı tahmin edilemeyen kadırgaların topları sahile ve gemilere yönelmişti.

"Na... Nasıl... Ne zaman?" diye kekeledi Korsan.

"Biz yola çıkmadan iki gün önce harekete geçtiler. Adaya boğazdan yaklaşmak yerine arkadan dolaştılar. Bir gündür bizim gelmemizi bekliyorlardı. Şu anda iyi olup olmadığımızı merak ediyorlar." Tam o anda uzaklardan bir silah sesi duyuldu. "Bu ses iyi olup olmadığımızı soruyor. Beş dakika içinde cevap vermezsem seni, gemilerini ve bu adayı tarihe gömecekler."

Lawson'un şaşkınlıktan ve öfkeden sakalı titriyordu. Adamları ise onun ne karar vereceğini merak ederek bekliyorlardı. Fahid en yakınındaki adama elini uzattı. "Silahını ver!"

Kısa boylu sıska adam Lawson'a baktı. Adam çenesiyle vermesini işaret etti. Genç adam ağızdan dolma, tek atımlık ve çakmaklı olan tabancayı alarak yeniden pencereye yanaştı. Silahı havaya doğrultarak iki el ateş etti.

İşareti verdikten sonra silahı beline yerleştiren Fahid, "Seninle tanıştığıma memnun olup olmadığım konusunda kararsızım, Lawson. Ben ve arkadaşlarım şimdi buradan gidiyoruz." Fahid, Cabir ve Sean'a adamların silahlarını toplamalarını işaret etti. "Gemiye bir tanemiz bile eksik binerse neler olacağını biliyorsun."

Denizlerin azılı korsanlarının arasından peşlerinde susmuş bir kalabalık bırakarak kapıya yürüdüler. Sean topladığı silahlarla birlikte arkadaşlarının ardından kapıya yürümeden önce Lawson'un masasında duran zümrüt kakmalı hançeri çizmesinin içine yerleştirdi. Lawson'a sırıtarak baktı. "Hatıra olarak, bir de şu kırdığım odunların ücreti olarak düşün."

Beatrice'ye bedenini siper ederek kapıdan çıkardı. Telaşsız ama hızlı adımlarla merdivenleri inerken ve aşağıya toplanmış olan kalabalığın arasından geçerken temkinliydiler. Sean elindeki silahlardan ikisini Fahid'e uzattı. "O belindeki işe yaramaz, bunları al!"

Evlerin birbirine çok yakın olduğu dar ara sokakların arasından geçtiler. Geride bıraktıkları adamların her an harekete geçmesini bekleyerek koşar adım yürümeye başladılar. Geçtikleri evlerin önünde kadınlar çocuklarını kolları arasına çekmiş, korumaya çalışıyorlardı. Gözlerinde buradan kurtulmaya çalışmalarının nafile olduğunu gösteren bir bakış vardı. Sık sık geriye bakarak arkalarını kollamaya çalışan genç adamı bu bakışlar tedirgin ediyordu.

Önünde koşmakta olan ve aniden duran Suriyeliye tam o esnada çarptı. Küfrederek, "Durmak için daha uygun bir an bulabilirdin!" diye söylenerek silahın ucuyla Cabir'in sırtını dürttü. "Sana söylüyorum. Hadi!"

Fahid arkadaşlarının peşinden gelmediğini fark edince geri döndü. "Daha ne bekliyorsunuz? Adamların aptallığından uyanarak hepimizi öldürmesini mi?"

"Onu Cabir'e söyle!"

Fahid'in sert sesle, "Cabir!" diyen uyarısına rağmen Suriyeli yerinden kıpırdamıyordu. Gözleri hayalet görmüş gibi kocaman olmuştu.

"Neyin var senin? Nereye bakıyorsun?" Genç adam yaklaşıp onu bu kadar şaşırtan şeyi görmeye çalıştı. Yeni bir soru için açılan dudakları onun yerinden fırlamasıyla kapandı. Suriyeli biraz ilerideki taş eve doğru koşuyordu. Arkasından,

"Cabir! Nereye gidiyorsun?" diye bağıran Fahid'i duymamış gibi büyük bir hızla koşmaya devam etti. "Kahretsin!" diyen Fahid büyük bir merakla onu izliyordu.

Daha sonra onun yaptıklarına inanamayan bir tavırla gözlerini kıstı. Suriyeli yaklaştığı evin önünde onları izleyen bir kadına doğru atıldı. Kadın çığlık attı fakat Cabir'in onu omzuna atan kollarından kurtulamadı. Çırpınarak bağıran kadınla birlikte geri dönen Cabir, arkadaşlarının şaşkın bakışları arasında koşarak yanlarından geçerken, "Hadi ne duruyorsunuz?" diye hırladı.

"Bir bu eksikti!" diyen Sean, Beatrice'nin elinden tutup çekerken Fahid geride kalmış, arkalarını kolluyordu. "Kim o?" diye soran genç kıza, "Biliyorsam cehennemde yanayım! Bu tarihi bir yere yaz, zira Suriyeli arkadaşımızın geleceği hiç parlak görünmüyor!" dedi sesindeki bariz şaşkınlıkla.

Ulaştıkları sahilde en yakın kayığa yöneldiler. Cabir'in kayığa attığı genç kadın hâlâ çığlık çığlığa bağırıyordu. Fahid ipleri çözerken Sean, Beatrice'nin binmesine yardımcı oldu.

Fahid ve Sean küreklere geçerken Cabir kadını zapt etmeye çalışıyordu. Fahid, "Neden benim de diğer insanlar gibi normal dostlarım yok ki?" diye homurdanarak küreklere asıldı.

"Sence aklını mı kaçırdı?"

"Olmayan bir şeyi nasıl kaçırabilir ki?"

Beatrice Fahid'in bu yorumuna kıkırdadı. Diğerlerinin ona dönen kızgın bakışlarını görünce yüzü ciddiyete büründü.

Dante güvertede durmuş, yaklaşan kayığı izliyordu. Fahid, Cabir ve Sean kayıktaydı. Gözlerini kısarak küpeştede ileriye doğru eğildi. *Kayıkta iki de kadın mı vardı?*

"Morac! Şu dürbünü ver!"

Adamın uzattığı dürbünü gözlerine yaklaştırıp baktı ve küfrederek indirdi. "Yüce Tanrım, Beatrice! Seni bu defa öldüreceğim!" Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordu ama o küçük cadı şu anda burada, tehlikenin ortasındaydı. Endişeden ve korkudan aklını kaçırabilirdi. Dişlerini gıcırdatan Dante sakinleşmek için derin derin nefes almaya çalıştı.

Fahid kayığı kendi gemisine yönlendirdi. Uzatılan ip merdivenlerden önce Beatrice, ardından Sean tırmanırken Cabir'in kaçırdığı kadın kayığa yapışmış, gitmemekte direti-yordu.

"Ben onu denize atmadan önce bir çare bulsan iyi edersin!" dedi Fahid öfkeyle.

Arkadaşının sert uyarısı üzerine Cabir, kızın ensesine vurarak bayıltırken, "Özür dilerim!" diye homurdandı.

Onun kısık sesle söylediğini duyan Fahid, "Bunu kastetmemiştim!" dedi. Cabir tırmanan arkadaşının ardından omzuna attığı kadınla birlikte ip merdivenleri bir kedi çevikliğiyle çıktı.

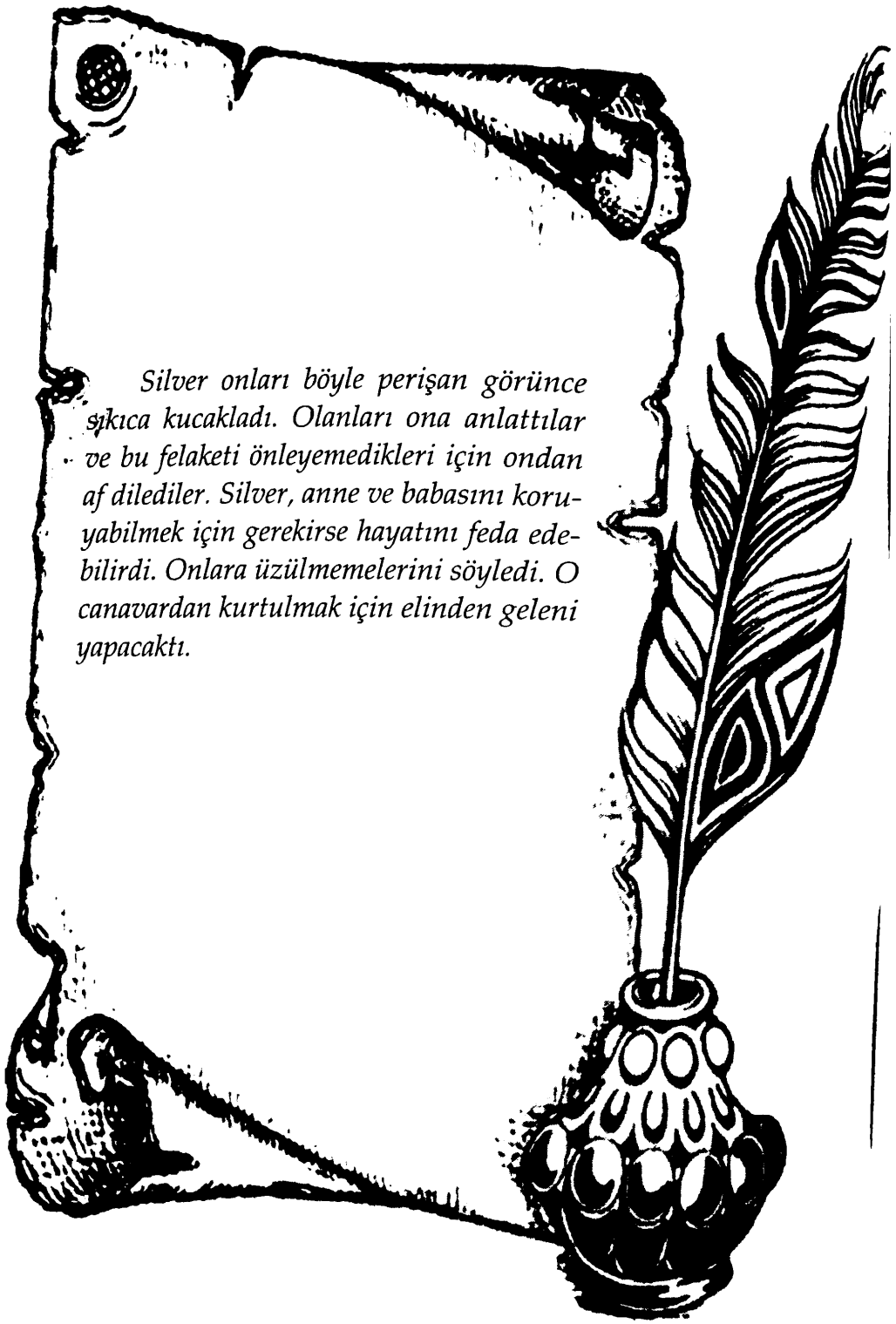
Hepsi güverteye adımlarını attıklarında, hareket hâlinde olan tayfalar demir alıp yelkenlileri çektiler. Gemi hareket ederken aynı anda patlayan topların sarsıntısıyla güverteye yapışan Beatrice, "Neler oluyor?" diye haykırdı.

"Koydaki gemileri bombalıyorlar!" diye cevapladı Sean.

"Tanrı aşkına, orada kadınlar ve çocuklar vardı!"

"Sadece gemileri saf dışı bırakıyorlar. Lawson'un o adadan ayrılabilmesi için uzun zaman geçmesi gerek. Tabii taştan gemi yapmayı bilmiyorsa..."

Beatrice korkarak doğruldu ve küpeşteye yaklaştı. Sahil alev alev yanıyordu. Onlarca geminin parçaları her yöne savruluyor hatta bazıları bir ağaç dalı gibi ikiye ayrılmış batıyordu. Ada halkı yanmakta olan gemilerini öfkeyle izliyordu.

Silver onları böyle perişan görünce sıkıca kucakladı. Olanları ona anlattılar ve bu felaketi önleyemedikleri için ondan af dilediler. Silver, anne ve babasını koruyabilmek için gerekirse hayatını feda edebilirdi. Onlara üzülmemelerini söyledi. O canavardan kurtulmak için elinden geleni yapacaktı.

BÖLÜM 23

Gemi yol almaya devam ederken güvertede duruyorlardı. Cabir bayılttığı kadını alt kattaki kamaralardan birine bırakıp gelmişti. Çok öfkeli olan Fahid'in karşısında suçlu çocuklar gibi dikilmekteydiler. Sean, Beatrice ve Cabir birbirlerine ve Fahid'e bakmaktan kaçınarak gözlerini güvertenin cilalı ahşabına dikmişlerdi. Fahid ise öfkesini nereye yönlendireceğini ya da hangisinden başlayacağını bilemeyen bir tavırla önlerinde volta atıp duruyordu.

"Benim düşmana ihtiyacım yok ki! Arkadaşlarımın varlığı gemiler dolusu düşmana bedel!" Kimden başlayacağına karar vermiş, hırlamaya hazır kaplan gibi Cabir'e yaklaşmıştı. Hatta o kadar çok burnunun dibine sokulmuştu ki Suriyeli irkilerek geri çekildi.

"Senden başlayalım, sevgili arkadaşım!" deyince Beatrice ve Sean, kısa süreli de olsa kurtulmuş oldukları için derin bir nefes aldılar.

"Tehlikenin ortasında kıçımızı kurtarmaya çalışırken, bir kadını omuzlayıp getirmek de neyin nesi? Misyonumuz insanları kaçırmak ve esir almak da ben mi bilmiyorum?"

"Bilmiyorsun!" diye homurdanan Cabir'in konuşmasını, Fahid öfkeli hırlamasıyla kesti. "Neyi bilmiyorum? Tanımadığın bir kadını kaçırdığını mı? Ne yapmayı düşünüyorsun? Köle olarak satmayı mı?"

"Lanet olsun hayır!"

"İlk görüşte aşk mı Cabir? Biz hayatımızı kurtarmaya çalışırken senin gözün kadınlarda mıydı?"

Sean'dan gelen alaylı sese bu defa hırlayarak dönen Cabir'di. "Kapa çeneni yoksa ben kapatmasını bilirim!"

"Bence de çeneni kapatsan iyi olur, Sean. Sana da sıra gelecek!" diyen Fahid aralarına girerek tartışmanın büyümesini önledi. "Umarım kadını kaçırmanın mantıklı bir sebebi vardır. Duymak için ölüyorum."

"Zahra!" diye fısıldadı Cabir.

"Zahra'ya benzediği için bir kadını kaçıramazsın!" Fahid'in gerçekten de mantığı almıyordu. Arkadaşı aklını kaçırmıştı.

"Zahra da kim?" diye mırıldanan Beatrice'ye sorunun yanıtını ona iyice yaklaşan Sean verdi. "Arkadaşımızın bir zamanlar sevdiği bir kız varmış. Henüz köle değilken..."

Beatrice ve Sean'ın gözlerine imalı bakışlar yerleşti ve ikisi de Cabir'in söyleyeceklerini merakla dinlemek üzere ona döndüler. Cabir bütün bakışların ona çevrilmesinden ve sorgulanmaktan dolayı huysuz bir tavırla onlara öldürecekmiş gibi baktı. "Zahra'ya benzemiyor, ta kendisi!"

"Aradan çok zaman geçti. En son gördüğünde on beş yaşında mıydı? İnsanlar değişir, Cabir! Tek bir bakışla o olduğuna karar verip, kadını omuzlayıp götüremezsin!"

"Yemin ederim ki o kadın Zahra! O gözleri nerede olsa tanırım."

Beatrice yanında duran Sean'ın garip bir ses çıkardığını duyunca ona baktı. Genç adam yüzünü elleriyle kapatmış, omuzları sarsılarak gülüyordu. Cabir'in de ona baktığını

görünce dirseğiyle kendisine gelmesi için dürttü. Sean daha fazla kendini tutamazmış gibi kahkahalarla gülmeye başladı.

Kahkahalarının arasında kesik kesik, "Yüce Tanrım, gözleri... Gözleri mi dedin sen?" diyerek daha çok gülüyordu.

Sakinleşip doğrulduğunda diğerlerinin ona katılmadığını aksine öfkeli gözlerle baktıklarını gördü. "Ne? Size de komik gelmedi mi?" Cabir'i sakinleştirmek ister gibi ellerini kaldırdı. "Hadi ama çocukluğunda gördüğün kızı şimdi gözlerinden tanıdığını söylemen sence de mantıksız değil mi?"

Cabir, "O Zahra!" dedi dişlerinin arasından.

"Bunu genç kadın uyandığında öğreneceğiz!" diyen Fahid, Beatrice'ye döndü.

Genç kız daha önce sadece uzaktan gördüğü bu adamın yakından, özellikle bütün dikkati ona yönelmişken daha da korkutucu olduğunu fark edip güçlükle yutkundu. Gözleri hipnotize edecek kadar farklı bakıyordu. Kendini savunabileceği bir durum olsa ona sıkıca tutunur ve asla bırakmazdı. Aslında bahanelerinin de bu adam karşısında etkili olacağını hiç sanmıyordu.

"Evet, Leydim. Sizin gizlice gemime binme nedeninize gelecek olursak..." Derin bir nefes alan Fahid, hâlâ birkaç saat önce Lawson'un salonundaki o içinden çıkılmaz durumun etkisiyle baş etmeye çalışıyordu. "Hangi lanet bahane sizi peşime düşürdü? Siz aklınızı mı kaçırdınız?" Artık açık açık bağırıyordu. Hayır, kükrüyordu! "Kendinizi ve bizi nasıl bir tehlikenin içine attığınızdan haberiniz var mı?"

Beatrice kaçıp sığınabileceği bir yer aramak amacıyla çevresine bakındı. Sean ve Cabir onun niyetini anlamış, bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi geriye doğru kaçmışlardı.

"Lordum ben... Ben..."

"Bayan Conner'in önce eyleme geçip sonra düşünmek gibi bir alışkanlığı var. Bu nedenle sanırım henüz senin o söylediğin tehlikeleri düşünmeye fırsatı olmamıştır."

Sean'dan gelen bu sözlere, "Beni eleştiren kişiye bir bakar mısınız? Ben en azından olaydan sonra düşünebiliyorum! Bazılarımız onu bile beceremiyor! Belki de düşünecek bir beyni yoktur!" diye tısladı genç kız.

"Size katılıyorum, Leydim. Bazılarımız gerçekten de geri zekâlı!" Fahid'in sözel desteğiyle Sean'a küçümseyen bir bakış attı.

"Suçunu bastırmak için bütün okların bana yönelmesini sağlamak çok kurnazca, Yeraltı Cadısı!"

"Evet, Leydim sizi dinliyorum," diyerek ikisinin arasındaki gerilimi bölen Fahid, genç kızdan bir cevap beklediğini belli edercesine kollarını göğsüne bağladı. Gereken açıklamayı duymadan Beatrice'yi bırakmaya niyeti yoktu.

"Hadi ona hangi lanet olası aptallığın peşinde olduğunu açıkla!"

"Kes sesini!" diyen genç kız yeniden Fahid'e döndü. "Bütün sebep bu aptalın başını belaya sokmuş olması!"

"Hangi aptaldan bahsediyorsun? Benim çevremde o kadar çoklar ki isim rica edeyim, Leydim."

Fahid'in sözleriyle gözleri kurnaz ışıltılarla parlayan Beatrice, Sean'a döndü. "Ekselansları İspiyoncu Dük'ten bahsediyorum."

Genç kızın Sean'a takmış olduğu isme sırıtan Fahid, "Son yaptığı aptallığı saymazsak benim bilmediğim başka hangi aptallığı yaptı?" diye sordu.

"Hey! Hakkında konuştuğunuz kişi benim ve şu an yanınızdayım!"

Beatrice onu duymamış gibi konuşmaya başladı. "Kendini o kadar önemsiyor ki dünyadaki bütün ölümlerden, hastalıklardan ve mutsuzluklardan kendini sorumlu tutuyor. Bir tür laneti olduğunu iddia ediyor. Çevresindeki insanların ölümünden bile o sorumluymuş gibi davranıyor. Son sefere çıkmadan önce onun böyle bir aptallık yapacağını tahmin et-

miştim. Düşündüğüm gibi oldu. Sadece kendi başını belaya sokmakla kalmadı, sizlerin de hayatınızı tehlikeye attı."

Sean dişlerini gıcırdatırken Fahid, "Bütün bunları nereden öğrendiğinizi sormam umarım kabalık olmaz! Ya da sizi neden ilgilendirdiği ve gemime gizlice binecek kadar pervasızlaştırdığını çok merak ediyorum!" dedi.

Kulaklarına kadar kızaran Beatrice'yi birden ter basmıştı. "Ben..." Mahcup bir tavırla yere baktı. Bir genç kız yaşadıklarının mahremiyetini yabancı erkeklerin önünde konuşamazdı.

"Ben..." derken yutkundu. "Kapı dinlemek gibi utanç verici bir özelliğim var. Duyduklarımdan sonra Dante için endişelendim."

"Ama Dante'nin gelmeyeceğini düşünerek Fahid'in gemisine bindin," dedi Sean pis pis sırıtarak.

Ah, bu adamı öldürmek istiyordu! Hatta mümkünse parçalara ayırıp okyanusa atmak ve köpek balıkları tarafından dünyada kalan son izlerinin de ortadan kaldırılışını büyük bir zevkle izlemek istiyordu.

Fahid, genç kızın açıklama yapmak için kıvranışını ve Sean'la aralarındaki o her şeyi ateşe verebilecek çekimi izlemekten oldukça memnundu. Beatrice'ye bu kadar eziyetin yeterli olduğunu düşünerek, "Cezanızı Dante'nin bizzat kendisinin vermek isteyeceğini düşünüyorum. Bu nedenle geri dönüşümüz süresince ayakaltında dolaşmazsanız memnun olurum," diyerek Sean'a döndü. "Sana gelince..."

Bütün bu sorgulama sürecini izleyen tayfalara dönerek genç adamı işaret etti. Sean daha ne olduğunu anlayamadan bir grup adam tarafından sıkıca yakalanmıştı. "Fahid! Neler oluyor?"

"Kendi hayatını ve adamlarının hayatını tehlikeye attın. Seni kırbaçlamadığıma dua et!"

"Ne yapacaksın?"

"Onu direğe ayaklarından asın! Eve dönüş yolculuğunu direkte baş aşağı sallanarak yapacak!"

"Bu saçmalık! Bırakın beni!" Kurtulmaya çalışsa da kalabalık tayfalara karşı hiç şansı yoktu. Birkaç dakika sonra direkte baş aşağı sallanıyordu.

"Bu bir şaka, değil mi? Fahid! Dinle beni!" Asıldığı yerden bağırmasını umursamayan Fahid, arkasını dönüp kaptan köşkünün merdivenlerini çıkmaya başladı.

Bakışı, büyük bir zevkle onu izleyen Beatrice'ye döndü. Genç kız hayatının en eğlenceli gösterisini izliyormuş gibi kahkaha attı. "Bence bu senin için ideal duruş şekli. Böylece boş olan kafatasının içini en azından kanla doldurabilirsin."

"Buradan kurtulduğumda sana öyle bir ceza vereceğim ki bir hafta o güzel kalçalarının üzerine oturamayacaksın!"

Genç kız arkasını dönüp giderken, "Yakalayabilirsen tabii!" diyerek kıkırdadı.

Beatrice, Sean'ın dediği gibi düşünmeden hareket eden, olaylar bittikten sonra oturup hatasını irdeleyen bir yapıya sahipti. Şu anda da ona verilmiş olan kamarada kendi kişiliğiyle ilgili hiç de hoş olmayan özellikleri irdeliyordu. Evet, doğru olabilirdi. Genç kız kendi varsayımına burun kıvırdı. Olabilir değil, işte tam da öyleydi. Aklına geleni yapma, sonuca odaklanma ve ulaştığı hedefin onun için tam olarak ne gibi tehlikeler arz ettiğini düşünmeme gibi bir huyu vardı. Başına gelen bütün felaketlerin sebebi bu değil miydi?

Bu olayda da aynen böyle olmuştu. Odaklanabildiği tek şey, Sean'ın kaçırılması ve başına ne geldiğini bilememesiydi. Onun kendisinden uzakta bir yerde öldüğünü düşünürken ne genç adama olan kırgınlığı ne de onun bir başka kadına olan aşkı aklındaydı. Sadece, evet sadece, eğer yanında olursa gelebilecek bütün tehlikeleri engelleyebileceğini varsaymıştı.

Bu nedenle bir akbaba gibi başında tüneyen ve ondan gözlerini ayırmayan Jessica'yı atlatmak için bütün hünerini

sergilemiş, evden kaçmış, Dante ve Fahid'in gizli toplantısına kulak misafiri olmuştu. Düşündüğü gibi felaket çanları çaldığında da kendini uyaran iç sesinin ikazlarını bu çanların sesi bastırmıştı. Düşünmek için kendine fırsat tanımadan Lord Anderson'un gemisindeydi.

Kendine acıyan zavallı bir inleme bıraktı. Gizlendiği depoda arada Fahid'in odasındaki meyveleri aşırdığını ve ihtiyaçları için temizlik kovalarını kullandığını hatırladıkça kulaklarına kadar kızarıyordu. Yakalanmadan geçirdiği yolculuğun sonunda demir attıklarını fark edip, kıyıya nasıl çıkacağının bir yolunu ararken gemiyi arayan korsanlarla burun buruna gelmişti.

Hayatında hiç o kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Hayır, bir de o korsanların liderinin kendisini istediği an vardı. Yakalanmaktan daha çok korktuğu işte o dakikalarda kalbi bir anlığına durmuştu.

Korkusunu yatıştırmaya çalışan Sean'ın elini tutuşu aklına gelince manasız bir sevinç kalbini titretti. Yaptığı ahmaklığı fark edince yüzündeki aptal sırıtışı sildi. Odada dolanmayı bırakıp yatağın kıyısına oturdu.

Asıl felaket İngiltere'ye ulaştıklarında olacaktı. Onu cezalandırmak için sıraya girenlerin uzayıp gittiği bir listeye sahipti Beatrice. Jessica'yı ikna edebilirdi ama Dante'nin tepkisini düşünmek bile istemiyordu.

Kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Belki evden kaçmalıydı. Bu defa sonsuza kadar uzaklaşabileceği sağlam bir plan yapması gerekiyordu. Böylece zavallı akrabalarını onun gibi bir felaketten kurtarmış olurdu. Annesi genç kızı sonsuza kadar odasına kilitleyecek, Dante ve Jessica da kayıtsız şartsız onu destekleyeceklerdi.

Karamsar düşüncelerine bir anlığına ara veren Beatrice aniden bir şeyin farkına vardı. Son haftalarda üzerine çöken o uğursuz, bıkkın ve cansız havadan kurtulmuştu. Kötü de olsa heyecan ve sonunu bilmediği macera yaşama dürtüsü genç

kızı yeniden canlandırmış ve nefes almasını sağlamıştı. Londra'daki cemiyetin o katı kuralları genç kızın katlanamayacağı kadar ağırdı. Ayak uydurmaya çalıştığı monotonluk onun kişiliğini yok ediyordu.

"Ne yapacaksın, Beatrice?" diyerek kızgınca söylendi. Kesinlikle sonsuza kadar ortadan kaybolmak iyi bir fikir gibi geliyordu.

Cabir önünde durduğu kapının arkasındaki kadını düşünerek derin bir nefes aldı. Elindeki anahtara karamsar bakışlarını dikmişti. Hâlâ inanamıyordu. Bunun bir yanılsama ya da düş olmasından korkuyordu. Fahid'in de dediği gibi ya bu kadın Zahra'ya sadece benziyorsa? O hengâmenin içinde aklı ona oyunlar oynamışsa?

"Bunu görmeden bilemezsin!" dedi kendi kendine.

Anahtarı kilide sokup yavaşça çevirdi ve açılan kapıyı usulca itti. Lombozdan giren zayıf gün ışığı yerde titrekçe oynaşıyordu. İkinci kaptana ait olan kamara çok geniş değildi. Köşedeki yatak ve masa haricinde bir erkeğin kalabileceği kadar sade ve düzensizdi.

Göreceklerinden korkarak, odada dolaştırdığı bakışını yatağa çevirdiğinde bir çift öfkeli siyah gözle karşılaştı. Genç kadın kendini korumak ister gibi köşeye çekilmiş, yüzüne dökülmüş siyah saçlarının arasından nefretle Cabir'i izliyordu. Suriyeli onun elinde tutmakta olduğu şeyi görünce, küfrederek kapıya doğru geriledi.

Genç kadının elinde, silahlarla oynamayı seven ikinci Kaptan Madox'un silahlarından biri vardı.

"Zahra! O elindeki tehlikeli! Ateşlediğin anda geriye teper. Yaralanabilirsin."

Kadın onun hitap tarzına irkilerek cevap verdi. "Bana Zahra deyip durma! Onun kim olduğunu bilmiyorum ama ben o değilim! Adım Anna!" Elindeki silahı Cabir'in göğsüne

nişan alacak şekilde doğrulttu. "Silahlar konusunda bir şeyler bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Kendine hangi ismi verdiğinin bir önemi yok. Senin Zahra olduğunu biliyorum. Öldürücü bir silahla ilgili bildiklerinle onu kullanmak arasında fark var. Şimdi o silahı kendine bir zarar vermeden önce indir."

"Ben Zahra değilim! Bana yaklaşmaya kalkarsan seni vururum!"

"Kahretsin! Benim Cabir! Ebu Beyyit kabilesinden, hatırladın mı?"

"Cabir adında birini tanımıyorum. Dediğin kabileyi de hiç duymadım."

Cabir onun keskin bir sesle söylediklerine inanmak istemiyordu. "Sana âşıktım!" dedi boğuk bir sesle. "O günden sonra seni çok aradım, Zahra. Başına gelenleri engelleyemediğim için çok üzgünüm."

Cabir'in pişmanlık akan sözlerine ve yüzünden taşan vicdan azabına rağmen kadın gözünü kırpmadan onu izledi. Silahın tetiğine getirdiği parmağı kıpırdarken, "Seni son kez uyarıyorum. Saçmalamaya devam edersen tetiği çekeceğim. İnan bana bunu yaparken en ufak bir vicdan azabı çekmeyeceğim!" dedi öfkeyle.

Suriyeli onu anlamıyordu. Neden kim olduğunu inkâr ediyordu? Oldukça ciddi görünen kadını daha fazla kızdırmamak için, "Tamam, gidiyorum!" diyerek isteksizce odadan çıktı. Her ihtimale karşı kapıyı yeniden kilitledi.

Beatrice, akşamın ilerleyen saatlerinde yalnız kalmaktan ve dalgaların geminin gövdesine çarparken, çıkardığı seslerden bıkmış olarak yataktan kalktı. Gemi karanlıkta sarsıntısız

bir şekilde yol alıyordu. Onu rahatsız eden mantıklı düşüncelerden uzaklaşabilmek için kamaradan çıkması gerekiyordu. Açtığı kapıdan koridoru kontrol ederek dışarı çıktı. Söz dinlemeyen tarafı yukarıda ayaklarından asılmış olan genç adamın nasıl olduğunu merak ediyordu. Bu cezayı hak ettiğini bilse de iyi olup olmadığını gözleriyle görmeliydi.

Sinsi bir kedi gibi merdivenleri tırmanarak üst güverteye çıktı. Sean hâlâ oradaydı. Uzun siyah saçları aşağıya doğru sarkmıştı. Kollarını göğsüne kavuşturan genç adam ıslıkla şarkı söylüyor, fakat tanımadığı bu melodi, direğe çarpan bedeni nedeniyle küfürlerle bölünüyordu. Beatrice onun en son küfrünü duyduğunda kıkırdadı. Bu adam tanıdığı İspiyoncu Dük'e daha çok benziyordu. Hayatı umursamayan, yalnız da olsa eğlenmenin bir yolunu bulan, alaycı ve inatçıydı.

Duyduğu kıkırtıyla ipin ucunda dönmekte olan bedenini çeviren Sean'ın gördüğü ay ışığının aydınlattığı güvertede hoş, mavi bir figür hâlinde olan genç kızdı.

"Ben de eğlenceye ne zaman katılacağını merak etmeye başlamıştım."

"Hiç de eğleniyormuş gibi görünmüyorsun."

"Eğlenmek için seni bekliyordum."

"Geleceğimden bu kadar emin olman ne güzel! Keşke başına gelecekleri de öngörebilseydin."

Sean sırıtınca beyaz dişleri ay ışığında parladı. "Ama senin geleceğinle ilgili bazı öngörülerim var."

Beatrice güverteye açılan kapıdan uzaklaşarak genç adama yaklaştı. "Merak ettiğimi söyleyemem. Dante'nin yapacaklarını bilmek için medyum olmaya gerek yok."

"Ben, benim yapacaklarımdan bahsediyorum." Genç adam kurnaz bir şekilde yeniden gülümsedi.

"Orada asılıyken bir şey yapabileceğinden emin değilim." Genç kız sadistçe bir zevkle onu izliyordu.

Sean ipin ucunda birkaç deneme yaparak çizmesine ulaşmaya çalıştı. "Aslına bakarsan ben de bu kadar cezanın yeterli olduğunu düşünüyordum," diyerek elini çizmesinin içine soktu. Onun elinde beliren keskin metali gören Beatrice şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bir hançer mi? O nasıl oldu da çizmenden düşmedi?"

"Çizmemin içinde gizli bir cep var," diyen genç adam bileğini bağlayan ipleri kesmeye başladı. Birkaç itici sürtme sesinden sonra büyük bir gürültüyle güverteye düştü. İnleyerek sırtüstü uzandı. Saatlerdir ayaklarından asılı olmanın verdiği baş dönmesinin geçmesini bekledi.

"İyi misin?" diyen genç kızın sesini duydu. Tek dirseğinin üzerinde doğrulup birkaç adım ileride endişeyle ona bakan kıza döndü. "İyiyim, seni dizime yatırdığımda daha iyi olacağım."

Beatrice onun haince kısılan gözlerine bakıp, ne demek istediğini kavradığında kaçmak için çok fazla zamanının olmadığını da kavradı. Geri dönüp kapıya doğru atıldı ancak Sean ondan daha hızlıydı. Alt güverteye indiğinde yakıcı nefeslerini ensesinde hissediyordu. Kaldığı kamaraya ulaşıp, kapıyı kilitlediğinde ondan sonsuza kadar kurtulacaktı çünkü bir daha kamarasından dışarıya çıkmayacaktı. Limana girdiklerinde ise Dante'nin koruması altında olacaktı. Kendi kendine alayla mırıldandı. *Onu cezalandırmak isteyen adamdan kaçıp onu daha da kötü cezalandıracak olan Dante'nin kollarına sığınmak gerçekten de berbat derecede komikti.*

Hızlanan nefesi beline sarılan güçlü kollarla kesildi. Bedeni genç adam tarafından kıskaca alınırken ayaklarıyla havayı dövdü. "Lanet olası beni bırak!"

"Sessiz ol, sevgilim! Bütün gemiyi başımıza toplamak istemezsin, değil mi? Ben seni cezalandırırken seyircilerinin olması hiç hoşuna gitmez inan bana!"

"Lord Fahid'i seni kırbaçlaması için teşvik edeceğim! Bırak beni!" Beatrice'nin biraz önce yüksek çıkan sesi bu son konuşmasında öfkeli bir tıslamaya dönüşmüştü.

Sean debelenen Beatrice'yi birkaç kapı ilerideki kamaraya sokup kapıyı ayağıyla itti. "Kırbaçlanmak, senin başıma açtığın belaların yanında sinek ısırığı gibi kalıyor." Kollarıyla sıkıca sardığı Beatrice'yle birlikte yatağa oturdu. Bu hareketinin cezası kaval kemiğine yediği darbe oldu. Daha da sıkı sarılarak genç kızın nefesini kesti.

Beatrice canını yakan kolların baskısıyla hareketsiz kaldı. Bu fırsatı değerlendiren Sean, onu dizlerinin üzerine yatırıp bacaklarını bacaklarıyla kıstırdı.

"Bırak beni!" diye haykıran genç kız nefes nefese kalmıştı. Yeniden kurtulmayı denedi ama başkaldırısı Sean'ın boynuna yerleşen elinin baskısıyla bertaraf edildi. Yüce Tanrım, bu utanç verici durumu yaşadığına inanamıyordu! "Dante seni öldürecek!" dedi hırçın bir sesle.

"Seninle tanıştığımdan bu yana Dante'nin kılıcını başımın üzerinde hissetmediğim bir dakika bile olmadı." Eli kızın kıyafetlerinin üzerinden bile hissedebildiği kıvrımla üzerinde dolaştı. Bu okşayışa Beatrice kendini kasarak tepki vermemeye çalıştı.

Çok canı yanacak mıydı? Elbette yanacaktı! Bu zamana kadar hiç kimse ceza amacıyla bile ona vurmaya kalkmamıştı. Annesinin tokadı dışında... Bu daha da hınçla dolmasına neden oldu. "Seninle tanıştığım güne lanet olsun!"

"Sevgilim, lanet okumamalısın! Bir genç kızın dudaklarına hiç yakışmıyor." Eli sırtına kaydı ve oradan ensesinde yumuşak ve ipeksi teni okşadı.

"Senin sevgilin değilim! Ellerini üzerimden çek lanet olası!" Konuşması kısa nefeslerle bölünüyordu.

Sean onu böyle, dizlerinin üzerinde çaresizce kıvranırken görünce içindeki bütün öfke dinmiş, yerini yakıcı bir arzu

mıştı. Ne kadar öfkelenirse öfkelensin onun canını yakmak istemiyordu. O, acı çekerken kendi canı daha çok acıyordu.

Sessizlik ve genç adamın kıpırtısız kalışı Beatrice'nin mücadelesine son vermişti. Her an canı yanacak düşüncesiyle gözlerini kapatmış, dişlerini sıkmış bekliyordu. Bir süre sonra beklediği darbenin gelmediğini fark ederek gözlerini açtı. Güçlü eller tarafında çekilip kaldırıldığında ve genç adamın dizleri üzerine ata binermiş gibi oturtulduğunda endişe ve merak içini kemirmeye başlamıştı.

Şimdi yüz yüzeydiler. Sean onun dağılmış ve yüzüne düşmüş buklelerini geriye doğru attı. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Dövmekle öpmek arasında gidip geliyorum. Bir yanım seni kendine getirmek için cezalandırmak isterken, diğer yanım kollarıma alıp nefesini kesinceye kadar öpmek istiyor. Ben böyle ikilemler içinde yaşayan bir adam değilim. Benim için ya hep ya hiçtir. Ama sen... Lanet olsun Beatrice! Seninle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum!" Cümlesinin sonunda kızgın çıkan sesine rağmen ansızın genç kızın dudaklarına kapandı. Ne yapacağını bilmediğini söyleyen bir adama göre oldukça kararlı bir tavırla kızın dudaklarını esir almıştı. Israrcı ve baştan çıkaran dokunuşlarla özleminden tutuştuğu dudakların tadını çıkarırken genç kızı da kendine katılmaya davet ediyordu.

Beatrice bu sessiz ve ayartıcı istilaya inleyerek katıldı. Genç adamın fırsatçı dili bu izin verişi değerlendirerek ağzına daldı. Dilinin ipeksiliğini içen bir açgözlülükle dokunmadık nokta bırakmadı.

Genç kız ellerini uzun, siyah saçlarına daldırarak olabildiğince ona yaklaştı. Bu harekete genç adamın cevabı açlık dolu bir inleyişti. Beline sardığı koluyla onun narin kıvrımlarını sertleşmiş bedenine bastırdı.

Yüce Tanrım burada, onun kollarında ne yapıyordu? Beatrice yaptığı ahmaklığın büyüklüğüyle kasılmıştı. Başka bir kadını seven adamın kollarında kendini kaybetmişti. Ona âşık ol-

ması ya da onun erkeksiliğine duyduğu açlık yaptığı hatayı affettirmiyordu.

Sean artık karşılık vermeyen genç kızdan başını uzaklaştırdı. O güzel yüzünde kendinden tiksinen bir ifade vardı. Beline sarılmış olan kollarını yavaşça çözerek onu özgür bıraktı.

Beatrice onun kucağından kalkarak birkaç adım uzaklaştı. "Sen haklıydın."

"Hangi konuda?"

"Kocaman bir aptal olduğum konusunda... Başka bir kadına âşık olan adamı öptüğüm için, o ortadan kaybolduğunda endişeden aklımı kaybettiğim için, onun peşinden hiç düşünmeden gittiğim için ben koca bir aptalım!"

"Beatrice!"

"Lütfen daha fazla gururumu incitme." Genç kız, onu arkasında bırakarak odadan çıktı.

Sean pişmanlıkla yüzünü sıvazladı. Onu kaybetmek için elinden geleni yapmıştı. Bir açıklama borcu vardı. Kendisinden nefret etmeden önce gerçekleri açıklamalı ve onu serbest bırakmalıydı. Yerinden fırlayarak odadan çıktı. Kamaraların olduğu alt güverte sessizdi. Birkaç adım atmıştı ki bir kapının önünde dikilmekte olan Cabir'i fark etti. Adam loş ortamda esmer teni nedeniyle karanlık bir silüete dönüşmüştü. Yüzünü döndüğü kapıya boş boş bakarken Sean'ın ona yaklaştığını duymamıştı.

"Cabir!"

Adam irkilerek ona döndü. "Senin direkte asılı olduğunu sanıyordum."

"Cezama son verdim. Burada ne yapıyorsun?"

Cabir eliyle *saçmalıklarıma bir yenisini ekliyorum* tarzı bir hareket yaptı. En azından Sean bu gelişigüzel hareketin anlamını böyle yorumladı.

"Yanlış kadını kaçırdığını söylemiştim."

"Yanlış kadın değil! O Zahra!"

"O zaman sorun ne?"

"İnatla Zahra olmadığını söylüyor!"

Sean istemsizce boğuk bir şekilde güldü. "Dostum, kadın o değilim diyorsa doğrudur. Yanıldığını kabul et!"

"Anlamıyorsun! Benden nefret ettiği için reddediyor. Onu kurtarmadığım için, onun kaçırılmasına seyirci kaldığım için, çektiği acıları için beni suçluyor."

"Yani kesinlikle o olduğundan emin misin?"

"Adım kadar hem de..."

"O zaman konuş onunla, ikna et!"

"Beni yanına yaklaştırmıyor."

Sean elinde parlayan metali işaret ederek, "Anahtar sende, seni dinleyinceye kadar o odadan çıkmamak elinde," dedi.

"Çok kolay sanki..."

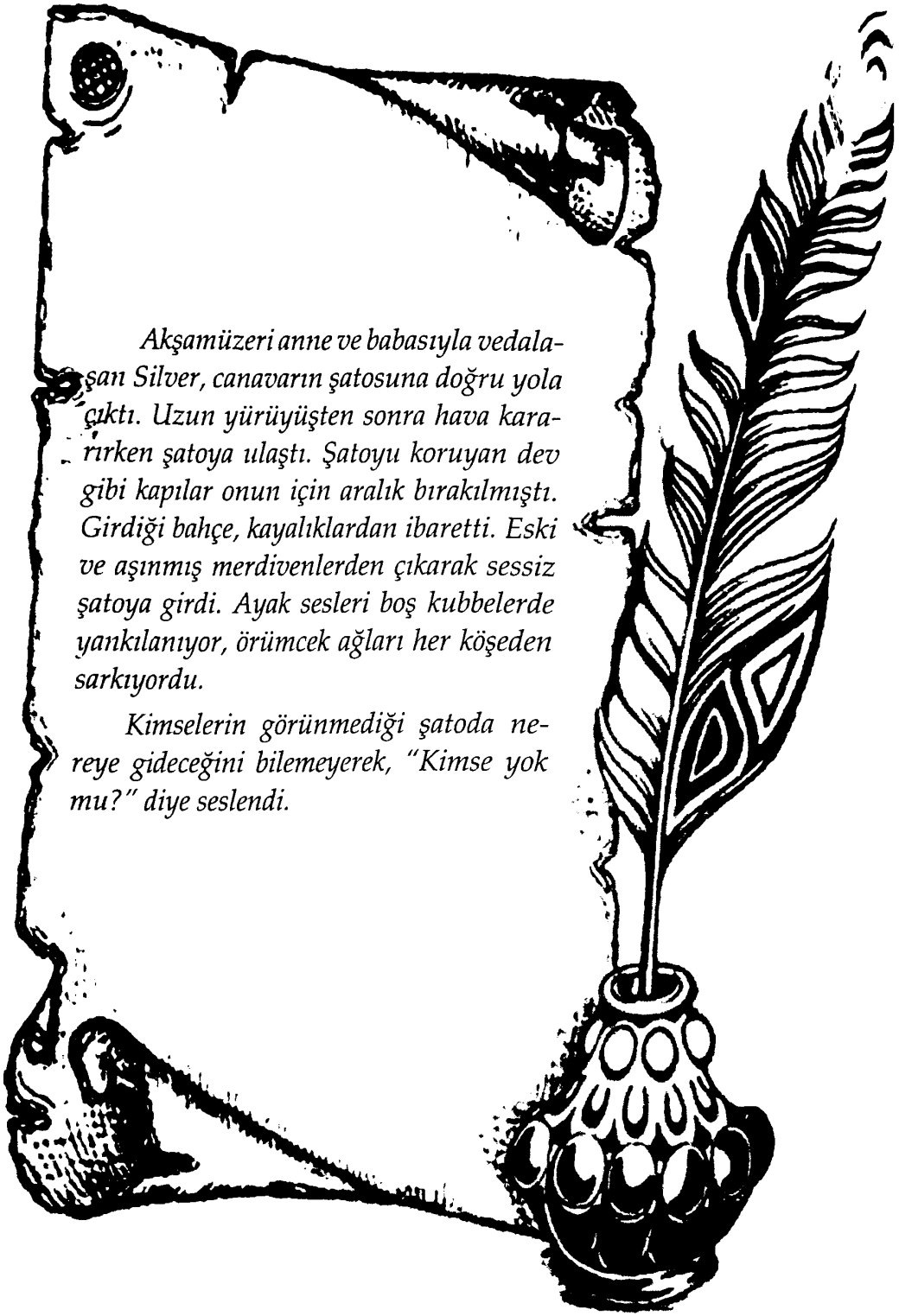
"Neden kolay olmasın? Sen kocaman bir adamsın, o da minnacık bir kadın."

"Elinde silah olan minnacık bir kadın!" diye homurdanan Cabir'e şaşkınlıkla baktı. Sonra bu şaşkınlık yerini alaycı bir sırıtışa bıraktı. Ve Cabir'in beklediği gibi gecenin bir yarısı olduğunu umursamadan kahkahalarla gülmeye başladı. "Tanrı aşkına, eline silah verirken ne düşünüyordun?"

"Ben vermedim! Getirip kapattığım kamara Madox'un... Geri zekâlının silah aşkını unutmuşum! Odanın her yerinden silah fışkırıyor!"

Sean karnını tutmuş, iki büklüm olmuş gülüyordu. Cabir onu daha fazla dinlemek istemeyerek kızgın adımlarla yanından uzaklaştı.

Sakinleştikten sonra doğrularak kamaraların kapılarını incelemeye başladı. Beatrice hangi kamarada kalıyordu? Onda bu şanssızlık varken kapıları açıp kapatırken Fahid'e yakalanırdı. Elini beline koyarak kararsızca ne yapabileceğini düşündü. Sonra dinlenmeye karar vererek tayfaların yatakhanesine yöneldi.

Akşamüzeri anne ve babasıyla vedalaşan Silver, canavarın şatosuna doğru yola çıktı. Uzun yürüyüşten sonra hava kararırken şatoya ulaştı. Şatoyu koruyan dev gibi kapılar onun için aralık bırakılmıştı. Girdiği bahçe, kayalıklardan ibaretti. Eski ve aşınmış merdivenlerden çıkarak sessiz şatoya girdi. Ayak sesleri boş kubbelerde yankılanıyor, örümcek ağları her köşeden sarkıyordu.

Kimselerin görünmediği şatoda nereye gideceğini bilemeyerek, "Kimse yok mu?" diye seslendi.

BÖLÜM 24

Geriye dönüş yolculuğu boyunca Beatrice kamarasından çıkmadı. Fahid, Sean'ın cezadan kaçışını ona eziyet ederek ödetti. Tayfaların arasında, en ağır işleri yaptırarak verdiği emrin göz ardı edilmesinin intikamını aldı.

Cabir, Zahra dediği kadının kamarasına burnunun ucunu bile uzatamadı. Yemekleri kapının girişine koyarak uzaklaşmak zorunda kaldı.

Limana girdikleri anda Dante demir atan gemisinden uçar adımlarla karaya ayak bastı. Beatrice için endişeden çılgına dönmüştü. Geminin güvertesinde sapasağlam ve suçlu bir yüzle duran kız kardeşini kolundan tuttuğu gibi kaba hareketlerle indirirken, "Bu kez çok ileri gittin!" diye tısladı.

Limandan çıkarken ve eve geri dönüş yolunda genç kızla tek kelime konuşmadı. Jessica onların birlikte ve sağlıklı olarak döndüklerini gördüğünde rahatlama dolu derin bir soluk almıştı. Dante karısına sarılıp, onu teskin eden sözcükler fısıldarken Beatrice sessizce odasına kaçtı.

Cabir, Zahra'nın kapısını temkinli bir ifadeyle açtı. Genç kadın ilk gün nasıl bıraktıysa öyle duruyordu. Tabancanın namlusu kapıya dönüktü.

"Gemi demir attı," dedi sanki o durumu fark etmemiş gibi. "Gitmemiz gerek!" Anna ya da Zahra kıpırdamadan bakmaya devam etti. Cabir sıkıntıyla alnını kaşıdı. "Burada kalmaya devam mı edeceksin?"

"Bana dokunmana izin vermeyeceğim!"

"Sana dokunmak gibi bir niyetim yok! Eve gitmemiz gerek."

"Tek evim dediğim şeyi de elimden aldın! Benim bir evim yok!"

"Artık var. Özgür olarak yaşayabileceğin bir hayatı ve yuvayı sana vereceğim."

"Senden böyle bir iyilik istemedim! Alıştığım hayatı yerle bir ettin!"

"Köle olarak sonsuza kadar orada yaşamak istediğini sanmıyorum."

"Sen hiçbir halt sanmıyorsun! Hayatımı saçma bir varsayım üzerine değiştirdin! Geride bir kocam veya çocuklarım olabileceğini düşünmedin!"

Cabir gözlerine yerleşen endişeyle irkildi. Yüce Tanrım, olabilir miydi? Evlenmiş ve çocuk sahibi olduğu görüntüler peş peşe gözlerinin önünden aktı. "Var mı? Kocan ve çocukların..." Sesi fısıltıdan farksızdı.

"Seni ilgilendirmez!"

"Zahra!"

"Bana Zahra dememeni daha kaç defa söyleyeceğim! Ben Zahra değilim! Adım Anna! Bırak beni ve git neredeyse onu bul!" Kadın öfke krizinin eşiğindeydi.

Cabir inatla çenesini kastı. "Kendine hangi yalanı söylersen söyle ben senin kim olduğunu biliyorum. Başına gelenler için beni suçladığının da farkındayım. Kendimi affettirmeme izin ver."

"Yüce Tanrım, senden kurtulmak için vurmam mı gerekiyor?"

"Belki de tek seçeneğin budur. Vur hadi! Böylece Zahra olmadığına ikna olacağım!"

Kadının gözlerine yerleşen acı öyle çabuk belirip kayboldu ki Cabir yanlış gördüğünü düşündü. Gözlerini namlunun ucundan çıkacak gerçeğe dikmişti. Eğer o silah ateşlenirse çok ama çok büyük bir hata yaptığını öğrenecekti. Üstelik ölmeden önce bir başka kadının daha canını yaktığını bilerek cehenneme gidecekti.

Kamaradaki sessizlik uzadıkça Cabir'in kalbi yeni ve hızlı vuruşlar kazanıyordu. Namlunun yavaşça kamaranın zeminine eğilişini, hayal kırıklığı ve umut arasındaki savaşın bitişi olarak belirledi. Umudu ve varsayımları kazanmıştı. *Şükürler olsun Tanrım!*

Zahra sessizce yataktan kalktı. Cabir ve Sean'ın minicik demelerine rağmen boyu ortalamanın üzerinde bir kadındı. İnce ama çekici kıvrımlara sahipti. Birbirine karışmış kıvırcık siyah saçlarının çevrelediği esmer yüzü küçük ve zarif hatlara sahipti. İnce kanatlı bir buruna ve çıkık elmacık kemiklerine sahip yüzünde en belirgin olan badem şeklindeki iri siyah gözleriydi. Kalın ve kavisli kaşlarının altında Cabir'in bütün gizemlerini görüyormuş gibi bakıyordu.

Suriyeli, onun bir yanılsama olmasından korktu. Yıllarca bu ve buna benzer rüyalarla kendine işkence etmişti. Belki bu da zavallı aklının ona oynadığı bir oyundu. Daha küçük bir kızken bile çok güzeldi. Şimdi ise yaşadığı acıların verdiği olgunluk ve gelişen bedeniyle baş döndürücü bir çekiciliğe kavuşmuştu. Hareketleri bir ceylanın zarafetine sahipti. Hayallerindeki küçük kız büyümüş, harika bir kadına dönüşmüştü. Aşkın kutsallığını yıkıp geçen bir farkındalıkla ilk defa ona dokunmak ve sahip olmak isteyen Cabir, bu aykırı düşünceden rahatsız olarak kıpırdandı.

Kendini kaptırdığı düşünceler arasında namlunun yeniden doğrultulup ateşlendiğinin çok geç farkına vardı. Kama-

rayı titreten silah sesiyle kulakları kısa süreliğine sağır oldu. Omzundan yayılan ılık kanın ve etini delip geçen kurşunun acısından çok, gözlerinde pişmanlıkla dikilen kadına ve yere düşen silahın görüntüsüne odaklanmıştı.

Anna ise yaralanmasına rağmen sendelemeyen, buz mavisi gözlerinde yaşadığı hayal kırıklığıyla dikilen adama bakmakta zorlanıyordu.

Cabir elini omzuna götürürken, "Değilmişsin!" diye fısıldadı. Parmaklarının arasından sızan kan, bileğinden dirseğine doğru akarken o bunun farkında değildi.

Dışarıdan silah sesine koşan ayak sesleri duyuldu. Eli silahlı kalabalık bir grup kapı önüne yığılarak tehlikeyi görmek ister gibi kamaranın içini taradılar. Fahid ve Sean adamları iterek içeri girdiler. İkisinin de dudaklarından aynı anda, "Lanet olsun!" cümlesi döküldü.

"Uzak durun!" diyerek onları uzaklaştırmaya çalışan Cabir, direnmesine rağmen kapıya sürüklendi.

Fahid kadını öldürmemek için güçlükle kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Suriyeli, kapıdan çıkmadan hemen önce, "Onu eve götür Fahid!" diye seslendi.

Cabir tedavi için uzaklaştırılırken Zahra kalktığı yatağa çöktü. Bir uyurgezer gibi boş bakışlarını karşıya dikmişti.

"Söylediği kadın değilsen bunu açıklaman yeterliydi! Onu vurman gerekmezdi! Sana zarar vermezdi!" diye dişlerinin arasından konuştu Fahid.

Genç kadından ne ses ne de tepki geldi. Genç adam ona nasıl davranması gerektiğini bilemeyen bir tavırla odanın ortasında duruyordu. En yakın arkadaşını öldürmeye çalışmıştı. Diğer yandan tanımadığı insanlar tarafından kaçırılan kim olursa olsun aynı tepkiyi verirdi. Bu nedenle bir yanı onu hırpalamak isterken diğer tarafı anlayışlı olması için uyarıyordu.

"Gidelim!" dedi kabalığını yumuşatmaya çalışan bir sesle. "Geri dönebilmen için elimden geleni yapacağım. Sadece bize biraz zaman ver."

Anna hırçınlığını kaybetmiş bir uysallıkla ayağa kalkarak kapıya yürüdü. Fahid de peşinden yürüyerek kamaradan çıktılar.

İkisi de öfkeliydi. Suçlu olmasa karşılarında bu kadar ezilmezdi. Beatrice kendini yargılanmaya hazır bir mahkemedeymiş gibi hissediyordu.

Akşam yemeği için çıkmayı düşünmediği odasına gelen hizmetçi, Ekselanslarının onu yemeğe beklediğini söylemişti. Bu dolaylı yollardan verilen emir gereği, mecburen yemek için aşağıya indi. Yemeğe oturdukları ilk beş dakika kimseden tek bir ses bile gelmedi. Ama konuşmalarına gerek yoktu ki! Gözleriyle genç kızı parçalara ayırıyorlardı.

Sonunda patlayan Dante oldu. "Hâlâ aklım almıyor! Nasıl cüret edersin? Başına gelebilecekleri hiç mi düşünmedin?"

"Ben..."

"Kapa çeneni Beatrice! Kendini savunabileceğin ve beni ikna edebileceğin tek bir cevap bile yok!"

"Soru sordun, ben de..."

"O soruların cevabını evden kaçıp bir gemiye gizlice binmeden ve korsanların eline düşmeden önce vermeliydin."

"Haklısın, özür dilerim. Düşüncesizce davrandım. Herkesin hayatını en başta da kendiminkini tehlikeye attım." Dolan gözlerini kırpıştırdı. "Vereceğin cezayı hak ettim. İtiraz etmeyeceğim ve kaçmaya çalışmayacağım."

Genç kızın her cezayı kabullenmiş hâli Dante'nin kızgınlığını silip atmıştı. Jessica'yla bakışmalarında da *ona nasıl kızgın kalabilirim ki* ifadesi vardı.

"Ama ben bu kadar kolay affetmeyeceğim. Nereye gittiğini bilmiyordum. Başına ne gelmiş olabileceğini düşünmekten aklımı kaçırabilirdim."

"Düşüncesizliğimden dolayı gerçekten çok özür dilerim, Jess. Ben bencil, aptalın biriyim."

Jess, Dante'ye döndü. "Neden ona kızamıyorum? Bütün hevesim içimde kaldı. Böyle kabullenince öfkem bir sabun köpüğü gibi sönüyor."

Beatrice'nin affedildiğini duymaktan dolayı gözleri parlarken neşeli bir gülümseyiş yüzüne yayıldı. Dante'nin söylediklerini duyunca da duyduğu panikle yüzü karıştı.

"Dua et, annem duymasın. Yemin ederim, bu defa kurtarmak için kılımı bile kıpırdatmayacağım."

"Söylemeyeceksin, değil mi?"

"Onu tanıyorsam bir şekilde öğrenecektir."

Omuzları düşen Beatrice korkuyla ürperdi. "Bana bir iyilik yapar mısın?" Merakla bakan Dante başını hafifçe sallayınca, "Annemin tepkisini görmektense beni kolonilere sürgüne gönder!" diye sızlandı.

"Belki de seni tamamen annemin insafına bırakmalıyım." Beatrice'nin sararan yüzünü görünce haince sırıttı. "Ne dersin, Jess? Sence de güzel fikir değil mi?"

Jessica, Dante'nin intikam oyununa zevkle katıldı. "Mantıklı. Mademki Beatrice bizimle kalmaktan mutlu değil, onu zorla burada tutmanın bir anlamı yok."

Sandalyesinden fırlayan Beatrice, "Sizinle kalmaktan mutluyum. Lütfen beni o cadıyla aynı çatı altında yaşamaya zorlamayın. Ne isterseniz yaparım. Yemin ederim bir daha evden kaçmayacağım!" diye nefes almadan konuşurken, Dante ve Jess daha fazla kendilerini tutamayarak gülmeye başladılar.

Beatrice onların bu eğlenen kahkahalarını duyunca somurtarak, "Sizi eğlendirebildiğime sevindim. Zavallı bir kı-

zın yalvarmalarından kendinize eğlence çıkarabilmeniz ne güzel!" diye homurdandı.

"Zavallı kız mı dedi?" Jess, kocasına oyunbaz bir şekilde baktı. "Duydun mu?"

"Zavallı kelimesiyle Beatrice'yi bir arada düşünemiyorum nedense."

"Yaptıklarıyla bizi zavallı duruma düşürmeyi umursamadığına bahse girerim."

Cezayı kabul edebilirdi ama yaptıklarından dolayı alaya alınmak, işte bu Beatrice'nin katlanamayacağı kadar ağırdı. "Benden hoşlanmadığınızı daha açık ifade edemezdiniz. Teşekkür ederim. Odama çıkıp sizi yalnız bıraksam itiraz etmezsiniz herhâlde," diyerek kapıya yürüdü. Arkasından gelen, "Beatrice!" seslenmelerine dönüp bakmadan, yaptığı duygusal sömürünün işe yaradığından oldukça emin bir şekilde sırıtarak odayı terk etti.

Cabir sızlayan omzunu tutarak, üzerindeki örtüden sıyrılıp ayağa kalktı. Üç gündür çıkmasına izin verilmeyen yataktan artık tiksinmişti. Söylenerek dolaba doğru yürürken baş dönmelerinin uzun süre yatakta kalmaktan dolayı olduğunu düşünüyordu. Elini tam askıdaki gömleğe doğru uzatmıştı ki kapı açıldı ve Fahid'in kızgın bir sesle, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" sorusunu duydu.

"Gördüğün gibi giyinmeye çalışıyorum."

"Senin de vurguladığın gibi sadece çalışıyorsun. Tek kolla, henüz kendi işlerini yapabilecek durumda değilsin."

"Üç gün tepemde söylenmelerini dinlemek yetti de arttı." Gömleği çekip aldı. Bir süre askıda olan koluyla nasıl giyeceğini düşündü.

Fahid, onun karamsar gözlerle gömleğini inceleyişine kahkaha attı. "Yeni bir icat yapan bilim adamları bile senin kadar düşünmemiştir."

"Bu odadan çıkmam gerek. Bunun için yeni bir tür gömlek icat etmem gerekiyorsa yaparım." Gömleği dolabın içine fırlatıp askıdaki yeleklerden birini aldı. Sağlam kolunu geçirip diğer kısmı omzuna yerleştirdi. "Böyle de idare edebilirim."

Fahid, onun belden aşağısına alaycı bir bakış atınca, içlikle olduğunu fark edip dolaptan bir pantolon buldu. Yatağa oturup, giyinmeye çalışırken, "O nasıl?" dedi kısık sesle.

"Kim?"

"Anna!"

"Ona artık Zahra demiyor musun?"

"Zahra olmadığına beni ikna etti."

"Nasıl ikna etti?"

"Ona Zahra değilse beni vurmasını söyledim, o da memnuniyetle vurdu."

Onun bu yalın açıklaması genç adamı güldürdü. "Onunla ne yapacaksın, Cabir? Eğer gerçekten Zahra değilse geride bıraktığı bir ailesi olmalı." Ayağa kalkmış olan Cabir'in çekiştirdiği pantolonunu düzeltmesine yardımcı oldu. Yıllarca birbirlerini her türlü utanç verici durumda görmüşlerdi. Ayrin'i kurtarmaya çalışırken yakalandığında, sırtı atılan sopayla cıvık bir hamura dönüştüğünde Cabir haftalarca onun başında beklemiş, ihtiyaçlarını giderirken bile tiksinmeden yardımcı olmuştu.

"Oysa o kadar emindim ki, dünya üzerinde bir başka kadının ona bu kadar benzeyebileceğini düşünmezdim. Bu nedenle onu kurtarmaya çalıştığımı zannediyordum." Yeniden yatağa oturdu. Kaybolmuş, ne yapacağını bilemeyen kararsız bir hâli vardı. Avuçlarında olan umudun kayboluşunu hüzünlü gözlerle izliyordu. Ve bunca yıllık yaşamında belki de ilk defa böylesine bocaladığını düşündü Fahid.

"Konuştu mu? Herhangi bir şey söyledi mi?"

Fahid omzunu silkti. "Ayrin birkaç defa konuşturmayı denemiş fakat suskunluğunu korumuş."

"Eğer Ayrin bile konuşturamadıysa bir başkası asla başaramaz."

Karısının adı geçtiğinde Fahid'in dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme oluştu. "Ona biraz zaman ver. Eminim başaracaktır."

Ayrin kapıyı dikkatlice açıp, başını uzatarak, "Girebilir miyim?" diye sordu.

Pencerenin önünde bir koltuğa tünemiş ve dizlerini kendine çekmiş olan Anna, dışarıyı izliyordu. Başını çevirip içeriye davet edilmese de giren güzel kadına baktı. Gözlerinin renginde olan menekşe mavisi ipek elbisesinin içinde zarif tavırlarıyla kesinlikle bir leydi olduğunu vurguluyordu. Gün batımı kızıl saçları ve meraklı kocaman mavi gözleriyle Anna'ya hiç benzemeyen genç kadın, sıcak ve sevimliydi.

Ayrin, onun inceleyen bakışları altında odayı geçerek yanındaki boş koltuğa oturdu. "Seni dışarıya çıkarmak için geldim. Üç gündür bu odada sıkılmış olmalısın." Kadının yaşadığı duyguları biliyordu. İçindeki korkuları, kıramadığı zincirleri, özgürlüğün o baş döndüren korkutuculuğu, insanlarla bağ kurmada zorlanışı, anlatamadığı çelişkileri o kadar tanıdıktı ki Ayrin ona yardım edebileceği her yolu denemeye kararlıydı.

Anna başını yeniden pencereye çevirdi. Geldikleri bu evin, daha doğrusu sarayın, üç gündür izlediği bahçesini artık ezberlemişti. Kendi dünyasından çok farklı olan bu yeri ömrünün sonuna kadar bıkmadan izleyebilirdi. Ama dışarıya çıkmak onu korkutuyordu. Aklının ve gözlerinin kabullenemediği bu lüks ve ihtişam genç kadını ürkütmüştü.

"O nasıl?"

Üç gündür tek kelime etmeyen kadının kısık sesle sorulmuş sorusu Ayrin'i heyecanlandırdı. "Cabir mi? Yatağa bağ-

lanmış bir kaplan kadar iyi." Sonra kıkırdadı. "Fahid onu gerçekten de yatağa bağlamak üzereydi."

Kadının soru dolu bakışlarını görünce, "Fahid, benim kocam," diye bilgi verdi.

Anna bütün ilgisini kaybetmiş gibi suskunluğa bürününce Ayrin, "Başına gelenler için onları suçladığını biliyorum ama tamamen iyi niyetliydiler. Cabir kötü bir adam değildir. Dış görünüşüne rağmen altından yapılmış bir kalbe sahip. Bir kadını incitmektense kendi hayatını kaybetmeyi yeğler," dedi açıklama yaparken.

"Sizin gibi asiller için eminim yapar." Sözlerdeki iğneleyici ifadeyi duymamak imkânsızdı.

"Asil veya değil, herkes için yapacağını biliyorum."

"Yaşamadan bilemezsin!" Kadının sesi hırçındı. Bu hırçınlığın içinde yaşadığı acılardan izler vardı.

"Kaçırılıp köle olarak satıldığımda dokuz yaşındaydım. Fahid kaçırıldığında ise benden daha da küçüktü."

Anna duyduklarıyla irkildi. Ayrin'e dönen bakışları temkinli ve dikkatliydi. "Nasıl?" Gözleri genç kadının üzerinde ve odada dolaştı. Şu anki durumunu geçmişiyle bağdaştıramayan bir hâli vardı.

"Babam Mısır'da diplomattı. Bir gün eve köle olan genç bir adam getirdi. Beni ve ağabeylerimi koruması ve gözetmesi için satın almıştı. Daha sonra babamın düşmanları tarafından kaçırılıp, bir paşanın konağına cariye olarak satıldım. Babamsa beni koruyamadığı için Fahid'i satmıştı. Cabir'le bu yeni efendisinin evinde karşılaştı. Çok iyi dost oldular. Bu arada yıllar süren bir araştırmanın sonunda beni buldular ve kurtardılar. Babamla birlikte Kuzey Afrika'dan ayrıldıktan sonra sahip Hasan, Fahid ve Cabir'e özgürlüklerini verdi. Onlar da İngiltere'ye döndüler. O günden sonra tek bir amaca odaklandılar. İnsan ticareti yapan korsanlara savaş açtılar. Yaşamadan bilemezsin demiştin ya... Ben, Fahid ve Cabir yaşadık ve biliyoruz. Bu nedenle, gerekirse o insanlar için kadın veya erkek, asil veya değil, fark etmez, hayatlarını

bile verirler. Sen de bu nedenle, Cabir'in bir zamanlar âşık olduğu ve kurtaramadığı kadına çok benzediğin için buradasın. Merak etme! Sana zarar vermeye çalışmıyor. Kurtardığını düşünmüştü ama büyük bir yanlışlık oldu. En kısa zamanda seni evine geri götürecekler."

"Kurtarmak için parmağını bile oynatmadı."

Ayrin fısıltı gibi çıkan sesi daha iyi duyabilmek için kadına doğru eğildi. "Anlamadım? Kim parmağını bile oynatmadı?"

"Cabir! Haramiler beni saçlarımdan tutup sürüklerken ve bir atın terkisine fırlatırken sadece izledi. Yardım çığlıklarım karşısında gözlerini bile kırpmadı." Gözlerinden akan yaşı elinin tersiyle sildi. "Beni sevdiğini söylemişti."

"Seni sevmiş ve unutamamış. Aradan geçen onca yıla rağmen seni aramış."

"Sevseydi..." Güçlükle yutkundu. "Sevseydi beni öldürür, yine de köle olarak götürülmeme izin vermezdi."

"Seni kurtarmadığını düşündüğün için ondan nefret mi ediyorsun?"

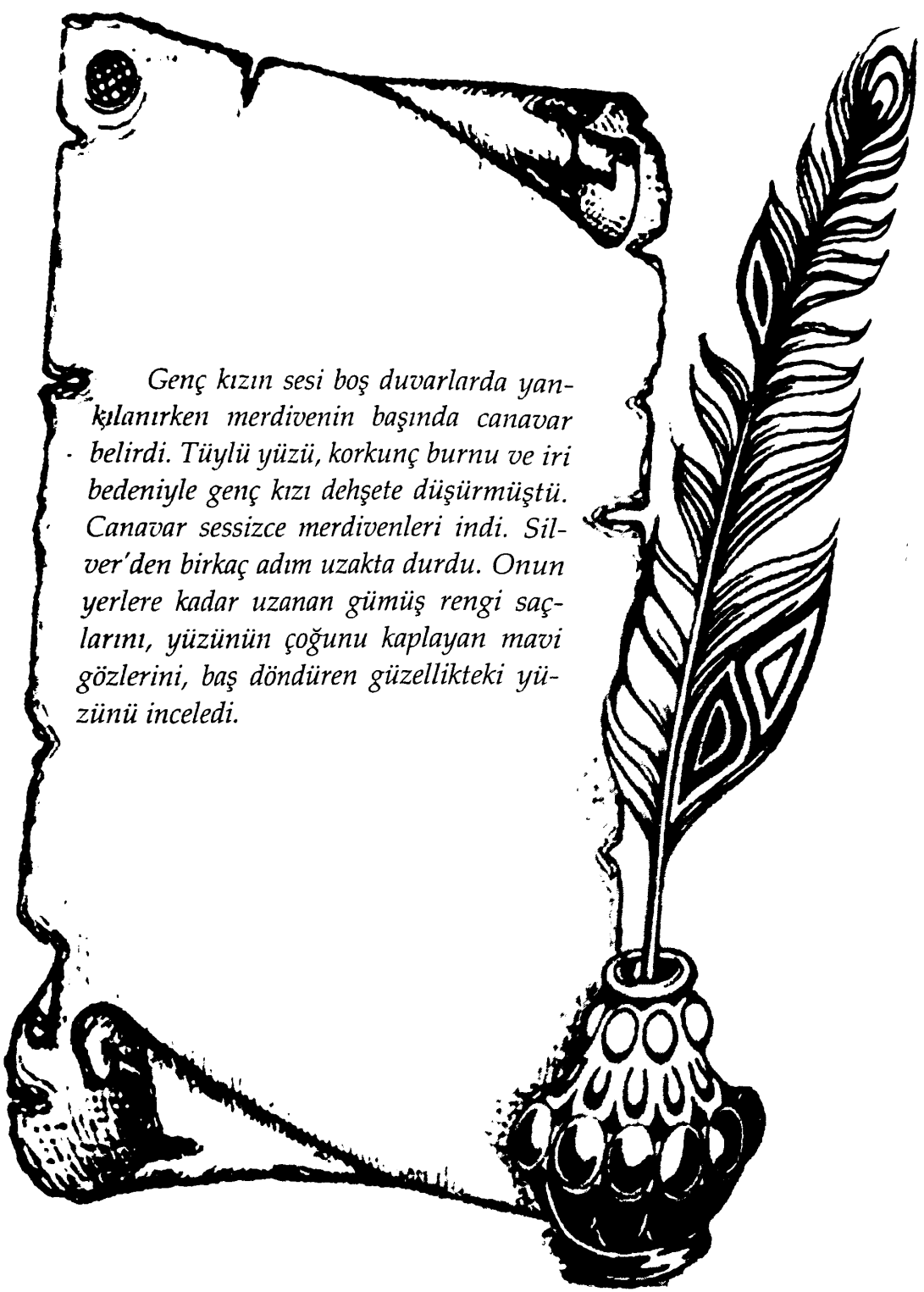
"Her bir saç telimden tırnak ucuma kadar bütün bedenim nefret dolu."

Cabir, Anna'nın kapısı önünde iki kadının konuşmasını dinliyordu. Kalbi duyduklarıyla göğsünü yarıp çıkmaya hazırlanıyordu. Kendini dış dünyadan gelen bütün seslere karşı soyutlamış, içeriden gelen titrek ama acı dolu sese yoğunlaştırmıştı. *Yüce Tanrım, Zahra! Öyle üzgünüm ki! Lütfen beni bağışla!*

Hemen arkasında duran Fahid'e döndüğünde gözlerinde yardım dileyen bir çığlık vardı.

Genç adam elini onun kalbinin üzerine koyarak, "Sadece yüreğini dinle!" diye fısıldadı.

Nasıl yapacağını bilemeyen Cabir, başını sallayarak sessizce kapıdan uzaklaştı.

Genç kızın sesi boş duvarlarda yankılanırken merdivenin başında canavar belirdi. Tüylü yüzü, korkunç burnu ve iri bedeniyle genç kızı dehşete düşürmüştü. Canavar sessizce merdivenleri indi. Silver'den birkaç adım uzakta durdu. Onun yerlere kadar uzanan gümüş rengi saçlarını, yüzünün çoğunu kaplayan mavi gözlerini, baş döndüren güzellikteki yüzünü inceledi.

BÖLÜM 25

"Cemiyette dedikodular bitmiyor sevgili okurlar,

Özellikle kulağımıza gelen son dedikoduları duyduğunuzda sizler de bizim kadar şaşkına döneceksiniz.

Durumu kısaca açıklamak gerekirse: Cemiyetimizdeki asillerden birinin kız kardeşi erkek kılığına girerek, yine bir asilin özel uşağı olarak yatak odasına kadar sokulmuş. Bu ahlaksızlığı gizleme çalışması, duyarlı bir hanımefendinin yine cemiyetimizin bir üyesi olan diğer hanımefendiye yazdığı mektupla ortaya çıkmış.

Şimdi akıllarda olan soru şu: Bu ahlaksızca ve iffetsizce davranış bir dedikodudan mı ibaret? Dedikodıda adı geçen asil beyefendiler kimler? En önemlisi bu hanımefendi(!) kim?"

"Aman Tanrım!"

Beatrice kahvaltı masasına yeni oturmuş, peçetesini kucağına açmakla meşguldü. Kendisinden daha önce gelen ve gazete okuyan Jess'ten gelen çığlığı duyduğunda irkildi.

Kapıdan giren Dante, bembeyaz bir yüzle çığlık atan karısına doğru atılarak, "Jess!" diye haykırdı.

Beatrice de yerinden fırlamıştı. "Ne oldu?" Genç kadının artık belirginleşmiş olan karnına dehşetle bakıyordu.

"Sevgilim, neyin var?" Dante panikle genç kadının bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Jessica usulca yerinden kalkarken bakışı genç kızdaydı. "Midem bulanıyor!"

"Ama bulantılarının sona erdiğini söylemiştin!" Dante endişe ve panik arasında gidip geliyordu.

Beatrice de endişelenmişti ancak Jessica'nın gözlerindeki ifadenin ona ne söylemeye çalıştığını anlamıyordu. Genç kadın, buruşturduğu gazeteyi onun eline tutuştururken, "Aniden gelen bir bulantı. Odama çıkıp dinlenirsem geçer," dedi.

"Emin misin? Doktor çağırmalı mıyım?"

"Kesinlikle gerek yok. Biraz uzanacağım, sonra kahvaltımı yaparım."

"Seni odamıza çıkarayım o zaman."

Jess, Dante'yi durdurdu. "Senin işlerin yok muydu? Beatrice bana eşlik eder. Uzanırken gazetenin dedikodu sayfasını okuyarak beni eğlendirir." Uyarı dolu bakışlarını genç kıza çevirdi. "Öyle değil mi tatlım?"

Şaşkın bir şekilde başını sallayan Beatrice, "Evet, ben onunla kalırım. Sen kahvaltını yap ve işlerinle meşgul ol," dedi.

Jessica, Beatrice'nin koluna girerek onu kapıya doğru sürükledi. Endişeyle dikilmekte olan Dante'yi geride bırakıp, aynı hızla odadan çıkarak merdivenleri tırmandılar. Kendisini çekiştirmekte olan Jess'in sağlıklı görünümüne bakarak, "Jess, neler oluyor?" diye fısıldadı.

Odaya giren genç kadın, onu kolundan hızla çekerek kapıyı kapattı. Sonra da elindeki gazeteyi çekip, kızın burnuna doğru tutarken, "Oku!" dedi endişeyle.

"Anlamıyorum!" diye mırıldanan Beatrice, buruşmuş gazeteyi düzelterek, Jess'i bu kadar endişelendiren şeyi an-

amaya çalışırken genç kadın odanın içinde panikle dolaşı-ordu.

Sonunda onun neden dehşet içinde olduğunu anladı. Gözleri hızla satırlar üzerinde dolaşırken rengi çekilmiş dudaklarından, "Yüce Tanrım!" inlemesi döküldü. Kocaman olmuş gözlerini Jess'e çevirdi. "Bana bu yazılanların bir kâbus olduğunu söyle!" Genç kadının çaresiz bakışlarını görünce dudaklarından ağlamaklı bir inleme kaçtı. "Ben artık ölüyüm. Cemiyet beni ölmekten beter edecek. Ah Tanrım! Hayatınızı mahvettim. Benim yüzümden Dante ve sen toplumdan dışlanacaksınız. Acımasız dedikodularla uğraşmak zorunda kalacaksınız!"

Jessica kızın sayıklamalarını, "Beatrice," diyerek böldü. "Bizim hayatımızdan skandal eksik olmuyor. Alıştık. Şimdi endişeleneceğin konu bu değil. Bu dedikoduyu yayılmadan, en önemlisi Dante'nin kulağına gitmeden önce nasıl durdurabacağız?"

"Dedikodu kazanı çoktan kaynamaya başlamış. Herkes o haberdeki kızın ben olduğumu tahmin edecek. Sonra da yargısız infaz edecekler. Ortadan yok olmam gerek. Göze çarpmamalıyım."

"Biraz sakin olur musun? Haberi doğrulayacak her türden davranıştan uzak durmalısın."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Cemiyet o leydinin sen olduğunu tahmin edebilir. Senden bekledikleri davranış kaçıp saklanman, toplum içine çıkmaman... Eğer uzaklaşırsan onlara tahminlerinin doğruluğunu kanıtlarsın. Bu nedenle elimizden geldiğince toplum içinde olacağız ve dedikoduların seninle alakası yokmuş gibi davranacağız."

"Dante! Onu cinayet işlemekten nasıl koruyacağız?"

"Onu bana bırak. Ben halledeceğim."

Genç kızın düşüncesiz davranışlarını kendi sorunuymuş gibi kabullenen ve çözümler üretmeye çalışan Jessica'ya yak-

laşıp sıkıca kucakladı. Dudaklarından kaçan hıçkırığa engel olamadı. "Çok özür dilerim, Jess! Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum! Seni seviyorum!"

Kollarındaki kızı sıkıca saran Jessica boğuk bir sesle, "Ben de seni seviyorum. Daha önce başıma gelenleri senin sayende atlatmıştım, hatırladın mı? Ayrıca bu, bir yengenin en asli görevidir," dedi.

Burnunu gömdüğü genç kadının omzunda ağlamaklı bir kıkırdama bıraktı. "Dante çok şanslı bir adam!"

"Ben de çok şanslıyım."

Jessica ve Beatrice'nin sakladıklarını çok geçmeden farklı bir yoldan öğrenecekti Dante.

Kahvaltıdan sonra evden çıkan genç adam, Sean'ı aramış ve gemide olduğunu öğrenmişti. Arkadaşının gemisine ayak bastığında onun kaptan köşkünde olduğunu gördü. Elindeki rulo yaptığı gazeteyi düzenli aralıklarla diğer avucuna vuruyordu. Çenesi düşünceli bir ifadeyle kasılmıştı. Bu gerginlikten de olabilirdi. Konu Sean olduğunda nerede ne yapacağı ve nasıl tepki vereceği belli olmuyordu. Saçma yas dönemindeki aptalca hareketlerinden sıyrılmış görünüyordu. Çalkantılarını ve çelişkilerini bir yana bırakmış olsa da tamamen eski Sean'a dönüştüğü söylenemezdi. Daha durgun ve daha karamsar düşüncelerin ağırlığı omuzlarındaydı. Eski Sean'ı özlemediğini söylese yalan olurdu.

Kaptan köşküne çıkan son basamakta durdu. "Birini öldürmeyi mi düşünüyorsun?"

Sean'ın ritmik vuruşları sona ererken, dönüp arkadaşına baktı. "Her zaman beni doğru yorumlaman şaşırtıcı..."

Dante kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Tahminim doğru mu?"

"Evet, şu an birini gerçekten de öldürmek istiyorum ama nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Her cinayetin bir sebebi olmalı. Nefsi müdafaa savunması için sağlam bir dayanağa ihtiyacın var."

"Sen de kendine bir dayanak bulsan iyi edersin."

"Bu sözler senin işlediğin cinayeti üzerime yıkmaya çalışacağın anlamına geliyorsa unut bunu, dostum. Bir defa kıçını kurtardım. *Dante hayatımı kurtar* istihkakını çoktan doldurdun."

Sean elindeki gazeteyi ona uzatırken, "Bu konuda kesin konuşmasan iyi edersin. Hatta benden önce silahına sarılabilirsin. İlk cinayet teşebbüsün de kız kardeşin olabilir!" diye homurdandı.

Dante uzatılan gazeteyi açtı. "Bizi gözü kara canilere dönüştürecek tahrik unsuru gazetede mi yazıyor?"

Sean *oku* anlamında çenesiyle gazeteyi işaret etti. Dante bakışını arkadaşının ciddi yüzünden gazeteye çevirdi. Önce sakin olan yüz hatları okudukça kararıp keskinleşti. Son satırı okuyup başını kaldırdığında tam da Sean'ın tahmin ettiği gibi cinayet işlemeye fazlasıyla meyilli görünüyordu.

"Önce senden başlayacağım!" diye hırladı. "Sonra da gidip çok sevgili kız kardeşimi sömürgelere giden ilk gemiye bindireceğim. Bir daha görmek zorunda kalmayacağım kadar uzakta olmasına dikkat edeceğim. Eğer şanslıysam gideceği yere ulaşmadan önce büyük bir fırtına kopar ve gemi batar!"

"O Yeraltı Cadısı'na olan öfkeni anlayabiliyorum fakat beni neden öldürmek istediğini anlamıyorum."

Dante elindeki gazeteyi bir kenara fırlatırken genç adama doğru yürüdü. "Bu olayı üç kişi biliyor. Sen, ben ve Beatrice! Biz olamayacağımıza göre geriye bir tek sen kalıyorsun!"

"Saçmalama! Neden kız kardeşinin iffetini karalamaya çalışayım? Pek çok kez kurtarmaya çalıştım. Sadece en iyi arkadaşımın kız kardeşi diye yaptığı aptallıkların ve asiliklerin üzerini örtmeye çalıştım."

Dante üzerine yürümeyi bırakıp durdu. "Öyle mi? Mesela? Benim bilmediğim neleri sakladın peki?"

Sean durmayan patavatsız diline küfretti. "Saklamadım. Genel olarak biliyorsun. Unuttun mu? Hepsini sana yazdığım notlarla bildirdim!"

"Genel olarak derken? Ne kadar genel?"

"Tanrı aşkına, takıldığın nokta bu mu? Şu an düşünmemiz gereken bu dedikoduyu nasıl bertaraf edeceğiz?"

"Gidip gazeteyi satın alacağım ve bunun yalan bir haber olduğunu yayımlatacağım."

Sean çok şaşırmış gibi gözlerini kocaman açtı. Dante'nin oyup eline vermeyi çok istediği gri gözleri gün ışığında cıva gibi parlıyordu. Yalnız içinde şaşkınlıktan çok, alaycılık oynaşıyordu.

Arkadaşının bu fikrini alkışlamaya başlayan genç adam, "Seni kutlamak istiyorum, Ekselansları. Bu çok yaratıcı bir fikir! Böylece hiç kimse o haberde sözü edilen genç kızın kız kardeşin olduğunu anlayamaz," dedi.

Dante onun gırtlağına sarılmak için sabırsızlanan ellerini zapt edebilmek için beline koydu. "Eminim senin daha dâhiyane bir fikrin vardır!" diye dişlerinin arasından tısladı.

Sean kollarını göğsüne bağlayıp ondan daha zeki olduğunu ima eden bir sırıtışla, "Elbette var. Dedikodunun kaynağına gideceğim ve onu kurutacağım," dedi.

Dante'nin kaşları öylesine çatıldı ki gözleri iki çizgi hâline dönüştü. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Bir tahminim var."

"Kim?"

"Dönünce anlatırım."

"Nereden dönünce?" Sean kaptan köşkünden inmeye başlayınca peşinden gitti. "Sean! Nereye gidiyorsun?"

"Emin olmadan söyleyemem. Bu arada sen de kız kardeşini odasına mı kapatacaksın, sömürgelere mi göndereceksin bir karar versen iyi olur."

Dante, arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. O, tayfalara gerekli emirleri yağdırırken gemiyi terk etti. Sabah gizemli bir hastalık bahanesiyle Dante'yi uzaklaştıran karısıyla görüşmek üzere eve döndü.

Uşak, Düşes'in misafirlerinin olduğunu söyleyince adımları salona yöneldi. Kapıda bir anlık duraksamasıyla bütün başlar genç adama döndü. Kahretsin! Cemiyetin bütün dedikoducu akbabalarıyla birlikte annesi de oradaydı. Silvia'nın suratına bakılırsa söyleyeceklerini içinde tutmaktan dolayı katılaşıp kalmak üzereydi. Misafirleri olan hanımlar ise linç etmeye hazır yeni bir av bulmuş sırtlan gibi sırıttılar.

Bakışı, bütün bu sinsi kalabalığın karşısında tek başına oturmak zorunda kalan kız kardeşi ve karısına gitti. İkisi de sakin duruşlarına rağmen içten içe kaynamaktaydılar. Asil bir şekilde söylenenleri dinliyor ve onaylamaları gereken noktalarda başlarını sallıyorlardı.

Genç adamı fark eden Jessica, kurtarıcısına kavuşmuş bir mahkûm gibi yerinden zarif olmayan bir tavırla fırladı. Yüzü onu görmekten dolayı ne kadar rahatladığını gösteriyordu. "Ekselansları! Dönmüşsünüz!"

Dante yaklaştığı karısının elini dudaklarına götürürken, bakışlarını onun ela gözlerine dikerek, "Sabah seni rahatsız olduğun hâlde bırakıp gitmekten dolayı huzursuzdum. Durumunu merak ettim fakat görüyorum ki misafir kabul edebilecek kadar iyisin," dedi.

Jess'in yanakları yalan söylediği için utançla kızarırken, "Sadece rutin mide bulantısı. Çok uzun sürmüyor," dedi.

"Biz ne zamandan beri cemiyet hayatının bir parçası olan bu insanları evimizde ağırlamaya başladık?"

Dante, elini bırakırken ona doğru eğilen Jessica, "Red-detmeye fırsat bulamadan hepsi salonumuzdaydı," diye fısıldadı. Bakışı duyulup duyulmadığını anlamak için konuklara yöneldi. Kadınlar kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı. "Hiçbirini tanımıyorum ancak annen bu konuda oldukça yardımcı oldu." Hoşnutsuz bakışları taş sessizliğinde oturan kayınvalidesine kaymıştı.

Dante, kadınlar grubunu görmekten mutluymuş gibi yüzüne takındığı seksi gülümsemesiyle, "Evimize onur verdiniz. Sevgili Düşesimin sağlığı için endişelenen dostlarımızın olması ne kadar da mutluluk verici!" dedi.

Şaşkın bakışlar kırpıştırılırken, ne diyeceğini bilemeyen dudaklar açılıp kapandı. Göz ucuyla birbirine bakan kadınlardan bu sözlere verebilecek cevap ve asıl niyetlerini ortaya serebilecek tek bir ses bile gelmedi.

"Düşes'in hamileliği biraz yorucu geçiyor, sizler de duyup geldiğinize göre biliyor olmalısınız. Bu kadar rahatsız olduğu hâlde sizi kırmayıp kabul etmesi ne kadar da zarif bir davranış, değil mi?"

Kadınlar huzursuzca kıpırdandılar. Birkaç onaylayan mırıltı duyuldu. Kibarca kovulduklarını anlamaları birkaç saniye daha sürdü. Hepsi birden ayağa fırladı. Telaşlı karmaşa içinde iyi dilekler dilendi ve toplu olarak kapıya koşturuldu.

Geride sadece Silvia kalmıştı. Dante'nin ona dönen bakışları beklentiyle keskinleşmişti ancak yaşlı kadın ya bunu görmedi ya da umursamadı. Kızına karşı duyduğu öfkesine yoğunlaşmış olan kadın, en son misafirin arkasından kapı kapandığında, ayağa fırlayarak Beatrice'nin üzerine yürüdü.

"Tanrı seni kahretsin, Beatrice! Aile adımızı öyle lekeledin ki, bundan sonra cemiyet içine çıkabilecek bir onurumuz yok!"

Genç kız, bu haykırışla irkilerek geri gitmek zorunda kaldı. "Ben..."

Silvia dökemediği öfkesinden deliye dönmüş olarak haykırmaya devam etti. "Senin gibi bir kızım olduğu için utanıyorum! Keşke hiç doğmamış olsaydın!"

"Anne!" diyen Dante'nin sert sesi kadının konuşmasını böldü. "Sakın daha fazla devam etmeye kalkma!"

"Neden devam etmeyecekmişim? Söylediğim her sözcük doğru. Çocukluğundan bu yana bir baş belası olmakla kalmadı, onurumuzu da ayaklar altına aldı. Yaptıklarını görmezden geldiğini ve üzerini örttüğünü anlamıyor muyum sanıyorsun? Ama buraya kadar! Sen bile bu rezaletin üstünü kapatamayacaksın! Bütün Londra yakında onun ne kadar iffetsiz ve bencil bir kız olduğunu anlayacak!"

Beatrice'nin acı dolu bakışları annesinden çok, ağabeyinin yüzündeydi. Ancak Dante annesine odaklanmış, öldürücü bakışlarını kadına dikmişti.

"Sence bunun suçlusu kim?" dedi hırsla.

"Bir suçlu arıyorsan kız kardeşine bakmalısın!"

"Onu anlayışsızlığınla, suçlamalarınla, rahat olan alanlarını yok ederek ve nefes almasını imkânsız hâle getirerek, düşlerini görmezden gelerek, sevgini esirgeyerek, yalnız bırakarak ve yaptıklarına ya da söylediklerine saygı duymayarak sen bu hâle getirdin! Şimdi karşısına geçip onu nasıl suçlarsın? Bir suçlu arıyorsan önce kendi davranışlarına bakmalısın!"

Silvia, oğlundan destek beklerken onun tarafından en ağır şekilde suçlanmaktan dolayı bembeyaz olmuştu. "Onun bütün ahlaksızca davranışlarının suçunu benim omuzlarıma mı yüklüyorsun?"

"Evet, suçlu sensin. Anneliği hiçbir zaman beceremedin. Onun yanında olmak yerine tüm o dedikoducu yaşlı kadınlarla birlikte kızını suçlamak için koşa koşa geldin. Beatrice'nin bu yaptığında haklı demiyorum. Bu dedikoduda olduğu gibi

telafisi imkânsız davranışlarda bulunuyor. Ama Tanrı aşkına! O genç bir kız! Hata yaparak büyüyecek. En yakınları tarafından suçlanarak ve aşağılanarak bu felaketi yaşamasına izin vermeyeceğim!" Bakışı ağlamakta olan Beatrice'ye döndü. "Bunu da atlatacağız. Kimsenin seni dışlamasına veya kırmasına izin vermeyeceğim. Bu yaptıkların için ceza almayacağın anlamına gelmesin. Cezalandırılacaksın ama aynı zamanda seni ne kadar sevdiğimi de bilmelisin."

Beatrice hıçkırarak ağabeyinin kollarına atıldı. Omuzları sarsılırken sıkıca genç adama sarılmıştı. "Seni seviyorum! Lütfen beni affet!" Bütün yaptıklarına rağmen ağabeyinin onunla ilgili düşüncelerini ilk defa duyuyordu. En büyük korkusu Dante'nin vereceği tepkilerle aralarındaki bağın sonsuza kadar kopmasıydı. Ama o kız kardeşinin yaptıklarının üzerini örterken dedikodulardan korkmamıştı. Beatrice'yi korumaya çalışıyordu. Dante'nin onu gerçekten anladığını öğrenmek ona karşı olan sevgisinin kalbinden taşmasına neden olmuştu.

Jessica, bu adama neden âşık olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Onda kimsenin anlayamayacağı kadar kocaman bir kalp vardı. Gülümseyerek ama aynı zamanda gözlerinde yaşlarla Silvia'ya döndü. "Kızınıza destek olmayacaksanız ve bir büyük olarak onun hatalarını görmezden gelemeyecekseniz en azından ona karşı da olmayın. Dedikoduları desteklemeyin ve bilmiyormuş gibi davranın. Biz öyle yapacağız."

Silvia konuşma yetisini kaybetmiş gibi bakıyordu. Sonunda gitmesi gerektiğiyle ilgili birkaç sözcük fısıldayıp evi terk etti.

Kollarındaki Beatrice'yle dikilmekte olan Dante, "Bana ne zaman söylemeyi planlıyordunuz?" diye sordu.

Jessica, "Bilmiyorum, olabildiğince geç haber vermeyi düşündük. Gazeteden mi okudun?" diye sordu.

"Sean'dan..." diye cevap veren Dante, göğsüne yüzünü sokmuş olan Beatrice'den, "İspiyoncu Dük..." sızlanmasını duyunca güldü.

"Ne yapacağız, Dante?" Jess'in sorusuyla Beatrice ağabeyinden uzaklaştı. Utançla karışık merakla baktı.

"Siz ne yapmayı düşünüyordunuz?" diye sordu Dante.

"Dedikodular bizi ilgilendirmiyormuş ve haberimiz yokmuş gibi davetlerde olabildiğince çok görünecektik."

"Mantıklı, bu plana devam edin. Ben de bu arada ne yapabileceğimle ilgili bir araştırma yapacağım."

"İşe yaramazsa?"

"Yarayacak!" diye kesin bir sesle cevapladı kız kardeşini.

Beatrice onun elini tuttu. "İşe yaramazsa..." Yeniden ağlamak üzereydi. "Beni buradan göndermelisin."

"Nereye?"

"Sömürgelere veya Uzak Doğu'ya..."

"Aklından bile geçirme!" diye hırladı genç adam.

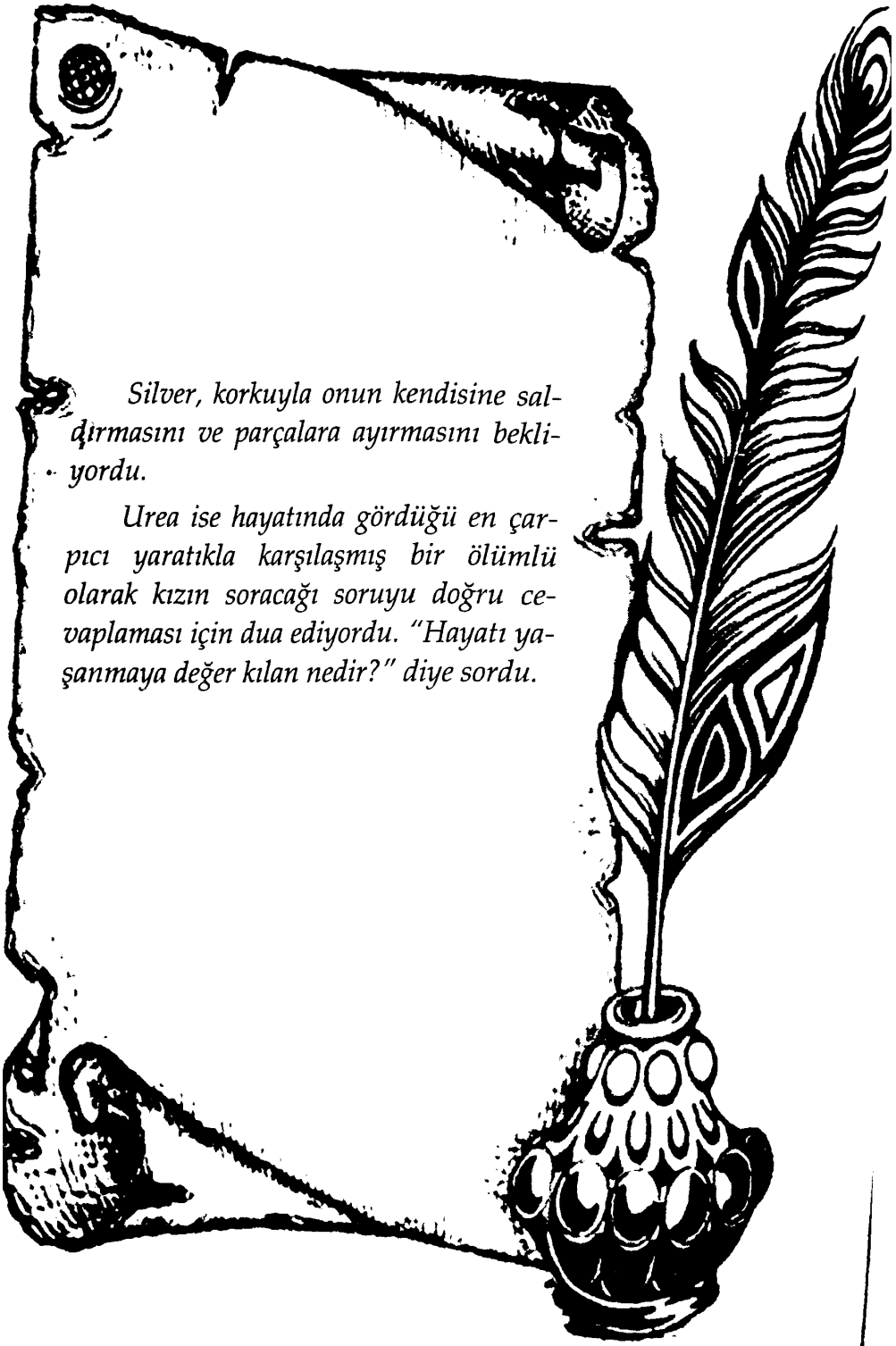
"Evliliğinizle ve yaşadıklarınızla ilgili skandallar daha yeni yeni sona erdi. Benim yaptığım saçmalıkla daha kabul edilmeden cemiyetten sonsuza kadar dışlanacaksınız. Buna izin veremem!"

"Cemiyet umurumda değil!" diyerek dişlerini gıcırdattı Dante. "Gerekirse ülkeden birlikte ayrılırız. Kendimize yaşayabileceğimiz huzur dolu, sessiz bir yer bulabiliriz."

"Olmaz! Benim için bu fedakârlığı yapmanızı kabul edemem."

"Sadece senin için yapmayacağız. Bizim için yapacağız. Bir aile olmanın gereklerini yerine getireceğiz. Beni anlıyor musun?"

Beatrice yeniden onun boynuna atıldı. O, dünyadaki en şanslı kızdı. Dante gibi bir ağabeye ve Jess gibi bir kız kardeşe sahipti.

Silver, korkuyla onun kendisine saldırmasını ve parçalara ayırmasını bekliyordu.

Urea ise hayatında gördüğü en çarpıcı yaratıkla karşılaşmış bir ölümlü olarak kızın soracağı soruyu doğru cevaplaması için dua ediyordu. "Hayatı yaşanmaya değer kılan nedir?" diye sordu.

BÖLÜM 26

Bir perinin elindeki kovadan akan suyun bir havuzla buluştuğu bahçenin ortasındaki bu sakin yer, Zahra'nın daimî mekânı olmuş gibi görünüyordu. Oturduğu taş bankta bakışını periye dikmiş, sanki onu bu âlemden götürmesini diler gibi bakıyordu. Ayrin'in verdiği gri üzerine siyah çizgili kumaştan yapılmış kıyafet sadeliğini vurguluyor, göze çarpmayan sessizliğini bölüyordu.

O, periyi izlerken Cabir de onu seyrediyordu. O gün kapıdan duyduğu nefret çığlığı ve onun kimliği hakkında yanılmadığını anlamak ondan uzak durmasının sebebiydi. Yaklaşamadığı genç kadınla nasıl konuşacaktı? Onunla ne yapacaktı? Kapana sıkışmış bir fare kadar çaresizdi.

Omzu her sızladığında Zahra'nın nefret dolu bakışları aklına geliyordu. Bütün cesaretini alıp götüren bu gözler, dilinin ucuna gelen ve af dilemeye yarayan sözcükleri kurutuyordu. *Hayatı mahvolurken seyirci kaldığınız birinden nasıl af dilerdiniz? Affedilmeyi hak ediyor musunuz?*

İşte affedilmeyeceğini bilen Cabir için konuşmak zordu. Bahanelerini sesli olarak dile getirdiğinde kendisi için bile

inandırıcı gelmiyordu. Zahra'ya bu kadar değer verirken ona bu bahanelerle gitmek ve sonunda söylediklerinin yüzüne savrulacağını bilmek ayaklarını olduğu yere çiviliyordu.

"Onunla konuşmak zorundasın!"

Durduğu terasta, pis bir sapık gibi genç kadını gözetlerken, Fahid'e yakalanınca esmer teni kızardı.

"Söylemesi kolay!"

"Zorlukların seni yıldırdığını hiç görmedim. Şimdi mi korkuyorsun?" Arkadaşının yanına gelip durdu Fahid.

"Bahanelerim veya sebeplerim işe yaramazsa onu yeniden kaybetmekten korkuyorum."

"Sen onu hiç kazanmadın ki... Sahip olmadığın bir şeyi kaybetmekten neden endişeleniyorsun?"

Cabir arkadaşına döndü. Bir süre onu inceledikten sonra, "Bilgece konuşmaya ara verip bana daha işime yarayan öneriler sunsan olur mu?" dedi.

Fahid'in dudağının ucu hafifçe kıvrıldı. "Kendini affettirmeye çalışan sensin. Benim cümlelerimin onun üzerinde hiçbir etkisi olmaz. Kendi sözcüklerinle ve yüreğinin sesiyle konuşmalısın."

"Aman ne çok yardımcı oldun!"

"Bir zamanlar âşık olduğum için alaycı sözlerine fazlasıyla maruz kaldım. Şu an seninle alay etmiyorsam bu duygularını anlayabildiğim ve bir de benim şakalarımla uğraşma diyedir. Dediğim gibi hiç kazanmadığın birini kaybetmekten korkman saçma. Söyleyeceklerinden sonra ya onu hiç kazanamazsın ya da kazanırsın. Bu da yüzde ellilik bir ihtimal... Şu anki durumuna göre yarı yarıya... Sence korkmaktan vazgeçip denemeye değmez mi?"

"Neden bu kadar mantıklı ve sağduyulu olmak zorundasın?"

"Bence sen de bir an önce o sağduyunu kullanmaya başlasan iyi edersin. Onu daha ne kadar burada tutabiliriz bilmiyorum."

"Gitmek mi istiyor?" Cabir'in rengi atmıştı.

"Ait olmadığı bir mekânda onu daha fazla tutamazsın. Buraya ve sana ait olduğu konusunda onu ikna et!"

"Söylemesi kolay!" diyerek biraz önceki kelimelerini tekrarlayan Cabir'in yüz ifadesine kahkaha atan Fahid, arkadaşının omzunu destek anlamında hafifçe sıktıktan sonra içeriye girdi.

Cabir de can çekişen cesedini bir an önce ölüme kavuşturmaya çalışan bir mazlum gibi merdivenleri indi.

Genç kadının gerilen omuzlarından onun geldiğini anladığı belli olmuştu. Sessiz bir kedi gibi yaklaştığı kadın, arkası dönük olarak oturduğu bankta, her an kaçmak istermiş gibi kıpırdandı. Cabir bu kaçışı durdurmak isteyerek olduğu yerde kaldı.

Orada öyle dururken hangi düşüncelerin etkisinde olduğunu merak ediyordu. Aklından neler geçiyordu? Cabir'i hiç düşünüyor muydu? Onu affetmesi için iğne ucu kadar bir ihtimal var mıydı?

Sorular birbiri ardına omuzlarına bindikçe bu hayali ağırlıkla yarası yeniden sızladı. Eli omzuna gitti. Onun tarafından açılan bu yara yüreğinde bıraktığından daha da derin değildi. Dış yüzey nasıl olsa iyileşecekti. İçindeki yaranın iyileşmesi içinse onun affetmesine ihtiyacı vardı.

"Zahra!" Bu cesaretini kaybetmiş kısık sesleniş, sadece gelişine kadını hazırlamak içindi. Korkutmaktan çekindiği bir kelebeğin uçup gitmesini engellemek için gösterdiği özenle yaklaşıyordu. Sessiz kozasına sarınmış olan Zahra, ne gözlerini taşlaşmış periden ayırdı ne de yanına yaklaşabileceği ufacık bir cesaret tepkisi verdi.

Cabir birkaç adım daha attı. Şimdi onun kucağında yumruğa dönüşmüş ellerini görebiliyordu. Mavi pırıltılar saçan siyah saçları yüzünün büyük çoğunluğunu kapatsa da gerilen dudakları Cabir'e onun duygusal dünyasıyla ilgili bir fikir veriyordu. Suriyeli, temkinli bir tavırla bankın arkasında durdu. Gözlerini kırparsa onun bir rüyadan ibaret olacağını ve kaybolabileceğini düşünüyordu.

Kararsız bir şekilde boğazını temizledi. "Odandan çıktığına sevindim." *Ne muhteşem bir giriş, aferin Cabir!* "Ben..." Askıda olmayan eli, onun buklelerine uzanacakken durdu. Şaşkın bir ifadeyle yüzünü ovuşturdu. "Konuşabilir miyiz?"

Zahra'dan kabul veya ret tepkisi gelmeyince telaşla banka oturdu. Bu kadar ilginç olanın ne olduğunu anlamak için periye baktı. Yıllardır gördüğü havuzun sıkıcı şırıltısında herhangi bir farklılık yoktu.

"Geçmişe dair seni öldüren bir pişmanlığın oldu mu hiç? Her gece aynı kâbusla boğuştun mu? Ben on dört yıldır aynı kâbusu döne döne yaşıyorum. Her gece... Pişmanlığımın sonu hiç gelmiyor.

Bir çölün ortasındayım. Kumdan bir heykel olan bedenimde sadece gözlerimi oynatabiliyorum. Birden yalnız olmadığımı fark ediyorum. Sen, kardeşlerim, annem, babam ve bütün kabilem de tıpkı benim gibi birer heykelsiniz. Yüzünüzde dehşet, gözlerinizde ise beni suçlayan bir ifade var. Sonra acımasız bir fırtına çıkıyor. Gözümün önünde bedenlerinizi oluşturan kum taneleri savruluyor, savruluyor... Uçsuz bucaksız çöle karışıyorsunuz. Sadece ben o fırtınanın dışındayım. Siz dağılırken ben hareket edemiyorum. Taşlaşmış dış kabuğumun içine hapsolmuş olan ben, sessiz çığlıklar atıyorum. Kum fırtınası dinsin diye dualar ediyorum. Gözümün önünde yok oluyorsunuz. Sonunda fırtına diniyor. Bacaklarımı hareket ettirebiliyorum. Deliler gibi koşturuyorum. Çöl kumuna karışmış olan bedenlerinizi arıyorum. Kum tanelerini avucuma topluyorum fakat parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Sonra nefes nefese uyanıyorum."

Zahra'nın uzun kirpiklerini çevreleyen gözleri parlak ve duygusaldı. Birkaç kere kirpiklerini kırpıştırdı. Hatırlamak istemediği anılardan kurtulmak ister gibi gözlerini kapattı. Yine de ketum sessizliğini bozmadı.

"Benden nefret ediyor olmana hiç şaşırmadım. Seni aradığım o yıllar boyunca kendimden ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun? Beni affetmeni beklemiyorum. Sadece bilmeni istediğim bundan sonra özgürsün. Nerede ve nasıl yaşamak istediğine karar verebilirsin. Beni görmek istemediğin sürece sana asla yaklaşmayacağım. Hayatını kolaylaştıracak her türlü konfora sahip olacaksın. Geri dönmek istersen sana bir gemi sağlayacağım."

Genç kadının yumruk yaptığı ellerine baktı. Kenetlenen dişleri çenesini kasmıştı. İçinden geçeni tahmin edebiliyordu. Bir erkek kadar güçlü olsaydı çoktan Cabir'in işini burada bitirirdi.

Daha fazla kendini kontrol edemeyen kadının bakışları onun buz mavisi bakışlarına kenetlendi. Pek çok acının katılaştırdığı siyah dipsiz gözler dilenen affı kabul etmeyeceğini haykırıyordu. "Kaybolan yıllarımı telafi edebileceğini mi sanıyorsun? Bildiğim tek hayatı da elimden aldın! Şimdi de beni geri götüreceğini söylüyorsun! Orada bana neler yapacaklarını biliyor musun? Kaçan bir köleyi geri getirdiklerinde yapabilecekleri hakkında bir bilgin var mı?"

"Çok iyi biliyorum!" dedi Cabir kenetlenmiş dişlerinin arasından.

"O zaman yardımlarını kendine sakla!"

"Seni kaçırıp satan ben değilim, Zahra!"

"Ama engel de olmadın!"

"Tanrı aşkına, daha on altı yaşındaydım! Seni alanlar beni geride özgür mü bıraktılar sanıyorsun? Senin gibi on altı yaşında ben de köle pazarındaydım!"

"Köle pazarındaymış! Bakire küçük bir kızın kaç altına gittiğini biliyor musun? Yaşlı bir adamın yatağına girmek zo-

runda kaldın mı? Adam işini göremediğinde, kırbaçlanıp bir başka alçağın haremine satıldın mı? Hamile kaldığında evin hanımı tarafından tekmelenerek çocuğunu düşürmek zorunda kaldın mı?" İçinde yılların tortuladığı acılar bir sel gibi dudaklarından dökülürken, gözyaşları yanağından kayarak elbisesine damlıyordu.

Cabir, "Yüce Tanrım, Zahra!" diye fısıldadı. "Sen o acıları çekme diye hayatımı bile verebilirdim!"

Aniden ayağa fırlayan genç kadın, "Çok geç değil mi?" dedi.

Cabir, onun koşar adımlarla uzaklaşmasını acıdan çökmüş gözlerle izledi.

Geride bıraktığı adamın vicdan azabını katladığının farkındaydı. Kaybettikleri için onu suçlamanın haksızlığını da biliyordu ancak bu tutunabileceği tek daldı. Ayakta durabilmesi için içindeki nefrete ihtiyacı vardı. Cabir dışında bu dünyada nefretini yönlendirebileceği kimsesi yoktu. Ona bu hayatı yaşatanların bile gün gelmiş yüzlerini unutmuştu. Birbirine benzeyen zalim suratlar zamanla silinip gitmişti. Unutamadığı, zihnine çakılı kalan tek şey ise Cabir'in yüzüydü.

Koşar adım merdivenleri çıkıp terası geçerek Fransız kapıları itip salona girdi. Aynı hızlı adımlarla katettiği odada birilerinin olduğunu fark etmemişti. Sert bir sesin, "Zahra!" dediğini duyduğunda kapıya ulaşmak üzereydi.

Duraksayarak omzunun üzerinden baktı. Bu Lord Anderson'du. Leydi Ayrin'in eşi... Korkutucu cüssesi ve her şeyi gören altın rengi gözleriyle genç kadını olduğu yere çivilemişti. Zahra, Cabir'den daha korkutucu olan adamın üzerindeki etkisinden dolayı ne geri dönebiliyor ne de kapıyı açıp gidebiliyordu.

Fahid, Zahra'nın donup kalmış bedenine doğru yürüdü. Kadın ürkekti. Yine de yaşadıklarından dolayı katı duruşu bu ürkekliğini bastırıyordu.

"Cabir'den mi kaçıyorsun?" Ona birkaç adım kala duran genç adam uzun uzun Zahra'yı inceledi. "Bu dünyada kaçmayı düşünmemen gereken tek insan belki de Cabir'dir. Dış görünüşündeki kabalık ve sertliğe rağmen ruhu ve kalbi bir hayvanı bile incitemeyecek kadar yumuşaktır."

Zahra için Cabir'in görmediği yıllar içinde nasıl bir adama dönüştüğü önemsizdi. "Bana söylemeye çalıştığınız nedir, Lordum?"

"Korkudan geçici olarak felç olmuş birini hiç gördün mü?"

Genç kadın her anlama gelebilecek şekilde omzunu silkti. Fahid bunu *görmedim* olarak yorumladı.

"Ben gördüm. Korkusuz kocaman adamların, güçlü kadınların, zengin asillerin karşılaştıkları dehşet verici olaylar karşısında nasıl mermerden bir heykele dönüştüklerini izledim. Öyle donup kalıyorlardı ki göz bebeklerini bile kıpırdatamıyorlardı. Sevdikleri gözlerinin önünde öldürülürken ne karşı koyabiliyor ne de engel olabiliyorlardı. Yetişkinlerin bile korkudan felç geçirdikleri böyle bir durumda, Cabir'i suçlarken ve nefret ederken onun da senden çok büyük olmadığını göz önünde bulundur."

Zahra karşısında duran adamın Cabir'in iç dünyasını ve yaşadıklarını çok yakından tanıdığını anlamıştı. Tanımadığı bir kadındansa arkadaşını gözeteceği belliydi. "Söyleyecekleriniz bitti mi?"

"Bütün hayatı boyunca seni arayan bu adamı nedensiz bir öfkeden dolayı incitmene izin vermeyeceğim. Onu affedemeyecek kadar nefret doluysan bunu ona doğrudan söyle. Daha sonra da geleceğinle ilgili bir karar ver! Sana söyleyebileceğim tek şey kararını vermeden önce onu yakından tanı ki sonradan pişman olma!" Genç adam son noktayı koyduktan sonra gidebileceğini ima eden bir el hareketi yaptı.

Zahra bu baskıdan kurtulmanın rahatlığıyla odadan fırladı.

Geçmişin acımasız olaylarını bir kişinin omzuna yükleyerek ve onu sorumlu tutarak geçirdiği yıllardan sonra insan alışkanlıklarından kolayca vazgeçemiyordu. Genç kadın da nefretinin odak noktasına yerleştirdiği Cabir'i affedip affedemeyeceğini bilmiyordu. Geleceği için karar vermeden önce onu tanımaya çalışmak ve yeniden hayal kırıklığına uğramak istemediğinden emindi.

Sürücünün durdurduğu arabadan inen Sean, birkaç hafta önce Dean'ın durduğu noktaya doğru yürüdü. Kışkırttığı ikiz kardeşi düşünmeden tetiği çekmiş ve Sean'ın kâbuslarının vazgeçilmezi olmuştu. Üzeri Dean'ın kanıyla kaplı bir hâlde orada dikilen kendi görüntüsüne ve ayakları dibine düşen onun cansız bedenine dışarıdan bir izleyici olarak bakıyordu. Bu, hayatı boyunca hafızasından silemeyeceği bir görüntüydü.

Arkasından gelen tekerlek gürültüsüyle bu kanlı görüntülerden sıyrıldı. Bir an önce buradaki işini bitirip geri dönmek istiyordu. Merdivenleri isteksiz adımlarla katedip eve girdi. Evin çalışanları onu yeniden görmekten dolayı memnun olmuşlardı. Oturma odasında olduğunu öğrendiği Amelia ile konuşmak üzere yürüdü.

Açılan kapıda duran Sean'ı gören Amelia oturduğu koltuktan fırladı. "Dönmüşsün!" Üzerinde siyah yas elbisesi ve yaşadıklarından dolayı çökmüş yüzüyle henüz Dean'ın ölümünü kabullenemeyen bir havası vardı.

"Dönmek zorundaydım," diyen genç adam içeriye girip kapıyı kapattı. "Niyetim bir daha bu eve asla adım atmamaktı."

Dean tabancayı başına dayayıp, tetiği çektikten sonra ortadan kaybolan genç adamın çökmüş görüntüsünü inceleyen

Amelia, "Gelmemeyi nasıl düşünebilirsin?" dedi kırgın bir sesle. "Sana ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bilmiyor musun?"

"Birilerine güvenerek ayakta duramazsın. Güçlü olmak zorundasın."

"Bu ev, toprakların, kiracıların... Onların da sana ihtiyacı var."

"Beni buraya bağlayan hiçbir şey yok. Geçmişte de yoktu. Neden kalmayı düşüneyim ki? Yeniden kurduğum bir hayat var ve geri döneceğim."

"Yapamazsın! Beni böyle bırakıp gidemezsin!"

"Sen kardeşimin dul eşisin. Benimle herhangi bir bağlantın yok. Bunu kabullensen iyi edersin."

"Seninle aramızda olanlar bir bağdan daha fazlası..."

Sean bu saplantıya öfkeyle soludu. "Saçmalama Amelia! Dean'ı kaybettiğin için aptalca düşüncelere kapılma. Benim için ne anlam ifade ettiğini söyledim."

"O zaman neden buradasın?" diye histerik bir sesle sordu kadın.

"Neden burada olduğumu tahmin etmen gerekir."

"Bir daha adımını atmayacağını söylediğin bu eve, benim için dönmediğine göre neden geldiğini nasıl bilebilirim ki?"

"Londra'ya yazdığın mektup nedeniyle buradayım."

Amelia anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Londra'ya yazdığım mektup mu?"

Sean sakin olmak için derin bir nefes aldı. "Oyun mu oynayacağız, Amelia? Hangi mektuptan bahsettiğimi biliyorsun. Beatrice'nin erkek kılığında burada benimle olduğunu bilen üç kişi vardı. O akşam yemekte onu kadına benzettiğini hatırlayınca bu konuyu bilen ya da tahmin eden birinin daha olduğunun farkına vardım. Senden başkası olamazdı."

Kadın kurnaz bir ifadeyle, "Belki..." diye mırıldandı. "O kadar yolu bir mektup için almış olman ilginç. Neden bu ka-

dar ilgilisin? Sonuçta senin itibarını asla etkilemeyecek bir durum için endişelenebileceğini düşünmezdim."

"Arkadaşımın kız kardeşinin itibarı söz konusu!" Sert sesi kendini kontrol etmeye çalıştığını gösteriyordu.

"Onu bu kadar düşünüyor olman sadece arkadaşının kız kardeşi olduğu için mi?"

"Bu seni ilgilendirmez!" Kadına doğru tehditkâr birkaç adım attı. "Şimdi yeniden bir mektup yazacaksın. Daha önceki yazdıklarının kocasını yeni kaybetmiş duygusal bir kadının hezeyanları olarak açıklayacaksın. Sadece içine düştüğün bunalımdan kaynaklanan birkaç saçmalık olarak kabul edilmesini isteyeceksin!"

Bütün kozların elinde olduğunu bilen bir güvenle dudağını büken Amelia, "Bunu neden yapacakmışım?" dedi.

"Çünkü ben istiyorum!"

Kadın kaşını kaldırdı. "Bana değer vermeyen ve arkasına bakmadan bu evi ve ülkeyi terk edecek bir adam için neden zahmete gireyim?" Genç adama daha da yaklaştı. Onun erkesi cazibesinden her zaman etkilenen sıradan ölümlü bir kadındı. Eline geçen fırsatı değerlendirmeye karar verdi. "Madem bu kadar çok istiyorsun, karşılığında senin de fedakârlık yapman gerek!"

"Nasıl bir fedakârlıktan bahsediyoruz?"

"Burada benimle kalacağına söz verirsen o mektubu yazarım."

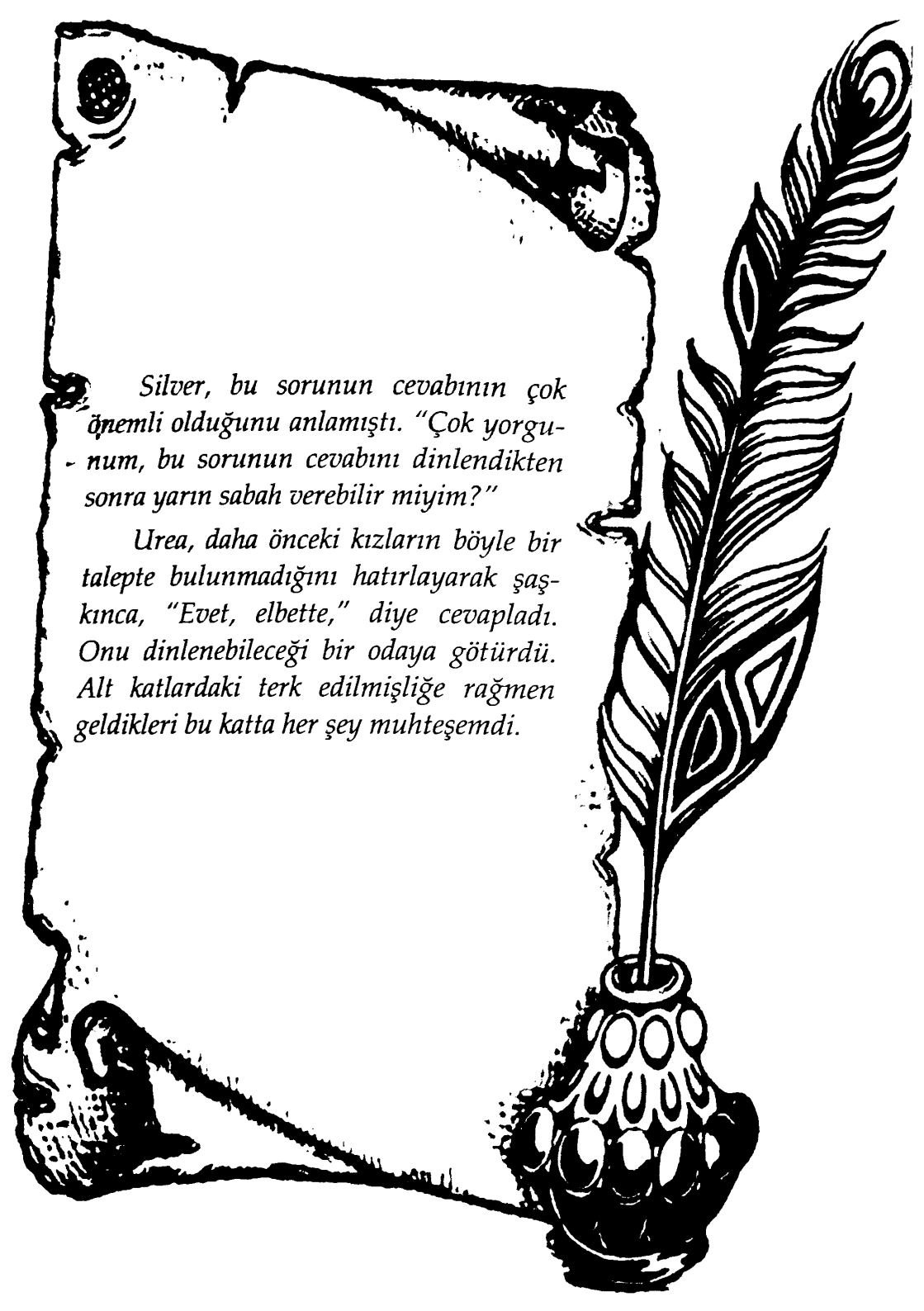
"Kendini bu kadar aşağılamana inanamıyorum. Seni istemeyen bir adamı şantajla yanında tutmak isteyecek kadar gururunu mu kaybettin?"

"Buna beni sen zorluyorsun!" Amelia'nın sesi hırçındı. "Tercihini yapmak zorundasın."

"Asıl tercihi sen yapacaksın. Eğer o mektubu yazmayı kabul etmezsen geriye kalan tek vâris olarak bütün mal ve mülklere el koyarım. Seni bu evden atarım. Ailenin yanına

dönmek zorunda kalırsın ki bunu istemeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Bu kadar çirkinleşmeden önce belki de düşünmek istersin." Kadının rengi sararınca kurnazca sırıttı. "Mektubu yaz, ben de her şeyi sana bırakayım. Ayrıca küçümsenmeyecek meblağda bir parayla birlikte geriye kalan ömrünü alıştığın gibi lüks içinde geçir." Kadından uzaklaştı. "Yarın sabah buradan ayrılacağım. Giderken o mektubu bana vereceğini umut ediyorum. Şimdi izninle, gidip temizlenmek ve dinlenmek istiyorum."

Arkasını dönüp odadan çıkan genç adamın arkasından bakan Amelia'nın omuzları çöktü. Kaybettiğini biliyordu.

Silver, bu sorunun cevabının çok önemli olduğunu anlamıştı. "Çok yorgunum, bu sorunun cevabını dinlendikten sonra yarın sabah verebilir miyim?"

Urea, daha önceki kızların böyle bir talepte bulunmadığını hatırlayarak şaşkınca, "Evet, elbette," diye cevapladı. Onu dinlenebileceği bir odaya götürdü. Alt katlardaki terk edilmişliğe rağmen geldikleri bu katta her şey muhteşemdi.

BÖLÜM 27

İyice tenhalaşan Londra'da kalan birkaç asilin verdiği davetlerin hepsinde boy göstermişlerdi. Kalabalık olmayan bu davetlerde sıkıntıdan ölmek üzere olan Beatrice'ye destek olan Dante ve Jess olmasa çoktan bu şehirden kaçardı. Henüz dedikoduda adı geçen asillerin kimliği ortaya çıkmamıştı. Bu nedenle sadece kimliği belirsiz kişilerle ilgili dedikodular sürüp gidiyor, emin olmayan bakışlar imayla genç kızın ve Dante'nin üzerinde duruyordu.

Davetlere katılmadıkları zamanlarda parkta kısa geziler, sıkıcı olması gerekirken Jess sayesinde eğlenceye dönüşen alışverişlerle toplumun gözü önünde olmaya gayret gösteriyordu.

Gittikleri davetlerden birinde Lord Derek Remington ile tanıştı. Kumral saçları, ela gözleriyle çekici bir yakışıklılığa sahip olan genç adam, Lordlar Kamarası'nda geleceği parlak bir politikacıydı. Hayatı fazlasıyla ciddiye aldığı gülümsemeyen yüz çizgilerine yansımıştı. Bu ifade Jessica ile evlenmeden önceki Dante'yi andırıyordu. Genç adam, Beatrice'yle tanışmak istemiş ve daha sonra onu dansa kaldırmıştı. Lord

Remington'un Northumberland Düşesi'nin yani Leydi Ayrin'in ağabeyi olduğunu öğrendi.

Dante'nin keskin bakışları ve her detayı irdeleyen bakışları altında dans ettiği genç adamın göründüğü gibi sakin ve rahatlatıcı bir kişiliği vardı. Beatrice ilk defa ona yaklaşan bir asilin etrafında olmasından dolayı gerilmedi. Bu Derek için artı bir puandı.

Dans bittiğinde genç kıza, Dante ve Jessica'nın durduğu yere kadar eşlik etmiş ve ertesi gün akşamüzeri parkta bir gezintinin uygun olup olmadığını sormuştu. Beatrice ağabeyine baktı. Dante yan yana duran çifti bir süre inceledikten sonra bu gezintiye onay verdi.

Uzaklaşan genç adamın arkasından bakan Beatrice, bekâr kızların ve annelerinin de onun arkasından iç çekerek baktıklarını gördüğü hâlde içinde en ufak bir heyecan hissetmiyordu. Ancak Dante'ye verdiği sözü tutacak, aşırı ve pervasız davranışlardan uzak duracak, bu arada ağabeyinin onay verdiği biriyle evlenecekti.

İçinden taşan çığlığı dudaklarını sımsıkı kapatarak bastırdı. Sean'ı düşünmeyecekti. Onu unutması için gereken ne varsa yapmaya hazırdı. Sevgisinin karşılık bulamayacağına mantığı ikna olsa da yüreğine kabul ettirmek oldukça zordu. Uzun süredir görmediği genç adamın çoktan kendi yaşantısına döndüğü belliyken, Beatrice'nin sürekli onu düşünerek hayatını cehenneme çevirmesi acınasıydı. İçinde Sean'ı kaybetmekten dolayı oluşan o kocaman boşlukla yaşamaya alışması gerekiyordu.

Bir de şu aptalca dedikodu vardı. Kimliği ifşa olduğunda Lord Remington da dâhil cemiyetin her asil üyesi hatta sıradan insanlar bile vebalıymış gibi ondan kaçacaktı. Hayatının en sıkıcı ama en özgür olduğu son günlerini yaşamakta olduğunun bilincindeydi. Dedikodularda adı geçen iffetsiz kızın Beatrice olduğu ortaya çıktıktan sonra ülkenin ücra bir köşesinde yapayalnız ve eğlencesiz geçireceği günler yaklaşmıştı.

Dante'nin onunla birlikte gidebilecekleriyle ilgili sözleri aklına gelince başını salladı. Onları da mutsuzluğa itemezdi. Düşüncesizce yaptığı eylemlerin sonucuna kendisi katlanacak, onları bu dışlanmışlığa dâhil etmeyecekti.

Ertesi gün akşamüzeri Lord Remington gelmiş, sabırla genç kızın aşağıya inmesini beklemiş, Beatrice hazırlanıp indiğinde ise sakin bir centilmenlikle eldivenli elini dudaklarına götürmüştü. Koyu renk kıyafetleri içindeki genç adam, yakışıklı ve asil görünüyordu. Aklında olan, bir başka adamın elini tutup dudaklarına götürdüğünde hissedeceklerinin yanında bu dokunuş genç kızı birazcık bile etkilememişti.

Hazırlanmış olan atlara binerken de genç kıza yardımcı olan Derek, hareket ettiklerinde güneşin rahatsız etmeyen ışınları altında Beatrice'yi daha yakından inceleme fırsatı buldu.

Krem rengi ve yeşilin ahenkli uyumunun sağlandığı binici kıyafeti içinde, dik bir bedenle otururken, ata oldukça hâkim görünüyordu. Başında yeşil minik tüylerin süslediği açık renk şapkasının altından kumral saçları sırtına kadar dökülüyordu. Güneş ışığında bal rengine dönüşen kahverengi gözlerinden taşan yaşama sevinci genç adama kadar ulaşıyordu. Genç kızda tıpkı Ayrin'i hatırlatan bir yaşam enerjisi vardı ve ne yazık ki bunu bastırmaya çalışıyordu. Derek'i çeken de bu kabına sığmayan havası olmuştu.

Sıkıcı ve ciddi bir hayatı olan Derek sevdiği işin yan etkilerinin farkındaydı. Sürekli ülkenin ve dünyanın iç karartıcı durumlarının konuşulduğu ve siyasetin tartışıldığı Lordlar Kamarası'ndan çıktığında üzerine sinen katı havayı yok edecek bir ortama veya kişiye ihtiyaç duyuyordu. Kardeşi William bu görevi memnuniyetle üstlense de bugünlerde zamanını daha çok taşradaki topraklarla ilgilenerek geçiriyor, Derek'in sorumluluğunda olan görevlerinden bazılarının yükünü omuzlarından alıyordu.

Tam da bu nedenle dün akşamki davette gördüğü Bayan Conner, Derek'e bir ilaç gibi gelmişti. Onun sıkıcı hayatını renklendireceğinden emindi. Genç kızın sessizliğini kırabilirse bütün gün konuşabileceği gibi bir izlenim edinerek, "Ata binmeyi sevmiyor musunuz yoksa sizi sıkan ben miyim Bayan Conner?" diye sordu.

Beatrice'nin gözleri şaşkınlıkla yanında at süren adama kaydı. "Neden böyle bir düşünceye kapıldınız, Lordum?"

"Sessiz memnuniyetsizliğiniz olabilir. Asık suratınız ki bana gülmeyi seven bir hanımefendi gibi görünmüştünüz. Bu gezide size eşlik etmem sıkıcıysa geri dönebiliriz."

Genç kızın yanakları yaptığı kabalıktan dolayı kızardı. Ona böyle ilgili gözlerle bakan genç adamın bu kabalığını hak etmediğini biliyordu. Mahcup bir gülümsemeyle, "Çok özür dilerim. Fazlasıyla dalgınım. Sizde bıraktığım izlenimden dolayı üzgünüm," dedi.

"Bu gezintinin benim baskımla olmadığından emin misiniz? Varlığımı sıkıcı bulan bir hanımefendiyi istemediği bir duruma zorlamak istemem."

"Varlığınız sıkıcı değil, Lordum. Sadece ben..." Duraksadı. Cümlesini merakla tamamlamasını bekleyen adama baktı. Ne diyebilirdi ki? Şu anda yanında kim bulunursa bulunsun herkesi sıkıcı bulacaktı. Kendinden bile sıkılırken içten bir nezaketle ona bakan adama *sıkıcısın* demek haksızlıktı.

Beatrice gülümseyerek, "Benim bencilce sıkıntılarımı göz ardı ederseniz sevinirim. Neden konuyu değiştirmiyoruz? Bana işinizden bahsedin lütfen!" dedi.

Derek kaşını kaldırıp alaycı bir sesle cevap verdi. "Siyaset ve politika konuşmak mı istiyorsunuz? İnanın bana şu anki sıkıldığınızdan kat kat fazla sıkılacağınıza garanti veririm."

"Lordlar Kamarası'nda dünyayı ve ülkeyi şekillendiren adamların sıkıcı olduğunu mu söylüyorsunuz?" Beatrice'nin gözleri oyuncu bir ışıltıyla parladı. "Bu sizin de sıkıcı olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Derek, genç kızın bu sözleriyle kahkaha attı. Yanılmamıştı, bu kız çevresine ışık saçıyordu. "Evet, ben sıkıcı bir adamım. Hayatım sadece gri ve siyahtan ibaret, ışığa boğulacağım renklere ihtiyacım var."

"Bu nedenden dolayı beni mi seçtiniz?" diye cüretkâr ve açık sözlü bir ifadeyle sordu.

"Yanılmadığım ortada değil mi? Başka hangi genç kız bu soruyu bir centilmene sorabilir ki?"

"Patavatsız herhangi bir genç kız!"

Derek yeniden yüksek sesle güldü. Parka girdikleri için çevrelerinden geçenler bu sese ilgiyle baktılar.

"Bayan Conner, beş dakika içinde beni iki defa güldürdünüz. Bütün samimiyetimle söylemeliyim ki bunu William bile başaramamıştı."

"William?"

"Küçük erkek kardeşim, benim eğlenceli biri olmadığımı düşünerek kendisini beni eğlendirmeye adadığını sık sık tekrarlar."

"Çok sevimli," diyerek gülümsedi Beatrice.

"Tanısaydınız sevimli olmadığını anlardınız. Daha çok bir baş belası diyebiliriz."

"Yine de sevimli diye düşünüyorum. Sıkıcı olmaktansa baş belası olmayı tercih ederim." Genç adamın gözlerindeki neşeli ifadenin silindiğini görünce telaşla atıldı. "Sizin sıkıcı olduğunuzu ima etmedim. Tamamen kendimi düşünerek söylemiştim. Sıkıcı olmaktansa insanları tedirgin eden eylemleri tercih ederim."

"Bu da sizden havaya yayılan enerjiyi açıklıyor."

Beatrice'nin biçimli kaşları ilgiyle kalktı. "Çevreme enerji yaydığımdan haberim yoktu."

"Bunun için benim gözlerimden bakmalısınız."

Bu kur yapan bir erkeğe ait sözlerle yanakları kızarsa da merakla, "Nasıl?" diye sordu.

"Muzip, yaramaz, değişken, açık sözlü, yerinde duramayan, yanında olanları da içine çeken hareketli ve cızırdayan bir enerji..."

Genç kız, onun etkilenmiş yüz ifadesinden bakışlarını kaçırarak yanından geçmekte oldukları çiçekli çalı öbeklerine dikti. "Sizin de çok ketum olduğunuz söylenemez," diye mırıldandı.

Derek gülümseyerek, "Devlet meselelerinde ketum olmamız istense de fikirlerimizi katı ve kemikleşmiş düşünceleri olan yaşlı adamlara kabul ettirebilmek için oldukça açık sözlü olmamız gerek. Sizi utandırdıysam özür dilerim," dedi.

"Birkaç kişinin dışında beni bu kadar iyi gözlemleyip açıkça söyleyebilen ilk insansınız." Bu doğruydu. Jessica, Dante, Sean hatta annesinin dışında kişiliğini bu kadar iyi tahlil eden birisiyle karşılaşmamıştı. İlgiyle genç adama baktı. Onda söylediğinden daha fazlası vardı. Devleti yöneten kabinede bulunabilmesi için zeki, sabırlı, kültürlü, ileri görüşlü ve açık sözlü olması gerekiyordu ki, Beatrice'ye göre genç adam bütün bu vasıflara fazlasıyla sahipti. "Ben parlayan küçük bir kıvılcım gibi görünsem de çok büyük yangınlara sebep olabilirim," dedi ciddi bir yüzle. Genç adamın daha fazla açıklama isteyen ifadesine bakarak devam etti. "Şu an size çekici gelen özelliklerim genelde içinden çıkılamayacak berbat durumlara yol açabiliyor. Sizin konumunuzdaki bir adam için bu oldukça sakıncalı."

Derek onun ne demek istediğini anlamıştı. Sahip olduğu mevki gereği ciddi olması, dedikodu ve skandallardan uzak bir yaşam sürmesi gerekiyordu. Beatrice'nin ima ettiği şey ise onun hayatına renk değil, çok fazla sorun getireceğiydi. Genç kızın açık sözlü oluşunu sevmişti. Cemiyette tanıdığı kadınlar genellikle kendilerinin ne kadar boş ve yüzeysel olduğunu anlatan cümlelerle genç adama yaklaşırlardı. Politikayla ilgilenen bir asilin arkasında dururken ne kadar silik görünecekleriyle ilgili açıklama yaptıklarından habersiz ona uygun bir eş olabileceklerini anlatmaya çalışırlardı.

Beatrice ise için için kaynayan tehlikeli bir volkan olduğu vurgusunu yaparak genç adamı uyarmaya çalışıyordu. Niyetleri konusunda yeniden düşünmesini sağlamak amacıyla yapılan bu açıklamanın Derek için ne kadar anlamlı olduğunu bilemezdi. Bu, duman ve ter kokulu bir salondan nefis çiçek kokularıyla insanın başını döndüren bir bahçeye çıkmak gibiydi.

"Doğru kaynağa yönlendirilen kıvılcımların ne kadar yararlı olabileceğini ve insanın içini ısıtabileceğinin farkındayım. Şöminedeki alevleri de tutuşturan minik bir kıvılcım değil mi? Dışarıda kar yağarken böyle bir şöminenin başında olmanın keyfi yadsınamaz."

Beatrice bu benzetmeye kapılmak istemiyordu ancak genç adamın kurduğu cümleler öylesine ustalıkla dudaklarından dökülürken ve gözlerinde bu söylediklerini destekleyen bir ifadeyle bakarken, sımsıcak bir gülümsemenin dudaklarına yerleşmesine engel olamadı. "Sizi uyarmadığımı söyleyemezsiniz."

"Bu uyarınızı dikkate alacağımdan emin olabilirsiniz. Yine de bu, o kıvılcımın yanında olmamı ve beni aydınlatmasını istememi engelleyemeyecek." Yanlarından geçen bir çiftin uzaklaşmasını bekledikten sonra atını genç kıza yaklaştırdı. "Bayan Conner, Ekselanslarından size kur yapmak için izin istesem çok mu aceleci davranmış olurum?"

Beatrice'nin ensesindeki tüyler isyanla dikleşirken, dudakları şaşkınlıkla açılıp kapandı. İçinde haykıran *hayır* çığlığının bakışlarından okunmaması için gözlerini kaçırdı. "Ben..." Yüce Tanrım! Söyleyecekleri iradesinin dışında dudaklarından dökülmeden önce kendini dizginledi. *Hayır* demesi verilebilecek en mantıklı cevaptı. Lord Remington gibi bir talip, genç kıza bir daha böyle bir teklifle gelmeyecekti. Onun gibi bir adamı skandallardan oluşturduğu dünyaya çekemezdi. Birkaç gün içinde patlayacak bombanın ona olan zararlarını düşününce bu isteği geri çevirmesinin mantıklı

olacağına karar verdi. "Lordum, beni tanımıyorsunuz. Acele karar vermeden önce çok iyi düşünmelisiniz."

"Bu söylediklerinizi *hayır* demek mi oluyor? Yanlış mı anladım?"

"Acele etmemeniz gerektiğini söylüyorum. Ayrıca bana düşünmem için zaman verin. Ekselanslarına yansıtmadan ve durumu ciddileştirmeden önce biraz beklemeliyiz."

"Beklediğiniz biri mi var?" İrkilen ve rengi atan genç kızın sakladıklarına ulaşmak ister gibi iyice yaklaştı. "Bir başkasına verdiğiniz bir söz varsa bu beni geri çevirmenizi açıklar."

"Kimseye verilmiş bir sözüm yok."

"Peki, kalbiniz Bayan Conner? Tamamen sahipsiz mi?"

Şapkasından sarkan bir tüyü titreyen elleriyle geriye iten Beatrice, cevaplayamayacağı bu sorudan kurtulmak için birkaç kez yutkundu. Sıkıştığı durumlarda kolayca çözüm yolları bulmasıyla ünlü aklı, bu defa doğruyu söylemesiyle ilgili baskı yapıyordu.

"Açık sözlü hâlinizi, şu anki çok anlam barındıran suskunluğunuza yeğlerim."

Onun bu sözleriyle Beatrice yerinde dikleşerek genç adamın gözlerine baktı. "Geçmişte beni çok inciten bir adamı unutmaya çalıştığımı söylesem yeterli olur mu Lordum? Bir başka adamı severken sizi oyalamak kabul edilemez. Bu nedenle bana zaman vermelisiniz."

Derek onun samimi itirafını başını sallayarak kabul etti. "Ne kadar süreden bahsediyorsunuz? Bazı aşklar vardır ki karşılık göremese de bir ömür sürer."

Beatrice dolan gözlerini saklamak için başını öne eğerken, "Bilmiyorum!" diye fısıldadı. "Belki de sadece onu sevdiğimi zannediyorumdur. Belki de sizin söylediğiniz gibi bir ömür sürecek bir yoksunluğun içine düşmüşümdür. Şimdilik bir karar vermem çok zor. Kalbim ne söylerse söylesin ailemi ve ağabeyimi bu konudaki kararsızlığımla üzmeyeceğim."

Derek geriye çekildi. "Düşüncelerinize saygı duymak zorundayım. Bu arada..." Genç kızın kendisine bakması için bekledi.

Beatrice başını kaldırdı. Göz pınarlarında gözyaşları akmaya hazır parlıyordu. "Bu arada..." diye bir solukta tekrar etti.

"Bu arada siz beklerken..." Genç adamın dudak ucu imalı bir haylazlıkla kıvrıldı. "Ve ben sizi beklerken arkadaş olabilir miyiz? Belki kanayan kalbinizi iyileştirmek için bana bir fırsat sunarsınız. Ayrıca..." Gizemli bir yüzle kıza doğru eğildi. "Beklerken bir başka adamın kalbinizi çalmasına izin vermeyecek kadar yakınınızda olmalıyım."

Beatrice onun bu hareketine elinde olmadan kahkaha attı. "Lordum, siz çok fırsatçısınız!"

"Bu çok açgözlü bir ifade oldu. Ben daha çok ileri görüşlü demeyi tercih ederim." Onun yüzüne yerleştirdiği çok çekici ve hafif sinsi ifade genç kızı yeniden güldürdü.

Bir süre daha ağaçların çevrelediği uzun yolda at sürdükten sonra geriye dönmeye karar verdiler.

Dante, bir süredir haber alamadığı Sean'ı görmek üzere evden çıktığında onun siyah ve asil bir atla bahçe kapısından girdiğini gördü. Hazırlanan arabasını ahıra çekmelerini söyledikten sonra arkadaşının yaklaşmasını bekledi.

Sean, evin dış merdivenlerinin hemen dibinde atından inip yuları çalışanlardan birine teslim etti. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Seni aramaya çıkacaktım. En son görüşmemizin üzerinden neredeyse bir hafta geçti. Dönünce konuşuruz demiştin." Dante bu nedenle dedikodular konusunda atağa geçmemiş, arkadaşının dönmesini beklemişti.

"Dün akşam döndüm."

"Neredeydin?"

"İrlanda'ya kısa bir ziyaret için gitmiştim fakat işlerim uzadı."

Dante'nin kaşları merakla çatılırken, "Buradaki sorunla İrlanda'nın ne ilgisi var?" diye sordu.

"Kardeşimin dul karısı biraz eğlencenin ona iyi geleceğini düşünmüş ve cemiyetten olan bir tanıdığına mektup yazmış."

"Beatrice'nin kim olduğunu biliyor muymuş?"

"Hatırlıyor musun o son akşam yemeğinde uşak kılığındaki Beatrice'nin bir kadına benzediğiyle ilgili imalarda bulunmuştu."

Dante küfrederek ellerini beline koydu. "Derdi neymiş?"

"Bunalımdan kurtulmak ve dikkatini başka bir şeye yöneltmek için kadınca bir uğraşı..."

"Ne yaptın peki? Başına silah mı dayadın?"

"İstemediğim toprakların onda kalması ve biraz para karşılığında yeniden bir mektup yazmasını sağladım. Yazdıklarının yalan ve önceki mektubun şakadan ibaret olduğunu uygun bir dille anlattı."

Dante elini uzattı. "Mektubu görebilir miyim?"

"Onu Leydi Fergison'a ulaştırdım. Büyük ihtimalle yarın gazetelere bu mektubu gönderecektir. Dedikodunun yayıldığı kaynağın gerekli açıklamayı yapması daha inandırıcı değil mi?"

Dante başını olumlu anlamında sallarken, bahçe yolundan gelen nal sesleri dikkatlerini çekerek girişe doğru döndüler. Yaklaşan ikiliyi gören Sean'ın bakışları öfkeyle kısıldı. Kızarmış yanakları ve parlayan gözleriyle oldukça mutlu görünen Beatrice, ona eşlik eden genç bir adama gülümsüyordu. At üstündeki diğer adama dönen bakışlarından şimşekler çakan Sean, onun kim olduğunu çıkarmaya çalıştı.

Kahretsin! "Bu Remington mu?"

"Evet, dün davette Beatrice'yi dansa kaldırdı. Ondan etkilenmiş görünüyor. Bugün parkta bir gezinti için izin istedi.

Geleceği parlak bir politikacı, asil ve centilmen... Ailesini de tanıyorum. Bana ideal gibi göründü. Ben de izin verdim."

"Ne için ideal göründü ve neye izin verdin?"

"Beatrice'ye kur yapmasına elbette. Sence de birbirlerine çok yakışmamışlar mı?"

Dişleri kenetlenen genç adam, "Çok yakışmışlar!" diye tısladı.

Bu arada ikili atlarını durdurmuş, koşarak gelen bir seyis yuları tutarken atından inen Lord Remington kızın da inmesine yardımcı olmuştu. Sean, Beatrice'yi tutan elleri kırmak için ileri atılmak isteyen bedenini yerinde kalmaya zorladı. Olumsuz düşüncelerin yerine aklını genç kızın ne kadar mükemmel göründüğüyle ilgili düşüncelere yönlendirmeye çalıştı. Açık renk binici kıyafetinin içinde çevresindeki bütün güzellikleri önemsiz gösterecek kadar zarif ve güzel görünüyordu. Dışarıdan bakan biri onun haylaz ve muzip kişiliğini asla göremezdi. Sean'ı deliye döndüren de işte o sakladığı hazineydi. Dış görünüş sadece diğerlerini cezbeden ışıltılı bir paketken genç adamın ona âşık olmasını sağlayan içindeki uslanmasını asla istemeyeceği kişiliğiydi.

Ona âşığım! Kalbi, bu bilgiyi tam da düşünmekten dağılmak üzere olan beyninin ortasına bomba gibi bırakmıştı.

Genç kıza bakarken gözlerini yakan bir özlem bütün duyu organlarını sardı. Bir yabancı gibi, ona kur yapan erkeği ve Beatrice'yi izliyordu. Yabancı olma düşüncesi kalbi tarafından isyanla karşılandı. Onun kalbine ve bedenine sahip olmuştu. Yüce Tanrım! Israrla reddettiği ve defalarca kırdığı kadının onu yok saymasına neden içerlediğini bilmiyordu. Hayır, biliyordu. Kendisinden uzak tutmaya çalışırken ve onu incitecek her türlü alçaklığı yaparken bir an bile âşık olduğunu düşünmemişti.

Kaskatı kesilen bedenine bir an duran kalbi de eşlik ederken, yaşadığı farkındalık nedeniyle olduğu yerde dağı-

lıp parçalara ayrılmak üzereydi. Bütün kutsal bildiği her şey üzerine ve tüm inandıklarına dua ederken buldu kendini. Aynı zamanda da lanetlerini sıralamaktaydı. Şehvet dışında ilgi duymadığını düşündüğü kadına âşık olduğunu anlaması için kaybetmesi mi gerekiyordu? Ona aşkını söyleyen genç kızın gözlerinin içine bakmış ve bir önemi yokmuş gibi davranmıştı. Genç kızın avucuna bıraktığı aşkına değersiz bir taş gibi davranmış, arkasını dönüp çekip gitmesini izlemişti. Bir de onu en zayıf noktasından vurarak başka bir kadına âşık olduğu yalanını söylemişti. Beatrice onu asla affetmeyecekti.

Bir süredir karşı karşıya gelen dörtlünün sessizce dikildikleri ortamı Derek, "Ekselansları!" diyerek hem Dante'yi hem de genç adamı selamlamasıyla bozdu. Dante bu selama cevap verirken Sean donmuş duruşunu bozmamıştı.

Dante ona kısa bir bakış attıktan sonra, "Umarım geziniz iyi geçmiştir," dedi.

Beatrice, Sean'a zarifçe selam vermek dışında bakmamış, gereğinden yüksek bir sesle ve heyecanla parkta yaptıkları kısa geziden bahsetmeye başlamıştı. Sık sık konuşmanın içine Derek'i de çekmiş ve bu öğleden sonranın ne kadar keyifli geçtiğini vurgulamıştı. Dante'nin içki teklifini geri çeviren Derek üçünü selamlayıp, genç kıza daha sonra görüşmek üzere haberleşeceklerini vadederek ayrıldı.

Yeniden görüşmek üzere, öyle mi? Bu sözleri söyleyen siyasetçi ağzının üzerine yumruğunu indirmenin eşsiz zevkini düşünmek bile genç adamı rahatlatmıştı. İzin isteyerek eve yönelen kızı, "Seninle konuşabilir miyim?" diyerek durdurdu.

Genç kız geriye dönerek, "Sizinle konuşmak istediğimi sanmıyorum, Ekselansları," diye cevap verdi.

Sean, Dante'nin varlığını görmezden gelerek, "Ben seninle konuşmak istiyorum! Neden bahçede kısa bir yürüyüş yapmıyoruz?" diyerek ısrarını sürdürdü.

"Bu güzel öğleden sonramı sizin bencil isteklerinizi yerine getirmekle bozmayacağım. Size iyi günler dilerim." Gö :-

leri yağmur yüklü kara bulutların rengini alınca büyük bir tatminle doldu Beatrice.

Genç kıza doğru yürüyen Sean, Dante'nin varlığını ikisinin arasına girinceye kadar unutmuştu. "Sean!" diye uyarı dolu bir sesle konuşan arkadaşının kolunu tutan elinden kurtuldu. "Onunla konuşmak istiyorum. Açıklamam gereken konular var. Sen izin versen de vermesen de beni dinlemesini sağlayacağım."

"Seni dinlemek istemiyor. Daha fazla zorlama!"

"Dinleyecek!" diyerek merdivene ulaşamadan peşinden yürüdüğü kızın önünü kesti. Genç kızın kaskatı olmuş kolunu çekiştirip kıvırdığı koluna yerleştirdi.

"Bırak beni!" diyen genç kıza dudaklarını kıpırdatmadan, "İkimizi ilgilendiren konuların ağabeyinin önünde konuşulmasını ister misin?" diyerek bahçeye doğru çekiştirdi. *Bütün silahlarını kuşanmaya mecbur bırakıyorsa tamam öyle olsun!*

*Hayır*dan anlamayan adamı öldürmek keşke çözüm olsaydı. Uzak durması için bizzat genç adam tarafından uyarılmıştı. Genç kız da bu uyarıya ciddiyetle, sonuna kadar sadık kalmaya niyetliydi. Beatrice olaya müdahale etmeye hazırlanan Dante'yi, "Kısa bir konuşma olacak!" diyerek durdurdu ve iki tarafı çiçeklerle bezeli taş döşenmiş patikaya Sean'ın kendisini yönlendirmesine izin verdi.

Yürüdükleri yol, farklı yönlere doğru uzanan pek çok patikadan ve bu patikaların ulaştığı birçok kameriyeye uzanan yollardan biriydi. İlkbaharı yaşadıkları bugünlerde bütün çiçekler olanca güzelliğiyle açmış, bahçeyi renk ve koku deryasına dönüştürmüştü. Bu bahçe daha önce de çok güzeldi ancak Jessica geldikten sonra inanılmaz bir değişim geçirmiş, onun şefkatli ve sihirli elinin değdiği her köşesi cennete dönüşmüştü.

Kısa yürüyüşleri patikanın sonundaki kireç taşından, kubbesini kırmızı çiçekli sarmaşığın sardığı birkaç basamakla

çıkılan ve yumuşak minderli bankların bulunduğu çardakta sona erdi.

Beatrice elini onun kolundan kurtarıp göğsünde kavuşturdu. Ulaşılmaz ve uzak tavrına ek olarak kaldırdığı çenesiyle genç adama, "Evet, seni dinliyorum. Fazla zamanım yok!" dedi.

"Lord Remington mu? Sen ciddi misin?" İçinde tutması gereken cümleler dudaklarından fırlamıştı.

"Buraya Derek'i mi konuşmaya geldik?"

"Ona adıyla mı hitap ediyorsun? Bu senin için bile çok hızlı olmadı mı?" Kahretsin, öfkesini çevresine saçmadan tutabilmenin bir yolu olmalıydı!

Küstahlığı Beatrice'yi sinirlendirmişti. "*Senin için bile* derken ne demek istiyorsun?"

Sean söylemek istediklerinin çok farklı bir yöne gitmesinden rahatsız olarak yüzünü ovuşturdu. "Şu anda Derek'i konuşmak istemiyorum!" diye homurdandı. Gerçekten de adamı düşündükçe ensesindeki tüyler öfkeyle kabarıyordu.

"Beni bu çardağa kadar sürükleyip konuyu açan sendin! *Senin için bile çok hızlı* derken ne demek istedin?"

Sean elini indirerek, "Düşünmeden hareket etmekle ünlüsün," dedi.

"Düşünmeden hareket etmek öyle mi? Senden uzak durmanın getirilerini fazlasıyla düşündüm. Yeterince konuştuğumuza inanıyorum. Şimdi izninle!"

Gitmeye kalkan genç kızı bedeniyle durdurdu. Çardağın çıkışını kaplamıştı. "Sana açıklamam gereken konular var."

"Açıklamalarını daha önce, senin evinde, taptığın kadının mabedinde yapmıştın. Ben de yeterince dinledim. Daha fazla açıklamaya ihtiyaç duymuyorum." Beatrice, genç adamın yanındaki boşluktan sıyrılıp geçmeye çalıştı. Ama Sean kadar hızlı ve kıvrak değildi. Yeniden geçiş yolunu kapatan genç adama öfkeyle baktı. "Çekil önümden!"

"Beni dinleyinceye kadar buradasın. Neden oturmuyorsun?" Eliyle yumuşak bordo minderlerin olduğu bankı gösterdi.

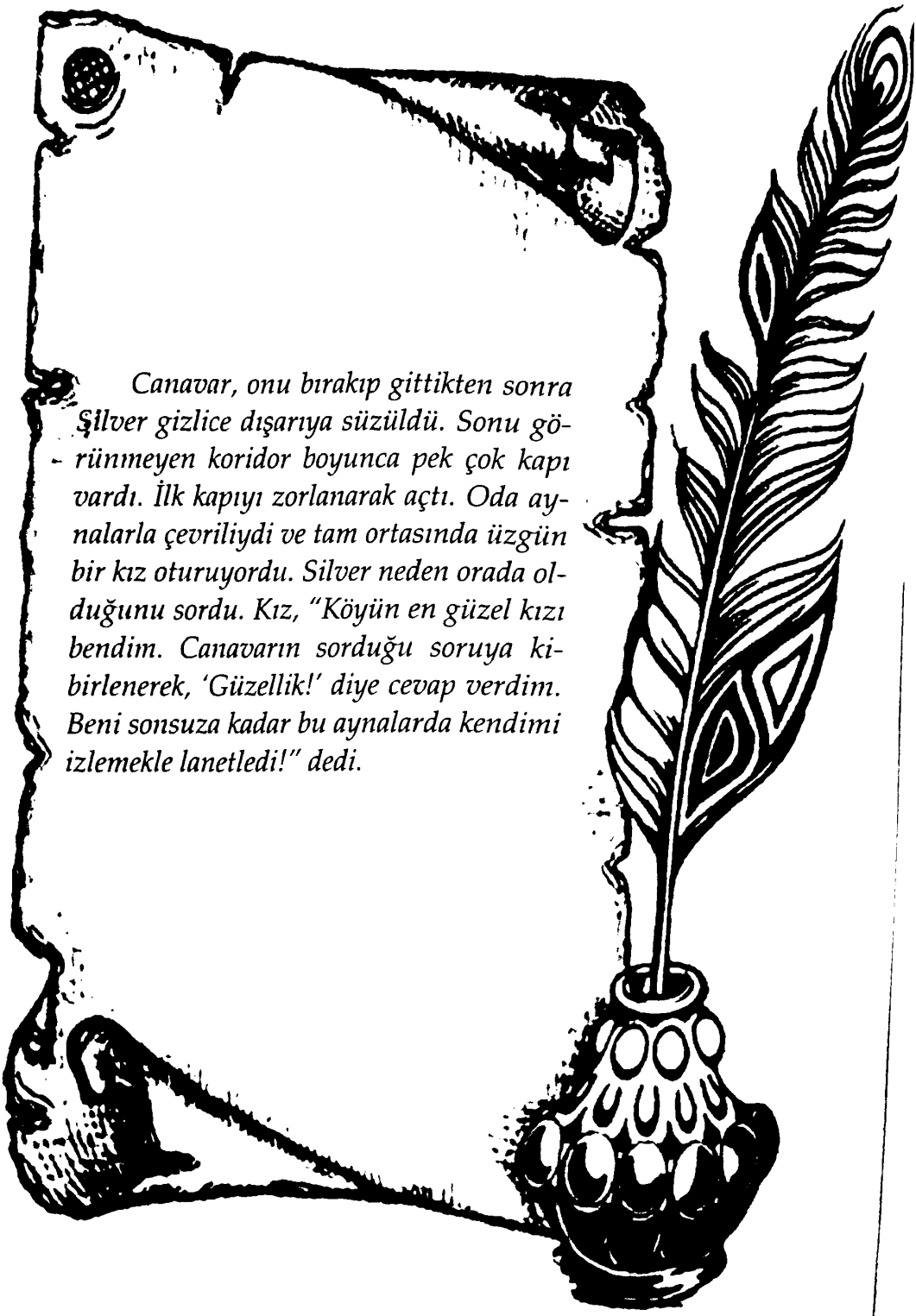
"Beni zorla burada tutabilirsin ama dinlememi sağlayamazsın!" Genç kız banka oturup kulaklarını tıkadı.

Sean'ı neşeli bir şaşkınlığa düşüren şekilde, işaret parmaklarını kulağına sokarak genç adamın söyleyeceklerine karşı ilginç bir önlem almıştı. Sean bu reddedişi gülerek karşıladı. Onun yanına oturup kızın ellerini kulaklarından uzaklaştırdı. "Beni dinlemen için ne yapmalıyım?"

Somurtan genç kız, "Hiçbir şey! Yapabileceğin veya söyleyebileceğin hiçbir şey yok! O nedenle beni bu işkenceden kurtar ve bırak!" dedi.

İnatçı, küçük Yeraltı Cadısı! İstediğinde her şeyi yapabilecek kadar kararlı ve istemediğinde ise hiçbir şeyin ikna etmesine izin vermeyeceğini bilecek kadar onu iyi tanıyordu. Bu işi farklı bir yönden ele alması gerekiyordu. Onun ilgisini çekecek, sıra dışı ve aralarındaki ateşi alevlendirecek bir yöntemle ikna etmek zorundaydı. Ayrıca bunu ona borçluydu. Eğer bu kadını hayatındaki her şeyden daha çok istiyorsa ikna etmeli, kırgınlıklarını onarmalı ve affetmesini sağlamalıydı.

"Bir oyuna var mısın?" derken gözlerindeki ışığa ve o erkeksi gülümsemesine kapılmamak çok zordu.

Canavar, onu bırakıp gittikten sonra Silver gizlice dışarıya süzüldü. Sonu görünmeyen koridor boyunca pek çok kapı vardı. İlk kapıyı zorlanarak açtı. Oda aynalarla çevriliydi ve tam ortasında üzgün bir kız oturuyordu. Silver neden orada olduğunu sordu. Kız, "Köyün en güzel kızı bendim. Canavarın sorduğu soruya kibirlenerek, 'Güzellik!' diye cevap verdim. Beni sonsuza kadar bu aynalarda kendimi izlemekle lanetledi!" dedi.

BÖLÜM 28

Beatrice'nin ilgisini çekmişti. İkna olmayacağından emin bir ifadeyle, "Nasıl bir oyun?" diye sordu.

"Yapmamı istediğin bir şey söyle!"

"Buradan gitmen, hem de hemen!"

Sean neşeli bir kahkaha atarken, kızgın dudaklarını büzüp onun eğlenen ifadesini izledi. Sean ise o dudakları yeniden öpebilmek için ölüme bile gidebilecek kadar istekliydi.

"Bunun dışında, tatlım. Çünkü seni ikna etmeden gitmek en son yapacağım şey. Bana, benim asla yapmayacağımı düşündüğün bir şey söyle!"

"Hayatımdan çık ve beni rahat bırak!"

Sean'ın omuzları derdini anlatamamaktan dolayı hüsranla çöktü. "Kahretsin Beatrice! Dikkatini bana ver ve inatçılığını şimdilik bir kenara bırak! İstediğini seçebilirsin. Benim utanç duyacağım, cemiyetin önünde yapmaktan çekineceğim bir isteğini yapacağım."

"Bu bana ne kazandıracak?"

"Sıkıcı monoton hayatını renklendireceksin, eğleneceksin, beni rezil bir hâlde göreceksin."

Beatrice şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Senin utanç duyacağın bir durum mu var? Ayrıca cemiyetin o asil üyelerini umursamadığını biliyorum."

"Konu sen olunca umursuyorum."

"Bundan senin çıkarın ne olacak?"

"Eğer yaparsam kazanmış olacağım ve açıklamalarımı dinleyeceksin."

"Hepsi bu mu? Neden onca zahmete katlanıyorsun ki?"

"Çünkü beni dinlemen önemli... Sana en büyük sırrımı vereceğim."

Genç kızın gözleri şüpheyle kısıldı. "En büyük sırrını söylemiştin! Bir başka kadına âşık olduğunu açıkladın!"

Genç adam üzgün bir tavırla, "Ondan daha büyük bir sır!" diye mırıldandı.

Beatrice'nin gözleri kocaman açıldı. "Bir yerlerde gayrimeşru bir çocuğun mu var? Yoksa evli misin?"

"Bu bilgiyi şu anda benden alamazsın. Önce oyuna katılman gerek. Söylediğin gibi ben sırlarla dolu bir adamım, sen de sadece bu nedenle peşime düşmemiş miydin? Düşünsene kim bilir daha ne kirli sırlarım var!" Kurnazca sırıttı. Resmen Beatrice'nin meraklı yapısını tahrik ediyordu.

"Tek bir istek yeterli olmaz!" Genç kız kollarını göğsüne bağladı. Bu hareketin ortaya çıkardığı cezbedici görüntü bir anda genç adamın dikkatini dağıttı. Yutkunarak gözlerini onun pürüzsüz teninden ayırmaya çalışırken, "Ne?" diye mırıldandı.

"Diyorum ki, tek bir istek seni dinlememi sağlayamaz. Biraz daha çabalaman gerekiyor!"

Kızın söylediklerini anlaması birkaç saniye sürdü. "Kaç tane?" dedi sıkılmış bir sesle.

"On tane!" Beatrice'nin zevkten parlayan gözlerinin önünde daha şimdiden onu rezil edebileceği birkaç görüntü belirmişti.

"On tane mi?" Genç adamın yüksek sesi kızgınlık doluydu. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Benim Britanya'dan sürülmemi mi?" Omzunu silken ve büyük bir dikkatle tırnaklarını inceleyen genç kızı süzdü bir süre. Umursamıyormuş gibi görünmesine rağmen bütün dikkati genç adamın vereceği tepkideydi.

Sean verdiği tavizin büyük bir çıkmaza doğru ilerlediğini anlamıştı. Eğer bu küçük cadıya istediğini verirse onun sıra dışı aklının ürünü olan isteklerinin sonunda ya öleceğinden ya da bu ülkeyi büyük bir hızla terk edeceğinden adı kadar emindi. Bu vahim sonucu görmeden önce önlemini alması gerekiyordu.

"Pekâlâ..."

Beatrice göz ucuyla ona baktı. "Kabul ediyor musun?"

Genç adamın sırıtışı büyüyüp genç kızın bütün görüş alanını doldurdu. "Bir şartım var!" Adam, bugün buraya bütün ayartan silahlarını kuşanmış olarak gelmişti. Kesinlikle bakılmaya ve saatlerce izlenmeye değer bir görüntüsü vardı. Genç kızın zayıf noktası da buydu. Ona olan zaafının sonu gelmiyordu.

Ayrıca yüzünü kaplayan gülümsemeden ve bu ses tonundan hiç hoşlanmamıştı! Tırnaklarını incelemeyi bırakıp yerinde doğruldu. Onun kendinden memnun gülümsemesine kanmaması gerekiyordu. Söyleyeceği şartın genç kızı memnun etmeyeceği oldukça açıktı. Özellikle böyle bir gülümsemenin ardından gelecekse topukları uygunsuz yerlerine vura vura kaçması gerekirdi. En azından akıllı bir kadın böyle yapardı ama Beatrice kendisini akıllı olarak nitelendirmiyordu. Sean'ın aklına soktuğu sır iması tıpkı *aç bir köpeğin gözü önünde kemik sallamak* kadar cezbediciydi. Meraklı yapısına küfreder-

ken yüzü, böyle iğrenç bir örneği yakıştırdığı için kendinden hoşnut olmayan bir ifadeye büründü. İnatla, "Şart yok!" dedi.

Genç adam kollarını göğsüne bağlayarak, uzattığı ayaklarını çaprazlarken, "Sen bilirsin," diye mırıldandı. "Oysa bu sırrımı duyduğunda küçük bir kalp krizi geçirebilirdin."

Kararsızlık bir kadının hayatta başına gelebilecek en kötü durumdu. Bir yönü duymak için öldüğü sır nedeniyle sabırsızlanıp, her şartını yerine getirmeyi delice isterken diğer yanı genç adamın öne süreceği şartın hiç de sevimli olmayacağını söylüyordu.

Sean, onun işaret parmağının tırnağını didiklerken düşünceli bir ifadeyle hesaplamalar yapan yüzüne büyük bir keyifle bakıyordu. Biraz daha irdeleyecek olursa o parmakta tırnak kalmayacaktı. Oltaya yaklaşan balığa attığı yem onu en zayıf noktasından vuracak kadar cezbediciydi. O zeki kahverengi gözlerin bu blöfü görmemesini diledi.

Kollarını çözüp, kalkmaya niyetlenirken, "Demek kabul etmiyorsun? O zaman ben gitsem iyi olacak," dedi.

Ah lanet olsun! Büyük bir keyifle onunla oynuyordu. Doğrulan genç adama öldüren gözlerle baktı. Eğer bu şart onu zorlarsa intikamını kadın kıyafetiyle Hyde Park'ta dolaşmasını isteyerek alabilirdi. Düşüncelerinin gözünün önüne getirdiği görüntüler neredeyse kahkaha atmasına sebep olacaktı. Yüzüne yayılan hain sırıtışla, *"Neden olmasın?"* diye düşündü. Çoktan bir numaralı isteğini bulmuştu.

"Tamam, şartını kabul ediyorum!"

Çardağın kapısına yönelen Sean, arkasından gelen bu kabullenişle geri döndü. Ancak onun yüzünde gördüğü kurnaz gülümsemeden hiç hoşlanmamıştı. Doğrulamak amacıyla, "Kabul ediyorsun, öyle mi?" diye sordu.

Beatrice yüzündeki o iç açıcı olmayan sırıtışıyla başını salladı. "Kabul ediyorum."

İçinden geçen *bu hiç de iyi olmadı* fısıltına rağmen geri dönüp genç kızın yanına oturdu. Ondan isteyecekleri aklına ge-

ince keyifle gerindi. "Pekâlâ, oyunumuz şöyle olacak: Senin beş isteğine karşılık benim de senden yapmanı istediğim beş şartım var." Ufak bir çığlıkla ayağa fırlayan genç kızın bozguna uğramış yüzünü gördüğünde daha mutlu olamazdı.

"Bu haksızlık!" diye homurdanan kıza, "Şartımı kabul ettin. Şimdi diğer konuları konuşmamız gerekiyor. Bu oyun süresince Lord Remington'la görüşmeyeceksin. Sana kur yapmasına izin vermeyeceksin!" dedi Sean.

"Beş şartın dışında bu söylediğin de bir şartmış gibi geldi. Olmaz! Kabul etmiyorum!"

"Bu oyun bizim aramızda, üçüncü şahısları karıştırmayacağız. Aklını tamamen bana vermeni istiyorum." Tabii ki istediği sadece aklı değildi. O muhteşem ve ayartıcı bütün kıvrımları, öpmek için delirdiği dudakları da istiyordu. Ama en çok kalbini istiyordu. Yeniden... Bu defa onu kaybetmemek için elinden geleni yapacaktı.

"Tamam, başka?"

"Bir de senin isteğin karşısında ben bir hakkımdan fedakârlık edeceğim. Karşılığında ise..." Lezzetli bir turtayı mideye indirmiş gibi dudaklarını yaladı. Beatrice erkeksi dudakların bu baştan çıkarıcı hareketiyle hipnotize olmuş gibi bakışlarını o noktadan ayıramıyordu. Ne yaptığını fark edip silkindi. "Karşılığında ne istiyorsun?" diye sordu sayıklarmış gibi.

"Öpücük!"

Kısa cevaba odaklanmakta zorlanmıştı. Gözlerini kırpıştırıp kendine gelmeye çalıştı. Onun ne istediğini anladığında gözlerinden alev fışkırtan bir öfkeyle burnundan soludu. "Seni çıkarcı pis sıçan! Asla olmaz!"

"Bu sıra dışı benzetmeleri nereden bulduğunu sorgulamak istemiyorum, sevgilim. Evet, ben dört istek belirleyeceğim, sense beş tane... Benim beşinci isteğim her maddeyi yerine getirdikten sonra bir öpücük..." Yerinden kalkan genç adam, ayakta duran ve buram buram öfke yayan genç kıza

yaklaştı. Bakışı genç kızın yüzünün her detayında gezinip en son dudaklarında durdu. Eli kendi iradesi varmış gibi usulca dolgun kırmızı dudaklara yaklaştı. "Bana yaptıracaklarını düşününce küçücük bir öpücük zor olmamalı," diye mırıldandı.

Dudağının üzerinde dolaşan tüy kadar hafif dokunuşların mı yoksa genç adamın gözlerindeki aç bakışların mı kalbini böyle arsızca çarptırdığından emin değildi. Karıncalanan dudağını istem dışı bir hareketle yalayınca onun göz bebeklerinin büyümesi ve genç kızı da o açlığın içine çekmesi kaçınılmazdı. Kimi kandırıyordu kendisinden başka? O öpücükler için şimdiden hazırdı hatta ölüyordu. Yine de bu uyuşturan çekimden kurtulması gerekiyordu. Bir adım geri çekilip onun çekim alanından kurtuldu.

"İlk isteğini bekliyorum." Abartıyla reverans yapıp doğrulduğunda Beatrice çoktan çardaktan çıkmıştı. Omzunun üzerinden genç adama bakarak, "Yarın elinde olmanı sağlayacağım!" dedi sinsilik dolu bir sesle. Sonra da koşarak uzaklaştı.

Dante bir süredir dikildiği pencerenin önünde çardakta konuşan ikiliyi izliyordu. Beline sarılan kolların varlığıyla gülümsedi.

"Büyük bir dikkatle izlediğin her neyse kıskanmalı mıyım?" diye mırıldanan Jess, genç adamın ince belindeki kollarını sıkıp omzuna başını yasladı. Onun bakışlarını takip edince neden bu kadar sıkıntılı olduğunu anladı. Sean ve Beatrice ayakta ve birbirlerine çok yakındılar. Genç adam elini kaldırıp, Beatrice'nin dudağına dokunduğunda Jessica'nın sarıldığı beden kasıldı.

Sakinleşmesi için sarıldığı adamın sert kaslarını okşadı. "Birbirlerine deliler gibi âşıklar," diye mırıldandı Jess.

"O kadar inatçılar ki kafalarını birbirine çarpmamak için kendimi güçlükle tutuyorum."

"Bana çok yakından tanıdığım birini hatırlatıyorlar."

Dante karısının kolları arasında dönerek ona sarıldı. "Eminim bu ikisi kadar inatçı ve aptal değildim."

"Bu konudaki fikrimi açıklamayacağım," diyen Jess kıkırdayarak yüzünü onun geniş göğsüne gömdü.

Dante de gülümsedi. "Haklısın, daha da beterdim." Dudaklarını karısının saçlarına bastırdı. "Beni affettiğin için her gün Tanrı'ya teşekkür ediyorum."

"Onlar da edecek, bundan eminim," diyen genç kadın başını kaldırıp ayak uçlarında yükseldi. Dante eğilerek karşıladığı genç kadını büyük bir tutkuyla öptü.

Beatrice'nin listesi 1. Madde

Gloucester Düşesi Allison-Rhys-Jones, namıdiğer Demir Leydi, uşağın açtığı kapıdan giren genç adamı görünce irkildi. Elinde tuttuğu bastonu sıkıca kavramış, her an karşısındaki adama indirmeye niyetli bakışlarıyla onun yaklaşmasını bekledi.

Sean'ın adımları her zamanki gibi kendine güvenli değildi. Gri bakışları kadının damarları çıkmış zayıf elinin kavradığı bastondaydı. Eğer onu kullanmaya karar verirse bu geceki planları kesinlikle suya düşerdi.

"Zamane gençlerinin derdi ne anlamıyorum!" diyen Allison gördüklerinden dolayı yüzünü buruşturmuştu. "Beni evimden çıkmaya ikna etmene izin verdim fakat bu..." Genç adamı baştan aşağıya işaret eden eli daha fazlasına katlanamazmış gibi kucağına düştü. Burnundan soluyordu.

"Beğenmemene üzüldüm, Ekselansları."

"Tanrı aşkına, hangi aklı başında adam böyle görünmek ister! Git, gözüm görmesin seni!"

Sean telaşlı adımlarla gelip kadının yanına oturdu. Kucağındaki elini büyük bir saygıyla dudaklarına götürürken, "Sizin kadar güzel bir kadının yanında her hâlükârda çirkin görüneceğimi biliyordum. Lütfen bu akşamki davet boyunca bana katlanınız. Beni sizinle olma onurundan mahrum bırakmayınız," dedi.

Allison göz ucuyla baktığı adamın tatlı sözlerini dinlerken, eridiğini saklamaya çalışarak, "Tatlı dilli şeytan!" diye homurdandı. "Yıllar boyunca edindiğim itibarımı bir gecede yerle bir edebilirsin." Dudağının kıyısında beliren gülümsemeyi büyük bir özenle yok etti.

Sean ayağa kalkarak elini uzattı. "Bu onuru bana verdiğiniz için teşekkür ederim, Ekselansları. Gidelim mi?"

"Ben pişman olmadan önce çıkalım şu evden!"

Kadın yaşından beklenmeyen bir çeviklikle ayağa kalktı. Genç adamın koluna girerken, "Tatlı dilli şeytan! Tanrı bütün kadınları senin çekiciliğinden korusun!" dedi.

Sean onun bu sert sesle yaptığı iltifatlara sırıttı. "Asıl centilmenler sizin cazibenizden Tanrı'ya sığınmalılar. Yoksa bu ülkede bozulan evliliklerin haddi hesabı olmazdı."

Allison, genç adamın bu gece onu dışarıya çıkmaya nasıl ikna ettiğini anlamış değildi. İki gün önce tanışmak amacıyla kapısına gelmişti. Bütün reddetmelerine rağmen ısrarla görüşmek istemişti.

Salonun kapısından giren genç adamı gördüğünde genç bir kız olmadığı için sızlanmak istemişti. Sert duruşunu bozmadan onun yaklaşmasını beklemiş, önünde reverans yapan adamın her hareketini, her sözünü ve bakışını büyük bir dikkatle inceleyerek art niyetini keşfetmeye çalışmıştı. Ama lanet olası yakışıklı şeytanın tek bir açığını yakalayamamış, üstelik yaşlı bir kadın olmasına rağmen onun cezbeden havasına kapılmaktan kendini alamamıştı.

Ne zaman ve nasıl onu ikna ettiğine gelince bu tam bir muammaydı. Çaydan önce mavi gözlerine iltifat ederken

miydi yoksa çaydan sonra muhteşem kişiliğini överken miydi? Bütün suç onun gri gözlerinde ve çaydaydı.

Namı Demir Leydi'ydi. Hah! Demir Leydi'ymiş... Bu hoş genç adamı gördüğünden bu yana demir eriyip şamdan olmuş, genç bir kız gibi ışıl ışıl baktığı yeri aydınlatıyordu. Allison bu benzetmeye kıkırdamak istese de sesinin hırıltı gibi çıkacağından emin olduğu için vazgeçti.

Jess, "Beatrice!" diyerek kolundan çekip durdurmasa adımlarını zapt edemeyecekti. Bir adım arkasında kalan Dante ve Jessica'nın yaklaşmasını bekledi.

Genç kadın, "Neler oluyor, Beatrice? Bu acelen ne?" diye fısıldadı.

Yüzündeki gülümsemeye mani olamıyordu. Sabah kalktığından bu yana aptalca bir sırıtış yüzüne yapışıp kalmıştı. "Acele etmiyorum!" Jess'in bakışını görünce, "Tamam, acele ediyorum. Gloucester Düşesi bu geceki davetteymiş diye duydum," dedi. Onun anlamadan baktığını görünce, "Demir Leydi!" diye açıklamada bulundu. "Bir münzevi, asla evinden çıkmayan sivri dilli bir cadı... Onunla tanışmayı çok istiyorum." Ağabeyinin ve karısının anlamsız ve inanmamış bakışlarına güldü. "Ciddiyim, hadi gidelim ve bir an önce tanışalım."

Dönüp yürüyen kız kardeşinin arkasından bakan Dante, "Hiç aklı başında gözükmüyor. Hasta olmasın?" diye mırıldandı. Dante'ye göre Beatrice'nin aşırı davranışları yok olduğunda, hasta olduğu gerçeği geriye tek seçenek olarak kalıyordu. Jess şüpheyle başını sallayarak kızın arkasından yürüdü.

Beatrice isimlerinin anons edilmesinden sonra neşeli adımlarla kalabalığa karışırken bir taraftan da onu arıyordu. Görmek için sakin olmaya zorladığı adımlarla grupların içinde geziniyor, bulamadıkça hayal kırıklığına uğruyordu. Yapamayacağını tahmin etmişti. Sean bile o kadar cüretkâr olamazdı!

Aniden adımları olduğu yerde kaldı. Bakışı pencerenin hemen önündeki koltuklara sabitlenmişti. Demir Leydi siyah kıyafeti içinde bir kraliçe edasıyla koltukta oturuyor, altın saplı asasını ona bakan herkese vurmaya niyetliymiş gibi sıkıyordu. Bir pençeye benzeyen ellerinin asanın altın topuzunu kavramasına bakılacak olursa bu eylem çok ama çok yakındı. Hemen yanında dikilen genç adamı gördüğünde ise...

"Aman Tanrım!"

Evet, tam da bu nidayı dudaklarından kaçırmak üzereydi. Arkasından gelen Dante de onunla aynı kişiye baktığını belirten bu *aman Tanrım* homurdanmasını söyleyince, yelpazesini kaldırıp gülümsemesini sakladı.

Bu düşündüğünden de komikti. Çevresinden gelen hırıltılı ve boğuk öksürmelerin atılan kahkahaların gizlenmesi için olduğunu anlamaması için çok saf olması gerekiyordu. Cemiyetin asil üyeleri gerçek duygularını dışa vursalardı şu an bu malikâne gülme seslerinden inliyor olurdu.

"Kahretsin! Sean kendine ne yapmış böyle!" diye homurdanan Dante'nin şaşkın sesi gülme izleriyle doluydu.

Daha fazla dayanamayan Beatrice, sıklaşan adımlarla ikiliye doğru yürüdü. Kalabalığın arasından geçerken gruplaşmış kalabalıktan yükselen dedikoduları ve kıkırdama seslerini duyabiliyordu. Şu an kimsenin olmadığı bir yerde olmayı ve karnına ağrılar girinceye kadar gülmeyi o kadar çok istiyordu ki...

"Tepemde dikilip durma, genç adam! Yanımdan uzaklaş!"

Allison son yarım saat içinde yüzüne karşı gülmeyi bırak, konuşmaya cüret edemeyen insanların alayına maruz kalmış bir akbaba kadar sinirliydi. Sean'ı bastonuyla dürterek, "Sana git dedim, çocuk! Git ki ağız tadıyla gülebileyim," diye homurdandı. Şu düştüğü duruma inanamıyordu. Eğlenen kalabalık kadar onun da bu duruma gülmeye ihtiyacı vardı.

"Sizden ayrılmaya kalbimin dayanması için o gülümsemeye ihtiyacım var."

"Gülümsemeyeceğim genç adam, kahkahalarla güleceğim!"

"Bence sakıncası yok!" diyen Sean pis bir şekilde sırıttı.

Beatrice sonunda onlara ulaşmış, aralarındaki konuşmaya ve bütün salonla birlikte Demir Leydi'nin o eşsiz kahkahasına da tanık olmuştu. Kalabalık sustu, bütün başlar onlara döndü. Herkesin gözü duydukları bu sesin Gloucester Düşesi Allison-Rhys-Jones'ten geldiğine inanamayarak bakıyordu.

Beatrice kendini kontrol etmekten vazgeçerek içinden geldiği gibi gülmeye başladı. Sean söylediklerini tam olarak uygulamıştı. Üzerinde altın sim işlemelerle daha da çarpıcı hâle getirilmiş patlıcan moru kuyruklu bir ceket vardı. Altındaki dar ve sarı külot pantolonun boyu dizlerinde bitiyordu. Uzun beyaz çorapları dizine kadar çıkmış ve oraya patlıcan moru bir kurdeleyle düşmesin diye sabitlenmişti. Ayaklarındaki sivri uçlu, topuklu ayakkabısının önünde abartılı incilerle işli kocaman bir tokası vardı. Kollarının ucundan sarkan gömleğinin dantel kol uçları o kadar fırfırlıydı ki elleri görünmüyordu. Boyun bağı gökkuşağının yedi rengini taşıyan bir parlaklıkla bütün göğsünü doldurmuştu.

İnsanları bu kadar görüntü gülme krizine sokmadıysa ince örgülerden oluşan ve her örgünün ucunda parlayan minik boncuklarla süslenmiş ve büyük emek verilmiş saçları komaya sokabilirdi. Genç adamın geniş omuzlarına kadar inen bu örgülerin ucundaki boncuklar en ufak bir harekette bile

birbirine dokunarak sinir bozucu sesler çıkartıyordu. İşin komik yanı bu berbat kıyafetleri umursamadan büyük bir sakinlikle taşıyor oluşuydu.

Sean birkaç adım ötede durmakta olan Beatrice, Dante ve Jessica'yı gördüğünde alayla sırıttı. "Ekselansları bize katılmaz mısınız?" Gülüşünü yelpazesinin arkasına saklayan Beatrice'ye, "Bayan Conner, sizi görmek ne kadar da mutluluk verici," diyerek birkaç adım atıp, Beatrice'nin eline dudağını dokundurdu, daha sonra Jessica'ya reverans yaptı.

"Aklını kaçırmış!" diye homurdanan Dante'yi gizlice dürten Jessica da başını eğerek küçük bir selam verdi.

Sean yeniden genç kıza döndü. "Lütfen bu dansı bana lütfeder misiniz?" diyerek elini uzattı. Genç kız gülmekten yaş gelmiş gözlerini ona çevirdi. Kızarmış yüzünün yarısı yelpazenin ardından seçilirken başını olumsuz anlamında salladı, zira sesine güvenmiyordu.

"Tanrı aşkına, çocuk bize bir iyilik yap ve onunla dans et!"

Demir Leydi'den gelen bu emirle istemeden de olsa ona uzatılan kola elini yerleştirdi. Birlikte dans için ayrılmış alana doğru yürüdüler. Beatrice'nin öne eğilmiş başını gören Sean, "Bu utancın birazını da senin yaşaman ne güzel," diye mırıldandı genç kızın duyabileceği bir sesle.

Omuzları sarsılan kızın utanmadığını aksine güldüğünü anladığında ise dudaklarına yerleşen sırıtışı bozmadan, "Ödülümü aldıktan sonra da böyle gülüp gülemeyeceğini merak ediyorum," dedi.

Kızaran Beatrice daha fazla saklanamayacağını anlayarak yelpazesini indirdi ve kapattı. Yerlerini alırken onun, "Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandığını duydu. Kendisinin de sabırsızlandığını itiraf etmekten çekinmiyordu. Bu komik kıyafetlerin içinde bile erkeksiliğinden ve çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemiş olan adamın ona uzanan elini tutarak dansın ilk adımlarını başlattı.

Genç kızın güzelliğiyle büyülenen Sean, manolya pembesi rengindeki kıyafetin sardığı bedeni içercesine süzerken, "Çok güzelsin!" dedi. Kokusu, saçlarındaki pırıltı, gözlerindeki ışıltı, gülmekten kızaran yanakları ve elbisesinin rengine bürünmüş dudaklarıyla onu sadece kendisinin görebileceği ve dokunabileceği ıssız bir adaya hapsetmek ve sonsuza kadar o adada onunla kalmak istiyordu.

Beatrice adımlarını şaşırdı. *Ona güzel mi demişti?*

Genç kızın şaşkın tavrına bakıp gülümseyen Sean, onun yeniden doğru adımları atmasını sağlayarak, "Neden şaşırdın? Güzel bir kadınsın ve gözleri olan her erkek gibi ben de bunun farkındayım," dedi.

Onun tarafından güzel olduğunun söylenmesi Beatrice'yi mutlu etmişti. İçinden taşan bu sevinç aptalcaydı ama yine de mutlu olmuştu. "Bu akşam sen de çok güzelsin," diye kıkırdadı.

Bu sesi bu kadar çok sevdiğini neden daha önce fark edememişti? "Talimatlarını yerine getirebilmiş miyim?" dedi kendinden memnun bir gülümsemeyle.

"Sana iki talimat gönderdim."

Genç kızın çevresinde dönmesini sağlayan Sean, yeniden karşısına gelen kıza göz kırptı. "Zekice, değil mi? Hem bu kıyafetle bir davete geldim hem de Demir Leydi'yi toplum içine çıkmaya ikna ettim. Ayrıca fark ettiysen senin isteklerin arasında gülümsemesi varken ben kahkaha attırdım. Bu da iki öpücük demek..." Onun kızaran yanaklarını keyifle seyrederken bedeni genç kızdan alacağı öpücük için beklentiye girmişti.

Uzaklaşan genç kız kendi çevresinde dönerek diğer sıraya geçti. Onun yeniden karşısına gelmesi için bir dakika geçmesi gerekti. "Benim şartımın yarın sana ulaşmasını sağlayacağım." Gözleri düşündüklerinden dolayı parlamıştı. "Merak etme, ben her şeyi ayarlarım. Sen sadece orada bulun yeter."

Bu kez endişeden dolayı adımlarını şaşıran genç kıza kahkahayla güldü. "Bu kadar korkak görünme! Çok eğleneceğimize eminim. Ama önce..." Tam bu anda dans sona ermişti. Bırakmadığı narin eli koluna yerleştirdi. "Öpücüğümü alabileceğim sessiz bir yer bulmamız gerekiyor."

Ah! Ne? Hayır! Burada olmaz!

Sessizce ve gizlice sürüklenen genç kızın aklından geçen itiraz sözcükleri, dudaklarında hayat bulamadan sonuna kadar açılmış Fransız kapılarından çoktan geçmişlerdi. Kahretsin! Adamın dikkat çekmemesi gibi bir umudu yoktu. Bakışların takibi çok kolay oluyordu çünkü genç adam dört mevsimin bütün renklerine sahipti.

"Gidemeyiz!" diye sert bir sesle fısıldadı.

Adımlarında bir an bile duraksama olmayan Sean, "Neden?" diye sordu.

"Şu anda bütün salon seninle dışarıya çıktığımı biliyor."

"Biraz hava almak istemiş olabiliriz."

Beatrice adımlarını ağırlaştırarak onun durmasını sağladı. "Seninle birlikte ortadan kaybolamam. Dedikoduları doğrulayamam."

"Hangi dedikoduları?"

"Hangi dedikodu olduğunu biliyorsun. Erkek kılığında senin oda hizmetçin..."

Sean, "O durum halledildi. Gazeteleri okumuyor musun?" diyerek sözünü kesti.

"Nasıl? Ne zaman? Neden benim haberim yok?"

"Dedikodunun kaynağı Amelia'ydı. İrlanda'ya gidip bu haberi yalanlayan bir mektup yazmasını istedim. Dün gazete bunun yalan bir haber olduğunu yayımladı. Dedikoduyu paylaşırken, kullandıkları büyük puntoları özürlerini yazarken kullanmayı unutmuş olmalarından(!) dolayı görmemiş olabilirsin."

"Amelia hiç zorluk çıkarmadan kabul mü etti?"

"Benim çıkardığım zorluk karşısında onunki çok basit kaldı. Kabul etmek zorunda kaldı."

Yaşadığı gerginliğin kalkmasıyla derin bir nefes alan Beatrice'nin sinirleri bozulmuştu. Hıçkırığını yutmaya çalışırken titrek bir sesle, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Ağlamaya başlayan kızı, içeriden taşan aydınlıkta teselli etmesi imkânsız olan Sean, onu terasın diğer ucuna doğru yönlendirdi. "Bitti Beatrice!"

Yaşlarla dolu gözlerini silmeye çalışan genç kız, "Benim aptallığım nedeniyle asla bitmeyecek!" derken sesinde kendinden tiksinen bir ifade vardı.

Ne yaparsa yapsın, hataları ne kadar büyük olursa olsun bu gözyaşlarını hak etmiyordu. "Yapma!" diye mırıldanan genç adam tam ona uzanacağı anda gelen sert sesle durmak zorunda kaldı.

"Onu ağlattın mı?" diyen Dante'nin sesi gazap doluydu.

Beatrice, Sean'ın üzerine yürüyen ağabeyini durdurmak için öne atıldı. "Onun suçu yok!"

"Seni ağlatmış!"

Dante'nin göğsüne koyduğu eli genç adam istemeseydi onu durdurmaya yetmezdi. "Lütfen! Onun söylediği bir açıklamadan dolayı ağlıyordum ancak bu düşündüğün gibi bir şey değil. Dedikodunun sona erdiğini söyledi, ben de o kadar gergindim ki ağlamaya başladım."

Dante arkadaşına baktı. "Doğru mu?"

Sean yeniden açıklama gereği duymadan omzunu silkmekle yetindi. Dante onun gözlerini yakan görüntüsünden dolayı suratını buruşturdu. "Tanrı aşkına, bu aptalca kıyafeti giymenin amacı ne?"

Sean eğilip kendini bir süre inceledi. Başını kaldırdığında yüzünde kendinden tiksinsin mi yoksa eğlensin mi karar veremediği çelişkili bir ifade vardı. Eğlenmeye karar vermiş

olmalıydı ki alaycı bir ifadeyle sırıtırken, "Bir iddia..." dedi kısaca.

"Böyle görünmek hiçbir iddiaya değmez. Sonunda alacağın ödül tatmin edici olsa iyi olur."

"İnan bana, çok tatmin edici..."

Onun ihtiraslı bir sesle söylediklerini duyunca, kulaklarına kadar kızaran Beatrice, Dante'nin daha fazla konuşmasını engellemek için koluna girip kapıya sürükledi. "Artık gidebilir miyiz?"

Silver odadan çıktı. Diğer kapıyı açtı. Burada yemeklerle dolu uzun bir masanın başında sürekli yiyen bir kızla karşılaştı. Neden orada olduğunu sordu. Kız, "Canavarın sorduğu soruya 'Yemek,' diye cevap verdim. Sonsuza kadar yemek yemekle lanetlendim," dedi.

BÖLÜM 29

Cabir için monoton hayatının bir amacı vardı. *Ne amaç ama!* Ondan nefret eden bir kadına takılıp kalmak, konuşmaya çalışmak, gülümsemesini görmek için ölmek bir amaçsa Cabir en mükemmelinden bir amaca sahip olmuştu. Aynı çatı altında bir sapık gibi, ondan uzak durmaya çalışan kadını gözlemek kendini ahmak gibi hissettirse de yapabileceği başka bir şey yoktu.

Budadığı gülü koklarken, "Sen de benimle aynı fikirdesin, değil mi? Ben kocaman, aptal bir ahmağım!" diye mırıldandı. Eline batan diken gereken cevabı vermiş gibi suratını astı. "Onun yeterince dikeni var, senin cezalandırmana ihtiyacım yok!" diye homurdandı.

Açmaya çalışan bir sürgünü itinayla kenarda tutarak kurumuş olan dalı kesti. Bu ülkeye ayak bastığından bu yana onu rahatlatan tek şey bu bahçeydi. Fahid'in bahçıvan tutmasına engel olmuş ve kendisinin ilgileneceğini söylemişti. Genç adam da onun bu isteğine saygı göstererek kabullenmişti. Bu kararından pişman olmadığını umuyordu. Bakışı budanmış güllerin, şekillendirilmiş çalıların, dallarını dört bir yana aç-

mış sağlıklı ağaçların, bahçe duvarını boydan boya saran rengârenk sarmaşıkların, coşkuyla her yerden fışkırmış çiçeklerin üzerinde dolaştı. Yaptığı işten memnun bir tavırla içini çekti. Güzel görünüyordu. Ayrin'in de dediği gibi kaba dış görünüşün altındaki kırılgan ruhunu yansıtıyordu.

"Ayrin ne dediğini bilmiyor," diyerek gülümsedi. Önünde duran ve avucu büyüklüğünde açmış olan güle doğru konuşmuştu. "Kırılgan ruh diye bir olgu yok. En azından varsa bile bende olmadığı kesin. Sana dokunuversem dağılırsın." Gülün yaprağına nazik bir fiske vurdu. "Bir de bana bak. Yumruklasan bile düşmem."

Sonra söylediklerinden kafası karışmış gibi tıraşlanmış başını kaşıdı. "Yere düşmeyen bedenim. O zaman kırılgan olmayan bedenim mi oluyor? Ruhun yumruklanması mümkün değil! O zaman kırılgan olduğunu nasıl anlayacağım?" Kaşlarını çattı. "Ruhumun hayali yumruklara maruz kalması mı gerekir? Hayali yumruklar..." Düşünceli bir ifadeyle bakışlarını yukarıya dikti. "Zahra'nın benden nefret etmesi hayali bir yumruk sayılabilir. Evet, canımı yakıyor. Bedenim darbe almadığı hâlde çok acı veriyor." Bir süredir yanında dikildiği gülle konuştuğunu fark ettiğinde kızgınlıkla homurdandı. "Kahretsin! Fahid'in bilgece konuşmalarına maruz kalmaktan aklımı kaçırmış olmalıyım!"

Arkasında duyduğu kadınsı kıkırdamayla hızla döndü. *Yüce Tanrım! O dudaklarında gördüğü bir gülümseme miydi? Ne kadar süredir oradaydı? Söylediği aptalca varsayımları duymuş muydu?*

Bir kadının her gördüğünüzde daha da güzelleşmesi mümkün müydü? Mümkün değilse de bu Zahra'da kesinlikle gerçekleşiyordu. Rahat ve özgür bir yaşam üzerindeki pusu atmış, güneşe doğru uzanan bir gül gibi her geçen gün daha da göz alıcı bir güzellikle açıyordu.

Üzerinde, sarı çiçeklerin bulunduğu uçuk mavi kıyafetiyle bu bahçenin içindeki en güzel çiçekti. Siyah saçlarını

tepesinde toplayarak ince uzun boynunu ortaya çıkarmıştı. Önüne kavuşturduğu elleri ve yüzünde mahcup gülümsemesiyle orada duran kadın, onu her gördüğünde olduğu gibi Cabir'in kalp atışlarını hızlandırmıştı.

Onun kendisiyle konuşmadığını bilen Suriyeli, suskun bir şekilde gözlerini dikip, ona bakarken Zahra, "Çiçeklerle mi konuşuyorsun?" diye sordu.

Cabir'in elindeki makas pat diye toprağa düştü. Buz mavisi gözleri irileşirken içindeki inanmaz ifade tüm yüzüne yayıldı. Zahra onunla, kendi isteğiyle konuşmuştu. Hatta gülmüştü. Bu, Tanrı'nın ona bahşettiği en mükemmel gündü. Hatta bundan sonra bu günü *Cabir'in Kutsal Bayramı* ilan edebilirdi.

"Ben..." Boğazını temizledi. "Benim saçmalıklarımı seviyorlar."

Zahra yeniden güldü. Sesi kelebeğin kanat çırpışı kadar melodik, yüzündeki yumuşak ifade bir başka dünyanın esintisiyle doluydu.

Kelebeğin kanat çırpışı kadar melodik mi? Cabir sen gerçekten de aklını kaçırmışsın! Genç adam içine düştüğü aptallıktan sıyrılmak için başını salladı. Böylece oynayan aklı belki yerine yerleşir ve daha olgun davranmaya başlayabilirdi. "Beni onlar bu hâle getirdi!" diye kızgınlıkla söylendi.

"Kimler?" Zahra merakla bakıyordu.

Cabir, varlığını bir anlığına unuttuğu kadının sorusuyla yine kendi kendine konuştuğunu fark edip gülümsedi. "Fahid, Dante ve Sean... Aptal ve romantik saçmalıklarla kafamı doldurdular. Beynimin içinde var olduğundan haberimin bile olmadığı kelimelerle çiçeklere derdimi anlatmaya çalışıyorum."

Zahra burada olduğu süre içinde Cabir'in sözünü ettiği adamları görmüştü. Cabir'in söylediği gibi aptal ve romantik göründüklerinden emin değildi. "Dediğin gibi çiçekler, anla-

masalar da saçmalıklarını dinlemekten hoşlanıyorlar sanırım. Çünkü harika görünüyorlar."

Bu gerçekten de *Cabir'in Kutsal Günü*'ydü. Zahra dolaylı da olsa ona iltifat etmişti. Bu, onu affedebileceğinin bir işareti miydi?

Kafası karışmış olan Suriyeli, ümit etmekten korkuyordu. Yakaladığı bu anlık sevincin kaybolmasından korkarak, "Oturmak ister misin?" diyerek havuzun yanındaki bankı gösterdi.

Zahra hislerini saklayan bir bakışla, "Belki daha sonra... Leydi Ayrin'e yardım edeceğime dair söz vermiştim," dedi.

"Hangi konuda? Sen burada hizmetçi değilsin, çalışmak zorunda da değilsin! Kendini karşılığını vermek zorunda olduğun bir minnettarlık hissetme!"

Cabir'in söylediklerini büyük bir dikkatle dinleyen Zahra, "Ben burada ne olarak bulunuyorum, Cabir?" diye sordu.

Cabir'in dudakları bu soruya cevap için açılıp kapandı. Yeniden kabuğuna çekilmesinden korktuğu kadına ne söyleyebilirdi? *Belki de gerçekleri...*

"İzin verirsen sevdiğim kadın ve gelecekteki karım olarak..." Fısıltısı öyle kendine güvensiz ve öyle hafifti ki Zahra duyabilmek için birkaç adım atmak zorunda kalmıştı.

Şimdi donup kalma sırası genç kadındaydı. Ne geri dönüp gidebiliyor ne de ona doğru bir adım atabiliyordu. Kelimeler ve cümleler ise çevresinde uçuşan kelebekler gibi uzaklaşıp kaçışmışlardı.

Gözleri kenetli ne kadar süre orada dikildiklerinden habersizdiler. Sonunda aralarında oluşan bu bağı Zahra kırdı. Yutkunarak bir adım geri gitti, sonra peşinden şeytanlar kovalıyormuş gibi koşar adım uzaklaştı.

Onun kaybolduğu noktaya bir süre daha bakan Cabir, kendine küfrederek yere düşen makası aldı. Yarım kalan

işine dönerken, "Sana söyledim! Bu hayali yumruklar çok acıtıyor!" dedi parlak renklerle rüzgârda sallanan güle.

Sean'ın listesi 1. Madde...

Kahretsin! Onu en zayıf olduğu noktadan vuruyordu. Bu konuyu nasıl bildiğine gelince, sevgili ağabeyini öldürmekle yetinmeyecekti. Sesi ve müzik aletlerindeki başarısızlığı, bir erkek sohbetine nasıl konu olur düşünmek bile istemiyordu.

Gönderilen notta yazılan adrese gelirken Jessica ve Dante'nin meraklı sorularına maruz kalmıştı. Salona girdiğinde ise bütün sandalyelerin konuklar tarafından doldurulduğunu gördü. Tek ümidi kimsenin gelmemesi üzerineydi ki kalabalığı görünce sarıldığı bu umudu da kaybetti.

Acınası bir inlemeyi dudaklarından kaçırırken Jess'in, "Şurada boş olan sandalyelere oturalım," dediğini duydu.

"Bunu yapamam!"

Yürümekte olan Dante, "Beğenmediysen bir başka yere otururuz," diyerek döndü.

"Oturacağımız sandalyelerden bahsetmiyorum. Ben..."

"Gelebildiğinize sevindim!" diyen sinir bozucu ses hemen arkasında konuşmaya başlamasaydı belki de kaçma imkânı bulabilirdi.

"Sean! Senin burada ne işin var?"

Beatrice onun sinirlerini geren memnun yüz ifadesine katlanmak zorundaydı. Bozguna uğramış bir asker gibi yavaşça döndü. Tam da düşündüğü gibi onu eğlenen, keyifli, sinsi ve kendinden memnun bir yüz ifadesiyle buldu. Ellerini ceplerine sokmuş, sabırsızca parmak uçlarında yaylanırken dudağından gözlerine ulaşan memnun gülümsemeyle görmektense ölmeyi tercih ederdi.

Genç kızın kanayan yarasına tuz basar gibi, "Neden gelmeyeyim ki?" diye sordu. "Bu akşam burada verilecek konserin yıllarca kulaklardan gitmeyeceğiyle ilgili bir duyum aldım." Kendi esprisine tek başına güldü.

"Ünlü bir sanatçı mı?"

"Amatör bir piyanist..."

"Demek ki çok iyi..." dedi Dante.

"İyi olup olmadığı kişiye göre değişir," diyen Sean, genç kızın kahverengi gözlerine yerleşen intikam pırıltılarına gülümseyerek baktı.

Hanımlar, bu sohbeti sadece izlemekle yetiniyorlardı. Beatrice'ye dönen Dante, "Tatlım, senin piyano konusunda ısrarcı olmaman çok iyi. Özellikle de sesin konusunda, yoksa bu eziyete en çok biz katlanmak zorunda kalacaktık ve sonucunda erken yaşta işitme kaybına uğrayacaktık," derken Beatrice öfkeden kızarmış bir yüz ve öldüren gözlerle ağabeyine bakıyordu.

"Gerçekleri söylüyorum tatlım, bu kadar kızmana gerek yok!"

Sean'ın kahkahası ise bu kırıcı sözlerden daha da kabaydı.

Ev sahibesi Leydi Robin, büyük salonun batı duvarı önüne yerleştirmiş piyanonun yanında bir duyuru için dikkatleri çekerken Sean, Dante ve Jessica boş olan sandalyelere doğru yürüdüler. Beatrice ise Leydi Robin davetin açılış konuşmasını yaparken kapıya olan uzaklığı ve ne kadar sürede kaçabileceğini hesaplıyordu.

"Bayan Conner!" diyen kadının sesini duyduğunda tüyleri diken diken oldu. Bütün başlar ayakta duran genç kıza çevrilmişti. Korku dolu bakışları, yanlış duyduklarını düşünen Dante ve Jess'e kaydı. Diğer meraklı bakışlar ise büyük bir beklentiyle genç kıza kilitlenmişti.

Leydi Robin, "Sevgili Bayan Conner, hadi tatlım, seni bekliyoruz!" diye seslendi.

Beatrice başını öne eğerek piyanoya ve yanında durmakta olan kadına doğru yürüdü. Bu arada Dante'nin, "Bunun bir şaka olduğunu söyleyin!" diye homurdandığını duydu.

Leydi Robin, kızı tabureye oturttuktan sonra çekildi.

Kucağına kavuşturduğu sıkmaktan bembeyaz olmuş elleri harekete geçme konusunda oldukça isteksizdiler. Salon ölümcül bir sessizlikle onun başlamasını bekliyordu. Başını kaldırıp en ön sıradaki sandalyelerden birinde oturmakta olan Sean'a baktı. Kollarını göğsünde bağlamış, başlayacak olan eğlenceyi büyük bir sabırla bekliyordu. Gözlerindeki beklenti ise onun cesaret edemeyeceği bu gösteriden kaçması yönündeydi. Bakışlarını yeniden önünde duran siyah piyanonun tuşlarına çevirdi.

Genç adamsa, koyu mavi ve beyaz desenli kıyafeti içinde bir tablo görüntüsü sunan genç kızın göz alıcı görüntüsüne sabitlenmişti. Bukleler hâlindeki saçının bir kısmı örgülerle tepesine toplanmış ve beyaz kurdeleye tutturulmuştu. Geriye kalan ipeksi yığın omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Dudaklarıyla her noktasını keşfetmek istediği uzun boynu ve yuvarlak omuzları gün ışığı vurmuş bir ipek gibi parlıyordu. Yanakları utançtan ve öfkeden kızarmıştı. Sık sık dişleriyle sıkıştırdığı dudakları ise çekici bir kırmızıya dönüşmüştü. Dikkatle incelediği her ayrıntıyla bedeni istekle geriliyordu.

Sean'ın aşkla ve hayranlıkla gözlerini ayıramadığı görüntüyü, genç kızın kulak zarını yırtan sesi ve piyanodan yükselen uyumsuz notalar bozdu. İçinden taşan kahkahaya rağmen yüzünü buruşturdu. Dante kesinlikle abartmamıştı. Bu kızın sesi ve müzik konusundaki yeteneksizliği kulaklara zarardı.

Beatrice hırsla tuşa bastı. Kaba, sinir bozucu, düşüncesiz pislikten intikamını alırken her dakikanın keyfine büyük bir zevkle varacaktı. Kaçamayacağına göre bu işkencenin bir an önce bitmesi en iyisiydi. Sean'ın gönderdiği notta çalmasını istediği parça ile opera şarkısını söyleme çalışmalarından sonra kulakları hâlâ ağrıyordu. Zavallı topluluk, bu akşam-

dan sonra uzun bir süre hiçbir müzikal aktiviteye katılmayacaktı.

İlk notalara basan parmakları felç inmiş gibi kasılıp kalmıştı. Sesinin ise çıkacağından emin değildi. *"Sadece odaklan!"* diyerek kendini motive etmeye çalıştı. Bu, ömrünün ilk ve son konseriyse en azından genç kız bunu sonuna kadar götürmeye niyetliydi.

Tepkilerden uzaklaşabilmek için piyanoya ve şarkıya yoğunlaştı. Büyük bir hızla giriş yaptığı parçaya sesiyle de eşlik etmeye başladı. Dinleyici topluluğuna bakmaya korkuyordu.

Kahretsin! Bu lanet parça bu kadar uzun muydu? Bitmek bilmiyordu!

Sonunda cesaret ederek başını dinleyici topluluğuna çevirdiğinde ön sırada oturanların dehşete düşmüş bakışlarını ve arka sıraların tamamen boşalmış olduğunu gördü. Neyse ki bazıları akıllılık edip salondan kaçmanın bir yolunu bulmuşlardı. Dante ve Jessica'nın acınası duruşlarına ve omuzları sarsıla sarsıla gülen Sean'ın iki büklüm olmuş bedenine dişlerini gıcırdatarak baktı.

Son notayı bastıktan sonra hızla ayağa fırladı. Küçük bir reveranstan sonra hızlı adımlarla kapıya yürürken yanından geçtiği ve hâlâ şok içinde olan Dante'ye, "Gidelim!" dedi utancın verdiği bir kızgınlıkla.

Arkasından gelip gelmediklerine bakmadan, kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak evden çıktı. Tanrı ona acısın, ilk istek bu kadar facia yaratmışsa diğerlerini düşünemiyordu.

Beatrice'nin istek listesi 3. Madde, Sean iki maddeyi tek bir davetle yerine getirdiği için genç kız doğrudan üçüncü maddeye geçmek zorunda kalmıştı.

Karanlık sokakta simsiyah gölgeye dönüşmüş bir arabanın yanında bekleyen genç adam onu böyle zorladığı için genç kıza kızgındı. Yerine getirmekte isteksiz olduğu bu basit görevi mantığı büyük bir ciddiyetle reddetmeye zorluyordu. Kaybedip kaybetmemesi umurunda değildi. Geldiğinde bu düşüncesini Beatrice'ye de söyleyecek, ondan eve geri dönmesini isteyecekti. Sıkıntıyla çıkardığı ceketi arabanın içine fırlatarak kapıyı hırsla çarptı. Gecenin karanlığında yankılanan sese atlar kişneyerek cevap verdi. Bu gürültüye birilerinin gelmemesi mucizeydi.

Arabacı, "Daha bekleyecek miyiz efendim?" diye sorunca, "Biraz daha..." diye homurdandı.

Beklediği kişiye ait gölge, küçük bahçe kapısından çıkarak telaşlı adımlarla ona doğru yürüdü. Üzerine aldığı siyah pelerinin başlığını kaşlarına kadar çekmişti. Yaklaşan genç kız, "Geç kaldığım için özür dilerim. Herkesin uyumasını bekledim," dedi.

Arabanın kapısına yürüyen Beatrice'nin önüne geçerek engel oldu. Kızın karanlıkta parlayan gözleri soru doluydu. "Buraya yapmayacağımı söylemeye geldim. Eve geri dön!"

"Geri mi çekiliyorsun? Yenilmeyi kabul ediyorsun o zaman?"

"Evet, senin istediğini yapmayacağım. Dante duyduğunda kafamı uçurur!" O uçurmasa da genç kızın başına gelebilecek herhangi kötü bir olayın vicdan azabıyla Sean kendi şakağına silahı dayayabilirdi.

"Bilmesi gerekmiyor. Daha önceki kaçışlarımı sen söylemesen haberi bile olmazdı."

"Gideceğimiz yerde belasız bir gece bile geçmez. Eninde sonunda patlayan bu olay bütün Londra'da duyulur."

Beatrice kızgınlık ve hayal kırıklığıyla soludu. Bu geceyi ona dayatırken birlikte paylaşacakları biraz zaman istemişti. Onun zamanını geçirdiği yerleri ve bu kadar ilgisini çeken şeyin ne olduğunu görmeyi arzulamıştı. Diğer istekleri biraz

eğlenme amaçlıydı ama *bu madde* tamamen genç adamı tanımayla alakalıydı.

"Pekâlâ, korkak!" diyerek onu tahrik etmeye çalıştı. "O zaman oyunumuz burada sona ermiştir. Ben normal yaşantıma dönsem iyi olacak."

"En mantıklısı bu!" diyerek tasdikleyen Sean, onun kendisini kızdırmasına izin verme niyetinde değildi.

"Yarın Lord Remington'a haber gönderip kaldığımız yerden devam etmemizi isteyeceğim. Sen de kendi sefil hayatına dönebilirsin!"

Bir ikilemin içinde kalan Sean, duyduğu son sözlerle, içinde patlayan kıskançlığın boyunduruğu altına girmişti. Sabır engellerini bir bir yıkan bu canavarın etkisiyle kıza uzandı.

Arkasını dönüp gitmeye hazırlanan kızın koluna geçen parmaklar onu durdurdu. Beatrice onun yüzüne yerleşmiş karanlığı görünce kolunu kurtarmaya çalıştı.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Yeraltı Cadısı?"

"Bunu bir tehdit olarak mı algılıyorsun, İspiyoncu Dük? Oyundan vazgeçtiğini söyledin, ben de nasıl davranacağımı açıkladım. Kolumu bırak! Eve döneceğim!"

Genç adamın gözünün önünde onu kaybettiği ve bir daha göremeyeceğiyle ilgili pek çok görüntü belirdi. Bu reddedişini asla hafife almayacak olan Beatrice bir daha onunla görüşmeyecekti. Küfrederek kolunu bıraktığı kızdan birkaç adım uzaklaştı. Ya bu gece onu koruyamazsa? Kendini asla affetmezdi! Dahası Dante de onu asla affetmezdi.

Belki daha az tehlikeli bir yere götürebilirdi. Bu hiç de fena bir fikir değildi ama eğer Beatrice'yi tanıyorsa bu zamana kadar bütün o mekânları araştırdığından emindi. "Nereye gideceğimizle ilgili bir bilgin var mı?" diyerek bu konuda ne bildiğini öğrenmeye çalıştı.

"Bataklık Gülü..."

Yeniden küfreden genç adam öfkeyle saçlarını çekiştirdi. Bataklık Gülü, Londra'nın en berbat kumarhanesiydi. Berbatlığı binanın yıkık dökük ya da içinin kötü döşenmesinden kaynaklanmıyordu. Bu unvanı elde etmesinin sebebi bütün azılı suçluların orada zaman geçirmeyi seviyor olmasından kaynaklanıyordu. Kavga ve kanın eksik olmadığı bu mekândan kırılmış kemikler, morarmış bedenlerle bazen de ruhunuzu Azrail'e teslim etmiş bir ceset olarak çıkabilirdiniz.

"Daha az tehlikeli olan bir kumarhaneye gidelim."

"Çoğunu biliyorum."

"Elbette biliyorsun!" dedi dişlerinin arasından.

Sıkılan genç kız, "Artık karar ver! Gidiyor muyuz yoksa ben eve döneyim mi?" dedi. Burada dikildikleri her dakika birilerine yakalanma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

Biraz önce çarparak kapattığı kapıyı açan Sean, "Bin!" diye tıslad. "Hiç centilmen değilsin!" diyerek arabaya giren kıza, "Oraya gittiğimizde benim ne kadar centilmen bir adam olduğumu kıyaslama imkânı bulacaksın!" diye homurdandı.

Silver böylece her kapıyı açtı. Birinde hayatının anlamını mücevherlerde bulan bir kızla, diğerinde kıyafetlerle dolup taşan bir odada oturan kızın lanetiyle karşılaştı. Bir başka odada yaşlı ve çirkin bir adamla kavga eden kızın canavarın sorduğu soruya zengin bir koca dediğini öğrendi. Girdiği her odada soruya verilen cevapların canavarın istediği cevap olmadığını ve onları en çok istedikleri şeyle lanetlediğini öğrendi.

BÖLÜM 30

Genç kızın arkasından arabaya binen genç adam onun yanına oturmayı göze alamadı. Yasak duygusuna aralarında paylaştıkları sırlar ve onun cazibesi eklenince bu kararı için kendini kutladı. Ona olan aşkını kabullendikten sonra duyguları bir kuş gibi havalanıp gökyüzüne doğru kanat çırpmıştı. Bağlarından kurtulan özgür bir adam gibi hissetmeye başlamıştı. Bunun sonucu olarak da sürekli onu düşünmekten kendini alamıyordu. Geçmişte paylaştıkları anların çekiciliğini yeniden ve yeniden yaşamaktan inanılmaz zevk alıyordu.

Beatrice pelerinin başlığını geriye iterken, onun eğildiğini ve koltuğun altından aldıklarını görünce hayretle nefesini verdi. Genç adam çıkardığı silahları beline yerleştirdi. Kabzası işlemeli bir hançeri ki onu daha önce direğe baş aşağı asılıyken kullandığını görmüştü, çizmesinin içine soktu.

"Top da götürmek ister misin? Ya da bütün ordu cephaneliğini?" diyen genç kıza ters bir bakış attı adam.

"Oraya gittiğimizde bu sözlerini zevkle hatırlatacağım. Eğer sağ çıkabilirsek..." Sözlerini yarım bıraktı. Bu ihtimali düşünmek kanını donduruyordu. Kendisi için endişelenme

noktasını geçmişte bir yerlerde bırakmıştı. Beatrice'nin zarar görme düşüncesi ise korku eşiğine yeni bir basamak eklemişti. Endişe ve panik arasında, daha kumarhaneye girmeden en az on yıl yaşlanmıştı. Korkularını unutmak için karşısında oturan ve bu gecenin felakete dönüşmesinin mimarı olan kızla uğraşmaya karar verdi.

"Dün akşamki performansından sonra rahat uyuyabildin mi?"

"Geçen geceki davetten sonra sen nasıl uyuyabildiysen ben de en az senin kadar rahat uyudum." Genç adamın kahkahası bulaşıcıydı. Beatrice de istemsizce gülümsedi. "Dante'nin benim müzik konusundaki yeteneksizliğimi sana anlatmış olması çok yersiz bir hareketti. Seninle işim bittiğinde bütün güçlerimi ona yönelteceğim. Harika bir intikam planlıyorum."

Sean ona doğru eğildi. "Bence hiç gerek yok, zaten senin varlığın Tanrı'nın ondan intikam alma şeklidir. Yeniden yeniden cezalandırma Dante gibi bir günahkâr için bile fazla..."

Suratı asılan Beatrice ona fırlatabileceği bir şey aradı. Ama lanet arabada eline geçirebildiği tek şey küçük yastıklardan biri oldu.

Sean yüzüne fırlatılan yastığı havada kaptı. "Bazen senin gibi bir cezayı hak etmek için Dante'nin nasıl bir günah işlediğini düşünmeden edemiyorum. Ki daha hayatın başında, bir de gelecek uzun yıllar var." Yüzü ciddileşti. "Bu büyük günahı ya da sırrı kardeşi olarak sen biliyorsundur. Duymak için ölüyorum."

"Ah... Sen... Sen... Dayanılmaz bir adamsın!" diyen genç kız öfkeyle içini çekti.

"Beni dayanılmaz bulduğunu itiraf etmen ne kadar mutluluk verici!"

Beatrice bu alaylara daha fazla dayanamayınca konuşmamaya karar verdi. Karanlığa rağmen pencereden dışarıyı izle-

meye başladı. Genç adam yeniden konuşmaya başladığında ise ona bakmamakta direndi.

"Kumarhanenin kapısından girdiğimiz andan itibaren yanımdan ayrılma, hiç kimseyle göz göze gelmemeye çalış. Özellikle erkeklerle... Aslında kadınlarla da göz göze gelme! Belanın nereden üzerimize atlayacağı belli olmaz. Kavga çıkarsa yumruklardan, tekmelerden ve silahlardan olabildiğince uzaklaş. O karışıklıkta beni kaybedersen dış kapıya değil, kumarhanenin sahne olan bölümünün hemen yanında küçük bir kapı var, oraya koş. Bu kapı uzun bir koridordan arka bahçeye, oradan da arka sokağa açılıyor. Eğer beş dakika içinde yanında olmazsam bizi bekleyen arabayla olabildiğince çabuk oradan uzaklaş." Kızın kendisini dinleyip dinlemediğinden emin olamadı. "Beatrice! Bana bak!" İsteksizce gözlerini ona çevirince, "Beni bekleme ve sakın aramak için yeniden içeriye girme! Beni duydun mu?" dedi.

Beatrice başını salladı. Onun gözlerindeki endişeyi görünce ilk defa suçluluk hissetti. Gerçekten de ciddiydi ve olabileceklerden dolayı endişeliydi. Onu bu işkenceden kurtarmak genç kızın elindeydi. Daha fazla geç olmadan geri dönebileceklerini söylemeli miydi?

Araba aniden durunca gerçekten de geç kalmış olduğunu anladı. Sean koltuğa fırlatılmış ceketini giydi. Bu, beline yerleştirdiği silahların gizlenmesini sağladı. Kararsızca bir an duraksadıktan sonra yeniden koltuğun altına uzanan genç adamın elinde, beline taktıklarından daha küçük olan bir tabanca vardı. Beatrice'ye uzatarak, "Bunu çantana yerleştir. İhtiyacının olmaması için de dua et!" dedi.

"Tabanca mı taşıyacağım!" diye yüksek sesle bağırdı genç kız. "Kullanmayı bilmiyorum."

"O zaman sadece korkutma amaçlı karşındakine çevir. Çok zorlanırsan şu mili geri çek ve tetiğe bas!"

Genç adamın elindeki silaha kocaman gözlerle bakıyordu. Bir canlıyı onunla öldürdüğünü düşünmek bile midesini bulandırmıştı.

"Belki de hiç ihtiyacın olmayacak. Sadece tedbir amaçlı bunu çantanda taşı. Kullanmak zorunda kalmaman için elimden ne geliyorsa yapacağım."

Tabancayı bir fareyi kuyruğundan tutarmış gibi tiksintiyle alıp çantasının içine attı. Onu kesinlikle kullanmayacaktı. Genç adamla birlikte indiği araba hareket etmeden önce Sean iç cebinden çıkardığı bir kâğıdı sürücüye uzattı. "Bu notu üzerinde yazan adrese götür ve daha sonra geri dön!"

"O ne?" diye soran kıza, "Sadece bir tedbir," diyerek onu Batakhane Gülü'nün dış kapısına yönlendirdi. Eğer belli bir saate kadar dönmezlerse Fahid'in onları nerede araması gerektiğiyle ilgili notun içeriğini Beatrice'ye söylemedi.

Karşılarında devasa, çift kanatlı, yüksek ama oldukça yüksek, kırmızı rengiyle cehennemin girişini hatırlatan bir kapı vardı. Binanın geriye kalanı ise bir devin hazine sandığına benziyordu. Girintiler, çıkıntılar ya da hava almak için ihtiyaç duyulan balkonlar yoktu. Yüzeye serpiştirilmiş pencerelerden binanın en az üç katlı olduğu çıkarımında bulundu genç kız. Bu pencerelerin de zindan parmaklıklarına benzeyen demirlerle örülü olması ise içeriden dışarıya kaçış imkânının olmadığının bariz hatırlatıcısıydı.

Sean'a doğru sokulan Beatrice, "Normal bir adam neden böyle bir yerde zaman geçirmek ister?" diye mırıldandı.

Genç adamın ona dönen gözlerinde de aynı soru parlıyordu. "Neden buraya gelmek için ısrar ettin, Beatrice?"

Korkudan kuruyan dudağını yalayan kız, "Seni tanımak, nasıl böyle bir adama dönüştüğünü anlamak istedim," diye mırıldandı.

Bütün bedeniyle ona dönen Sean'ın gri gözleri bu itirafın sebebini görmek ister gibi yüzünü araştırdı. "Beni anlamak senin için neden bu kadar önemli?" Bu soruyu sorarken ken-

disine âşık olduğunu duymak, vazgeçmediğine dair bir işaret alabilmek umudu taşıyordu.

Genç kız cevap vermeye hazırlanırken ateş kırmızısı kapı gürültüyle açıldı. İçerideki uğultu sokağa taşarken kalabalık, sarhoş bir grup dışarı çıktı. Sean onu kolundan tutup adamların görüş alanının dışına çekti. Yanlarından geçenler baz alınacak olursa, içeride bulunan insanların korkunçluğu hakkında daha o kapıdan girmeden bir fikir edinmişti Beatrice.

Elinin altında olan genç adamın kolunu sıktı ancak yaptığı bu hareketin farkında değildi. "Hazır mısın?" diyen adama silik bir baş hareketi yaptı. Birlikte çıktıkları birkaç basamaktan sonra kapıyı geçerek kumarhaneye adım attılar.

Kalabalığın uğultusu daha ilk dakikada genç kızı çarpmıştı. Kumar oynayanların ve sarhoş olanların yüksek sesleriyle sırtı ürperdi. Arkadan birilerinin iteklemesiyle yürümek zorunda kaldılar. Hava; tütün, afyon ve ter kokusuyla harmanlanmıştı. Yanlarından geçtikleri masalarda oturan veya ortada dolaşan insanların tehlikeli olduğunun söylenmesine gerek yoktu. Onların ne gibi suçlar işlediğini düşününce soğuk bir ter omurgası boyunca süzüldü.

Bakışlarını çeken yüksek tavan Beatrice'nin bedeninin üç katı olan sağlam kirişlerle desteklenmişti. Dışarıdan hayal ettiği gibi tam da cehennemin ortasına düşmüşler izlenimi veren tavandaki rölyefler, müstehcen melek ve şeytan figürleriyle kaplanmıştı. Cinselliğin açıkça ifade edildiği utanç dolu bu resimlerdeki bazı pozisyonlarla genç kızın rengi değişti.

Sean onun baktığı noktaya bakışlarını kaldırarak, onu bu kadar utandıran şeyi görünce yüzünde kocaman ahlaksız bir sırıtış oluştu. "Uzun süre bakmaya ve kızarmaya devam edersen mekânın müdavimi olmadığın anlaşılacak."

"Bakmıyorum, sadece inceliyordum," dedi bakışını kaçırarak.

Şaşkınlığı, utancı, kulaklarına kadar kızarışı ve meraklı gözleri öylesine tatlıydı ki bu görünüşü genç adamın içindeki

açlığı körüklüyordu. "Evet, çok inandırıcı!" diyen Sean isteklerini göz ardı ederek çekiştirdiği kızı yürümeye zorladı.

Masaların ve kalabalığın arasında ne yapacağına karar veremeyen bir çift gibi rastgele dolaşıyorlardı. Kulağına gelen daha önce işitmediği küfürleri duymamış gibi yapmayı seçen Beatrice, kırmızı koltuklara uzanmış ve aleni olarak sevişen çiftleri, sahnede şarkı söyleyen kadının beline kadar olan çıplaklığını görmemek için ne tarafa bakacağını şaşırmıştı.

"Buraya kadar gelmişken kumar oynamaya ne dersin?"

Sean'ın ciddi olup olmadığını anlamak için dikkatle baktı. Sonra bakışları salonda dolaştı. Yaklaşık olarak otuz civarında masayı dolduran kumarbazların görünüşü ona tehlikeli olduğunu fısıldıyordu.

"Ciddi misin? Oynayabilir miyiz? Tehlikeli görünüyor." Sesi korku doluyken gözleri heyecanla parlamıştı.

"Para her kapıyı açar. Kumarhanenin sahibinden özel bir masa ayarlamasını isteyebilirim." Heyecanlanan genç kıza seksi bir bakış attı. "Ama ortada büyük bir ödül olması gerekir."

"Para yeterince büyük bir ödül değil mi?"

"Para masadaki herkes için. Ben ikimizden birinin alacağı ödülden bahsediyorum."

Arkasından birinin çarpmasıyla genç adamın göğsüne yapışan Beatrice başını kaldırıp onun oyunbaz gözlerine baktı. "Nasıl bir ödülden bahsediyoruz?" dedi nefes nefese.

Sean, bedenine yapışmış olan kıvrımları kollarıyla kendine çekerken ayaklanan erkeklik duygularını yatıştırmakta en ufak bir başarı bile sağlayamamıştı. Başını kıza doğru eğdi. O kadar yakındı ki nefesi dudaklarına çarpıyordu. "Bilmiyorum," dedi arzunun kalınlaştırdığı bir sesle. "Belki fazladan bir dilek ya da birikmiş öpücüklerimin iki katı..." Alacağı ödülün hayaliyle gözleri puslu bir ilkbahar sabahı kadar çarpıcı bir griye dönüşmüştü.

Aralarındaki şehvet dolu hava öylesine yükselmişti ki Beatrice açlıkla sızlayan bedenini ona doğru kıvırmamak için oldukça güç sarf ediyordu. Bu adamda onu çeken noktanın ne olduğunu bilmiyordu. Hiçbir erkeğe karşı hissetmediği duyguları bu adam için hissediyor, onun dokunuşlarına çektiği açlıkla kendini kaybediyordu.

Sean boğazını temizleyerek, "Böyle bakmaya devam edersen o öpücükleri burada alırım!" dedi vahşi ve ihtiras dolu bir sesle. Uzun süredir bedeninin sınırlarını zorlayan düşüncelerin hepsinde onun çıplak ve ter içindeki kıvrımları vardı.

Genç adamın tutkusunun çizdiği çemberin içinde kalan Beatrice, ateşle oynadığının farkına varıp kendini geriye attı. Göğsü aldığı derin nefeslerle inip kalkıyordu. Sean'ın bakışları bu hareketi takip ederken, "Çok yazık, eğlenceli olabilirdi," diye mırıldandı. Sesi hislerini ele vermeyen bir yumuşaklıkta çıkmıştı.

"Pekâlâ oynayalım!" *Gerçekten de ateşle oynuyorsun, Beatrice!*

"Emin misin?"

Onun *emin misin* sorusunda saklı tahrik eden titreşimlerin bedenini etkilemesine izin vermeyecekti. "Seni zavallı duruma düşürebileceğim ek bir maddem olacak."

"Ben kazınırsam ne istediğimi biliyorsun!" Her anından büyük zevk alacağı ödülünü bir korsan gibi bileğinin hakkıyla kazanacaktı.

Genç kız küçümseyen bir bakış attı. "Ama ben kazanacağım."

"İkimiz de kazanmaya bu kadar azimliyken kimin ödülü kapacağını göreceğiz," diyen genç adam, kızın dirseğinden tutarak onu sahnenin tam karşısına yönlendirdi. Geldikleri kapının önünde iri yarı bir adam nöbet tutuyordu. Kapısında koruma olduğuna göre odanın bu berbat yerin sahibine ait olduğu çıkarımını yapabilirdi. Sean, genç kızı bir köşede du-

ran çiçeklerin koruyucu gölgesine doğru itti. "Burada bekle! Sakın kimseyle göz teması kurma!"

Beatrice'yi orada bırakıp kapıda bekleyen adama yaklaştı. Bir süre konuştuktan sonra cebinden çıkardığı bir tomar parayı adamın eline sıkıştırdı. Nöbetçi, kapıyı açıp genç adamın girmesi için işaret etti.

Sean içeri girdikten sonra kapı arkasından kapandı. Beatrice onun girdiği kapıya gözlerini dikip beklerken çevresinden gelen sesleri umursamamaya çalışıyordu. İçinden *elliye kadar sayarsa belki de Sean daha çabuk döner* umuduyla gözlerini kapattı. Daha yirmi beşe gelmemişti ki, "Ne yapıyorsun?" diyen genç adamın sesiyle gözlerini araladı.

"Oyalanırken sayı saymaya karar verdim."

"Gel! Bir masa ayarladım."

Birlikte büyük pencerelere sahip olan duvara doğru yürüdüler. En az kumarhanenin müdavimleri kadar tehlikeli görünen görevliler, onlar için yeni bir masa açmakla meşguldü.

"Sadece ikimiz mi oynayacağız?" diye sordu Beatrice.

"O lüksümüz yok. Eminim birileri biraz sonra bize katılacaktır."

Onlar sandalyelerine yerleşirken, masaya yaklaşan iki adamı görünce Sean'ın kaşları çatıldı. Gri gözleri huysuz bir ifadeyle kısılmıştı. Lanet gecenin lanet tesadüfleri bitmek bilmiyordu!

Genç kız, "Ne? Ne oldu?" diye mırıldandı. Dönüp bakmaya korkuyordu.

"Bayan Conner!"

Beatrice arkasından gelen sesle oturduğu sandalyeden fırladı. "Lord Remington!" dedi çığlık gibi bir sesle.

Uzaktan gördüğü kızı sadece benzettiğini düşünen Derek, Beatrice'nin orada olduğunu kabullenemeyen bir bakışla olduğu yerde donup kalmıştı. Genç adamın yanında dikilen

daha genç görünüşlü ve Derek'e son derece benzeyen diğeri, "Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu.

İşte tam şu an, isyanla haykıracağı ve şanssızlığına küfredeceği o büyük andı. "Lord Remington, sizi... Burada... Görmekten dolayı şaşkınım!" diye kekeledi.

Derek'in ela bakışları ikisinin arasında gidip gelirken, "Ben de sizi Bayan Conner..." dedi. Genç kadına yaklaşarak kulağına eğildi. "Tanrı aşkına, böyle tehlikeli bir yerde ne yapıyorsunuz?"

Aptallaşmış beyninin derinlerine saklanmış mazeretleri bulup çıkarmada güçlük çeken kızın imdadına Sean yetişti. "Remington, senin gibi ülkenin tanınan ve başarılı bir politikacısının bu batakhanede ne işi var?" *Bu kötü, feci, berbat bir karşılaşmaydı!*

Derek'in suçlayan ve küçümseyen bakışları genç adama döndü. "Zavallı bir kızı neden suçluyorsam... Asıl suçlayacağım adam karşımda!"

"Hangi gerekçeyle suçlanıyorum acaba?" Bu bataklık henüz durgunken adamın yakışıklı yüzüne ilk yumruğu atarak büyük bir kargaşa çıkarmamak için dişlerini sıktı.

"Hangi gerekçe mi? İyi ve asil bir aileye sahip masum bir kızı buraya getirebilmek için ne yalanlar söylediniz, Ekselansları?"

Beatrice kulaklarına kadar kızarırken Sean kahkaha attı. "Yalan söylemek mi? Bir bilseydiniz..." Cezalandıran bakışları genç kızdan yeniden Derek'e kaydı. "Oynamayı düşünmüyorsanız buradan uzaklaşsanız iyi olur." *Ben gırtlağına sarılmadan önce lütfen defolup git!*

Kararsız kalan Derek, omzunun üzerinden salona baktı. Eğer masadaki oyuna katılmazsa katılabilecek adamların kalitesizliğini kontrol eder gibi bir hâli vardı. "Tamam," diyerek boş olan sandalyelerden birine yerleşirken, "Bu kardeşim William, burada bulunmama neden olan kişi!" diye homurdandı.

Will, mavi gözleri haylazlıkla parlayarak genç kızın eline eğildi. "Tanıştığımıza sevindim, Matmazel!"

Beatrice geçen gün parkta Lord Remington'un ondan bahsettiğini hatırladı. "Ben de memnun oldum," diyerek başıyla selam verdi.

İç gömleğine kadar sırılsıklam ter içinde kalan Beatrice, masada surat asan iki adamın tam ortasında oturuyordu. William dışında ikisi de konuşmak için bir çaba harcamıyorlardı. Görevlilerden biri bir deste kâğıt getirip masaya bıraktı. Masadaki suskunluğu çevrelerinde olan gürültü telafi ediyordu.

Sean çatılmış kaşlarla desteyi alarak karıştırmaya başladı. Diğerlerine bakmadan, kâğıtları dağıtırken birkaç masa ileride kopan gürültüyle duraksadı. Sonra duymamış gibi yarım kalan kâğıt dağıtma işine döndü.

Herkes sessizce kâğıtları alıp incelerken bu defa daha büyük bir gürültü koptu. Küfürle dolu yüksek sesler rahatsız edici boyuta ulaşmıştı. Genç adam elindeki kâğıtları masaya atıp, yerinden fırlarken, "Gitmemiz gerek!" dedi. Sean'ın bu uyarısını beklermiş gibi hepsi ayağa fırladı.

Belindeki silahı kontrol ederek genç kıza yaklaşan Sean onu arkasına doğru çekti. "Sakın uzaklaşma! Seni buradan çıkaracağım!"

"Onu tehlikeye atmak yerine bu cehenneme getirmemeyi düşündün mü hiç?"

Sean, Lord'a pis bir bakış attı. "Şu an bu konuyu seninle tartışmayı çok istesem de buna zamanımız yok!"

Kavga büyüyordu. Sean birkaç adamın silahını çektiğini gördü. Kahretsin ki kavga edenler kapıya ulaşmak için geçmek zorunda oldukları yol üzerindeydiler. "Duvar dibinden dolaşacağız!"

Genç kızı kalabalıktan uzak tutmaya çalışarak yürümeye başladı. Diğer iki adam da Beatrice'nin arada kalmasına özen gösteriyorlardı. Duvara sırtlarını yapıştırmış bir şekilde yürürken, yumruklanan bir adam üzerilerine doğru uçarak

ayaklarının dibine düştü. Beatrice'nin istemsiz çığlığı dudaklarından kaçarken korkudan dolayı doludizgin atan kalbinin üzerine elini bastırdı.

Yerdeki adam kalkmaya çalışırken bir başkası geldi. Kavga hızlı bir şekilde onlardan tarafa kayıyor, ulaşmaları gereken kapı ise oldukça uzak görünüyordu. Cesedinin burada bulunması, arkasından hangi dedikoduların yapılmasına neden olurdu? *Saçmalamayı kes Beatrice!*

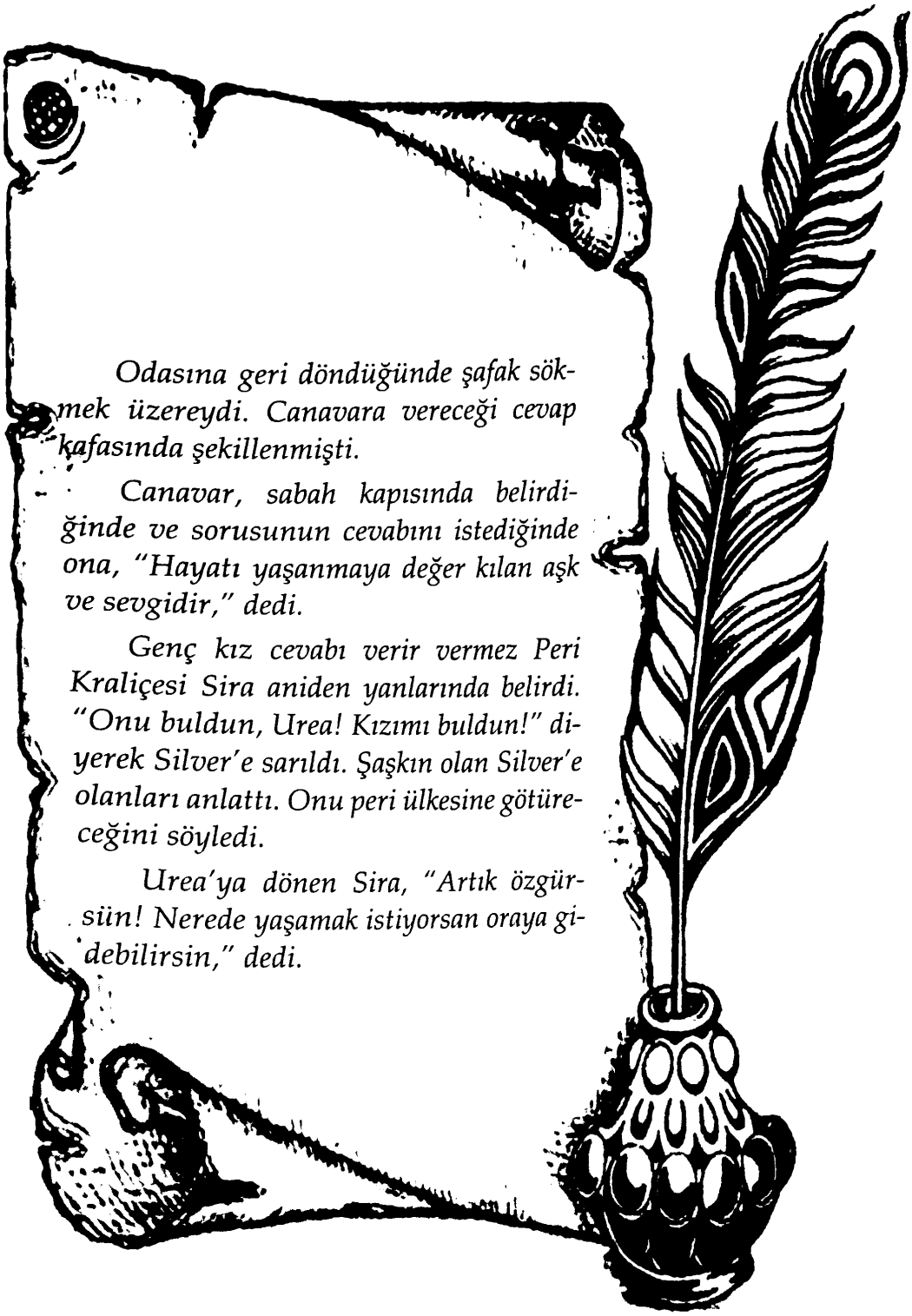
"Üç dediğimde koşmaya başlayın!" diye emir verdi Sean.

Beatrice o görmese de başını salladı. Birkaç adamın yumruklaşarak, üzerilerine doğru geldiğini görünce, onun daha kaça kadar saydığını umursamadan koşmaya başladı. Başının üzerinden uçan şeklini seçemediği varlıklardan dolayı avazı çıktığı kadar bağırarak kapıya ulaşmaya çalışıyordu. Bir anda yanında beliren Sean, "Daha üç dememiştim!" diyerek genç kızı azarlarken koluyla da beline sarılmıştı.

Dış kapıdan çıktıklarında hâlâ kurtulduklarına inanamıyordu. İçeriden silah sesleri gelmeye başlamıştı. Duraksayan kızı kolundan tutup sürükleyen Sean arka sokağa yönelmişti. "Arabaya ulaşmamız gerek!"

"Lord Remington..." diyerek arkaya bakmaya çalışan genç kızı çekiştirdi. "Onlar başlarının çaresine bakabilirler!"

Sokağın köşesine çekilmiş olan arabaya kendilerini attıklarında nefes nefeseydiler. Tavana vuran genç adamın hareket emriyle sürücü kırbacını salladı. Sarsılan arabanın içinde ikisinin sesli nefeslerini atların nal sesleri bölüyordu. Heyecan ve korkunun tetiklediği vahşi bir titreşim ikisinin bakışları arasında cızırdıyordu.

Odasına geri döndüğünde şafak sökmek üzereydi. Canavara vereceği cevap kafasında şekillenmişti.

Canavar, sabah kapısında belirdiğinde ve sorusunun cevabını istediğinde ona, "Hayatı yaşanmaya değer kılan aşk ve sevgidir," dedi.

Genç kız cevabı verir vermez Peri Kraliçesi Sira aniden yanlarında belirdi. "Onu buldun, Urea! Kızımı buldun!" diyerek Silver'e sarıldı. Şaşkın olan Silver'e olanları anlattı. Onu peri ülkesine götüreceğini söyledi.

Urea'ya dönen Sira, "Artık özgürsün! Nerede yaşamak istiyorsan oraya gidebilirsin," dedi.

BÖLÜM 31

Alnına dayanan soğuk metalle gözlerini araladı. *Siktir!* Silahını ona doğrultmuş olan hatta kafasını uçurmak üzere olan adamın yüzündeki kararlı ifadeyi gözlerindeki öfke, niyeti konusunda destekliyordu. Gözlerini kapatarak inledi. Kamarasına kadar gizlice girebilmiş ve ona silahı çevirmiş olmasına hatta bu kadar çabuk öğrenmiş olmasına inanamıyordu.

"Yataktan çık!" diyen öfkeli sese gözlerini yeniden araladı. Bakışı lombozdan görünen gökyüzüne çevrildi. "Saat kaç?"

"Yedi, şimdi çık şu yataktan!"

Yerinden doğruldu. "Haberlerin bu kadar çabuk sana ulaşmış olmasına inanamıyorum. Dün geceyi Beatrice mi söyledi?"

"Bütün gazetelerde var!" Sonra kaşları daha da çatıldı. "Dün gece Beatrice'yle birlikte mi yaptınız bu saçmalığı?" diye hırlayan Dante, diğer elinde buruşturulmuş bir gazeteyi tutuyordu.

Dur bir dakika! Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. "Neyi Beatrice'yle birlikte mi yaptık?" Sesi temkinli ve şüpheyle doluydu. İçinden bir ses Dante'nin sözünü ettiği konuyla kendisininkilerin farklı olduğunu söylüyordu.

Dante silahı çekmeden elindeki gazeteyi genç adamın kucağına fırlattı. Sean buruşmuş gazeteyi düzeltip açtı. Sayfaya şöyle bir göz atıp Bataklık Gülü ile ilgili bir haber aradı.

"Sayfanın sonundaki ilana bak!"

Bakışı en alttaki ilana gitti. Bu bir nişan duyurusuydu. *Ah, gerçekten de siktir!* "Neden başıma silah dayadığını sorabilir miyim?" diye sordu. Kalbi gerçek olması ihtimaliyle bir an teklemişti. "Bu habere göre kız kardeşinle nişanlanmış bulunuyorum." Ve bu haberin gerçek olmasını ne zamandan beri deliler gibi istemeye başlamıştı?

Dante kızgınlıkla soludu. "Benimle alay mı ediyorsun? Gazeteye böyle bir haber vererek her şeyi oldubittiye getirmeye mi çalışıyorsun? Niyetin konusunda gelip benimle konuşabilirdin! Beatrice de isterse ona kur yapmana izin verirdim!"

"Ah Tanrı aşkına! O yalan haberi benim sızdırdığımı mı düşünüyorsun?" Dante'nin son söylediğiyle yerinde dikleşti. Doğru mu anlamıştı? "Gerçekten de izin verir miydin?"

Dante elindeki silahla onun alnını dürttü. "Dikkatini topla! Şu an konumuz gazetedeki nişan duyurusu! Senden başka hiç kimse bunu yapmaya cüret edemez. Bu nişan duyurusundan en kârlı çıkacak kişiyi düşünecek olursak tek şüpheli senmişsin gibi görünüyor." Düşündükçe daha da öfkelenen Dante'yi sakinleştirmek mümkün görünmüyordu.

"Yemin ederim ben yapmadım!" Bıkkınlıkla kendini yatağa bıraktı. Bu habere sevinmekle namlunun ucunda olma sıkıntısı arasında bölünmüştü. Kim, neden böyle uydurma bir haber yayımlardı ki? Amacı neydi? Bu haberden çıkacak skandal o kişinin amacına nasıl hizmet edebilirdi?

Dante silahı indirdi. "Gerçekten mi?"

Alayla başını sallayan genç adam, "Gerçekten! Kafama silahı dayamadan önce gelip sorsaydın daha iyi olurdu. Gazetedeki o haberle ilgim yok. Ayrıca bu tür saçma haberlerle uğraşamayacak kadar meşguldüm," diyerek yeniden yatakta oturur pozisyona geçti. Dün akşamın anıları nedeniyle bütün geceyi uykusuz geçirmişti. Tehlikeyi atlattıkları ve arabaya bindikleri anda olanları hatırlamak hiç iyi olmamıştı. Seksi, ateşli, arabayı bile ateşe verecek kadar tutku dolu dakikalardan sonra kendine gelmesi oldukça zaman almıştı.

"Hatırladım. Saçma ve komik kıyafetlerle davetten davete koşturmak ve bütün Londra'ya kendini rezil etmekle meşguldün."

Konuşan Dante, dün gecenin anıları üzerine bir kova soğuk su boşaltmıştı. Genç adam açısından çok da iyi olmuştu. Arkadaşının kız kardeşini düşünerek bir yeni yetme gibi onun önünde utanç verici duruma düşmek en son isteyeceği şeydi. "Sana söyledim, o bir iddia içindi." Yüzüne dökülen siyah saçlarını geri itti. Bu pis durumdan çıkmanın bir yolu olmalıydı. "Ne yapacağımızı biliyorum." Yataktan sarkıttığı bacaklarına siyah pantolonunu geçirirken bir yandan da konuşuyordu. "Gazeteyi yalan haber bastığı için dava edeceğiz. Gerekirse o dedikodu yuvasını ateşe veririm."

"Bence seni burada vurup bütün bu aptallıklardan kurtulabilirim!" Silahı yeniden genç adama doğrultmuştu.

"Bu gerçekten de bıkkınlık verdi." Eliyle silahı işaret etti. "Şimdi ne oldu?"

"Zekândan her zaman şüphelerim vardı, şimdi o varsayımlar doğrulanmış oldu."

"Ne demek şimdi bu?" Sean da artık öfkelenmeye başlamıştı.

"Gazeteyi yalan haberle dava edeceksin ya da Beatrice'yle evlenmeyi hiç düşünmediğini söyleyeceksin. Sonra ne olacak? Haftalarca ya da aylarca adının geçtiği her yerde alaya alınacak. Senin evlenmeyi bile düşünmediğin kız kardeşim

toplumun maskarası olacak. Buna izin verir miyim sanıyorsun!" Son cümleyi bağırarak söylemişti.

"Tanrı aşkına, ne yapmamı istiyorsun?" Genç adam da bağırmıştı.

Dante hain bir ifadeyle sırıttı. "Bir fikrim var." Arkadaşının soru dolu bakışını görünce, "Sahte nişan haberini gerçek hâle dönüştüreceğiz. Üzerine gömleğini giy, sevgili arkadaşım. İmzalamamız gereken bir evlilik anlaşması var," dedi.

"Ciddi değilsin, değil mi?"

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım." Elinde genç adama doğrulttuğu silahla bir adım yaklaştı. "Şimdi giy şu gömleğini! Yoksa..." Bakışı namlunun ucuna kaydı. "Gemiden yarı çıplak çıkmak durumunda kalacaksın."

"Kız kardeşinin bu zorlamaya ne tepki vereceğini biliyorsun."

"Umurumda değil. Adının dedikodulara karışıp incinmesindense bu konuda onu zorlarım."

Sean gömleğini başından geçirdi. Çizmelerini de giydikten sonra kamaradan çıktılar.

Tıklatılan kapıya olan öfkesiyle başını yastığın altından çıkarttı. "Girin!" diye bağırdı.

Sessizce açılan kapı yönünden hafif adım sesleri geldi. Beatrice gözlerini aralayıp oda hizmetçisine baktı. "Evet Nora?"

"Ekselansları ağabeyiniz, sizi kütüphanede beklediğini iletmemi istedi."

Genç kızın bakışı pencereden görünen gökyüzüne döndü. "Saat kaç?"

"Sekiz buçuk efendim!"

Son günlerde geç kalkan Jessica'ya göre ayarladıkları kahvaltı için daha vakit erkendi. Hamileliği ilerledikçe daha çabuk yoruluyor ve daha çok uykuya ihtiyaç duyuyordu. Aklına gelen düşünceyle yataktan fırladı. Bu saatte onu görmek istemesinin tek bir nedeni olabilirdi. Her şeyi öğrenmişti. Lanet olsun! Bu kadar çabuk olmamalıydı!

"Kıyafetlerimi hazırlar mısın lütfen!" dedikten sonra paravanın arkasındaki leğende aceleyle elini yüzünü yıkadı.

Nora'nın yardımıyla telaşla giyinirken Dante'yi yatıştıracak çözüm yolları üretiyordu. Tanrım! Sean'ı öldürecekti, sonra sıra genç kıza gelecekti. Hiçbir bahane onu ikna etmeye yetmeyecekti. Ayrıca ağabeyini yeniden utandırdığı için yüzüne bakamayacaktı. "Kahretsin Beatrice!" diyerek kendini azarladı. "Ona söz vermiştin!"

İspiyoncu Dük'le olan oyunlarına o kadar kendini kaptırmıştı ki verdiği sözü unutmuştu. Durgun ve hüzünle geçen haftalardan sonra yeniden yaşamaya başlamıştı. En çok korktuğu olaylarda bile anlayışlı olmak için elinden geleni yapan Dante'nin bu defa ne tepki vereceğini tahmin bile edemiyordu. Saçlarını taradıktan sonra şekil vermek için uzanan Nora'yı durdurdu. "Bırak kalsın! O kadar vaktim yok!" Aynada son bir kez kendine bakarak oturduğu tabureden kalktı.

Tanrı yardımcım olsun!

Hızlı ama sakin olmaya zorladığı adımlarla odadan çıktı. Merdivenleri indiğinde dış kapıya gözü takıldı. Belki de Dante'nin vereceği idam cezasını beklemeden evden kaçmalıydı. Böylece zavallı ağabeyini bu dertten kurtarırdı. Sessizce inleyerek kütüphaneye giden koridora yöneldi. Odanın kapısına geldiğinde derin bir nefes alıp kapıyı tıklattı. İçeriden gelen huysuz ve sert sesin emrine uyarak kapıyı açtı. Dante masaya yaslanmış, kapıya diktiği bakışlarıyla onu bekliyordu. Masanın üzerindeki tabancayı görünce korkuyla irkildi. Bu kez sorunu kökünden halletmeye niyetlenmiş olan ağabeyine acıklı bir bakış attı.

İçeri gel anlamındaki el işareti ise sonunu hazırlayan çan sesiymiş gibi bütün duyularını doldurdu. "Günaydın!" dedi cılız bir sesle.

"İçeri gir ve kapıyı kapat!" Verilen emri tekrarlatmadı genç kız. Onu daha fazla kızdırıp şimşeklerini üzerine çekmesinin anlamı yoktu. Kapıyı kapatıp döndüğünde onun yalnız olmadığını gördü. Bu fark ediş savının gerçek olduğunu fısıldayıverdi Beatrice'ye. İspiyoncu Dük de buradaysa dün geceyi öğrendiğinin dışında başka bir ihtimal kalmıyordu.

Asılmış yüzü ve öfkeli gözleriyle kapıdan giren genç kızı öldürmeye niyetlenen ikinci adamdan bakışını kaçırırken kızardı. Gözünün önüne dün gece arabada olanlar gelince nefes almakta zorlandı. Alnında biriken terler bu görüntüler nedeniyle değildi, hayır! Utanç inlemesinin kaçmaması için dudağını ısırdı. Arabada onun üzerine atladığı ve dudaklarına yapıştığı anı hatırlamak şu an genç kıza hiç yardımcı olmuyordu. Yaşadığı duygu patlamasının yan etkileri utanç verici ve bir o kadar da baştan çıkarıcıydı. Genç adamın dudaklarının yumuşak baskısının ve bedeninde dolaşan ellerinin yaşattığı his biraz önce olmuş gibi tazeydi. İspiyoncu Dük ödülünü almıştı, hem de fazlasıyla. Üstelik o, bu ödülü alırken Beatrice karşı çıkmamış, aksine büyük bir zevkle ona katılmıştı.

"Otur Beatrice!" diyen sert sesle bunaltıcı anılardan sıyrıldı.

Pencere önündeki küçük masadan gelen kâğıt hışırtıları dikkatini çekti. Ağabeyinin sekreteri Jackson Masters'in odada bulunan varlığıyla rahatladı. İki adamın kütüphanede işleyeceği cinayetin en azından bir tanığı olacaktı. Belki de bu vahşi infazdan vazgeçebilirlerdi.

"Açıklayabilirim!" diye mırıldandı kendine güvenden yoksun bir sesle. "Dün gece..."

Dante'nin kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Dün geceye ne olmuş?"

Beatrice'nin şaşkın bakışı Sean'a kayınca onun daha fazla konuşmamasını tavsiye eden bakışlarıyla karşılaştı. Kaşlarını kaldırarak *bilmiyor mu* diye sordu. Genç adam başını iki yana salladı. Sessiz anlaşmalarından sonra derin bir nefes alıp rahatladı.

Peki, dün geceyi bilmiyorsa neden burada toplanmışlardı?

Bu sorusunun cevabını sekreter Masters verdi. Masasından kalkan adam elindeki kâğıtları Dante'ye uzatırken, "Sözleşme hazır, efendim," dedi.

"Ne sözleşmesi?" Genç kız soruyu sorarken odaya girdiği andan itibaren iki adamın konuşmadıklarını ve birbirlerine bakmadıklarını fark etti. Birbirlerine soğuk davranıyorlardı. Genç kızın bilmediği bir konu nedeniyle ikisi de gergin görünüyordu. Bakışı yeniden silaha kaydı. Dante dün geceyi bilmiyorsa masanın üzerindeki silahın varlığı nedendi?

"Ne sözleşmesi?" diye yeniden sordu.

Dante incelediği kâğıtlardan başını kaldırmadan, "Evlilik sözleşmesi!" diye cevap verdi.

Dehşetle açılmış gözleri Sean'a dönerken, "Kimin evlilik sözleşmesi?" diye sordu.

Sean kaykıldığı koltuktan doğrulmuştu. Beatrice bu arada onun kırışmış gömleğine ve dağılmış saçlarına dikkat etti. Fazlasıyla dağınık ve hazırlıksız görünüyordu. Sanki birisi genç adamı sürükleyerek yatağından çıkarmış gibiydi.

"Bizim sevgilim!" Sesindeki gıcırtıyı duymamak imkânsızdı. Genç kızın vereceği tepkiyi tahmin etmekten doğan kızgınlık dolu bir beklenti içindeydi. Düşündüğü gibi de oldu.

"Hayır!" diye çığlık attı Beatrice. Dante hangi şeytanların etkisindeydi de onu bu iblisle evlendirmeye kalkıyordu?

Onun sesindeki dehşeti duyan Sean, öfkesini unutmuş olarak zevkle, "Evet!" diye bastırarak tasdikledi. Hayatının kadını tiksinti dolu sesiyle onu reddediyordu. Bir adam bundan daha lanet hangi durumla karşılaşabilirdi?

Kocaman olmuş gözlerine yerleşmiş olan inanmazlık ifadesiyle ağabeyine dönen Beatrice, "Dante! Duyduğumun doğru olmadığını söyle!" diye haykırdı.

Dante sakin bir ifadeyle incelediği kâğıtlardan başını kaldırdı. "Maalesef doğru."

"Bana bunu yapamazsın!"

"Geçenlerde bana, ben kimi istersem kabul edeceğini söylemiştin."

Beatrice yüzünü buruşturdu. "Onunla değil!"

Dante arkadaşına baktı. "Onun nesi varmış?"

Sean, "Ben burada yokmuşum gibi konuşmayı kesin!" diye hırladı. Bu arada bakışları odaya girdiği andan itibaren bir mıknatıs gibi ona yapışmıştı. Bu olanların gerçekliğiyle ilgili sorgulamalarını somut hâle dönüştüren genç kızın ondan nefret ediyor olması içinde kocaman bir boşluk oluşturuyordu.

"Başka bir kadına âşık olan bir adamla evlenmeyeceğim!"

"Başka bir kadına âşık olduğunu nereden biliyorsun?"

Genç kız inatçı bir ifadeyle çenesini kaldırdı. "Biliyorum çünkü kendisi söyledi."

"Bu doğru mu?"

Sean oturmaktan sıkılmıştı. Ayağa kalkarken onları ikna edebilecek cümlelere ihtiyaç duyuyordu. Söylediği yalanların gün gelip ayağına dolanmasını beklemeliydi. "Hayır, doğru değil. Başka bir kadına âşık değilim." Gerçekten de âşık değildi. Bu kadına olan aşkının büyüklüğü düşünülürse daha önce aşkı tadıp tatmadığından bile emin değildi.

Beatrice gözlerinde şimşekler çakarak, "Yalan söylüyor! O kadın için evinin bir odasını mabet hâline dönüştürmüş!" dedi.

Son söylediği odaya bir bomba bırakmış gibi kendisi de dâhil hepsini irkiltmişti. Sean küfrederken Dante yaslandığı masadan doğruldu. Gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. "O odayı nereden biliyorsun, Beatrice?"

Her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı. Bakışını, zincirinden kurtulan bir kurt gibi, yavaş hareketlerle elindeki kâğıtları masaya bırakan Dante'den ayıramıyordu.

"Ke... Kendisi... Söyledi!" diye kekeledi.

"Ne zaman? Ve neden sana böyle bir açıklama yapma gereği duydu?"

Genç kız yardım dileyen bakışlarını Sean'a çevirdi. Genç adam ise sonunun yakın olduğunu bilen bir adamın rahat tavırları içindeydi. Ellerini cebine sokarak gülümsedi. Omzunu silkerken *sen pislettin sen temizle* diyen bir bakış attı.

Pislik!

"Denize açılmadan önce... Buraya geldiği gece... Şeyden bahsetti..." Sean'ın alayla gülümseyen yüzüne bir bakış attı. "Yaklaştığı herkesin hayatını mahvettiğinden bahsetti. Babasından, Dean'dan ve sevdiği kadını nasıl kaybettiğinden..."

"Mabet hâline getirdiği odadan neden bahsetti?"

"Onu hâlâ sevdiğini ve evinin bir odasında onu yaşattığını söyledi."

Dante'nin tam ikna olmaya başladığını düşünüyordu ki gelen alkış sesiyle bütün kan beynine hücum etti. Sean ellerini cebinden çıkarmış, genç kızın performansını alkışlıyordu. "Hayatımda duyduğum en hızlı ama en ikna edici yalandı."

"Seni öldüreceğim!" diyerek dişlerini gıcırdatan kızı eliyle durduran Dante silahına uzandı. "Önce ben sevgili kız kardeşim!" diye tısladı.

Bu arada vurulan kapının sesini duymamışlardı. Uşağın sesiyle bakışları kısa süreliğine de olsa kapıya döndü. "Efendim, bir ziyaretçiniz var! Kendilerine çok meşgul olduğunuzu söyledim ama ısrarcıydı."

Uşağın arkasında duran adamı gördüklerinde Beatrice ağlamaklı bir sesle sızlandı, Sean küfretti, Dante ise adamın bu saatte burada ne aradığını düşünen bir merakla kaşlarını kaldırdı.

Yakışıklı yüzünü gizleyen canavar başlığını çıkaran Urea, "İzin verirsen sizinle birlikte gelmek istiyorum. Onu gördüğüm anda âşık oldum. O da beni sevebilirse Silver'le evlenmek istiyorum," dedi.

Silver, ona hayran olmuş bakışlarını Sira'ya çevirdi. "Gelebilir mi?" diye sordu.

Kraliçe Sira, onların birbirlerine âşık olduğunu anlayarak olumlu yanıt verdi. Birlikte sonsuza kadar peri ülkesinde yaşamak üzere şatodan ayrıldılar.

Geride kalan kızlarsa lanetin neden kalktığını anlayamamışlardı. Köye geri döndüler.

BÖLÜM 32

"Lord Remington!" Dante'nin sesi *hoş geldin* demekten çok, sorgulayıcıydı.

"İyi günler dilerim, Ekselansları!" Başıyla Beatrice'yi selamladı. "Gördüğüm kadarıyla meşgulsünüz." Elindeki silahın namlusunun yöneldiği noktada duran Sean'ı işaret ederek, "Gördüklerimden dün geceyi öğrendiğiniz varsayımında bulunabilir miyim?" dedi.

Dante aklını kaçırmak üzereydi. Burnundan soluyarak Sean ve Beatrice'yi süzdü. "Biriniz lanet olası dün gece neler olduğuyla ilgili bir açıklama yapmazsa bu tabancayı ateşleyeceğim!"

"Açıklamayı duyduğunda da ateşleyeceksin!" diyerek muhteşem bir öngörüde bulundu Sean. Dante'nin tehditkâr bir ifadeyle üzerine yürümesiyle geri çekildi.

"Anlatmaya başla!"

Sean içine çektiği nefesi dışarı verirken yüzüne düşmüş olan saçları uçuştu. Beatrice'ye bakarak *anlatmaktan başka çarem yok* ifadesiyle omzunu kaldırıp indirdi.

Beatrice ise biraz sonra kopacak fırtınadan nasıl en az hasarla kurtulacağının arayışındaydı ki Sean, "Bataklık Gülü..." dedi.

"Ne olmuş Bataklık Gülü'ne?"

"Dün gece biz oradaydık."

"Biz derken..." Cümlesini yarım bırakan Dante iki adama baktı, en son gözleri arkasında durmakta olan kız kardeşine döndü. Bakışlarını yeniden Sean'a çevirdi. "Yani sen ve Lord Remington oradaydınız, öyle mi?"

"Aslında tam olarak ikimiz diyemeyiz. Başkaları da vardı."

"Başkaları?" Derin derin soluyan Dante, öfkesine hâkim olmakta güçlük çekiyordu. Söylemeye çalıştıkları konuyu anlamak istemiyordu. "O berbat kumarhanede her zaman başkaları vardır. Haydutlar, korsanlar, yankesiciler, azılı katiller..."

Sean, "Bir de kız kardeşin Beatrice..." dedi eğlenen bir sesle.

Dante gözlerine çakan ağrıyı gidermek için elini bastırdı. Duyduğu doğru değildi. Korumaya çalıştığı kız kardeşinin o batakhaneye gittiğine ve hayatını tehlikeye attığına inanmak istemiyordu. Yavaşça, bembeyaz bir yüzle arkasında dikilmekte olan kız kardeşine döndü.

"Yanlış duyduğumu söyle!"

Sıkmaktan acıyan parmaklarını ovuşturan Beatrice üzgün bakışlarını kaçırdı. "Dante... Ben..."

"Sen ne?" diye gürleyen genç adamı durdurmak o andan sonra mümkün olmadı. "Kız kardeşimi korumak için çılgınlar gibi çaba gösteriyorum ama o ne yapıyor? Hayatında görmemesi gereken hatta duyması bile sakıncalı olan o tehlikeli kumarhaneye gidiyor! Nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Hayatını nasıl riske atarsın?" Aniden Sean'a döndü. "Ya sen?" diye sordu. Elindeki silahın namlusu tehlikeli bir şekilde genç ada-

mın tam kalbine yönelmişti. "Onu o iğrenç yere götürmekteki amacın neydi? Senin arkadaşım olduğuna güvenmiştim. Arkamı döndüğümde onu koruyacağına inanmıştım. Lanet olsun sana Sean!"

"Onu suçlama!"

Beatrice'nin sesiyle durmak zorunda kaldı. "Ne demek onu suçlama? Yalnız mı gittin?"

"Onunla gittim ama beni oraya götürmek istemedi. Onu ben zorladım."

"Alnına silah mı dayadın? Onu nasıl zorlayabilirsin?"

Acıklı bir sesle ve pişman gözlerle, "Ona şantaj yaptım!" diye mırıldandı.

Sean'a dönerek, "Seni neyle tehdit etti? Benim bilmediğim büyük sırrın ne? Küçücük bir kızın senin gibi bir adama istediğini yaptırabilmesi için hangi sırrını öğrenmiş olması gerekir?" diye sordu.

"Büyük sır iddianın sonundaydı." Arkadaşının anlamamış bakışlarını görünce açıklama gereği duydu. "O gün buraya geldiğimde onunla konuşmak istemiştim, hatırlıyor musun? Beni dinlemek istemedi. Ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun. Ben de beni dinlemesi için ne yapmam gerektiğini sordum. Ne isterse yapacaktım. Konuşmanın sonunda bir iddiayla onu ikna ettim. Aslında bir oyundu..."

"Lanet olası konuya gel Sean!"

"Konu tam da bu işte! Benden istediği her şeyi yapacaktım ama benim de isteklerim vardı. Hepsini yaparsam beni dinleyecekti, o yaparsa da ben ona büyük sırrımı söyleyecektim. Demir Leydi'yle ve saçma kıyafetle davette bulunmamın sebebi bu iddia, onun verdiği berbat konserin sebebi benim. Dün gece Bataklık Gülü'nde bulunmamızın sebebi ise kız kardeşin. Götürmek istemediğimde beni tehdit etti."

"Neyle tehdit etti?"

Sean'ın bakışı Remington'a döndü. "Onunla evleneceğini söyledi."

Derek bir süredir eğlenceli bir tiyatroyu izlermiş gibi kendini kaptırdığı transtan çıktı. "Benimle evleneceğini mi?"

"Götürmek zorundaydım!"

"Bu nasıl bir tehdit anlamıyorum! Onunla evlenmesi seni neden bu kadar ilgilendiriyor?"

Sean, kızın solgun yüzüne baktı. "Çünkü onu seviyorum!" Hem de öyle çok seviyordu ki ikna etmek için ne gerekirse yapacaktı. Kaybetme ya da ondan sonsuza kadar uzaklaşma düşüncesi kanını damarlarında buza dönüştürüyordu.

"Bu saçmalık aklımı kaçırmama neden olabilir!" diye haykıran Dante ne yapacağını bilemezmiş gibi elindeki silaha baktı.

"Sen bir yalancısın! Beni sevdiğini söyleyerek adileşme!"

"Sana açıklamaya çalıştım. Anlattıklarımı dinleseydin..."

"Başka bir kadına olan aşkını mı dinleyecektim?"

"Lanet olası başka bir kadın yok! Benden uzaklaşman için hikâyeyi biraz çarpıttım. O gördüğün oda anneme aitti."

Dante duydukları nedeniyle ağır bir denizci küfrü savurdu. Remington homurdandı. "Ben gitsem iyi olacak," diyerek kapıya yöneldi.

"Tabii git, ortalığı karıştırma amacını başarıyla yerine getirdin! Görevin sona erdi!" Sean'ın kızgın sesini duyduğunda kapıya ulaşmış olan Derek omzunun üstünden, "Bana ihtiyacınız yok. Gördüğüm kadarıyla siz ikiniz her şeyi yeterince elinize yüzünüze bulaştırmışsınız," dedikten sonra çıktı.

Genç Lord çıktıktan sonra odada rahatsız edici bir sessizlik oldu. Dante masanın üzerinde duran kâğıtları işaret ederek, "İmzalayın şu kâğıtları!" derken itiraz etmeye hazırlanan Beatrice'yi durdurdu. "Sakın! Ben hâlâ anlayışlı davranabiliyorken şu kâğıtları imzalamanı tavsiye ederim."

Hokkadaki mürekkebe batırdığı tüy kalemle sayfayı imzalayan genç kız geri çekilince, Sean da onu taklit ederek imzasını attı. En son kendisi de imzaladıktan sonra mürekkebin kuruması için üzerine kum döken Dante işini bitirip doğruldu.

"Şimdi Bay Masters ve ben çıkacağız. Siz de aranızda olan bütün sorunları çözeceksiniz. Bunun için size on dakika vereceğim. Daha eksik ya da daha fazla değil."

Bir köşede unutulan sekretere başıyla çıkmasını işaret ettikten sonra kendisi de kapıya yürüdü. Çıkmadan hemen önce geri döndü. "Unutmadan sevgili arkadaşım, nikâh için iki hafta yeterli diye düşünüyorum. Sonrasında bir süre ikinizi de görmek istemiyorum." Kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. "Beni kız kardeşim gibi bir baş belasından kurtardığın için bütün azizlere mum adayacağım. Hatta Londra'daki bütün kiliselerin bir aylık mum masrafını ben karşılayacağım."

Beatrice'nin, "Dante!" çığlığı odada yankılanırken o çoktan çıkmıştı.

Dante çıkıp gittikten sonraki birkaç dakika boyunca bakıştılar. Sonunda Beatrice bu sessizliği sona erdirmeye karar vererek, "Annenin odası, öyle mi?" diye sordu. "O evi kullanmadığını duydum."

Sean başıyla onayladı. "Bana annemin ne kadar mutsuz bir hayat sürdüğünü hatırlatıyor. Evi satmak istemiyorum ama orada kalamıyorum da... Evlendiklerinde babam onu mutlu edeceğini düşünerek o evi satın almış. Oysa tek yapması gerekenin onu sevmesi ve değer vermesi olduğunu görememiş. Biz doğduktan sonra da o eve bir daha ayak basmamışlar. O oda dışında evde ne var ne yoksa hepsini attım ancak onun eşyalarına dokunmaya cesaret edemedim."

"Sen inanılmaz bir yalancısın."

"Senin kadar değil sevgilim, Dante'yi neredeyse ikna edecektin!" Sean konuşurken ona yaklaştı. Ayakları eteğine dokununcaya kadar durmadı.

"Evlendiğin ve zavallı kadını bir kenara ittiğin, sonunda onun seni terk etmesinden sonra âşık olduğunu anladığın yalanının ikna ediciliğine şapka çıkartırım."

Genç adam onun yüzünü avuçlarına aldı. İpeksi tenini başparmağıyla okşadı. "Şunu kabullensek iyi olur. İkimiz de gerçekten iyi birer yalancıyız. Evlendikten sonra her zaman doğruyu söyleyeceğin konusunda söz ver!"

"Aynı sözü senin vermeni de beklerim."

"Söz veriyorum. Benden habersiz hiçbir kumarhaneye adım atmayacağına da söz ver!"

"Bu seninle gidebileceğim anlamına mı geliyor?" diye gülümsedi genç kız.

Sean inleyerek alnını onun alnına dayadı. "Kahretsin! Cezalandırılması gereken asıl günahkâr benmişim!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hep Dante'nin senin gibi bir baş belasıyla cezalandırıldığını ve bir günahkâr olduğunu düşünüyordum."

Beatrice kaldırdığı ayağını onun bacağına vurdu. İnleyen genç adam aynı zamanda da gülüyordu.

"Bana âşık olduğunu söylerken de yalan mı söylüyordun?"

Genç kızın kısık sesle sorduğu soruyla başını kaldırdı. Gözlerinde hayal kırıklığına uğramaktan korkan bir ifade vardı. "Sana âşığım, öyle çok seviyorum ki bunun bir yalan olduğunu düşünmen bile canımı yakıyor." Onun aşkla parlayan gözlerine ve cazibesine doğru çekiliyordu. "Bana hâlâ âşık olduğunu söyle!" diye emretti.

"Söylemiştim!"

"O uzun zaman önceydi. Benden ve aşkımdan vazgeçmediğini duymaya ihtiyacım var."

"Vazgeçmedim. Bir başka kadını sevdiğini düşündüğüm o kadar zaman boyunca bile kendimi seni sevmekten vazgeçmeye ikna edemedim."

"Şükürler olsun!" diyen genç adam daha fazla dayanamayarak onun dudaklarına kapandı. Hırsla saldırdığı dudakların sahibi olan sevdiği kadın da ona aynı tutkuyla cevap verince inledi. İnce beline sarılan kollarını sıkıştırarak kendi bedenine çektiği çekici kıvrımların verdiği zevkle aklını kaçırabilirdi. Nefes nefese ayrıldıklarında gözlerinde ve bedenlerinden daha fazlasını isteyen bir ihtiyaçla kıvranıyorlardı.

"İddiamız ne olacak? Yarım kaldı."

Sean, kızın uzun buklelerini kenara iterek zevkten nefesini kesen dokunuşlarına devam etti. Dudaklarının dokunduğu noktalardan yayılan ateş bütün bedenini kavuruyordu. "İstersen..." dedi ayartıcı dokunuşlarına ara vererek. Gözleri arzudan puslu ve fırtınalı bir denize dönüşmüştü. "Evlendikten sonra devam edebiliriz. Sadece yatak odasını kapsayan yeni bir iddiaya var mısın?"

Aşk ve ihtirasla kararmış gözlerindeki ifade öylesine baştan çıkarıcıydı ki inledi Beatrice. "Detaylar konusunda beni aydınlat!"

"Lanet olası Bataklık Gülü'nün tavanı desem..." Boğuk sesi ve sertleşen bedeni hatırladıkları konusunda fazlasıyla ipucu veriyordu.

"Kahretsin!" diye sızlandı genç kız. "O gördüklerimin imkânsız olduğunu düşünmüştüm. Meleklere ve şeytanlara özgü... İnsanların yapmasının mümkün olmadığı pozisyonlar..."

Kızaran genç kızın yüzünde gördüğü ifadeye kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Sana olabileceğini göstermekten büyük bir zevk alacağım."

Kapıdan gelen sesle irkildiler. Dante dışarıdan, "On dakika doldu!" diye bağırdı.

Sean isteksizce kollarını çözdü. "Onu ikna edersem nikâh iznini üç gün sonraya alabiliriz."

Beatrice neşeli bir sesle kıkırdadı. "Bence onu yeterince zorladık. Daha fazlası için şansımızı zorlamayalım, ne dersin?"

"Haklısın, seninle evlenmeden önce ölmek istemiyorum." Genç kızın elini alıp kıvırdığı koluna yerleştirdi. "Hatta bir an önce bu odadan çıkmazsak silahı yeniden bana doğrultabilir."

Genç kızın kahkahaları geride bıraktıkları boş kütüphanede bir süre daha yankılandı.

Zahra'nın bir süredir izlediği Cabir terasın parmaklıklarına yaslanmış, dalgın bir şekilde bahçeye bakıyordu. Taştan oyulmuş bir heykel kadar kıpırtısızdı. Yalnızlığı anlatmak için onun bu görünüşünü taşa yontmalıydılar.

Aradan geçen yıllar bir zamanlar tanıdığı o genç delikanlıyı bu adama dönüştürmüştü. Zahra'nın kuşkuyla yaklaştığı, güvenmekte zorlandığı bu adamın geçmişteki o çocukla aynı olup olmadığını ise geçen günlerde yaptığı gözlemle bulmaya çalışmıştı.

Bedenen değişse de ruhu ona tanıdık gelmişti. Donuk buz mavisi gözlerinin aydınlanmasını sağlayan ise genç kadına döndüğünde gördükleriydi ki, Zahra onun kendisinde ne gördüğünü hâlâ çözememişti. İşte bu ışıltı Zahra'ya umut olmuştu. Genç adamdan üzerine yağan sıcak sevgiyi ona bakmadığı anlarda bile hissedebiliyordu. Sonra çevresindeki insanlardan gördüğü saygı ve sevgiyi incelemişti. Ona değer verildiğini bir kör bile anlayabilirdi.

O zaman Cabir'de keşfedilmeye, tanımaya değer bir şeylerin olduğuna inanarak daha yakından izlemeye başlamıştı.

Bu adam göründüğü gibiydi. Yaşadıklarına rağmen saf kalmayı başarabilmiş, insanlara olan güvenini kaybetmemiş, alaycılığına rağmen sevmeyi bilen biriydi.

Ona karşı kuşandığı zırhtan kurtulmaya ve içindeki taşa dönüşen nefreti kırmaya o zaman karar vermişti. Yeniden başlamaya dair içinde beliren hevesi önce yadırgamıştı. Hedefsiz yaşadığı yılların alışkanlığından kurtulmak kolay değildi. Yine de denemek için geç kalmış sayılmazdı. Daha temiz ve özgür, içinde Cabir'in de olduğu bu dünyada ayakta kalmak istiyorsa tutunabileceği bir gerekçeye ihtiyacı vardı.

Biten aşk kendini yenileyebilir miydi? Yenilenemezse ne olurdu? Yoksa zamanla kaybolup giden aşkın yerini daha taze ve yenisi mi alırdı?

Bu sorular Zahra'nın bilmediği bir dünyaya aitti. Küçük bir kızken bildiğini sandığı aşk ise okyanusta bir damlaydı. Aradan geçen zamanda o damlayı okyanus çiğneyip alabora etmiş ve kayalıklara tükürmüştü.

"Gerçekten de beni aradın mı?"

Sakinliğini bozan bu sesle irkilen Cabir, geri dönüp baktığında Zahra'nın terasın kapısında durduğunu gördü. Ona bakarken çatılmış kaşları düzelmiş, sıkıntılarının kaybolduğunu hissetmişti. Genç kadının sorduğu soruya hiç düşünmeden, "Seni aramadığım ya da düşünmediğim bir anım bile olmadı. Bütün Kuzey Afrika'yı aradım. Bulmaktan ümidimi kestiğimde ise oradan ayrıldım," dedi.

O konuşurken, genç kadın küçük adımlarla yürüyerek, gelip yanında durmuştu. Bir süre sessizce bahçeyi izlediler. "Beni bulmanı bekledim," diye fısıldadı Zahra. İçinden gelerek yaptığı ilk itiraftı. "Beni bulacağından öyle emindim ki... Haftalar aylara, aylar yıllara döndüğünde hâlâ bekliyordum." Gözünden kayan yaşı gördüğünde, uzanıp silmek istedi Cabir. Ama yapamadı. Ona dokunduğunda ne tepki vereceğini bilemiyordu.

"Beni almaya gelmeyeceğini anlamam için iki kıta, üç ülke ve iki deniz geçmem gerekti."

"Zahra... Keşke acılarını silebilsem... Elimde olsa yaşadıklarını seve seve kendime alırdım. Seni bulamadıkça kendimi nasıl suçladığımı bilsen... Geçmişi düzeltebilmemin bir yolu yok ama geleceğini mutlu geçirmeni sağlayabilirim."

"Beni, yaralarla dolu bu kadını kabul etmeyi becerebilecek misin?"

"Her bir yaranı şefkatle, sevgiyle saracağım. Tek tek iyileşmesini sağlayacağım."

Zahra dolu gözlerle, "Seni yeniden sevebileceğime söz veremem," diye fısıldadı.

"Beklerim!" dedi Cabir kendinden emin bir sesle.

"Bir hiç uğruna beklemeni isteyemem senden. Yaşadıklarımdan ve gördüklerimden sonra sevgi diye bir kavramın olmadığını düşünüyorum. İnsanlara olan güvenimi ise kaybettim. Beklemekten sıkılacaksın ve hayal kırıklığına uğrayacaksın." Bu söylediklerine rağmen genç adam tarafından bu sözleri yalanlansın, ikna edilsin isteyen yanı ona umutla bakıyordu.

"Beni tanımıyorsun. Adıma yanlış kararlar verme!"

"Evet, tanımıyorum ancak tanımayı istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Zahra terasın tırabzanını sıkan iri elinin üzerine elini koydu. Bu temas aralarında varlığı elle tutulur bir dalgalanma yarattı. Cabir'in bakışları ise onun elini kavrayan ince parmaklarındaydı. Bu dokunuş baştan ayağa titremesine ve kalbinin göğüs kafesini dövmesine neden olmuştu.

Onun yaşadığı duygulardan habersiz olan Zahra, "Gerçekten," diyerek gülümsedi.

Zavallı Cabir, o anda öldüğünü ve cennete gittiğini düşündü. İçindeki minik umut kırıntısı, dağın zirvesinden yuvarlanan bir kar topu gibi gittikçe büyümüş ve bir çığa dö-

nüşmüştü. Cabir'in altında kalacağı, mutlulukla öleceği bu çığ Tanrı'nın genç adama bir hediyesiydi.

"Yapmadığını söyle!" diye mırıldanan Jess, Dante'nin yanında durmuş, Sean'ın ve Beatrice'nin nişan gecesindeki mutluluğunu izliyordu. Onların mutlu gülümsemelerini gördükçe kendi yüzünde de aynı gülümseme oluşuyordu.

"Neyi yapmadığımı söyleyeyim, sevgilim?" Dante'nin bakışı kız kardeşinde ve en yakın arkadaşındaydı. Birbirlerinden koparamadıkları bakışlarını ve çevreye saçtıkları neşeyi izliyordu. Beatrice, güllerle süslü uçuk sarı kıyafetinin içinde sonbahardaki bir gün batımı kadar güzel görünüyordu. Kalabalık bir grubun ortasında durmuş, neşeyle cıvıldıyordu.

"Üç gün önce, yani Beatrice ve Sean'ın evlilik sözleşmesini imzaladıkları günkü gazetenin neden ortadan kaybolduğunu anlamamıştım."

Dante bakışını karısına çevirdi. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bugün onu senin çalışma masanın çekmecesinde buldum."

Dante tüm bedeniyle ona döndü. "Masamda ne arıyordun?"

Genç kadın muzip bir bakış attı. "Beni tanıyorsun, arada senin neler gizlediğini araştırmayı seviyorum."

"Senden bir şeyler gizlemeye cüret bile edemem."

"Yine de gizlediğin bir sırrını deşifre ettim."

"Yaaa... Neymiş o?"

"Gazetedeki şu nişan haberi..."

Genç adam tek kaşını kaldırdı. "Neyi ima ettiğini anlamadım, sevgilim."

"O haberi gazeteye kimin verdiği asla bulunamadı. Sean veya Beatrice olmadığına göre, ben de değilim, o zaman kim böyle bir iyilik yapar ki?"

"İyilik olup olmadığı tartışılır."

Jess, kocasının kolunda duran parmaklarını sıktı. "Âşık olduklarını reddeden iki inatçı keçiyi bir araya getirmeye çalışan merhametli birinin iyilik yaptığını düşünüyorum. Yoksa asla bir araya gelemeyeceklerdi."

"Sen çok zeki bir kadınsın, sevgilim. Sana karşı bir hata yaptığımda bu söylediklerimi bana hatırlat, olur mu?"

"Unutmana asla izin vermem. Eee... Eros olmak nasıl bir duygu?" Jess'in kıkırdamasına göz ucuyla bakan Dante yüzünü buruşturdu. "Ah lütfen, sevgilim yapma! Elinde saçma bir okla, yarı çıplak, oradan oraya koşturan bir aşk Tanrısına benzemektense beni senin vurmanı yeğlerim."

Jess kahkahasını tutamadı. Tam o anda yanlarına yaklaşan Beatrice, "Sizi böyle mutlu görmek çok güzel!" dedi. Hemen arkasında Sean vardı.

"Eğlenceli sohbetinizin konusu nedir?"

"Eros'un okunun isabet ettiği hiç kimsenin *aşktan kaçışının* mümkün olmadığını konuşuyorduk. Bu arada ben Eros'un çok çekici ve yakışıklı bir adam olduğunu düşünüyorum. Ağabeyin ise yarı çıplak oradan oraya koşturan birinin Tanrı olamayacağını savunuyordu."

Sean bir süre düşündükten sonra, "Bence de Eros oradan oraya koşturan yarı çıplak bir Tanrı değil. İçimizden biri..." dedi.

Beatrice ona döndü. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, kesinlikle."

"Peki, sizin Eros'unuz kim olabilir?"

"Gazeteye o haberi veren kişi," derken Beatrice'ye baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sana katılıyorum. Belki birbirimize âşık olmamızı sağlamadı çünkü daha önceden âşık olmuştuk ama bizi bir araya o getirdi. Bizim Eros'umuz o haberin yapılmasını sağlayan kişi..."

"Hadi itiraf edin Ekselansları, bu mutlu gecenin hatırı için, o haberi gazeteye siz verdiniz, değil mi?" derken sadece Dante'nin anlayabildiği sahte bir ciddiyetle konuşmuştu Jessica.

"Yemin ederim ben vermedim!" Sean'ın bakışı Dante'nin bakışıyla kesişti. "Ama onu görürsem sonsuza kadar minnettar olduğumu söylemek isterim. Umarım beni duyuyordur." Söyleyeceklerini tamamladıktan sonra Beatrice'ye kolunu uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misin müstakbel eşim?"

Kabul eden genç kız ve Sean, dans edenlerin arasına karışırlarken Dante, "Zeki serseri!" diye homurdandı.

Jessica'yı dansa davet edecekken kapıdan giren bir grup misafir dikkatini çekti. Jessica'nın koluna dokunarak, "Fahid ve Cabir geldi. Gidip karşılayalım," diyerek arkadaşlarını karşılamak üzere harekete geçtiler.

Dans başlamak üzereyken Sean Beatrice'ye, "Misafirlerimiz geldi. Dansı erteleyelim..." diyerek genç kızın elini tutarak konuklarını karşılamak üzere kapıya yöneldi.

Jessica ve Beatrice, Ayrin ve ilk defa bu ülkede bir davete katılan Zahra'yla tanıştırıldı. Yıllardır arkadaş olan bu genç adamların hayatlarındaki kadınların da tanışma zamanı gelmişti. Bu birliktelik temeli çok önceden atılan sağlam dostluğun daha sonraki nesillere aktarılmasının da ilk adımıydı.

SON SÖZ

Yalnızlığı seviyordu. Kalabalıklardan ise nefret ediyordu. Bu yaşa gelinceye kadar koruduğu itibarını kimsenin yerle bir etmesine izin vermeye niyeti yoktu. Ebedî münzevi...

Güneşli bir günde oturduğu çardağın altında bahçeye yayılan çocuk seslerini ve onları avutmaya çalışan ebeveynlerin bitmek bilmeyen konuşmalarını dinliyordu. Gloucester Düşesi Allison-Rhys-Jones, kanıksadığı monoton yaşantısının dışına nasıl çıktığını kaşlarını çatarak düşünüyordu. Suçlayabileceği en az dört çift tanıyordu. Evet, hepsi onların suçuydu.

Onlar dediği bahçedeki çimenlerin üzerine dağılmış olan bir grup genç kadın, genç adam ve çocuklardı.

Dante kızına badminton oynamayı öğretiyor, elindeki raketle tüylü topu, annesine doğru nasıl savuracağını gösteriyordu. Beş yaşındaki kız, zeki kahverengi bakışlarını genç adamdan bir dakika bile ayırmadan anlatılanları anladığını belirten bir ciddiyetle başını salladı.

"Hadi Lexi tatlım, topu bana doğru fırlat!" diyen Jessica başarabileceğine inanan bir sesle kızına cesaret veriyordu.

Lexi dinlediklerini başarıyla uygulayan bir atış yaptı ve üçü birlikte sevinç çığlıkları attılar.

Fahid ise üç yaşındaki oğlu Logan'ın tahta atının kırılmış boynunu onarmaya çalışıyor, Ayrin ağlayan oğlunu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Tamam, tatlım, baban şimdi atını onaracak." Bu sözler annesinin zaafını kullanmayı bilen küçük adamı sakinleştirmekten çok ağlamasına ivme kazandırmıştı.

Ayrin endişeyle, "Sevgilim, biraz daha acele edebilir misin?" dedi.

Sonunda atın bedeni ve başını birleştirmeyi başaran Fahid, elindeki çekici çimenlerin üzerine fırlatarak oğluna yöneldi. "Gel bakalım, küçük adam! Anneni daha fazla üzmeyelim," diyerek oğlunu Ayrin'in kucağından alıp ata oturttu. Logan'ın babasına benzeyen gözleri gülücükler saçmaya başladı.

Sean, omzuna aldığı oğlunun parmaklarından saçını kurtarmaya çalışırken Beatrice kucağındaki diğer oğlanla onlara yaklaştı.

"Lanetlenmediğimize emin misin?" Saçını kurtaran genç adam sevinç çığlıkları atan sekiz aylık bebeği kucağına aldı.

"İkiz bebekleri olanlar, özellikle ikisi de erkekse kesinlikle lanetlenmiştir," diyen Beatrice kocasına imalı bir gülümseme gönderdi.

Sean birbirinin kopyası olan oğlanlara baktı. Bu öylesine farklı bir duyguydu ki bazen tatlı bir rüyanın içindeymiş gibi hissediyordu. Beatrice'nin Sean'ın küçük versiyonları dediği oğlanlar ve Beatrice hayatının anlamıydı. Tarih ikizler konusunda tekrar ediyordu. "İkisi de çok sevildiğini her zaman bilecek!" Asla biri diğerinden daha fazla sevilmeyecek veya daha fazla ilgi görmeyecekti.

"Onlar çok şanslılar, senin gibi bir babaya sahip oldukları için mutlu bir hayatları olacak."

Sean, Adrian'ı çimenlerin üzerine bıraktı. Emekleyen kardeşini gören Christian da çırpınarak, yere bırakılmasını isteyen bir çığlık atınca Beatrice kucağındaki oğlanı ikizinin yanına bıraktı.

Karısının omzuna kolunu saran Sean oğlanların emekleyerek, macera arayışına girişlerini gülümseyerek izliyordu. Kopardıkları çimenleri birbirlerinin elinden almaya çalışıyorlardı.

"Bu bir mucize..." diye fısıldadı Sean.

"Bizim mucizemiz. Bu mucizeyi yeniden ve yeniden yaşamak harika olacak."

Onun söyledikleriyle kaşları çatılan genç adam, "Asla olmaz!" diye çıkıştı.

"Neden ama?"

"Olmaz, Yeraltı Cadısı! İşkenceyle geçen bir dokuz aya daha dayanamam, ölürüm!"

"Onları sanki sen taşımışsın gibi konuşuyorsun. Sıkıntıyı çeken benim. Yeniden çekmeyi de göze aldığıma göre senin söz hakkın olamaz!"

Sean'ın duygu yüklü gri bakışları karısının gözlerine sabitlendi. "Çektiğin o sıkıntılar beni mahvetti. Seni kaybedebileceğimi düşündükçe..." Gözleri onu kaybetmekten korkan bir duyguyla dolmuştu. "Olabileceği ihtimalini düşünmek bile beni öldürüyor. Bu nedenle tek bir mucizeyle yetinmek zorundasın." Son aylarda kocaman karnıyla yerinden bile kıpırdayamayan Beatrice'nin görüntüsü dehşete düşmesine yetmişti. Bu normal olamazdı. Başka bir hastalığı olduğunu düşünerek geceleri onu kaybettiğiyle ilgili kâbuslar görmeye başlamıştı. Soğuk terler döktüğü ve bakışlarını onun karnından ayıramadığı bir dokuz ay geçirmişlerdi. Yeniden aynı endişeleri çekeceği aylar mı? Kesinlikle olmazdı ya da Sean olmasına izin vermeyecekti.

"Seni ikna etmemin hiçbir yolu yok mu?"

Sean alnına bastırdığı dudaklarının arasından, "Aklından bile geçirme!" diye homurdanmasına rağmen onun gibi bir piçi seven bu kadının genç adama istediği her şeyi yaptırabileceğini biliyordu. Sean'dan vazgeçmediği ve onu oğullarıyla kutsadığı için sonsuza kadar minnettar kalacaktı. Bu minnettarlığı ve ona olan aşkını gösterebileceği bir ömür önlerinde uzanıyordu.

Beatrice sesindeki çaresiz ifadeye kahkaha attı. Sevdiği adam tarafından düşünülmek ve korunduğunu bilmek hangi

kadını mutlu etmezdi ki? Onunla geçirdiği beş yılın her anı birbirinden eşsizdi. Nikâhtan sonra Jessica'nın doğum yapmasını beklemişler, dünya tatlısı Lexi'yi gördükten sonra Sean'la birlikte hayatının en uzun yolculuğuna çıkmışlardı. Okyanusu aşmak, Yeni Dünya'yı görmek, Afrika'da çölü deveyle geçmek ve yıldızların altında sevişmek, Uzak Doğu'da Budist tapınaklarının büyüleyici havasını solumak, Akdeniz'deki her ülkenin limanında verdikleri molalar genç kadın için hayallerinin gerçekleşmesiydi. Sean onu Londra ile sınırlı olan kabuğundan kurtarmış, içindeki öğrenme merakını her anlamda tatmin etmesine yardımcı olmuştu. Üç yıl sonra geri döndüklerinde, Beatrice olgunlaşmış bilge bir kadın olarak İngiltere'deki hayatına ve Sean'la bir ömre hazırdı.

Kocasının göğsüne sokularak kolunu beline doladı. Sevdiği adam tarafından şımartılan bir kadının mutlu gülümsemesiyle, "Seni seviyorum," dedi.

Sean için bu tek cümle onun ayaklarına kapanması, ya da istediği ne varsa, imkânsız da olsa dünyanın öbür ucuna gitmeyi göze alması için yeterliydi. "Ben daha çok seviyorum."

"Yarışma mı yapıyoruz?" diyen Beatrice'nin gözlerindeki pırıltıda kendini unutabilirdi. Yüzüne doğru yaklaşarak nefesinin dudaklarına çarpmasına izin verdi. "Yarışmalara, bahislere karşı özel bir ilgim var, biliyorsun. Özellikle rakibim sen olduğunda her oyun ve yarışmaya gözü kapalı atlarım."

Sesinden taşan seksilik ve boğuk tını genç kadına nerede olduklarını unutturmuştu. Sevgiyle tapan bu gri gözlere sonsuza kadar bakmaktan asla bıkmayacaktı. "O zaman..." dedi soluk soluğa. "Yeni bir iddia başlatmalıyız." Düşündükleri boynundan yanaklarına doğru kızarmasına neden olmuştu.

"Kesinlikle varım!"

"Ama ne olduğunu bile bilmiyorsun!"

"Biraz önce söylediğim gibi rakibim sensen her oyunun içindeyim." Aralarındaki büyülü ve tutku dolu hava tiz bir

sesle bozuldu. "Yemek vakti," diye homurdandı Sean. "Ama bu konuşma burada bitmedi."

Çalan yemek çanının sesiyle isteksiz olan ufaklıklara yöneldiler. Küçük boyutta bir savaş vermek zorunda kalsalar da onları ikna ettiler. Gecikmiş olarak onlara katılan Zahra ve Cabir'le birlikte terasa kurulmuş olan masaya yöneldiler. Cabir, Zahra için yaptırdığı yeni evin inşaatıyla bizzat ilgileniyordu. Evlilikleri uzun bir süreç alsa da sonunda Zahra'ya kavuştuğu için mutluydu genç adam. Bunu da karısının üzerinden ayırmadığı bakışlarıyla bütün dünyaya duyuruyordu.

Evliliğe kadar geçen süreç Cabir için çok zor olmuştu. Bu zorluk, Zahra'nın genç adamı reddetmesi değildi. Fahid, Dante ve Sean'ın, geçmişte onlarla alay etmesinin intikamını aldıkları bir süreç olmuştu. Yaptığı ya da söylediği her şey genç adamlar tarafından acımasızca alaya alınmıştı. Suriyeli bir süre sonra ülkeyi terk etmeyi bile düşünmüştü. Zahra genç adamın bu durumuna üzülmeseydi ve evlenmeyi kabul etmeseydi daha ne kadar sürerdi bilmiyordu.

Sean, Demir Leydi'ye yaklaşarak, "Size eşlik etmeme izin verir misiniz Ekselansları?" diye sordu.

Allison bastonuna yaslanarak ayağa kalktı. Genç adamın koluna elini yerleştirirken, "Ne zaman hatırlanacağımı merak etmeye başlamıştım!" diye azarladı.

"Varlığınızı unutmak biz ölümlüler için mümkün değil, efendim. Güzel gözlerinizin ışığı hayatımızı aydınlatıyor. Varlığınızdan mahrum kalmak en büyük ceza..."

Allison genç adamla birlikte yürürken, "Tatlı dilli şeytan!" diyerek gülümsedi.

Evet, bu genç adamlar ve genç kadınlar sayesinde artık daha fazla gülümsüyordu. Sık sık kahkaha attığını görenler bile vardı. Allison, Demir Leydi unvanını kaybetmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

****SON****